

SANDRA BROWN

INVIDIE

Prolog

Key West, Florida, 1988

Sărățele și sardine. Alimente de bază în dieta lui. Adăugați o bucată de brânză ieftină, murături cu un fir de mărar și-ați obținut cele patru grupe esențiale de hrană. Pur și simplu nu există o mîncare mai bună.

Asta era convingerea de nezdruccinat a lui Hatch Walker, bărbatul cu chip ars de soare, bătut de vînturi, pe care doar mama unui balaur îl putea îndrăgi. În vreme ce-și mesteca zgomotos cina, ochii lui, care priviseră printre gene nenumărate vijelii, scrutau îngustați orizontul. Acum urmăreau cu atenție apariția fulgerelor care ar fi semnalat apropierea furtunii. Pe țărm nu se vedea încă nici un semn, dar ea exista cu siguranță undeva, acumulînd energie, absorbînd umiditatea mării, pe care avea să o trimită pe pămînt sub forma ploii duse de vînt.

Dar asta mai tîrziu. Deasupra portului, secera lunii atîrna pe un cer senin. Strălucirea stelelor sfîda lumina neoanelor de pe pămînt. Însă Hatch nu putea fi amăgit. Simțea în oase iminenta schimbare a vremii înainte ca

barometrul s-o arate. Putea sesiza o furtună pînă să apară norii sau vreo pînză să fie umflată de prima rafală puternică de vînt. Previziunile sale meteorologice erau rareori greșite. Înainte de venirea zorilor avea să plouă.

Ronțai cu dinții pătați de nicotină murătura, savurînd zeama usturoiată în care muiase o bucată de brînză. Pur și simplu nu exista ceva mai bun. Nu-i putea înțelege pe oamenii dispuși să-și dea salariul pe o săptămînă pentru un prînz care n-ar fi umplut nici un degetar, cînd puteau mânca la fel de bine – după el, cu mult mai bine – cu un dolar și jumătate. Și încă excelent.

Sigur, acei oameni plăteau mai mult decît prînzul propriu-zis. Plăteau paznicii din parcările restaurantelor, fețele de masă albe, apretate, chelnerii cu cercei în urechi și plete pînă la fund, care reacționau de parcă le-ai fi creat mari neplăceri dacă le cereai să-ți mai aducă o porție de pîine. Plăteau pentru extravagantul nume franțuzesc cu care era botezat un fileu de pește despre care se spunea, de obicei, că fusese prins chiar în ziua aceea. Văzuse astfel de localuri cu pretenții în porturile din întreaga lume. Cîteva apăruseră chiar acolo, la Key West, și pe acestea le disprețuia cel mai mult.

Fiind o noapte din timpul săptămînii, străzile erau relativ calme. Sezonul turistic era pe sfîrșite. *Slavă Domnului pentru micile favoruri*, își zise Hatch trăgînd o dușcă zdravănă din cutia de Pepsi și proferînd răgușit vorbe de batjocură la adresa turiștilor în general și a celor care se îngrămădeau la Key West în particular.

Veneau cu miile în fiecare an, unși cu loțiuni pentru plajă ce miroseau ca voma de maimuță, încărcăți cu aparate video și fotografice trăgînd după ei copii plîngăcioși care ar fi preferat să se afle la Orlando și să se extazieze în fața minunățiilor artizanale ale lui Disney în loc să privească unul dintre cele mai spectaculoase apusuri de soare de pe planetă.

Hatch n-avea decît dispreț pentru acești idioți care se speteau pînă în pragul infarctului timp de cincizeci de săptămîni pe an pentru ca în celelalte două rămase să se căznească dublu ca să se distreze. Și mai uimitor i se părea faptul că indivizii respectivi erau dispuși să plătească din greu pentru privilegiul ăsta.

Din nefericire, existența lui depindea de ei. Iar pentru Hatch asta reprezenta o dilemă morală. Disprețuia invazia turiștilor, dar nu-și putea asigura existența fără ea.

Firma de închirieri și navlosire Hatch obținea o parte din banii pe care îi cheltuiau turiștii în timpul ocupării gălăgioase a orașului. Îi echipa cu costume de înot subacvatic și tuburi de oxigen, le închiria ambarcațiuni, îi ducea în expediții de pescuit pe mare ca să se poată întoarce la țarm și să-și pozeze mutrele rînjite, arse de soare, alături de un pește impresionant, care se simțea probabil mai jignit de stupida ședință fotografică decît de faptul că fusese prins.

Afacerile nu mergeau grozav în acea seară, dar măcar era liniște; chiar o atmosferă pașnică, s-ar putea spune. Și ăsta nu era un lucru rău. Cîtuși de puțin. Asta prin comparație cu viața la bordul navelor comerciale, cu cabinele înghesuite, și intimitatea inexistentă. Avusese parte de ele cu vîrf și îndesat. Hatch avea nevoie de singurătate și liniște.

Apa din port era la fel de nemișcată ca cea a unui lac. Luminile de pe țarm se oglindeau în ea tremurînd ușor. Din cînd în cînd, cîte un catarg scîrțîia la bordul unei bărci cu pînze ori un telefon suna pe unul dintre iahturi. Uneori, acorduri muzicale sau bătăi de tobe erau purtate de vînt dinspre cluburile de noapte de pe faleză. Traficul producea un șuierat permanent. Altfel, era liniște și, cu toate că asta însemna o săptămîină slabă din punct de vedere financiar, lui Hatch îi convenea situația.

În acea seară, ar fi putut să închidă magazinul și să se ducă acasă mai devreme, dar mai avea o ambarcațiune în larg. Închiriasse unor puști barca de șapte metri și jumătate lungime, dacă „puști“ li se putea spune unor tipi de douăzeci și ceva de ani. Față de el, așa erau. Doi bărbați și o femeie, ceea ce, după părerea lui Hatch, era o combinație frivolă în orice împrejurare.

Puștii erau bronzăți și zvelți, atrăgători și siguri pe ei, aproape fuduli. Hatch își zise că, probabil, nici unul dintre ei nu muncise nici măcar o zi. Erau localnici sau stăteau permanent acolo, căci îi mai văzuse prin zonă.

Cînd se suiseră la bord, erau deja pe jumătate beți. Asta se întîmplase chiar înainte de a apune soarele. Luaseră două lăzi cu gheață; grele ca niște ancore, după felul cum le trăgeau după ei. Era posibil ca acele lăzi să conțină sticle cu băutură. Tinerii n-aveau unelte de pescuit. Precis că ieșeau în larg doar pentru cîteva ore de șprițuri și destrăbălare. Stătuse în cumpănă dacă să le închirieze sau nu o ambarcațiune, dar sertarul aproape gol al tejghelei îl convinsese că acci clienți nu erau chiar beți morți.

Le ordonase cu asprime să nu bea în timp ce manevrau barca. Ei îi aruncaseră niște zîmbete la fel de prefăcute ca ale unui bijutier și-l asiguraseră că n-aveau de gînd s-o facă. Unul dintre ei se cocoșase abia stăpînindu-și rîsul, provocat de ceea ce trebuie să fi considerat că era o muștrare din partea unui bătrîn bășinos. Celălalt îl salutase cu vioiciune și spusese: „Da, să trăiți, domnule!“.

În vreme ce o ajuta pe tînără să se urce în barcă, Hatch spera din tot sufletul că ea știa la ce să se aștepte. Și pe ea o mai văzuse pe-acolo. De multe ori. Cu mulți bărbați. Un pansament ocular acoperea mai multă piele decît chilotul ei de plajă, iar Hatch nu s-ar fi putut considera bărbat dacă n-ar fi observat că fata n-ar fi trebuit să se mai obosească să-și pună sutienul.

Chiar înainte de-a ieși din port, unul dintre bărbați îi smulsese sutienul și-l fluturase deasupra capului ca pe o flamură victorioasă. Încercările ei de a-l recupera se transformaseră în dezmierdări tandre.

Uitîndu-se la acea scenă în timp ce barca ieșea din port, Hatch dăduse din cap și se considerase norocos că nu avea o fiică a cărei virtute ar fi trebuit apărată.

În conservă mai rămase o singură sardină. Hatch o scoase din ulei, o așază în diagonală pe un biscuit sărat, adăugă ultima bucată de castravete murat și o felie de brînză, stropi totul din belșug cu un sos condimentat, puse alt biscuit deasupra și vîrî sandvișul în gură, scuturîndu-și apoi firimiturile din barbă.

Mestecînd satisfăcut, privi întîmplător spre intrarea în port. Ceea ce văzu îl făcu să rămînă cu sandvișul în gît. Colțul unui biscuit îi zgîrie esofagul în timp ce-l înghițea mormăind:

– Ce dracu' vrea să facă ăla?

Nici n-apucă Hatch să termine de rostit fraza, că vuietul prelung al sirenei ambarcațiunii ce se apropia mai că-l răsturnă de pe scaun.

În timp ce sandvișul nemestecat cu sardină îi plonja în stomac, Hatch ieșea pe ușa barăcii dărăpănite ce adăpostea biroul lui de închirieri, coborînd furios pe chei, fluturîndu-și brațele și răcnind la pilotul vasului – probabil un turist venit dintr-unul din acele state rectangulare înconjurată de uscat, care nu văzuse vreodată mai multă apă decît cea adunată într-o albie – că intra prea repede în port, că tulbura liniștea publică și că nechibzuința lui avea să-l coste o amendă zdravănă, dacă nu cumva chiar vreo două nopți la închisoare.

Apoi Hatch își recunoscuse vasul. Era al lui! Idiotul ăla blestemat îi maltrata ambarcațiunea, cea mai mare și cea mai bună din flota lui!

Hatch proferă un potop de înjurături, amintiri ale anilor petrecuți în marina comercială. Când va pune mîna pe ei, puștii ăia vor regreta ziua cînd s-au născut. O fi el bătrîn, urît și adus de spate, o fi avînd el păr cărunt și un schiopătat ușor de la o nefericită sfadă cu un cuțitar cubanez, dar le putea face față unor puștani de pe plajă –, „fiți siguri de asta, jigodii mici și obraznice!“

Vasul nu încetini nici cînd ajunse la balize și continua să se apropie în viteză. Trecu la cîțiva centimetri de o barcă cu pînze de doisprezece metri, făcînd-o să salte pe valuri. O șalupă mică se izbi de carena unui iaht de mai multe milioane de dolari, iar cei care beau pe puntea lustruită a vasului alergară la balustradă și începură să strige la marinarul neglijent.

Hatch își agită pumnul spre tînărul de la volan. Imbecilul beat venea direct spre debarcader, ca un kami-kaze; apoi, dintr-o dată, opri motorul și răsuci brusc volanul spre stînga. Manevra înălță un val înspumat.

Hatch avu doar răgazul să sară într-o parte, înainte ca vasul să se lovească de chei. Tînărul coborî treptele cocpitului, traversă puntea lunecoasă, sări pe cheiul aglomerat, se împiedică de un tachet, apoi se tîrî cîțiva pași în patru labe.

Hatch se năpusti spre el, îl înșfăcă de umeri și-l răsuci ca pe un pește pe care ar fi vrut să-l curețe de măruntaie. De fapt, dacă ar fi avut cuțitul la el, l-ar fi spintecat pe individ fără să stea pe gînduri. Din fericire, era înarmat doar cu o sumedenie de înjurături, amenințări și acuzații.

Dar toate se stinseră înainte de-a fi pronunțate.

Pînă atunci, atenția lui Hatch fusese îndreptată spre ambarcațiunea lui, spre nesocotința și viteza cu care fusese manevrată în port. Nu-l prea luase în seamă pe tînărul care-o pilota. Acum văzu că fața băiatului era însîngerată, ochiul stîng tumefiat, practic închis; tricoul sfîșiat atîrna pe bustul lui zvelt ca o zdreanță udă.

– Ajută-mă. Doamne, o, Doamne.

Dădu la o parte mîna lui Hatch de pe umărul lui și se ridică anevoie în picioare.

– Ei sînt acolo, zise el, arătînd înnebunit spre largul mării. Sînt în ocean. Nu i-am putut găsi. Ei... ei...

Hatch văzuse cîndva un om atacat de rechin. Reușise atunci să-l scoată din apă, dar prădătorul îi înșfăcase piciorul stîng. Omul era în viață, dar arăta cumplit, în stare de șoc, speriat de moarte, bolborosind incoerent în vreme ce sîngera abundant pe nisip.

Hatch recunoscuse acea panică devastatoare în ochii tînărului. Nu, nu era o festă, ceva ostentativ, puștii nu fuseseră într-o excursie bahică, așa cum crezuse el inițial. Băiatul din fața lui – cel care-l salutase militărește mai devreme – era în pragul isteriei.

– Calmează-te, băiete. Hatch îl luă de umeri și-l scutură ușor. Ce s-a-ntîmplat acolo? Unde sînt prietenii tăi?

Tînărul își acoperi fața cu mîinile – Hatch observă că erau însîngerate – și suspină în neștire.

– În apă.

– Peste bord?

– Da. O, Doamne. O, Iisuse.

– Tîmpitul ăsta aproape că mi-a distrus iahtul! Ce dracu' avea de gînd?

Un bărbat cu șlapi în picioare veni în grabă, cu mîinile în șolduri, parfumat cu o apă de colonie pe care orice tîrfă care se respectă ar fi considerat-o prea puternică. Avea pe el doar un slip Speedo, sub burta proeminentă acoperită de păr negru și creț. La încheietura mîinii drepte purta un ceas-brățară din aur masiv și vorbea cu un accent nazal, din nord-est – exact genul care reușea totdeauna să-l scoată din sărite pe Hatch.

– Băiatul e rănit. A fost un accident.

– Accident pe dracu'. L-a zgîriat zdravăn pe *Dinky Doo*.

Venise însoțitoarea bărbatului, care era îmbrăcată în bikini și avea în picioare sandale cu tocuri înalte. Sînii ei erau la fel de falși, ca și bronzul pielii. Sub fiecare braț ținea cîte un pudel. Cățeii aveau panglici roz legate la urechi și lătrau la unison, înfuriați.

– Sună la 911, zise Hatch.

– Vreau să știu ce-are de gînd să facă ticălosul ăsta...

– *Sună la 911!*

Interiorul „biroului” lui Hatch mirosea a sardine, cînepă umedă, pește alterat și ulei de motor. Aerul era neplăcut de cald și închis, de parcă baraca n-ar fi putut oferi oxigen pentru trei oameni fiindcă era ocupată de obicei doar de unul.

În spațiul limitat erau îngrămădite lăzi cu ustensile pentru pescuit și înot subacvatic, colaci de frînghie, hărți și diagrame, provizii și echipamente, un vechi fișet metalic, în care Hatch ținea rareori ceva, și biroul lui, care fusese recuperat dintr-un naufragiu și cumpărat la o licitație cu treizeci de dolari.

Puștiul care-i lovise barca vomitase în toaleta lui de două ori, dar Hatch își zise că greața fusese provocată mai degrabă de nervi și de frică decît de păhăruțul de coniac pe care i-l dăduse pe furiș, fără ca nimeni să observe.

Sigur, puștiul băuse zdravăn înainte de coniacul ăla, și asta era o certitudine. Recunoscuse chiar el în fața ofițerului Pazei de Coastă care-l interoga. Poliția din Key West îi pusese deja niște întrebări în legătură cu manevrele haotice pe care le făcuse în port. Apoi fusese predat ofițerului Pazei de Coastă, care voia să știe ce se întîmplase la bordul ambarcațiunii, cum ajunseseră ceilalți doi tineri în apele Atlanticului. Băiatul dăduse numele lor, vîrstele și adresele din oraș. Hatch verificase informațiile în

contractul de închiriere pe care cei doi tineri îl completaseră înainte de îmbarcare și confirmase ofițerului că datele erau reale.

Hatch detesta faptul că era nevoit să împartă spațiul său privat cu niște străini, dar se bucura că nu i se ceruse să aștepte afară în timp ce oamenii legii îl interogau pe puști. Portul se umpluse de curioși, atrași de scena petrecută, ca muștele de o grămadă de gunoi. Nu puteai arunca un ac fără să lovești un om în uniformă.

Cunoscînd îndeaproape închisorile din numeroase porturi de pe cîteva continente, Hatch manifesta aversiune față de uniforme și insigne. Prefera să evite autoritățile de orice fel. Dacă un om nu putea trăi după propriile sale reguli, conform opiniei sale despre bine și rău, ce rost avea să mai trăiască? Atitudinea asta îl aruncase în dube ale poliției pe tot cuprinsul globului, însă era filozofia lui de viață și nu renunța la ea.

Dar, Hatch trebuia să recunoască, cu toată sinceritatea, un lucru în legătură cu oficialii Pazei de Coastă și polițiștii locali care-l interogaseră pe tînăr și organizaseră o expediție de căutare: nu fuseseră deloc tîmpiți.

Era limpede că puștiul se afla în pragul epuizării totale. Oamenii cu insigne avuseseră destulă minte ca să priceapă că ar fi putut ceda nervos dacă l-ar fi presat prea tare. Ca să-l calmeze și să obțină răspunsuri, se purtaseră destul de blînd cu el.

Băiatul era tot în chiloți de baie și cu bascheți, din care apa mării curgea pe scîndurile aspre ale podelei de cîte ori își mișca picioarele. După ce-i dăduse coniacul, Hatch îi aruncase o pătură pe umeri; pe urmă o luase, împreună cu tricoul rupt.

Auzind afară pași și o voce emoționată, puștiul înălța capul și se uită plin de speranță spre ușă. Dar pașii trecură mai departe, fără să se oprească. Ofițerul, care stătuse cu

spatele în timp ce își turna cafea din ibricul lui Hatch, se întoarse și descifra corect expresia de pe chipul băiatului.

– De îndată ce aflăm ceva, o să știi și tu, băiete.

– Trebuie să fie în viață.

Vocea lui sunase ca cea a cuiva care își înăbușise multă vreme tulburarea. Aceasta izbucnea din când în când în glasul lui.

– Cred că nu i-am putut găsi în bezna aia. Era foarte întuneric acolo.

Își muta privirea de la Hatch la ofițer.

– Nu i-am auzit. I-am strigat iar și iar, însă... De ce nu mi-au răspuns? Sau de ce n-au strigat după ajutor? Dacă nu cumva...

Nu fu în stare să rostească ceea ce-i îngrijora pe toți. Ofițerul reveni la taburetul lui Hatch și-l așează lângă scaunul pe care stătea băiatul, cu umerii aduși. Timp de câteva minute apăsătoare, ofițerul nu făcu altceva decât să-și soarbă cafeaua. *Șuup. Șuup.*

Era al naibii de enervant, dar Hatch rămase calm. Aia era treaba omului legii, nu a lui. Barca lui era asigurată. Trebuia să întocmească niște acte și să se târguiască cu vreun agent de asigurare bănuitor, într-un costum reiat, dar pînă la urmă avea să se descurce. Poate chiar ceva mai bine decât pînă atunci. Era mai puțin optimist în privința felului cum avea s-o scoată puștiul la capăt. Nici o asigurare n-avea să-i facă viața mai ușoară după întîmplarea asta. Cît despre cei doi care căzuseră în apă, Hatch nu nutrea mari speranțe. Statisticile erau potrivnice.

Cunoscuse cîțiva oameni care naufragiaseră și supraviețuiseră, dar fuseseră mulți. Dacă ai fi căzut în apă, înecul era probabil cea mai blîndă moarte. Expunerea la primejdii dura mai mult. Iar pentru pradători nu reprezentai decât o sursă de hrană.

Ofițerul Pazei de Coastă luă ceașca de cafea ciobită între palme și-i roti conținutul.

– Cum de n-ai folosit stația radio ca să ceri ajutor?
– Așa am făcut. Adică am încercat. N-am reușit s-o fac să meargă.

Ofițerul privi la cafeaua învolburată.

– Alte două bărci ți-au auzit SOS-ul. Au încercat să-ți transmită să rămii unde te aflai. N-ai făcut asta.

– Nu i-am auzit. Cred că... Aruncă o privire spre Hatch. Cred că n-am fost atent când el ne-a arătat cum să folosim stația.

– O greșeală care a costat mult.

– Da, domnule.

– Greșesc dacă spun că nu ești un marinar experimentat?

– Experimentat? Nu, domnule. Dar e prima dată când am avut necazuri.

– Oho. Vorbește-mi despre bătaie.

– Bătaie?

Replica îl făcu pe ofițer să se încrunte.

– Nu încerca să mă prostesti, băiete. Ochiul tău e atît de umflat, încît nu mai vezi cu el. Ai nasul însîngerat și buza spartă. Articulațiile degetelor sînt zgîriate și învinețite. Eu știu cum arată urmele unei bătăi cu pumnii. Așa că nu te juca cu mine.

Umerii tînărului începură să tremure. Ochii i se umeziseră, dar nu încercă să-și șteargă lacrimile sau nasul care-i curgea.

– A fost din cauza fetei? întrebă ofițerul cu o voce mai blîndă. Domnul Walker, prezent aici, spune că arăta bine. O fată petrecăreață, atît a putut zice. E a unuia din voi?

– Vrei să spui o prietenă? Nu, domnule. Era doar o cunoștință întîmplătoare.

– Tu și cu amicul tău v-ați bătut pentru favorurile ei?

– Nu, domnule. Nu... nu tocmai. Adică nu ea a fost motivul bătăii.

– Atunci care?

Băiatul pufni, dar rămase mut.

– Ai putea să-mi spui acum, zise ofițerul, fiindcă atunci când o să aflăm ce-o să aflăm acolo, o să continuăm să te interogăm pînă când o să obținem adevărul.

– Eram beți.

– Aha.

– Și... și... Puștiul înălță capul, se uită la Hatch, apoi iarăși la ofițer și spuse cu toată convingerea: El e cel mai bun prieten al meu.

– În regulă. Și ce s-a întîmplat?

– El a înnebunit. Rău de tot. Nu l-am văzut niciodată așa.

– Cum adică?

– Nebun. Violent. Ca un apucat...

– Apucat.

– Da, domnule.

– Ce-ai făcut de l-ai supărat și s-a purtat ca un apucat?

– Nimic! La un moment dat a coborît în cabină cu ea.

Le-am acordat puțină intimitate, înțelegi?

– Pentru sex? Făceau amor?

– Da. Adică se puseseră pe treabă, și se distrau. În clipa următoare, el s-a întors pe punte și s-a dat la mine.

– Fără motiv? Pur și simplu?

Capul puștiului se clătina în sus și-n jos.

– Trebuia să fie o petrecere. O aniversare. Nu înțeleg cum de s-a dus dracului așa repede. Jur pe sfînta cruce că nu înțeleg.

Își cuprinsese fața lovită cu mîinile și începu să suspine. Ofițerul se uită la Hatch, de parcă i-ar fi cerut părerea. Hatch îl privi și el, dorind să-l întrebe de ce se uita la el. El nu era consilier. Nu-i era rudă. Era al naibii de sigur că nu era ofițer al Pazei de Coastă sau polițist. Nu era problema lui.

Refuzînd să-l ajute în vreun fel, ofițerul îl întrebă dacă avea ceva de adăugat la povestea băiatului.

– Nu.

– I-ai văzut sau i-ai auzit bătîndu-se?

– Singurul lucru pe care l-am văzut a fost faptul că se distrau.

Ofițerul se întoarse către tînăr.

– Prietenii buni nu se bat fără motiv. Nici dacă au bătut prea mult. Își pot adresa cîteva vorbe mai aspre, poate își trag un pumn sau doi. Dar cînd se calmează situația, totul s-a încheiat, corect?

– Așa cred, răspunse el ursuz.

– Atunci vreau să-mi spui tot adevărul. Bine? Mă ascuți? Ce-a provocat bătaia?

Puștiul se lupta să-și înăbușe emoția.

– El m-a atacat.

– Cum așa?

– N-am făcut decît să mă apăr, jur, bolborosi el. N-am vrut să mă bat cu el. Era o petrecere.

– De ce te-a atacat?

Băiatul își scutură capul.

– Asta nu-i adevărat, nu-i așa, flăcău? Știi de ce te-a atacat. Așa că vreau să-mi spui. Ce l-a scos din minți așa tare pe cel mai bun prieten al tău de a-nceput să te bată zdravăn?

Preț de vreo douăzeci de secunde se așternu tăcerea, apoi puștiul mormăi un singur cuvînt.

Hatch nu era sigur că auzise corect, mai ales pentru că primul bubuit de tunet al prevesitei furtuni zgîlțîi mica fereastră pătrată a barăcii chiar în timp ce vorbea băiatul, dar și fiindcă ceea ce crezu că-l auzise spunînd era un răspuns ciudat la întrebarea pusă.

Ofițerul trebuie că gîndise la fel, deoarece își scutură capul, neînțelegînd, și se aplecă în față ca să audă mai bine.

– Cum ai zis? Vorbește tare, băiete.

Tînărul înălță capul și își șterse nasul cu dosul palmei, își dresă glasul și clipi cu ochiul teafăr spre ofițer.

– Invidie, zise el morocănos. Despre asta a fost vorba. Invidie.

P.M.E.

Insula St. Anne, Georgia

Februarie 2002

1

Dar trebuie să existe. Maris Matherly-Reed bătu nerăbdătoare cu creionul în blocnotesul pe care mîzgălise niște triumphiuri și rotocoale. Sub ele făcuse o schiță sumară a ideii pentru o copertă de carte.

— P.M.E., corect?

Corect.

Îmi pare rău, doamnă, nu există un abonat cu inițialele astea. Am verificat de două ori.

Ideea pentru coperta de carte — o relatare autobiografică despre relația autorului cu sora lui vitregă

— îi venise lui Maris în vreme ce aștepta ca operatorul de la serviciul de informații să găsească numărul de telefon solicitat. O convorbire care n-ar fi trebuit să-i ia mai mult de cîteva secunde dura de cîteva minute.

— N-aveți un abonat cu inițialele P.M.E. în zona asta?

— În nici o zonă, răspunse operatorul. Am verificat pe tot teritoriul Statelor Unite.

— Poate că e un număr de la birou, nu de acasă.

— Am verificat și asta.

— Ar putea fi un număr neînregistrat?

— Ar fi apărut cu precizarea asta. Nu am nimic pentru

inițialele astea, punct. Dacă ați fi avut un nume mai recent...

— Nu am.

— Atunci îmi pare rău.

— Mulțumesc pentru amabilitate.

Dezamăgită, Maris își privi cu un ochi critic schița, apoi o acoperi cu mîzgăleli. Cartea aia n-avea să-i placă, oricum ar fi arătat coperta. O deranjau conotațiile incestuoase și se temea că mulți cititori i-ar fi împărtășit părerea. Totuși redactorul căruia îi fusese încredințat manuscrisul se pronunțase în favoarea cumpărării lui. Subiectul garanta apariția autorului la televiziune și în debateri radiofonice, articole favorabile în reviste, poate chiar alegerea drept cartea săptămînii. Deși existau puține recenzii, subiectul cărții era destul de provocator pentru a determina o vînzare masivă. Ceilalți factori de decizie de la Matherly Press fuseseră de acord cu redactorul cînd acesta își argumentase opțiunea, așa că Maris se supusese voinței majorității. Îi rămăseseră datori.

Asta îi readuse în minte prologul de la *Invidie* pe care-l citise în acea după-amiază. Îl descoperise într-un vraf de manuscrise trimise editurii de către autor. Ocupau de luni de zile un raft din biroul ei, adunînd praf pe ele pînă în acea zi, neștiută, cînd programul i-ar fi permis să le parcurgă înainte de-a le trimite nerăbdătorilor autori scrisoarea standard de refuz. Imaginîndu-și crunta lor dezamăgire atunci cînd citeau impersonala și transparenta scrisoare de adio, Maris simțea că fiecare scriitor merita cel puțin cîteva minute din timpul ei.

Și mai exista și acea posibilitate excepțională, una la un milion, ca din acel teanc de literatură proastă să fie extras manuscrisul viitorului Steinbeck, Faulkner sau Hemingway. Asta, desigur, era visul nebunesc al oricărui editor.

Maris ar fi acceptat bucuroasă descoperirea unui roman de succes. Acele cincisprezece pagini ale prologului erau cu siguranță promițătoare. O entuziasmaseră pe Maris mai mult decît orice citise în ultima vreme, chiar

și decît materialele din portofoliul ei de autori publicați, și cu siguranță, mai mult decît textele romancierilor debutanți.

Acele pagini îi stîrniseră curiozitatea, așa cum trebuia să se întîmple în cazul unui prolog sau prim capitol al unei cărți. Fusesse captivată, era dornică să știe mai mult, nerăbdătoare să citească restul poveștii. Fusesse scris restul? se întrebă ea. Sau măcar schițat? Era asta prima încercare a autorului? El sau ea mai scrisese și altceva? Ce recomandări avea el/ea? Oare avea vreuna?

Nu exista nici o indicație cu privire la sexul scriitorului, deși instinctul îi spunea că era bărbat. Dialogul interior al lui Hatch Walker suna veridic pentru felul lui de a fi plin de duh și semăna cu modul în care ar fi gîndit un bărbat. Narațiunea prezenta aievea sufletul poetic al bătrînului marinar.

Paginile respective fuseseră trimise, însă, de cineva total lipsit de experiență, care nu știa cum să supună un manuscris atenției unui eventual editor. Toate regulile cunoscute fuseseră încălcate. În corespondență nu fusese inclus un plic autoadresat. Lipsea o scrisoare de prezentare. Nu exista vreun număr de telefon, adresă, căsuță poștală sau adresă de e-mail. Doar acele trei inițiale și numele unei insule de care Maris n-auzise niciodată. Cum spera scriitorul să-și vîndă manuscrisul dacă nu putea fi contactat?

Observă că ștampila de pe plic a poștei avea o dată din urmă cu patru luni. Dacă autorul trimisese simultan prologul mai multor edituri, poate că manuscrisul fusese deja cumpărat. Un motiv în plus pentru a-l localiza cît mai repede. Fie își pierdea timpul, fie descoperise un autor talentat. Oricum, trebuia să afle cît mai curînd cum stăteau lucrurile.

Nu ești gata?

Noah apăru în ușa deschisă a biroului, îmbrăcat într-un smoching Armani.

Mamă, ce bine arăți.

Uitîndu-se la ceasul de pe birou, înțelese că pierduse

noțiunea timpului și că, într-adevăr, era în întârziere. Trecându-și degetele prin păr, rîse scurt.

– În schimb eu o să am nevoie de niște reparații majore.

Noah, de douăzeci și două de luni soțul ei, închise ușa în urma lui și înaintă spre biroul ei din colț. Aruncă o revistă comercială pe birou, apoi se duse în spatele fotoliului ei și începu să-i maseze ceafa și umerii, unde știa că se adunau încordarea și oboseala.

– Ai avut o zi grea?

– Nu prea, la drept vorbind. Doar o întâlnire, azi după-amiază. Mi-am folosit timpul ca să fac puțină ordine aici.

Făcu un semn spre teancul de manuscrise respinse.

– Ai citit materialele din vrafal ăla de literatură proastă? Maris, zău așa, o dojeni el. Politica editurii Matherly e să nu cumpere manuscrise care nu sînt prezentate de un agent.

– Asta e linia oficială, dar eu, fiind o Matherly, pot evita regulile dacă doresc.

– M-am însurat cu o anarhistă, o tachină el, aplecîndu-se să o sărute pe gît. Dacă tot pui la cale o insurecție, n-ai putea alege drept cauză ceva care să accelereze activitatea noastră în loc să consume prețiosul timp al editorului și vicepreședintelui nostru?

– Ce titlu neplăcut, remarcă ea, înfiorîndu-se ușor. Mă face să mă simt ca o femeie arțăgoasă, care miroase a pastile pentru tuse și poartă pantofi butucănoși.

Noah rîse.

– Te face să pari puternică, așa cum ești. Și teribil de ocupată.

– Ai uitat să menționezi inteligentă și sexy.

– Astea se știu. Nu încerca să schimbi subiectul. De ce te obosești cu literatura aia ieftină, cînd nici cei mai tineri redactori ai noștri n-o fac?

– Fiindcă tatăl meu m-a învățat să respect pe oricine

încearcă să scrie. Chiar dacă talentul unui om e infim, efortul lui merită o anumită atenție.

– Departe de mine gândul de a-l contrazice pe venerabilul Daniel Matherly.

În ciuda reproșului blînd al lui Noah, Maris avea de gînd să continue să răsfoiască vrafurile de manuscrise. Chiar dacă era o treabă neproductivă și îi consuma timpul, era unul dintre principiile pe baza cărora un Matherly înființase editura cu mai bine de un secol în urmă. Noah putea să rîdă de vechile lor tradiții, fiindcă nu era un Matherly. Devenise membru al familiei doar prin căsătorie, iar asta era o deosebire semnificativă, care explica atitudinea lui mai relaxată față de tradiție.

Sîngele unui Matherly era amestecat cu cerneală. Un anume respect pentru acest lichid părea să curgă prin vinele membrilor familiei. Maris credea cu tărie că admirația și respectul familiei sale pentru cuvîntul scris și pentru scriitori fuseseră hotărîtoare pentru succesul și longevitatea editurii.

– Am primit un exemplar de semnal al articolului, spuse Noah.

Maris luă revista pe care o adusese el. În dreptul unei pagini era un semn. Ea o deschise și zise:

– O, fotografia e grozavă.

– Fotograful e bun.

– Subiectul e bun.

– Mulțumesc.

– „Noah Reed are patruzeci de ani, dar pare mult mai tînăr“, citi ea cu voce tare. Dîndu-și capul pe spate îl privi cu ochi critic. De acord. Nu arăți nici cu o zi mai bătrîn de treizeci și nouă de ani.

– Ha-ha.

– „Exercițiile zilnice în sala de gimnastică de la etajul șase al editurii Matherly Press – una dintre inovațiile lui Reed după ce a venit la firmă, cu trei ani în urmă – îi mențin zvelt trupul de un metru optzeci.“ Ei bine, autoarea articolului e cu siguranță amoretată. Ai avut vreo treabă cu ea?

El chicoti.

– Absolut nici una.

– E una dintre puținele care ți-au scăpat.

În ziua nunții lor, Maris îl tachinase spunându-i că atât de multe femei singure jeleau pierderea unuia dintre cei mai doriți burlaci ai orașului, încât era surprinsă că ușile catedralei St.Patrick nu erau acoperite cu mătase neagră.

– Menționează și perspicacitatea ta în afaceri și contribuțiile la dezvoltarea lui Matherly Press?

– Mai jos.

– Ia să vedem... „încărunțit la tîmple, ceea ce adaugă distincție înfățișării sale agreabile“... Și tot așa despre impresionantul tău farmec și comportament. Ești sigur... aha, aici e ceva. „Se află la conducerea editurii Matherly Press alături de socrul său, legendarul editor Daniel Matherly, președinte și director executiv, și cu soția sa, Maris Matherly-Reed, despre care afirmă că are o perfectă putere de selecție și abilități editoriale. El pune cu modestie pe seama ei reputația companiei de a publica scrieri de succes.“ Încântată, ea ridică privirea spre el și zîmbi. Ai spus tu asta?

– Chiar mai multe, pe care nu le-a consemnat.

– O, îți mulțumesc foarte mult.

Maris citi restul articolului elogios, apoi puse deoparte revista.

– Foarte drăguț. Însă, cu toată pălăvrăgeala ei, a omis două chestiuni biografice importante.

– Care-s alea?

– Că mai ești și un excelent scriitor.

– *Învinșii* e deja o carte veche.

– Dar ar trebui menționată de cîte ori îți apare numele tipărit.

– Care-i a doua chestiune? Întrebă el pe tonul răstit pe care-l folosea de cîte ori ea aducea în discuție singurul lui roman publicat.

– N-a spus o vorbă despre miraculoasele tale tehnici de masaj.

– Îi rămîn îndatorat.

Închizînd ochii, Maris își înclină capul într-o parte.

– Puțin mai jos spre... Ah. Acolo.

El presă cu degetul mare un punct dintre omoplați, și tensiunea începu să dispară.

– Ești încordată, spuse el. Așa-ți trebuie dacă ai stat toată ziua să scormonești în grămada aia de gunoaie.

– Din cîte îmi dau seama, s-ar putea să nu fi fost pierdere de vreme. Am găsit ceva care mi-a trezit interesul.

– Glumești.

– Nu.

– Ficțiune sau nu?

– Ficțiune. Doar un prolog, dar e uimitor. Începe...

– Vreau să aud totul despre asta, iubito, dar zău că ar trebui să te grăbești dacă vrem să ajungem la timp.

Depuse un sărut pe creștetul ei, apoi încercă să se retragă. Maris se întinse după mîinile lui și le trase peste umerii ei, ținîndu-i-le desfăcute pe piept.

– E obligatoriu în seara asta?

– Mai mult sau mai puțin.

– Am putea lipsi de la o recepție, nu? Tata s-a scuzat pentru seara asta.

– Tocmai de aceea ar trebui să fim acolo. Matherly Press a rezervat o masă. Două scaune goale ar fi imediat remarcate. Unul dintre autorii noștri primește un premiu.

– Agentul și editorul lui se întîlnesc cu el. N-o să fie lipsit de companie. Ea îi trase mîinile pe sîni. Să-i anunțăm că sîntem bolnavi. Mergem acasă și ne izolăm de lume. Deschidem o sticlă de vin – cu cît mai ieftin, cu-atît mai bine –, ne vîrîm în jacuzzi și ne hrănim cu pizza. Facem amor într-o cameră, alta decît dormitorul. Poate chiar în două camere.

Rîzînd, el îi cuprinse tandru sîinii.

– Despre ce spuneai că e vorba în prologul ăla? Își trase mîinile dintr-ale ei și se îndreptă către ușă.

Maris gemu, dezamăgită.

– Credeam că ți-am făcut o ofertă pe care n-o poți refuza.

– Tentantă. Foarte. Dar dacă n-o să mergem la dineul ăla, o să dăm naștere la bănuieli.

– Ai dreptate. Aș detesta ca lumea să creadă că ne purtăm tot ca niște proaspeți însurăței care tânjesc să fie singuri seara.

– Chiar așa e.

– Dar...?

– Dar avem și îndatoriri profesionale, Maris. După cum bine știi. E important ca oamenii din branșa noastră să știe că, atunci când se referă la Matherly Press, ar fi bine s-o facă la timpul prezent sau viitor, nu la trecut.

– Și de aceea participăm noi aproape la fiecare eveniment editorial din New York, zise ea, ca și cum ar fi recitat o frază memorată din catehism.

– Exact.

Agendele lor erau încărcate de întâlniri la micul dejun, prânz, cină, recepții și cocteiluri. Noah credea că era extrem de important, ba chiar obligatoriu, să fie văzuți ca niște participanți activi în cercurile literare, mai ales de când tatăl ei nu se mai putea implica așa cum făcuse cândva.

În ultima vreme, Daniel Matherly încetinise ritmul. Lipsea la multe întruniri ale editorilor. Nu mai accepta să țină discursuri, deși solicitările erau încă numeroase. Restaurantul Four Seasons suna zilnic ca să afle dacă Daniel avea să-și folosească masa rezervată pentru prânz sau putea fi oferită altcuiva.

De mai bine de patru decenii, Daniel fusese o forță de care trebuise să se țină seama. Sub conducerea lui, Matherly Press stabilise normele industriei de carte, dictase tendințele presei, dominase clasamentul cărților de succes. Numele lui devenise sinonim cu editarea de carte, atât în țară, cât și în străinătate. Fusese o forță teribilă, care, în decurs de câteva luni, încetinise ritmul.

Totuși, semipensionarea lui nu însemna sfârșitul și nici măcar slăbirea vigoriei editurii. Noah considera că este

de o importanță vitală ca întreaga comunitate a editorilor să înțeleagă lucrul ăsta. Dacă vor fi nevoiți să participe de mai multe ori pe lună la dineurile autorilor premiați, o vor face.

El se uită la ceas.

– De cât timp ai nevoie? Trebuie să-i spun șoferului când coborîm.

Maris oftă resemnată.

– Acordă-mi douăzeci de minute.

– O să fiu generos. Îți dau treizeci.

Înainte de a ieși îi transmise un sărut. Maris nu începuse să se pregătească imediat, ci îi ceru secretarei să dea un telefon. Îi venise altă idee despre cum ar fi putut da de autorul *Invidiei*.

În vreme ce aștepta, privi pe ferestrele biroului. Pornind aproape de la podea și pînă în tavan, acestea formau un colț al camerei, oferindu-i o priveliște a zonei de sud-est. Peste centrul Manhattanului se lăsa o seară blîndă de vară. Soarele se strecurase în spatele zgîrie-norilor, aruncînd pe străzile de dedesubt o lumină crepusculară. Luminile se aprinseseră deja în interiorul clădirilor, făcînd să scînteieze structurile din cărămidă și granit. Prin ferestrele blocurilor învecinate, Maris îi vedea pe funcționarii care se pregăteau să-și încheie ziua de lucru.

Bulevardele erau aglomerate de traficul agitat de după program și dinaintea distracțiilor de seară. Taxiurile concureau pentru cîtiva centimetri de spațiu, strecurîndu-se prin locuri extrem de înguste, printre autobuze și camioane. Curieri pe biciclete, aparent cu gînduri sinucigașe, se întreceau nebunește cu automobilele. Uși batante expulzau pietoni pe trotuarele aglomerate, înghiontindu-se să-și facă loc, mînuind servietele și sacoșele cu cumpărături ca pe niște arme.

Pe Avenue of the Americas, în fața lui Radio City Music Hall se formase o coadă la bilete pentru spectacolul cu Tony Bennett din acea seară. Ea, Noah și tatăl ei primiseră invitații, dar fuseseră nevoiți să le refuze din

cauza banchetului literar, pentru care ar fi trebuit să se îmbrace, își aminti ea, chiar când sună telefonul.

– E, pe linia unu, o informă secretara.

– Mulțumesc. Nu mai aștepta. Ne vedem mâine.

de Maris apăsă butonul care scripea.

m – Alo.

ca – Da. Sînt adjunctul de șerif Dwight Harris.

cc – Bună seara, domnule Harris. Mulțumesc că ați acceptat convorbirea. Numele meu e Maris Matherly-Reed.

– Cum ai spus?

Ea repetă numele.

dis – Aha.

im Maris făcu o pauză, lăsîndu-i timp să comenteze sau
aic să pună vreo întrebare, dar el n-o făcu, așa că ea trecu
ală direct la subiect.

pr – Încerc să găsesc pe cineva, o persoană despre care
Ma cred că locuiește pe insula St. Anne.

de – Asta-i în districtul nostru.

se – În Georgia, corect?

Înc – Da, doamnă, răspunse el mîndru.

ast – St. Anne e chiar o insulă?

– Nu-i mare lucru. Vreau să zic că-i mică. Da-i o insulă, așa e. La mai puțin de trei kilometri de țărm. Pe cine căutați?

rev – Pe cineva cu inițialele P.M.E.

doi – Ați spus P.M.E.?

– Ați auzit de cineva cu inițialele astea?
– N-aș putea spune asta, doamnă. E vorba de un bărbat sau de o femeie?

– Din nefericire, nu știu.

tip – Nu știi. Aha. După cîteva clipe, adjunctul întrebă:
Dacă nu știți nici ce e, bărbat sau femeie, ce treabă aveți cu persoana?

pe – Afaceri.

lui – Afaceri.

– Da.

de – Aha.

O fundătură. Maris încercă din nou.

– Credeam că poate știți sau poate ați auzit de cineva care...

– Nu.

N-avea să ajungă nicăieri, iar răgazul care i se acordase trecea repede.

– Bine, mulțumesc că m-ați ascultat, domnule Harris. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nici un deranj.

– N-ați vrea să notați numele și numărul meu de telefon? Și dacă vă amintiti ceva sau auziți de cineva cu inițialele astea, v-aș fi recunoscătoare dacă m-ați anunța.

După ce îi dădu numărul de telefon, omul zise:

– Știți ceva, doamnă? Dacă-i vorba de vreo pensie alimentară neplătită sau vreun mandat de arestare neaplicat, aș putea să văd dacă...

– Nu, nu. În nici un caz nu e o chestiune judiciară.

– Afaceri.

– Așa e.

– Bine, atunci, spuse el vădit dezamăgit. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta.

Ea îi mulțumi, închise biroul și porni în grabă pe hol, spre toaleta doamnelor, unde își pusese rochia de seară încă de dimineață, când venise la lucru. Deoarece își schimba frecvent veșmintele de zi cu cele de seară, înainte de a părăsi clădirea, avea într-un dulap un set complet de cosmetice și articole de toaletă, pe care le folosi.

Cînd se întîlni cu Noah la ascensor, cincisprezece minute mai tîrziu, el fluieră lung, admirativ, apoi o sărută pe obraz.

– Frumoasă transformare. De fapt, un miracol. Arăți fantastic.

În vreme ce coborau spre parter, ea își evaluă imaginea reflectată de ușa metalică a liftului și înțelese că eforturile ei nu fuseseră zadarnice. „Fantastic“ era o ușoară exagerare, dar, avînd în vedere neorînduiala în care fusese, arăta mai bine decît avea dreptul să spera.

Alesese o rochie de mătase de culoarea merișorului, cu bretele înguste și cu un decolteu adânc. Concesia făcută splendorii acelei recepții se concretiza sub forma unor cercei cu diamante la urechi și a unei poșete Judith Leiber, încrustată cu cristale, avînd profilul unui fluture – un dar de Crăciun de la tatăl ei. Luase cu ea și un șal din lînă fină de capră indiană, cumpărat de la Paris, în timpul unei excursii de după tîrgul internațional de carte de la Frankfurt.

Își adunase părul lung pînă la umeri într-o coadă de cal netedă, scurtă. Coafura era sic, sofisticată și nu părea o improvizație, cum era în realitate. Își retușase machiajul ochilor, își conturase buzele cu un creion, apoi le dăduse cu lac. Pentru a-și colora tenul palid, aproape transparent, aplicase o pudră de nuanța bronzului pe obraji, bărbie, frunte și decolteu. Sutienu, o minune a creatorilor de modă, îi sălta sîinii, creînd o încîntătoare despicătură care-i ieșea din decolteul rochiei.

– „Sîinii ei erau falși, ca și bronzul pielii.“

Ușile ascensorului se deschiseră la parter. Noah o privi curios, dîndu-se la o parte ca s-o lase să iasă prima.

– Poftim?

Ea rîse încet.

– Nimic. Citam doar ceva din ce-am citit azi.

2

Deși nu mai ploua de jumătate de oră, aerul era atît de umed, încît apa nu se putea evapora. Se adunase în băltoace. Picăturile rămăseseră pe petalele florilor și pe puful piersicilor coapte, gata de cules. Ramurile plantelor

perene se aplecau sub greutatea lichidului. Stropi mari se prelingeau de pe frunzele arborilor de esență tare, proaspăt spălate, și împrășcau solul poros, saturat de apă.

Cea mai ușoară adiere de vînt ar fi scuturat apa din copaci, improvizînd mici dușuri. Atmosfera era inertă și avea o consistență aproape la fel de compactă ca și tăcerea.

Ajutorul de șerif Dwight Harris coborî din cartul de golf pe care-l împrumutase de la debarcaderul insulei St. Anne. Înainte de-a sui cărarea spre casă, își dădu jos șapca și făcu o pauză, zicîndu-și că avea nevoie de cîteva momente ca să se orienteze; în realitate nu făcea altceva decît să-și analizeze decizia de-a se duce acolo singur, după asfîțit. Nu prea știa la ce să se aștepte.

Deși auzise de casa aceea, nu fusese niciodată acolo. Oricine călcase vreodată pe insula St. Anne auzise tot soiul de povești despre casa de pe plantația aflată la extremitatea estică, pe o mică fișie de pămînt orientată în direcția Africii. Unele dintre istoriile pe care le auzise despre acel loc erau exagerări. Însă descrierile casei erau, Doamne Dumnezeule, a naibii de adevărate.

Tipică pentru arhitectura din sudul Carolinei, casa cu două niveluri și lemnărie albă se înălța deasupra unei vechi fundații din cărămidă; șase trepte urcau spre o verandă lată, care se întindea pe toată fațada și înconjura clădirea pe ambele laturi. Ușa din față fusese vopsită în negru și lăcuită, ca și obloanele ce flancau ferestrele de la cele două niveluri. Șase coloane șlefuite susțineau balconul de la etaj. Două burlane aveau rol de suporturi pentru acoperișul în pantă abruptă. Harris recunoștea casa numai că el nu-și închipuise că are un aer fantomatic.

Sări în sus și scoase o exclamație de spaimă cînd un strop de apă ateriză pe ceafa lui cu un plescăit. Căzuse de pe o creangă ce atîrna din copacul sub care stătea. Se șterse, își puse șapca și privi în jur, ca să se asigure că nu-i văzuse nimeni reacția.

Amurgul și vremea rea confereau locului un aer

straniu. Blestemîndu-se fiindcă se purtase ca un laș, se puse în mișcare.

Evitînd băltoacele, își croi drum pe cărarea acoperită cu coji zdrobite de copac, străjuită de două șiruri de stejari americani, cîte patru pe fiecare parte. De crengi atîrnau licheni, în mănunchiuri prelungi. Rădăcinile bătrînilor arbori se tîrau pe pămînt, unele dintre ele avînd grosimea coapsei unui bărbat voinic.

Una peste alta, era o cale de acces impresionantă. Chiar maiestuoasă, puteai spune. Spatele casei, Harris știa asta, dădea spre Atlantic.

Casa nu fusese de la început atît de mare. Cele patru camere inițiale fuseseră construite cu mai bine de două sute de ani în urmă de către plantatorul care cumpărase insula de la un colonist, decis să meară în Anglia de bătrînețe, decît să-și dea duhul în nou-apăruta națiune americană. Clădirea se extinsese o dată cu succesul plantației, pe care se cultivaseră mai întîi indigofere, apoi bumbac.

După cîteva generații, primele patru camere fuseseră transformate în locuințe pentru sclavi și începuse construirea clădirii mari. La acea vreme, fusese o minunăție, cel puțin pentru insula St. Anne. Materialele de construcție și tot mobilierul fuseseră aduse cu vaporul, apoi transportate cu sănii trase de catîri prin pădurile dese și cîmpiile fertile, pînă la locul unde se înălța casa. Durase ceva ani pînă să fie gata, dar fusese construită solid și rezistase armatei unioniste de ocupație și violenței cîtorva zeci de uragane.

Apoi, cedase în fața unui gîndac.

Pe la începutul secolului douăzeci, gărgărița bumbacului ruină mai mult decît culturile de bumbac. Mai dăunătoare decît vremea și războiul, gărgărița bumbacului zdrobi economia locală și distruse viața pe insula St. Anne.

Un descendent al primului proprietar al plantației prevăzuse sfîrșitul iminent și se spînzurase de candelabru din sufragerie. Restul familiei părăsise pe furiș insula, în puterea nopții, lăsînd în urmă datorii și taxe neplătite. De atunci nu se mai auzise nimic despre ei.

Trecură decenii și, în cele din urmă, pădurea luă în stăpînire terenul din jurul casei ca și cîmpiile, albe cîndva de puful bumbacului. Dăunătorii ocupară încăperile locuite cîndva de aristocrați și vizitate de un președinte al Statelor Unite. Singurii oameni care se aventurau în interiorul clădirii dărăpănate erau puștii smintiți care acceptau provocarea și cîte un bețiv în căutarea unui loc de dormit.

Casa rămase în ruină pînă în urmă cu mai bine de un an, cînd un străin, nu un insular, o cumpărase și începuse o renovare serioasă. Harris își zicea că era probabil un nordist care văzuse de mai multe ori *Pe aripile vîntului* și voia să aibă o locuință antebelică pe teritoriul sudist, un yankeu cu mai mulți bani decît judecată. Și, totuși, oamenii de pe insulă aveau o părere bună despre noul proprietar. Lumea spunea că adusese îmbunătățiri notabile. Dar, după părerea lui Harris, mai erau multe de făcut pînă cînd locuința să arate ca în vremurile ei de glorie. Ajutorul de șerif nu-l invidia pe noul stăpîn pentru eforturile și cheltuielile pretinse de o asemenea sarcină. Nici nu era invidios pe ghinionul ce părea să-și pună amprenta pe acel loc.

Circulau legende conform cărora fantoma spînzuratului bîntuia și-acum vechea clădire, iar candelabrul din bucătărie se balansa în tavan fără vreun motiv evident.

Harris nu punea mare preț pe poveștile cu fantome. El văzuse oameni în carne și oase care făcuseră lucruri mult mai înfricoșătoare decît orice necazuri provocate de o fantomă. Chiar și așa, își dorea să afle ceva mai mult în vreme ce urca treptele, traversă veranda și se apropia de ușa din față.

Bătu cu inelul de alamă în ușă, mai întîi într-o doară, apoi mai tare. Secunde se scurgeau la fel de greu ca apa de ploaie ce picura de pe streășină. Nu era tîrziu, dar poate că locatarul se culcase deja. Așa procedau oamenii de la țară.

Harris se hotărî să plece și să se întoarcă altădată – de preferință înainte de asfințit. Pe urmă auzi pași

apropiindu-se. Cîteva clipe mai tîrziu, uşa fu deschisă spre interior – dar nu mult.

– Da.

Harris privi prin deschizătura uşii. Emoţia îl făcuse să se aştepte la orice, de la apariţia fantomei spînzuratului pînă la o carabină cu două ţevi scurte, aţintită asupra lui de către un proprietar nemulţumit că fusese sculat din pat în mod inutil.

Din fericire, nu se întîmplă aşa; bărbatul de după uşa părea destul de prietenos. Harris nu-l vedea bine. Trăsăturile chipului erau umbrite, însă vocea sunase destul de plăcut. Cel puţin omul nu-l înjurase. Deocamdată.

– 'Nă seara, domnu'. Sînt ajutorul de şerif Dwight Harris. De la biroul şerifului din Savannah.

Bărbatul se aplecă puţin în faţă şi privi dincolo de el, spre cartul de golf parcat la capătul potecii. Pentru a descuraja turismul şi pe vizitatorii nedorîţi pe insulă, nu exista o cursă regulată de feribot spre St. Anne. Oricine ajungea acolo venea cu o ambarcaţiune, fie proprie, fie închiriată. Cei care soseau mergeau pe jos ori închiriau un cart de golf pentru a străbate cele aproximativ patru mii de hectare ale insulei. Doar localnicii foloseau automobile pe drumurile înguste, dintre care multe fuseseră intenţionat lăsate neasfaltate.

Cartul de golf nu arăta la fel de oficial ca o maşină de poliţie, iar Harris se gîndi că asta-i diminua întrucîtva autoritatea. Ca să-şi sporească încrederea în sine, el trase mai sus centura de care atîrna pistolul. Bărbatul din spatele uşii întrebă:

– Cu ce te pot ajuta, domnule Harris?

– Mai întîi, îmi cer scuze că te deranjez, dar am primit mai devreme un telefon, de la o tipă din New York.

Omul aştepta, fără să spună nimic.

– Spunea că încerca să dea de cineva cu iniţialele P.M.E.

– Zău?

– Aşa spunea ea. Nu i-am dat de înţeles că eu aş avea înregistrat numele ăsta.

- Dar îl ai?
- Adică înregistrat? Nu, domnule. N-aș zice.
- Cu toate astea, te afli aici.
- Recunosc că femeia mi-a trezit curiozitatea.

Mă-nțelegi, n-am cunoscut pe nimeni care să se prezinte doar cu niște inițiale. Dar să nu-ți faci griji. Pe-aici, noi respectăm intimitatea persoanelor.

- Un obicei admirabil.

- În istoria insulei au existat mulți oameni care s-au ascuns aici, dintr-un motiv sau altul.

Imediat după rostirea frazei, Harris își dori să n-o fi spus vreodată. Suna ca un fel de acuzație. Urmă o lungă tăcere. Își dresе glasul cu nervozitate, apoi continuă:

- Oricum, mi-am zis că ar trebui s-o îndatorez pe doamna aia. Am venit încoace cu Mercazul departamentului. Am pus niște întrebări la debarcader și-am fost îndrumat aici.

- Ce voia doamna aia de la New York?

- Păi, domnule, nu știu prea bine. Zicea că nu era o chestiune juridică sau ceva asemănător. Doar că avea niște afaceri cu P.M.E. Mi-am zis că poate ești marele câștigător la vreo loterie, credeam că te caută Ed McMahon și Dick Clark.

- N-am jucat niciodată la loterie.

- Sigur, sigur. Păi, atunci...

Harris își trase pălăria pe ochi ca să se poată scărpină la ceafă. Se întreba de ce dracu' nu-l invitasе bărbatul înăuntru și nici măcar nu aprinsese vreo lumină. Luînd-o pe ocolite nu ajunsese nicăieri, așa că întrebă direct:

- Ești P.M.E. sau cine?
- Femeia ți-a lăsat numele ei?
- Cum? A, doamna? Da.

Harris pescui un petic de hîrtie din buzunarul de la piept al cămășii de la uniformă, constatînd încurcat că era umed de transpirație. Bărbatul părea să nu fi observat umezeala atunci cînd luă hîrtia și citi ce scrisese Harris.

- Alea-s numerele ei de telefon, îi explică Harris.

Toate. Așa că mi-am zis că afacerea aia a ei tre' să fie importantă. De-asta am venit pînă aici.

– Mulțumesc foarte mult că te-ai deranjat, domnule șerif Harris.

– Ajutor de șerif.

– Ajutor de șerif Harris.

Apoi, înainte ca Harris să-și dea seama, bărbatul îi închise ușa în nas.

– Bună seara și duminică, mormăi el și se întoarse.

Ghetele lui striveau vreascurile de pe cărare. Seara se transformase în noapte, iar sub baldachinul de ramuri ale stejarilor era și mai întuneric. Nu putea spune că-i era teamă. Omul din spatele ușii fusese destul de civilizat. Neospitalier, poate, dar nu ostil.

Una peste alta, Harris era bucuros că-și îndeplinisese misiunea. Dacă ar fi trebuit s-o repete, poate că nu și-ar mai fi luat însărcinarea asta. Ce-l interesa pe el dacă o cucoană din nord avea sau nu succes în afacerile ei neprecizate?

Cînd se așază pe bancheta cartului de golf, descoperi că fusese stropită de crengile de deasupra. Pantalonii îi erau uzi leorcă cînd ajunse la debarcaderul unde ancorase șalupa de la biroul șerifului.

Bărbatul de la care împrumutase cartul de golf – oamenii legii nu plăteau chirie – îl măsură neîncrezător din priviri cînd Harris îi dădu cheia de contact.

– L-ai găsit?

– Da, mulțumesc pentru îndrumări, răspunse Harris. L-ai văzut vreodată pe tipul ăsta?

– Din cînd în cînd, zise trăgănat bărbatul.

– E genul de trăsniț?

– Nu cît să-ți dai seama.

– A făcut vreodată necazuri pe-aici?

– No, stă mai tot timpu' în casă.

– Oamenii de pe insulă îl simpatizează?

– Ai nevoie de benzină înainte de-a pleca?

Întrebarea echivala cu o invitație clară să părăsească locul și să-și ia cu el întrebările indiscrete. Harris sperase

să obțină o imagine mai clară a bărbatului care ocupa casa bîntuită și care se ascundea în spatele ușii cînd îl căuta lumea, dar se părea că n-are șanse. N-avea de ce să continue investigația – în afară de fireasca lui curiozitate față de un bărbat care avea doar inițiale în loc de nume și față de ce ar fi putut să vrea de la el o femeie din New York.

Îi mulțumi omului pentru cartul de golf. Bărbatul scuipă sucul tutunului pe care îl mesteca, în colbul drumului.

– Nici o problemă.

3

Vă rog, încă o poză, domnule și doamnă Reed!

Maris și Noah îi zîmbiră fotografului care ilustra reportajul despre banchetul literar pentru *Publishers Weekly*. În timpul cocteilului fuseseră fotografiați împreună cu alți editori, cu autorul care cîștigase premiul și cu crainici celebri de radio și televiziune. Fosta campioană mondială de tenis se considera și ea autor, după ce semnase un roman, redactat de un scriitor, despre perioada petrecută în circuitul profesionist.

Soții Reed fuseseră lăsați să cineze într-un calm relativ, însă acum, la finalul evenimentului monden, li se cerea din nou să pozeze pentru diverse publicații. Dar, așa cum promisese, fotograful făcu o ultimă poză doar cu ei doi, apoi alergă să-l prindă pe maestrul exercițiilor fizice, a cărui ultimă carte de fitness era în fruntea listei volumelor neliterare.

În vreme ce Maris și Noah traversau holul elegant de la Palace Hotel, ea oftă:

– În sfîrșit. Abia aștept să-mi pun pijamaua.

- Încă un pahar și-o să ne luăm rămas-bun.
- Un pahar?
- La Le Cirque.
- Acum?
- Ți-am mai spus.
- Nu, nu mi-ai spus.
- Sînt sigur că ți-am spus, Maris. Între felul principal și desert, ți-am șoptit că Nadia ne-a invitat să bem ceva cu ea și cu unul dintre laureații premiului.

- N-am știut că te refereai la seara asta.

Maris gemu îngrozită. Îi dispăcea profund Nadia Schuller. Recenzenta își vîra nasul peste tot și era insolentă, trăgîndu-i pe Noah și pe ea în tot soiul de angajamente din care nu aveau nici o cale elegantă de scăpare.

Rubrica Nadiei Schuller, „Șuetă despre cărți“, apărea în mai multe publicații importante și avea mare greutate; după părerea lui Maris, asta se datora numai faptului că Nadia se fudulise, afirmînd despre sine că era singurul critic literar din țară apreciat de marele public. Maris avea o părere proastă despre ea, atît din punct de vedere profesional, cît și personal.

Se pricepea să lase impresia că genul ăsta de întîlniri aranjate era în beneficiul părților pe care ea le aducea față-n față, însă Maris bănuia că pețitul practicat de ea îi servea strict propriilor interese. Era neîntrecută în a se promova pe sine și nu admitea vreun refuz. Orice ar fi cerut, lăsa de înțeles că putea obține fără crîcneală. Nesupunerea la dorințele ei era tratată ca o amenințare voalată, plină de consecințe. Maris era conștientă de manipulările ei, însă Noah părea să nu le remarce.

- Te rog, Noah, nu putem refuza? Măcar acum?
- Am promis deja.
- Nu în seara asta, îl imploră ea.
- Să-ți spun ceva. Hai să facem un compromis. O întoarce cu fața spre el și-i surîse afectuos.
- Cred că ar putea fi o întîlnire importantă.

– Nadia face mereu lucrurile să pară nu doar importante, ci de-a dreptul imperative.

– Așa e. Însă acum nu cred că exagerează.

– Care-i compromisul?

– O să te scuz eu. O să-i spun Nadiei că te doare capul sau că ai o întâlnire mâine dimineață, devreme. Spune-i șoferului să te ducă acasă. După un pahar, vin și eu. O jumătate de oră, cel mult. Promit.

Ea își strecură mâna sub smochingul lui și-i mângâie pieptul peste cămașa scrobită.

– Îți propun un compromis mai reușit, domnule Reed. O să-i spun Nadiei să facă un salt mortal în East River. Pe urmă, noi o să mergem acasă împreună. Îți amintești de pijamaua despre care vorbeam? Mă pot lipsi de ea.

– Ai formulat greșit fraza.

– Tu ești scriitorul. Eu sînt doar editor.

– Sînt un *fost* scriitor.

– Nu există așa ceva. Făcu un pas către el și își lipi coapsele de-ale lui. Ce zici? Despre pijama.

– Noah! Vă așteptam.

Nadia Schuller se apropie cu aerul unui general de armată pregătit să se adreseze trupelor sale, doar că era mai bine îmbrăcată și afișa un zîmbet prefăcut. Se pricepea să-și strunească farmecul după voință – ca să intervină, să dezarmeze și să iasă în evidență. Mulți îi cădeau pradă. Era un oaspete frecvent și popular al dezbatărilor televizate. Letterman o îndrăgea, și era doar unul dintre numeroșii ei prieteni celebri. Avea grijă să se fotografieze cu actori, muzicieni, supermodele și politicieni de cîte ori se putea. Ajunsese pe scara socială la o înălțime despre care Maris credea că n-o merita. Avea o autoritate autoproclamată, autoimpusă, fără un suport real care să-i susțină opiniile despre cărți sau despre activitatea editorială. Dar autorii și editorii nu-și permiteau s-o ofenseze dacă nu voiau ca următoarea lor carte să fie desființată în rubrica ei.

În seara aceea, era la brațul unui romancier de succes, care părea puțin zăpăcit. Sau beat, dacă bîrfele despre ei

erau adevărate. Sau poate că era doar amețit, după ce își petrecuse seara propulsat de motoarele personalității Nadiei.

– N-or să ne țină masa rezervată o veșnicie, Noah. Veniți?

– Păi...

Ezită, uitându-se la Maris.

– Care-i problema? Întrebă Nadia cu o voce la fel de pătrunzătoare ca freza unui dentist.

Îi adresase întrebarea lui Maris, presupunând imediat că ea era sursa problemei.

– Nici una, Nadia. Noah și cu mine discutăm între patru ochi.

– Mamă, mamă. Am întrerupt cumva una dintre chestiile alea dintre soț și soție?

Recenzenta ar fi putut fi drăguță dacă n-ar fi fost enervantă, fapt ce se manifesta prin zîmbetul convențional și privirea calculată, care părea să nu omită nimic. Era întotdeauna îmbrăcată impecabil, dichisită și cu accesorii de cel mai bun-gust. Deși gătită în mătase și bijuterii fine, nu avea nimic feminin.

Se spunea că-i consuma pe bărbați ca pe un pachet de gumă, mestecîndu-i și scuipîndu-i pe aceia care n-o provocau sau nu puteau face nimic pentru cariera ei. Maris credea fără rezerve bîrfele despre promiscuitatea Nadiei. Ce o surprindea era numărul mare de bărbați care o găseau atrăgătoare.

– Da, aveam o *chestie* ca între soț și soție. Îi spuneam lui Noah că ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să vin cu voi să beau ceva, zise Maris, zîmbind dulce.

– Arăți îngrozitor de obosită, i-o întoarse Nadia, cu un surîs la fel de dulce.

Noah interveni:

– Îmi pare rău, Nadia. Trebuie să te refuzăm în seara asta. O să-mi duc soția acasă și-o s-o vîr în pat.

– Nu, iubituie, spuse Maris. Nu voia să joace rolul nevastei ofensate în fața Nadiei Schuller. Nici prin cap

nu-mi trece să te împiedic să-ți îndeplinești obligațiile, continuă Maris.

– Nu prea e așa ceva, i-o trânti Nadia. Mai degrabă e o ocazie rară de a discuta afaceri cu unul dintre cei mai interesați romancieri.

Interesantul romancier nu scosese încă nici o vorbă. Avea ochii împăienjeniți și părea să le ignore conversația. Maris îi aruncă Nadiei o privire cu înțeles.

– Sigur că da. Asta am vrut să spun.

Lui Noah îi zise:

– Tu rămâi. Eu o să mă duc acasă.

El o privi șovăitor.

– Ești sigură?

– Insist.

– Atunci s-a aranjat.

Nadia îl strînse de braț pe scriitor. Ca un somnambul, bărbatul începu să meargă alături de ea.

– În timp ce voi vă luați rămas-bun, noi o să cerem masa rezervată. Tu bei ca de obicei, Noah?

– Da, te rog.

Apoi i se adresă cu un aer nepăsător lui Maris:

– Du-te să te odihnești, dragă.

Parker Evans stătea la fereastră privind în gol.

Din acel loc nu vedea linia țărmului, dar, dacă se concentra, auzea valurile. Norii de ploaie întunecau încăperea. Nu existau surse de lumină naturală sau artificială, care să diminueze beznă.

De la acea fereastră a primului etaj, ce dădea spre partea din spate a proprietății sale, Parker vedea dincolo de un petic de pajiște pînă în locul unde terenul cobora brusc, înainte de a forma o pantă mai domoală spre plajă. Acea margine a pajiștii părea să fie pragul unui spațiu blestemat ce se contopea cu oceanul din depărtare. Nu era de mirare că vechii marinari fuseseră înfricoșați de teroarea necunoscută ce stăruia dincolo de acea margine.

Camera de sub el era tot întunecată, însă nu din

neglijență. Lăsase intenționat luminile stinse. Dacă le-ar fi aprins, geamul ferestrei ar fi reflectat imaginea lui. Prefera să privească în gol decît să se uite la sine.

Oricum, n-avea nevoie de lumină ca să citească lista cu numerele de telefon pe care-o ținea în mînă. De fapt, nici nu mai trebuia să le citească. I se întipăriseră în memorie.

Cele șase luni de așteptare fuseseră în cele din urmă răsplătite. Maris Matherly-Reed încerca să ia legătura cu el.

Nu mai departe de ieri, Parker fusese aproape gata să renunțe la planul lui și să ticluiască altul. După ce luni de zile nu avusese vești de la ea, își închipuise că editoarea citise prologul de la *Invidie*, îi displicuse, îl aruncase și n-avusese nici măcar politețea de a-i trimite o notă de refuz.

Îi mai trecuse prin minte că manuscrisul parțial nici nu ajunsese pe biroul ei, că oamenii de la poștă îl îndrumaseră greșit ori că-l aruncaseră într-un container de gunoi la cîteva minute după ce-l primiseră. Puține edituri importante mai primeau lucrări ale autorilor debutanți. Acestea ajungeau doar prin intermediul agenților literari.

Dacă paginile lui ar fi supraviețuit acelui prim proces de selecție, un tînăr redactor, plătit să trieze materialele primite, s-ar fi putut descotorosi de prologul de la *Invidie* înainte ca acesta să ajungă pe biroul editoarei. În orice caz, fusese aproape convins că planul lui eșuase și că trebuia să conceapă altul.

Asta se întîmpla cu o zi în urmă. Tocmai constatase cîte se puteau întîmpla de la o zi la alta. Era limpede că paginile lui *ajunseseră* pe biroul ei și că ea le *citise*, deoarece în acea zi *încercase* să-l contacteze.

Marris Madderly Reade. Ajutorul de șerif scrisese greșit toate cele trei nume. Parker spera că fusese mai atent la transcrierea numerelor de telefon.

Pentru afaceri, îi spusese ea ajutorului de șerif Dwight Harris atunci cînd el o întrebasese de ce îl căuta pe P.M.E. Avea de discutat niște afaceri cu el. Asta putea fi o veste

bună pentru Parker. Sau proastă. Sau ceva pe la mijloc.

S-ar fi putut să-l caute ca să-i spună că scrierea lui era deplorabilă și să-l întrebe cum de-i trecuse prin minte să trimită prestigioasei sale edituri o asemenea tîmpenie. Sau poate că ar fi abordat un ton mai blînd și i-ar fi spus că avea talent, dar că materialul lui nu corespundea necesităților editoriale actuale. Apoi i-ar fi urat noroc în încercarea de a-și plasa cartea în altă parte.

Își zise că astfel de răspunsuri veneau de obicei sub forma unor scrisori de refuz, redactate într-un limbaj suficient de ferm pentru a descuraja alte tentative, dar destul de optimist pentru a-l împiedica pe scriitorul respins să sară de pe cel mai apropiat pod. Însă doamna Matherly-Reed nu știa unde să-i trimită o asemenea scrisoare. Se asigurase că ea n-avea cum să-l găsească prin poștă. Deci, dacă intenționase să refuze *Invidie*, probabil că el n-ar fi avut nici o veste de la ea. Însă ea încercase să dea de urma lui. Rezultă că reacția ei trebuia să fi fost favorabilă.

Dar nu sosise momentul să pună șampania la gheață. Era puțin prea devreme să-și acorde un premiu fiindcă fusese un băiat atît de isteț. Înainte de-a se entuziasma prea tare, se strădui să-și regleze bătăile inimii, respirația și să-și limpezească gîndurile. Succesul sau eșecul său nu depindea de ceea ce făcuse pînă atunci, ci de ceea ce urma să facă.

De aceea, în loc să sărbătorească momentul, el rămăsese ceasuri întregi cu privirea ațintită la noaptea ploioasă, fără lună. În timp ce valurile calme măturau țărnul, el își cîntărea opțiunile. În vreme ce localnicii din St. Anne dormeau, priveau la televizor sau făceau amor sub așternuturile subțiri, Parker Evans urzea intrigi.

Îl ajuta faptul că știa deja sfîrșitul acelei povești. Se gîndise nu o dată să modifice planul inițial. Nu avea de gînd să lase neconsemnată încercarea lui Maris Matherly-Reed de a da de el și nici să renunțe acum.

Nu, dacă tot ajunsese pînă aici, era hotărît să con-

tinue pînă la deznodămînt. Cu condiția să nu facă nici un pas greșit. Fiecare capitol trebuia gîndit cu atenție, ca să nu existe nici o greșeală. Trebuia să fie un plan perfect.

Și dacă va ezita în hotărîrea lui de-a duce treaba la bun sfîrșit, n-avea decît să-și aducă aminte cît timp îi luase ca să ajungă la acel punct al istoriei: șase luni.

Mă rog... șase luni și paisprezece ani.

Maris bîjbîi după telefonul care suna. Privi printre gene ceasul cu cifre luminoase de pe noptieră. Cinci douăzeci și trei. Dimineața. Cine...

Pe urmă, panica o trezi de-a binelea. Era oare acel teribil, inevitabil telefon care urma s-o anunțe că tatăl ei suferise un atac de cord, o criză, o cădere sau poate chiar mai rău? Apucă neliniștită receptorul.

— Alo.

— Maris Matherly-Reed?

— La telefon.

— Unde vrei să ajungi amestecîndu-te în viața mea?

Fu luată complet pe nepregătite și-i trebui ră cîteva momente pînă să priceapă întrebarea.

— Poftim? Cine e la telefon?

Se ridică în capul oaselor, aprinse veioza și întinse mîna să-l trezească pe Noah. Constată că locul lui din pat era gol. Privi cu uimire așternutul nederanjat și perna neatinsă.

— Nu-mi place că l-ai sunat pe șerif, zise înfierbîntat omul de la capătul firului.

Unde e Noah?

— Îmi pare rău... erau... m-ai surprins dormind... Ai spus „șerif“?

— Șerif, *șerif*. Îți spune ceva?

Ea inspiră scurt.

— P.M.E.?

— Un ajutor de șerif a venit la mine acasă și și-a vîrît nasul peste tot. Cine...

— Eu...

... dracu' te crezi?

Eu...

Ca să te amesteci în...

Dumneata...

... viețile oamenilor. Mulțumesc, nu-mi trebuie așa ceva, doamnă.

Vrei, te rog, să taci o clipă?

Glasul ei ridicat îl amuți, însă Maris îi simțea furia transmițându-se prin telefon. După ce răsuflă de două ori ca să se liniștească, ea abordă dialogul pe ton mai rezonabil.

Ți-am citit prologul și mi-a plăcut. Voiam să vorbesc cu dumneata despre el, dar n-aveam cum să te contactez. Nu mi-ai lăsat vreo cale de-a te contacta. Așa că am sunat la biroul șerifului, sperînd că...

Trimite-l înapoi.

Poftim?

Prologul. Trimite-l înapoi.

De ce?

È o tîmpenie.

Nici pomeneală, domnule...

Nu trebuia să-l fi trimis.

Mă bucur că ai făcut-o. Paginile astea mă intrigă. Sunt captivante și bine scrise. Dacă și restul cărții e la fel de bun ca prologul, am de gînd s-o cumpăr pentru publicare.

Nu-i de vînzare.

Ce vrei să spui?

Uite ce e, oi avea eu accent din sud, dar vorbesc totuși engleza. Ce n-ai înțeles?

Vocea omului purta amprenta distinctă a locului său de baștină. De obicei, îi plăceau r-urile moi și tărăgănarea din vorbirea celor din regiunile sudice. Dacă n-ar fi descifrat potențialul din lucrarea sa și n-ar fi recunoscut un real talent, ar fi încheiat de mult acea conversație. Cu răbdare, îl întrebă:

– Dacă nu voiai să ți se publice cartea, de ce ai supus prologul atenției unui editor?

– Fiindcă am suferit o cădere psihică, răspunse el, imitînd tonul vocii ei. După aia m-am răzgîndit.

Maris abordă altă tactică:

– Ai un reprezentant?

– Un reprezentant?

– Un impresar.

– Nu sînt actor.

– Ai mai trimis materiale pînă acum?

– Trimite-l înapoi, bine?

– L-ai expediat în mai multe locuri?

– Adică să-l trimit altor editori? Nu.

– De ce mi l-ai adresat mie?

– Știi ceva? Las-o baltă cu trimisul. Aruncă-l în primul coș de gunoi, pune-l pe foc sau tapetează-ți colivia cu el, nu-mi pasă.

Simțind că omul era pe cale să închidă, ea zise repede:

– Încă o clipă, te rog.

– Vorbim pe banii mei.

– Înainte de-a te hotărî să nu-ți vinzi cartea – o decizie pe care cred că o s-o regreți – m-aș bucura să-mi oferi ocazia de a-ți spune părerea mea de profesionist despre ea. Promit să fiu brutal de sinceră cu dumneata. Dacă nu-i găsesc calități, o să-ți spun. Lasă-mă să hotărăsc eu dacă e bună sau nu. Te rog să-mi trimiți tot manuscrisul.

– Îl ai deja.

– Îl am?

– M-am bîlbîit cumva?

– Vrei să spui că tot ce ai e prologul?

– Nu e tot ce *am*. E tot ce-am *scris*. Restul poveștii e în capul meu.

– Aha.

Asta o dezamăgea. Ea bănuise că restul cărții era gata sau aproape gata. Nu-i trecuse prin minte că manuscrisul consta doar în acele prime cincisprezece pagini.

Te îndemn s-o termini. Pînă atunci...

Pînă atunci, dumneata îmi încarci factura convorbirii interurbane. Dacă nu vrei să dai bani pe taxele poștale, atunci rupe paginile alea afurisite. La revedere. A, și nu mai trimite ajutoare de șerif la ușa mea.

Maris mai ținu cîteva clipe la ureche receptorul înainte de a-l pune gînditoare în furcă. Conversația fusese aproape trează. Își zise că s-ar fi putut s-o fi visat. Dar nu visa. Era trează de-a binelea. Era tîrziu, iar soțul ei nu se afla în pat, alături de ea. Dacă straniul telefon nu fusese suficient ca s-o trezească, o făcuse cu siguranță inexplicabila absență a lui Noah.

Era destul de îngrijorată ca să sune la spitalul de urgență. Însă cînd îl văzuse ultima oară, Noah se afla în compania Nadiei Schuller. Ceea ce o înfuria îndeajuns ca să simtă nevoia să arunce cu ceva în perete. Oricum, sorinul ei se sfîrșise, era pe deplin trează.

Aruncînd așternutul de pe ea, se sculă din pat și întinse mina după halat. Noah păși în dormitor, acoperindu-și politicos un căscat enorm cu pumnul. Era îmbrăcat tot cu pantalonii de seară, dar își scosese butonii și poalele cămășii din pantalonii. Haina și-o purta pe umăr și își ducea pantofii în mînă.

Am auzit oare telefonul sunînd? spuse Noah.

Da.

Era Daniel? Sper că nu s-a întîmplat nimic rău.

Ea se simțea extrem de ușurată să-l vadă, dar era consternată de nonșalanța lui.

Noah, unde Dumnezeu ai fost toată noaptea?

Tonul vocii ei îl făcu să se oprească. Se uită la ea cu un aer confuz.

Jos, pe canapeaua din camera de lucru.

De ce?

Dormeai deja cînd am venit eu. N-am vrut să-ți tulbur somnul.

– La ce oră ai ajuns acasă?

El ridică o sprânceană, dezaprobind tăcut tonul dur al întrebărilor ei.

– Pe la unu, cred.

Aerul lui calm nu făcu decît să-i sporească iritarea.

– Ai spus – ai promis – că o să vii într-o jumătate de oră.

– Am băut cîte două pahare în loc de unul. Ce-i așa grav?

– Grav e că am fost trezită la cinci douăzeci și ceva dimineața și am constatat că sînt singură în pat, exclamă ea. Spune-mi că sînt irațională, dar dacă nu există vreun motiv serios, este normal să-mi doresc ca soțul meu să doarmă lîngă mine.

– E limpede că nu ți-am lipsit pînă cînd ai fost trezită.

– Și-a cui e vina?

Vocea ei devenise ascutită. Era glasul unei soții puse pe scandal. Evoca imaginea caricaturală a unei femei îmbrăcate într-un halat fără formă și cu papuci din puf în picioare, cu bigudiuri în păr, ținînd un făcăleț deasupra capului în vreme ce-și surprindea soțul necredincios strecurîndu-se pe ușa din dos.

Făcu o pauză ca să se stăpînească.

– Dacă-ți amintești, Noah, am încercat să te conving să vii cu mine acasă direct de la birou, însă tu ai preferat să mergem la acel banchet interminabil. După asta, am încercat să salvez măcar ultima parte a seriei doar pentru noi, dar tu ai ales să bei cu Vampira și cu alcoolicul ăla.

El lăsa pantofii să cadă pe podea, își scoase cămașa, apoi își descheie pantalonii și-i dădu jos.

– Fiecare carte pe care o scrie „alcoolicul“ ăla se vinde în peste cinci sute de mii de exemplare cartonate. Cele broșate se vînd de trei ori mai bine. Omul crede că poate obține un tiraj și mai mare. Nu e mulțumit de actualul lui editor și se gîndește să colaboreze cu altul. „Vampira“

a aranjat întâlnirea la un pahar, gândindu-se că ar fi benefică pentru ambele părți. Și n-a greșit. Autorul a fost de acord să ne lase să redactăm o propunere de editare. O să primim vești de la agentul lui pentru a discuta condițiile colaborării. Speram să vă fac mîine o surpriză, ție și lui Daniel, dar...

Dădu semnificativ din umeri, apoi se îndreptă spre pat și se așeză pe marginea lui.

Și ca să-ți fie totul limpede, continuă el, îți mărturisesc că alcoolicul s-a îmbătat în așa hal, încît nu a n-putut sui singur într-un taxi. Nadia și cu mine l-am condus pînă la apartamentul lui și l-am pus în pat. N-a fost o sarcină plăcută, te asigur. Apoi am luat amîndoi un taxi pînă în centru. Am lăsat-o la Trump Tower. Cînd te am văzut dormind dusă am hotărît să nu te deranjez. Toată seara am acționat pentru ceea ce am crezut eu că este interesul tău... al nostru. Își duse mîna la inimă și își înclină ușor capul. Iartă-mi nechibzuința.

În pofida explicației lui logice, Maris tot mai credea că avea dreptul să fie furioasă.

Puteai să suni, Noah.

Puteam. Însă știind cît de obosită erai, n-am vrut să-ți tulbur somnul.

Nu-mi place să fiu îndatorată față de Nadia.

Mie nu-mi place să fiu îndatorat față de nimeni. Pe de altă parte, nu-i foarte inteligent să te îndepărtezi de Nadia. Dacă îi plăci, îți face servicii. Dacă nu, poate provoca daune serioase.

Și-n orice situație – dacă ești bărbat – ți-o trage.

Asta îl făcu să zîmbească.

De ce o femeie, și mai ales tu, nu e niciodată mai frumoasă decît atunci cînd e furioasă?

Am fost.

Știu.

Sînt.

Nu fi. Îmi pare rău că te-am necăjit. N-am vrut. Se

uită la ea și zîmbi cu blîndețe. N-ai motive să fii geloasă, să știi.

– A, zău? Întrebă ea cu un chip inexpresiv. Cred că am tot dreptul să fiu paranoică, avînd în vedere numărul de aventuri pe care le-ai avut înainte de-a ne căsători.

– Și tu ai avut aventuri, Maris.

– Două. Cîte ai avut tu pe săptămîină, și mai ai și-un avans de zece ani față de mine.

El surîse la exagerarea ei.

– Nici măcar n-o să onorez afirmația asta cu un comentariu. Cert e că m-am însurat cu tine.

– Sacrificînd toată distracția.

Rîzînd, el bătu cu palma locul de pe pat de lîngă el.

– Nu vrei să încetezi cu aiureala asta, să-ți retragi ghearele și să mă ierți, pur și simplu? Știi că vrei s-o faci.

Ochii ei se îngustară.

– Nu forța nota.

– Maris?

Fără tragere de inimă, se îndreptă spre el. Noah se întinse, o apucă de mîină și-o trase pe pat, lîngă el. Îi dădu o șuviță de păr după ureche și-i sărută obrazul. Ea opuse o rezistență simbolică. După ce se sfîrși primul sărut lung, Maris șopti:

– Am tînjit după asta toată ziua de ieri.

– Nu trebuie decît să ceri.

– Am cerut.

– Așa e, zise el, oftînd cu regret. Lasă-mă să te despăgubesc.

– Mai bine mai tîrziu decît niciodată.

– Spuneai mai devreme că te poți lipsi de pijama?

Cîteva clipe mai tîrziu, amîndoi erau goi. Mușcînd-o ușor de gît, el o întrebă:

– Cine-a sunat?

– Cum?

– Telefonul care ne-a trezit. Cine era?

– Asta poate aștepta.

Preluînd inițiativa, ea îi trase mîna spre jgheabul dintre coapse.

– Acum, dacă vrei să vorbești Noah, spune porcării.

4

Daniel Matherly puse deoparte paginile manuscrisului și își prinse gînditor buza de jos între degete.

– Ce părere ai? întrebă Maris. Mi s-a părut doar sau chiar e bun?

Profitînd de dimineata blîndă, lua micul dejun în curtea interioară a casei din oraș a lui Daniel, în Upper East Side. Plantele înflorite din ghivecele de teracotă creau pete de culoare pe zidul de cărămidă. Un sicomor umbrea locul.

În vreme ce Daniel citise prologul de la *Invidie*, Maris o ajutase pe Maxine să pregătească masa. Maxine, menajera familiei Matherly, devenise un membru al familiei încă înainte de nașterea lui Maris.

În acea dimineată se arăta arțăgoasă, protestînd față de prezența lui Maris în bucătăria ei și criticînd felul în care storcea ea sucul din portocale. În realitate, femeia o iubea ca pe o fiică și îi ținuse loc de mamă. Mama lui Maris murise cînd fata se afla în școala primară. Maris lua atitudinea autoritară a menajerei drept ceea ce era – o expresie a afecțiunii pe care i-o purta.

Maris și Daniel mîncaseră în tăcere, în timp ce el termina de citit prologul.

– Mulțumesc, Maxine, spuse el cînd femeia veni să strîngă farfuriile și să le mai toarne cafea. Așa e, dragă, îi zise apoi lui Maris, manuscrisul e bun.

– Mă bucur că ai părerea asta.

Se bucura că el îi confirma opinia, dar o prețuia și pe-a lui. Tătlă ei era poate singura persoană din lume care citise și recitise mai multe cărți decît ea. Cînd nu erau de acord asupra unei lucrări, recunoșteau că au gusturi diferite, însă amîndoi puteau deosebi o scriere bună de una proastă.

– Un nou scriitor?

– Nu știu.

El avu o reacție de surpriză.

– Nu știi?

– N-a fost în nici un caz o prezentare tipică.

Îi explică felul în care ajunsese să citească prologul și cît de puțin aflate despre enigmaticul autor. Sfirși prin a-i relata matinala conversație telefonică cu el. Cînd încheie, întrebă îmbufnată:

– Cine se prezintă doar cu inițialele? E ceva infantil și de-a dreptul bizar. Precum Artistul Cunoscut Cîndva drept Prince.

Daniel chicoti în vreme ce amesteca surogat de frișcă în ultima ceașcă de cafea îngăduită în acea zi.

– Cred că adaugă o tentă de mister și romantism.

Ea replică disprețuitor:

– E o pacoste.

– Fără îndoială. Contrarietatea e una dintre caracteristicile unui bun scriitor. Sau ale unuia prost, la drept vorbind.

În timp ce Daniel medita la ciudatul autor, Maris își studia tatăl. *Cînd a îmbătrînit așa de mult?* își spuse ea alarmată. Avusese părul alb de cînd își amintea, însă abia de curînd începuse să i se rărească. Mama ei, Rosemary, a doua soție a văduvului Daniel, fusese cu cincisprezece ani mai tînără decît el. Cînd se născuse Maris, el era deja un bărbat de vîrstă mijlocie.

În ciuda vîrstei rămăsese un om activ. Își supraveghea dieta, în silă, dar conștiincios. Se lăsase de fumat cu ani în urmă, dar nu renunțase la pipă. Asumîndu-și responsabi-

litatea de-a o crește singur pe Maris, își încetinise cu clubzuială procesul de îmbătrânire; atît cît era posibil.

Abia în ultimul timp vîrsta părea să-l fi ajuns din urmă. Ca să evite agravarea unei artrite a șoldului, folosea uneori un baston pentru sprijin. Se plîngea că asta îl făcea să pară decrepit. Era un cuvînt prea dur, dar Maris era de acord în secret că bastonul îl văduvea de aspectul robust asociat întotdeauna cu persoana lui. Petele de la ficat de pe mîinile lui se înmulțiseră și deveniseră mai întunecate. Reflexele păreau să nu mai fie la fel de rapide ca în urmă cu doar cîteva luni.

Însă ochii îi erau mai strălucitori ca niciodată cînd se întoarse către ea și întrebă:

Mă întreb ce înseamnă toate astea?

Toate care, tată?

Faptul că n-a trimis o adresă pentru răspuns ori un număr de telefon. Pe urmă apelul din dimineața asta și afirmația lui că prologul e o tîmpenie.

Ea se ridică de pe scaun și se duse să rupă o frunză uscată pe care Maxine n-o văzuse. Maris o îndemnase pe menajeră să-și pună ochelari de vedere, dar ea pretinsese că vedea la fel ca în urmă cu treizeci de ani. La care Maris replicase: „Exact. Ai fost dintotdeauna oarbă ca un liliac și prea orgolioasă ca să faci ceva în sensul ăsta.“

Răsucind absent codița frunzei cafenii, ea se gîndi la întrebarea tatălui ei.

- Voia să fie căutat și găsit, nu-i așa?

Știu că dăduse răspunsul corect atunci cînd Daniel îi adresă un zîmbet luminos. Cu acea metodă o ajutase și la lecții în timpul școlii. Nu-i dădea niciodată răspunsurile, ci o îndruma să analizeze întrebarea pînă cînd ajungea la rezultatul corect prin propriul ei raționament.

- Nu a sunat din alt motiv, continuă ea. Dacă n-ar fi vrut să fie găsit, ar fi aruncat numerele mele de telefon. În schimb, sună într-un moment al zilei cînd e sigur că deține avantajul.

– Și protestează prea tare și prea mult.

Încruntându-se, ea se întoarse la scaunul din fier forjat.

– Nu știu, tată. Părea sincer înfuriat. Mai ales din cauza ajutorului de șerif.

– Poate că era, și nu-l condamn. Dar n-a putut rezista tentației de-a lua legătura cu tine ca să audă ce-aveai de spus despre lucrarea lui.

– Ceea ce mi se pare grăitor. Prologul ăsta m-a făcut să-mi pun întrebări despre tînărul din ambarcațiune. Cine e? Care-i povestea lui? Ce-a provocat lupta dintre el și prietenul lui?

– Invidia, îi dădu Daniel răspunsul.

– Asta e provocator, nu crezi? Invidie față de ce? Cine invidia pe cine?

– Văd că prologul a servit scopului său. Scriitorul te-a făcut să te gîndești la el și să-ți pui întrebări.

– Da, așa e, fir-ar el să fie!

– Și ce-ai de gînd să faci?

– O să încerc să stabilesc un fel de dialog profesional. Dacă asta e posibil cu un asemenea cretin. Nu mă amăgesc crezînd că o să fie ușor să lucrez cu acest individ.

– Știi măcar numărul lui de telefon?

– Acum, da. Grație registrului de apeluri. L-am verificat azi-dimineață și am recunoscut prefixul la care am sunat ieri.

– Ah, miracolele tehnologiei moderne. Pe vremea mea...

– „Pe vremea ta?” repetă ea rîzînd. Și-acum e vremea ta.

Întinzîndu-se spre mîna lui pătată, ea i-o bătu ușor, cu dragoste. Cîndva, el avea să dispară, iar ea nu știa cum va putea supraviețui acelei pierderi. Crescuse în acea casă și nu-i fusese ușor s-o părăsească, nici măcar cînd se duse la colegiu. Dormitorul ei fusese la etajul trei; era și acum dacă ar fi vrut să-l folosească. Dormitorul lui Daniel se afla la etajul doi și era hotărît să-l păstreze, în ciuda durerii pe care i-o provoca urcatul și coborîtul scărilor.

Maris își amintea diminețile de Crăciun, cînd se scula

inaminte de-a se lumina, alerga în camera lui și-l implora să se trezească și să coboare cu ea ca să vadă ce lăsase Moșul sub brad.

Avea mii de amintiri vii din copilăria ei fericită — ei doi putând în Central Park, plimbându-se prin bîlciuri și mîncînd crevurști în timp ce scotocea prin tarabele cu cărți vechi, luînd cîte o gustare la Plaza după un matineu, citind în fața șemineului din biroul lui, mîncînd sandvișuri cu Maxine la miezul nopții, în bucătărie. Toate amintirile ei erau frumoase.

Pentru că fusese singurul copil, venit la maturitate, el o iubise nebunește. Moartea mamei ei ar fi putut fi o durere care să-i separe, dar întărise legătura dintre tată și fiică. Disciplina impusă de el fusese fermă și consecventă, însă rareori necesară. În general, ea fusese cuminte, nedorind să-și atragă dezaprobarea lui.

Cel mai mare păcat pe care-l comisese vreodată fusese să se strecoare din casă într-o seară, ca să se întâlnească cu un grup de prieteni la un club pe care Daniel îl considera interzis pentru vîrsta ei. Cînd se întorsese acasă, spre dimineață, descoperise ce părinte vigilant era tatăl ei — fereastra de la bucătărie pe care se furișase afară fusese încluiată în urma ei. Obligată să sune la ușa din față, trebuise să aștepte pe verandă o eternitate pînă cînd Daniel venise să o deschidă. Nu țipase la ea. N-o dojenise. Îi spusese doar că trebuia să suporte consecințele unei alegeri greșite. Fusese ținută în casă timp de o lună. Dar cea mai grea pedeapsă fusese faptul că-l dezamăgise. Nu mai ieșise vreodată pe furiș din casă.

Îi se făcuse pe plac, dar nu fusese răsfățată. În schimbul banilor cheltuiți, i se cerea să ajute la treburile casnice. Notele ei de la școală erau urmărite cu atenție. Era mai des lăudată pentru că-și făcea temele bine, decît pedepsită pentru greșeli. Și mai ales fusese iubită, iar Daniel se asigura în fiecare zi că ea știa asta.

Deci crezi că ar trebui să urmăresc *Invidie*?

Sigur. Autorul te-a provocat, deși poate că n-a făcut-o

intenționat și nici măcar nu-și dă seama că a făcut-o. Tu, Maris Matherly-Reed, nu poți rezista unei provocări.

Citase practic dintr-un articol scris recent despre ea, într-un jurnal comercial.

– Nu cumva am citit asta undeva? îl tachină ea.

– Și cu siguranță nu poți rezista unei cărți bune.

– Cred că din cauza asta sînt atît de entuziasmată, tată, spuse ea, devenind serioasă. În funcția mea actuală, majoritatea îndatoririlor gravitează în jurul publicării. Lucrez la o carte după ce a fost scrisă și redactată. Și-mi place ceea ce fac. Dar pînă ieri, cînd am citit prologul ăsta, n-am înțeles cît de mult mi-a lipsit procesul de editare. Zilele astea am citit versiunea finală, cizelată a unui manuscris, chiar înainte de a-l trimite în tipografie. Nu pot insista asupra lui, fiindcă sînt mii de decizii de luat în legătură cu zeci de cărți care-mi solicită atenția. Mi-a lipsit lucrul față în față cu autorii. Ajutorul dat conturării personajelor. Indicarea slăbiciunilor intrigii. Doamne, ador treaba asta.

– Țasta-i motivul pentru care ai ales activitatea editorială, remarcă Daniel. Voiai să fii editor. Te pricepeai la asta atît de bine încît ți-ai croit drum prin întreaga ierarhie. Dar responsabilitățile tale te-au îndepărtat de acea primă dragoste. Cred că ar fi stimulativ și amuzant pentru tine să te întorci la ea.

– Și eu cred la fel, dar să nu ne pripim. Nu știu dacă *Invidie* merită sau nu atenția mea. Cartea nici măcar n-a fost scrisă. Instinctul meu...

– În care cred necondiționat.

– ... îmi spune că o să fie bună. Are o textură ce-ar putea fi îmbunătățită. E plină de conotații din sud, pe care știi că le îndrăgesc.

– Ca și *Învînșii*.

Deodată, balonul ei de entuziasm se sparse.

– Da.

După cîteva momente, Daniel întrebă:

– Ce mai face Noah?

Ca simplu cititor, dar și ca soție, ea fusese profund

dezamăgită de faptul că Noah nu mai scrisese nici o carte după primul său roman. Daniel știa asta, așa că menționarea titlului unicei cărți a lui Noah fusese o trecere breviară spre o întrebare despre el.

Știi ce face, tată. Vorbești cu el de mai multe ori pe zi.

Întrebam ca un socru, nu ca un coleg.

Că să evite privirea pătrunzătoare a tatălui ei, Maris își abătuse privirea către clădirea aflată exact în spatele lor. Zidul din cărămidă, acoperit cu iederă, ce închidea curtea interioară a casei lui Daniel o împiedica să vadă parterul blocului; ea urmărea o pisică aflată la o fereastră de la etajul doi, care se întindea și se freca de gratii.

Maxine băgă capul pe ușă.

Să vă mai aduc ceva?

Daniel răspunse pentru amândoi:

Nu, mulțumim. Nu ne trebuie nimic.

Să-mi spuneți dacă vreți ceva.

Maris rămase tăcută o vreme, urmărind modelul peretețelului de pânză cu buricul degetului arătător. Când înălță capul, îl văzu pe tatăl ei în poziția de ascultare pe care o lua ori de câte ori înțelegea că ea avea ceva de spus. Își ținea bărbia în palmă și arătătorul pe obraz, îndreptat spre sprâncana lui albă, sîrmoasă. Niciodată nu-și manifesta impozitatea, n-o zorea să vorbească, ci aștepta răbdător. Când ea va fi pregătită, va deschide discuția – nici o clipă mai devreme. Era o trăsătură pe care-o moștenise de la el.

Noah a ajuns acasă foarte târziu azi-noapte, începu ea.

Fără să intre în amănunte, ea îi descrie în linii mari disputa lor.

I-am pus capăt ca amanți și prieteni, dar tot mai sunt supărată.

Ezitănd, Daniel întrebă:

Ai reacționat exagerat?

Așa crezi?

Eu n-am fost acolo. Dar mi se pare că Noah ți-a oferit o explicație logică.

Probabil.

El se încruntă, luînd un aer gînditor.

– Te gîndeşti că Noah s-a întors la obiceiurile pe care le avea cînd era burlac?

Cunoscînd admiraţia şi respectul tatălui ei faţă de Noah, ea ezita să-i prezinte o lungă listă de plîngerii împotriva lui care, rostite cu voce tare, ar fi putut suna în cel mai bun caz ca o văicăreală ori, şi mai rău, ca o criză de paranoia. Înţelegea şi că, folosindu-şi tatăl în chip de auditoriu, îl plasa într-o poziţie delicată. El nu era doar socrul lui Noah, ci şi patronul lui.

Daniel îl adusese pe Noah la editura lor cu patru ani în urmă, deoarece se dovedise cel mai inteligent şi iscusit editor din New York, cu excepţia tatălui ei. Atunci cînd relaţia dintre Maris şi Noah devenise mai mult intimă decît profesională, Daniel îşi exprimase nişte rezerve şi-o avertizase să nu se aventureze într-o idilă de birou. Cu toate acestea, îşi dăduse consimţămîntul cînd Noah, cu o vechime de un an şi jumătate la Matherly Press, îi mărturisise lui Daniel intenţia de a se căsători cu fiica lui. Era dispus chiar să demisioneze ca să obţină mîna lui Maris. Daniel îl îmbrăţişase pe Noah ca pe ginerele lui, cu acelaşi entuziasm cu care îl angajase ca vicepreşedinte şi director comercial al editurii sale.

Vreme de aproape doi ani, reuşiseră să facă distincţia dintre rolurile lor profesionale şi cele personale. Manifestarea publică a doleanţelor ei conjugale ar fi putut periclita echilibrul. Daniel nu voia să comenteze, nu dorea să ia partea vreunuia împotriva celuilalt sau să pătrundă pe teritoriul conjugal, unde un socru n-avea ce căuta.

Pe de altă parte, Maris trebuia să-şi verse năduful, iar tatăl ei fusese întotdeauna confidentul cel mai de încredere.

– Ca să-ţi răspund la întrebare, nu mă gîndesc la nimic precis. Nu cred că Noah are vreo amantă.

– Dar te irită ceva. Ce anume?

– În ultimele luni, am avut senzaţia că Noah nu mi-a acordat întreaga lui atenţie. Mi-a acordat foarte puţină atenţie, se corectă ea, rîzînd amar.

– Spuma șampaniei din luna de miere nu durează o veșnicie, Maris.

– Știu asta. Doar că... Vocea i se stinse, apoi oftă. Poate că sînt eu prea romantică.

– Nu te învinui din cauza asta. Căsniciile trec și prin asemenea perioade. Chiar și cele reușite. Perioade de secetă, dacă vrei.

– Știu. Sper doar că nu s-a plictisit de mine. Ne apropiem de aniversarea celor doi ani de căsătorie. Asta trebuie să fie un soi de record pentru el.

– Îi cunoșteai recordurile atunci cînd te-ai măritat cu el, îi aminti el cu blîndețe. Avea o solidă reputație de crai.

– Pe care am acceptat-o fiindcă-l iubeam. Pentru că mă îndrăgostisem de el după ce am citit *Învinșii*, în vremea studenției.

– Și mai presus de toate femeile alea, Noah ți-a împărtășit dragostea și-a ales să se însoare cu tine.

Ea zîmbi cu nostalgie.

– Ai dreptate, tată. Așa a făcut. Pune reacția mea pe seama hormonilor. Mă simt neglijată. Asta-i tot.

– Iar eu trebuie să-mi asum o parte din vină pentru asta.

– Ce vrei să spui?

– L-am investit pe Noah cu o responsabilitate enormă. Nu-și face numai treaba lui, care numai Domnul știe cît e de solicitantă, dar a început să preia și răspunderile mele. Eu am lăsat-o mai moale, obligîndu-l pe el să accelereze ritmul. I-am sugerat să angajeze pe cineva care să se ocupe de unele dintre sarcinile lui.

– Îi vine greu să renunțe.

– De-aia ar trebui să *insist* să aducă pe altcineva în consiliu. O să urmăresc cu atenție dacă o va face. Pînă atunci, cred că ar fi o idee bună să plecați undeva împreună, cîteva zile. Poate în Bermude. Să stați la soare. Să beți băuturi tropicale. Să stați mult timp în pat.

Candoarea lui o făcu să zîmbească, însă era un zîmbet trist. Rostise exact aceleași cuvinte cu un an în urmă, cînd îi expediasă pe amîndoi la Araba, într-un week-end prelungit.

Plecaseră, cu speranța că ea avea să revină însărcinată. Cu toate că depuseseră toate eforturile și încercarea le făcuse plăcere, nu avuseseră succes. Maris fusese foarte dezamăgită. Poate că de atunci începuseră să se înstrăineze, deși fisura devenise vizibilă doar în ultima vreme.

Daniel simți că atinsese un subiect pe care era mai bine să-l lase baltă sau măcar să nu-l abordeze în acel moment.

– Duceți-vă împreună undeva, Maris, o îndemnă el. Departe de stresul de la birou, de nebunia orașului. Acordați-vă șansa de-a reveni pe drumul cel bun.

Maris nu împărtășea convingerea lui Daniel că, petrecându-și timpul în pat, problemele lor s-ar fi rezolvat și situația ar fi revenit la normal. Neînțelegerea lor din acea dimineață se terminase cu o partidă de sex, dar ea n-ar fi numit asta intimitate. Ei i se păruse că abordaseră cea mai rapidă cale de-a pune capăt disputei, că recuseseră la soluția facilă. Trupurile lor făcuseră mișcările familiare, dar ei nu puseseră suflet.

Noah îi calmase mînia cu lingușiri, ceea ce, la o analiză ulterioară, părea un gest insinuant și condescendent. Ea fusese sincer înfuriată și nu acela era momentul cel mai potrivit ca să-i spună cît e de frumoasă. Patul fusese o cale elegantă de-a pune capăt celei pe care nici unul din ei nu și-o dorea. Ea nu dorise să-l mai învinuiască, iar el nu voise să-i aducă acuzații, așa că făcuseră amor. Implicațiile întregii situații erau profund tulburătoare.

De dragul lui Daniel, Maris spuse că se va gîndi la sugestia lui.

– De fapt, tată, eu intenționez să plec undeva singură pentru o vreme.

– Și asta-i o idee bună. La țară?

Deseori, cînd orașul devenea prea apăsător, ea se ducea la casa lor dintr-o zonă rurală a statului Massachusetts și petrecea acolo week-end-uri prelungite, punînd documentele editurii în ordine și citind manuscrise. În Berkshires, fără întreruperile permanente de la birou, se putea concentra și realiza multe într-o perioadă de timp

relativ scurtă. Era normal ca Daniel să presupună că ea intenționa să se retragă la casa lor de la țară.

– Cred că o să mă duc în Georgia, zise ea.

Noah primi vestea cu indiferență.

– Sînt într-un tot de acord să pleci pentru cîteva zile, îi spuse el după ce Maris îl anunță că intenționa să facă o călătorie în sud. O schimbare de decor o să-ți prindă bine. Dar ce naiba se află în Georgia? O nouă stațiune?

– Un autor.

– O să lucrezi? Păi rostul unei vacanțe de cîteva zile e să te odihnești, nu?

– Îți amintești de prologul despre care ți-am vorbit ieri?

– Cel din teancul de literatură proastă?

– Am întâmpinat greutăți ca să dau de autor, dar pînă la urmă am reușit.

– Greutăți?

– E o poveste lungă, iar noi avem întîlnirea aia peste zece minute. Ajunge dacă-ți spun că nu e genul obișnuit de scriitor care încearcă să fie publicat.

– În ce fel e diferit?

– Recalcitrant. Grosolan. Și needificat. Nu-și dă seama cît de bun e textul lui. O să aibă nevoie de ceva complimente, poate puțin antrenament și multă muncă de convingere. Cred că o întîlnire față în față o să rezolve mai multe decît telefoanele și faxurile.

Noah asculta doar pe jumătate. Frunzărirea un teanc de mesaje telefonice pe care secretara lui le adusese discret și i le lăsase în față, strecurîndu-se apoi afară. Apoi se uită la ceas, se ridică și începu să facă ordine pe birou, pentru întîlnirea ce urma.

– Îmi cer scuze, iubito, dar discuția aceasta va trebui să aștepte. Cînd ai de gînd să pleci?

– M-am gîndit să plec mîine.

– Așa de curînd?

– Vreau să știu dacă e cazul să fiu entuziasmată de

cartea asta sau s-o las baltă. Iar singura cale de-a afla e o discuție cu autorul.

El își ocoli biroul și-i dădu un sărut formal pe obraz.

– Atunci, hai să ieșim undeva diseară, doar noi doi. O să-i spun lui Cindy să facă rezervări. Unde ți-ar plăcea să mergem?

– Aleg eu?

– Tu alegi.

– Ce-ai zice să comandăm niște mâncare thailandeză și s-o luăm acasă.

– Excelent. Eu aduc vinul.

Erau aproape de ușa biroului când el se opri brusc.

– La naiba! Tocmai mi-am amintit că am o întâlnire diseară.

Ea gemu.

– Cu cine?

El rosti numele unui agent literar care reprezenta mai mulți autori cunoscuți.

– Vino și tu. Omul o să fie încântat. Pe urmă putem merge undeva doar noi doi, să mai bem un pahar.

– Nu pot sta în oraș toată seară, Noah. Mai am câte ceva de făcut înainte de-a pleca, inclusiv bagajele.

– Am amînat întâlnirea asta de două ori, spuse el cu regret. Dacă-i cer încă o reprogramare, o să creadă că-l evit.

– Nu, nu poți face asta. Cît de tîrziu o să vii?

El tresări.

– După cum știi, tipului îi place să vorbească, așa că s-ar putea să dureze. Cu siguranță mai mult decît aș vrea eu. Intuindu-i dezamăgirea, el se apropie și vorbi cu o voce joasă. Îmi pare rău, Maris. Vrei să anulez întâlnirea?

– Nu. E un agent important.

– Dacă aș fi știut că vrei să pleci, aș...

– Scuzați-mă, domnule Reed, zise secretara din pragul ușii. Sînteți așteptat în sala de ședințe, împreună cu doamna Matherly-Reed.

– Venim imediat.

După ce secretara se retrase, el se întoarse către Maris.

Chemarea datoriei.

Totdeauna.

Mă ierți?

Totdeauna.

El o strînse scurt în brațe, cu putere.

Ești cea mai înțelegătoare soție din istoria căsătoriei. Nu i de mirare că sînt nebun după tine. O sărută iute, apoi o împinse ușor spre ușă. După tine, iubito.

5

„Invidie“ – Capitolul 1

Universitatea Eastern State, Tennessee, 1985

Membrii frăției considerau strălucită ideea fondatorilor asociației lor de-a fi proiectat și construit sediul acesteia în formă de diamant, pentru a semăna cu emblema frăției. În realitate, ceea ce ei atribuiau geniului se datora purei întâmplări.

Atunci cînd căutaseră un loc pe care să construiască sediul frăției, acei tineri chibzuiți din promoția anului 1910 cumpăraseră cel mai ieftin lot disponibil, un teren pe colț. Atracția n-o constituia forma sau amplasarea acestuia, ci prețul. Îl achiziționaseră ieftin.

Așadar, mai întîi fusese terenul, nu exigențele arhitecturale. Ei proiectaseră o construcție care să se potrivească locului; nu aleseseră un spațiu care să corespundă proiectului. Mai tîrziu, probabil că unii membri au observat că, într-adevăr, clădirea avea formă de diamant, ca și emblema lor, dar asemănarea era întîmplătoare.

Pe urmă, în 1928, un comitet universitar de sistematizare

și extindere a hotărît în mod fortuit că principalul bulevard ce traversa campusul trebuia transformat într-un loc de promenadă cu spații verzi, accesibil numai pietonilor. Drept urmare, redirijară circulația vehiculelor pe strada ce trecea prin fața clădirii de o formă neobișnuită.

Și astfel, amplasarea sediului la o intersecție principală conferea frăției o prezență dominantă în campus, invidiată de toate celelalte asociații.

Fațada blocului cu trei etaje dădea spre colțul terenului, iar aripile laterale erau situate într-un unghi de patruzeci și cinci de grade față de ea. Între aripi, în spatele clădirii, se aflau locuri de parcare în număr insuficient, limitat, coșuri de baschet fără plase, tomberoane de gunoi supraîncărcate, două grătare ruginite cu cărbuni și un țarc îngărdit cu lanțuri, ocupat de Brew, labradorul cafeniu, ce era mascota frăției.

Fațada clădirii era mult mai impunătoare. Alea pietruită care urca spre intrare, străjuită de peri ce se albeau cu flori în fiecare an, oferea un decor natural serbării din fiecare primăvară a frăției.

Fotografii ale acestor arbori în floare apăreau frecvent pe copertele broșurilor și cataloagelor universitare, lucru ce alimenta resentimentele frățiilor rivale. De cîte ori se ivea amenințarea drujbelor, erau postate santinele care păzeau arborii zi și noapte. Tăierea pomilor n-ar fi însemnat doar știrbirea prestigiului frăției în campus; edificiul ar fi părut despuiat fără ei.

Toamna, frunzele perilor din Bradford căpătau culoarea rubinie pe care-o aveau în acea după-amiază specială de sîmbătă. Campusul era neobișnuit de liniștit. Echipa de fotbal juca în deplasare. Dacă ar fi jucat acasă, ușa din fața clădirii frăției ar fi fost deschisă. Muzica ar fi bubuit în interior. Ar fi fost un loc teribil de zgomotos pentru membrii adunării, prietenele lor, părinți lor și absolvenți.

În ziua meciului, traficul ar fi fost intens pe mai mulți kilometri și, pentru că toate vehiculele erau nevoite să treacă prin acea intersecție ca să ajungă la stadion, membrii

frăției s-ar fi bucurat de locuri în față la acea defilare bară la bară. I-ar fi luat în rîs pe suporterii echipei adverse și-ar fi flirtat cu studentele, care le-ar fi răspuns și, uneori, după o invitație spontană, și-ar fi părăsit mașinile în care se aflau ca să vină la petrecerea din clădire. Mai multe idile și cîteva căsnicii începuseră în felul ăsta.

În zilele cînd aveau loc meciuri, campusul era scăldat în purpuriu. Drapelul școlii era fluturat întruna. Alămurile și tobele fanfarei răsunau în campus cu multe ore înaintea începerii partidei.

Dar în acea zi, locul părea pustiu. Vremea era ploioasă și mohorîtă, incompatibilă cu vreo activitate în aer liber. Studenții își ocupau timpul dormind, învățînd sau spălînd rufe – lucruri pe care n-aveau timp să le facă în timpul săptămînii.

Holurile clădirii mirosind neplăcut a bere și heroină erau întunecate și tăcute. Cîteva membri se adunaseră în jurul unui televizor cu ecran mare, donat de un absolvent prosper, cu un an în urmă, și se uitau la un meci de fotbal pentru care se făcuseră pariuri. Din cînd în cînd, cîte un chiot sau un vaiet străbătea pînă la camerele de la etajele doi și trei, fără a tulbura liniștea amorțită a coridoarelor.

Liniștea fu sfîșiată de un strigăt: „Roark! Idiotule!“, urmat imediat de zgomotul unei uși trîntite.

Roark se feri de prosopul umed ce se îndrepta spre capul lui și începu să rîdă.

– Ai găsit-o?

– A cui e?

Todd Grayson flutura în mînă o cană în care se afla periuța lui de dinți. Ceea ce nu era mare lucru, dacă acea cană n-ar fi fost folosită drept scuipătoare. Perii periuței de dinți a lui Todd erau cufundați în vîscosul fluid cafeniu de pe fundul căni.

Roark stătea întins pe sofaua cu trei picioare, aflată sub paturile lor înălțate de la podea, suspendate de tavan cu niște lanțuri scurte. Ca să optimizeze spațiul îngust al încăperii, cei doi tineri proiectaseră și construiseră acele

paturi, încălcînd regulile din sediul frăției, care interziceau orice modificare a interiorului clădirii.

Două cărămizi suprapuse țineau loc de al patrulea picior al sofalei, care constituia punctul de atracție al încăperii lor, „nucleul celulei noastre“, cum îngînase Todd într-o noapte cînd, mort de beat, găsise oribila canapea într-un magazin de vechituri și-o cumpăraseră cu zece dolari. Tapițeria era sfișiată, mizerabilă, pătată cu substanțe ce rămăseseră neidentificate. Sofaua se integra atît de bine în urîtenia desăvîrșită a camerei lor, încît cei doi hotărîseră s-o lase acolo pînă la absolvire, în chip de moștenire pentru următorii ocupanți.

Todd, căruia sofaua îi inspirase cîndva o metaforă, era acum atît de furios, încît îi tremurau toți mușchii.

– Spune-mi. A cui e scuipătoarea asta?

Roark rîdea ținîndu-se cu mîinile de burtă.

– N-ai vrea să afli.

– A lui Brady? Dacă-i a lui Brady, pe legea mea că te omor.

Brady locuia la capătul holului. Era un tip grozav, un membru ideal al frăției, genul care, fără să stea pe gînduri, ar fi ieșit afară și te-ar fi ajutat dacă ți s-ar fi defectat mașina într-o noapte geroasă de iarnă. În schimb, igiena personală nu era unul din punctele lui forte.

– Nu-i a lui Brady.

– A lui Castro? Iisuse, spune-mi că nu-i a lui Castro, gemu Todd. Împuțitu' ăla-i bolnav!

Al doilea bărbat adus în discuție nu era cubanez. Se numea de fapt, Ernie Campella. Fusesse poreclit Castro fiindcă părul negru și creșt îi creștea nu doar pe cap și în barbă, ci pe tot corpul.

– Naiba știe ce mișună în blana aia a lui.

Roark rîse din nou, apoi zise:

– A sunat Lisa nu-știu-cum.

Fraza rostită pe un ton nepăsător potoli brusc mînia lui Todd.

– Lisa Knowles?
– Cam așa ceva.
– Când?
– Acum cinci minute.
– A lăsat vreun mesaj?
– Am eu față de secretară?
– Ai față de anus cu dinți. Ce-a zis?
– A zis că ai o puță cît un creion. Sau cît un ac? Ce naiba, Todd, nu-mi amintesc. Scuze. I-am notat numărul de telefon. E pe biroul tău.

– O s-o sun mai târziu.
– Cine e? E mișto?
– Da, dar se-ntîlnește cu un tip. Mi-e colegă la cursul de istorie nord-americană și-are nevoie de notițe.
– Ce păcat.

Todd îi aruncă o privire cruntă colegului său zîmbăreț, apoi zvîrli degustătoarea cană în coșul de gunoi. El făcuse un duș în baia comună de la capătul holului atunci cînd Roark se strecurase în cameră și-i pusese periuța de dinți în saliva colorată de tutun.

– Nu fi supărat, spuse Roark în vreme ce Todd căuta o pereche de chiloți într-un sertar al biroului. A fost o poantă a naibii de bună și merită prețul unei periute noi. Merită de două ori prețul.

– Ai de gînd să-mi zici a cui era?
– Nu știu. Am găsit-o pe pervazul unei ferestre de la etajul trei.

– Iisuse. Putea fi a oricui.
– Asta era ideea.
– Ți-o fac eu, îl amenință Todd, trăgîndu-și pe el un tricou. Vorbesc serios. Ai încurcat-o rău, amice.

Roark se mulțumi să rîdă și nu răspunse.
– N-aveai ceva mai bun de făcut? Ai stat în cur toată ziua.

– Tre' să termin chestia asta pînă luni.
Roark ridică un exemplar broșat din *Marele Gatsby*. Todd pufni disprețuitor:

– Cel mai masochist personaj din istoria literaturii americane. Mergem să mâncăm ceva?

– Sigur.

Roark se rostogoli de pe sofa și își vîrî picioarele într-o pereche de bascheți. Când ajunseră la ușă, își sărutară ritual degetele și le puseră pe fotografia fotomodelului din calendarul de perete.

– Pe curînd, dulceață.

Acela era barul lor. Se simțeau de-ai casei. De îndată ce intrară pe ușă la „T.R.“, însuși patronul umplu două cani mari cu bere și le aduse la separeul lor.

– Mulțumesc, T.R.

– Mulțumesc, T.R.

Nu exista listă de meniuri, dar ei n-aveau nevoie să comande. Știind ce le plăcea, T.R. se strecură în spatele tejghelei și începu să le pregătească pizza. Mîncarea și berea urmau să fie trecute în contul lor comun. Plăteau cînd mai treceau pe-acolo. T.R. oferea clienților săi genul ăsta de servicii personalizate de treizeci și ceva de ani.

Circula zvonul că se înscrisese la universitate în anul I, dar încheiase primul semestru fără să-și dea examenele. Banii de bursă pentru semestrul doi îi folosiseră să cumpere clădirea care pe-atunci se afla pe punctul de-a fi demolată. T.R. nu se obosise să facă reparații, așa că locul arăta la fel ca în momentul cumpărării. Asistenții universitari de la Politehnică și Arhitectură continuau să folosească construcția ca studiu de caz pentru rezistența grinzilor.

Lămpile erau acoperite cu nenumărate straturi de praf unsuros. Linoleumul de pe podea era alunecos în unele locuri și ros în altele. Nimeni nu îndrăznea să se uite sub mese, de teamă să nu găsească cine știe ce. Clienții își căutau ușurarea la toaletă doar în cazuri de urgență.

Nu era atît un bar, cît o instituție. Toată lumea din campus îl cunoștea pe T.R., fiindcă el răspundea celor două nevoi fundamentale ale studenților de sex masculin – bere rece și pizza fierbinte.

Pe la mijlocul semestrului, T.R. știa numele fiecărui client și, chiar dacă îl uita, ținea minte cum îi plăcea pizza. Todd și Roark luau aceeași pizza – aluat gros, cîrnați condimentați, multă brînză și puțin piper roșu presărat pe deasupra.

Roark mesteca îngîndurat prima lui îmbucătură cu un strat gros de brînză.

– Chiar așa crezi?

– Ce să cred?

– Că Gatsby era masochist.

Todd se șterse la gură cu un șervețel de hîrtie și trase o dușcă de bere.

– Tipul e bogat. Trăiește ca un blestemat de prinț sau așa ceva. Are tot ce-și poate dori un bărbat.

– În afară de femeia pe care o iubește.

– Care-i o tîmpită interesată, egoistă, la limita nevrozei, dacă nu de-a dreptul nebună, și care încearcă în permanență să-l ducă de nas.

– Dar Daisy reprezintă pentru Gatsby ceea ce banii lui nu pot cumpăra. Intangibilul.

– Respectabilitatea?

Todd luă altă felie de pizza de pe platoul metalic și mușcă din ea.

– La banii lui, de ce să-i fi păsat dacă era sau nu acceptat? A plătit prețul suprem pentru un ideal. Dînd din cap, adăugă: Nu merită.

– Hmm.

Fără să fie întru totul de acord cu opinia colegului său, Roark bău din halba cu bere rece. Discutară despre meritele lui Gatsby, apoi despre întreaga operă a lui Fitzgerald, ajungînd astfel la propriile lor aspirații literare. Roark întrebă:

– Ce-ți mai face manuscrisul?

Un roman de cel puțin șaptezeci de mii de cuvinte era proiectul lor major, obiectivul de îndeplinit înaintea obținerii diplomei de licență. Singurul obstacol aflat între

ei și absolvire era spaima oricărui student al cursului de tehnică literară, profesorul Hadley. Todd se încruntă.

– Hadley m-a muștruluit din cauza personajelor mele.

– Mai exact?

– Zice că sînt schițate nefiresc. N-au originalitate, spontaneitate, profunzime, bla-bla-bla.

– Zice asta despre aproape toate personajele studenților.

– Și despre ale tale?

– Mie încă nu mi-a făcut critica, răspuse Roark. Marțea viitoare, la ora opt dimineață. Dacă scap cu viață, înseamnă cu sînt norocos.

Cei doi tineri se cunoscuseră la un curs obligatoriu de compoziție, în primul semestru al anului I. Asistentul era un proaspăt absolvent, despre care ei deciseră mai târziu că nu-și putea deosebi puța de un participiu izolat. În prima săptămîină de curs, le dădu ca temă un eseu de cinci pagini despre *Rugăciunile* lui John Donne.

Luîndu-se prea în serios, asistentul abordase un ton și o atitudine profesională.

– Poate că nu sînteți pe deplin familiarizați cu textul, dar o să recunoașteți cu siguranță expresia „pentru cine bate clopotele“.

– Scuzați-mă, domnule. Todd ridicase mîna și-l corectase candid. E vorba despre expresia „pentru cine bate clopotul?“

Recunoscînd un spirit înrudit, Roark îl abordase pe Todd după ore. Prietenia lor începu în acea după-amiază. O săptămîină mai târziu, negociaseră un schimb de locuri cu colegii de cameră.

– Îmi convine, bombănise colegul lui Roark atunci cînd îi propuseseră schimbul.

Pe urmă îl avertizase pe Todd:

– Roark țacăne la mașina aia de scris afurisită douăzeci și patru de ore pe zi.

Primiseră cele mai mari calificative din clasă la acea primă temă a cursului de compoziție.

– Cretinul n-a avut curaj să-mi dea un A, observă morocănos Roark.

Pe coperta lucrării lui era mîzgălit un mare B+.

– Cel puțin tu ai un plus, remarcă Todd, privindu-și B-ul.

– L-ai fi avut și tu dacă n-ai fi făcut pe deșteptul în prima zi de curs. Chiar că s-a înfuriat atunci.

– Dă-l în mă-sa. Cînd o să scriu eu Marele Roman American, el tot de lucrările studenților din primul an o să se ocupe.

– Asta n-o să se-ntîmple, zise Roark pe un ton neutru. Apoi afișă un zîmbet larg. Pentru că *eu* o să scriu Marele Roman American.

Dragostea pentru cărți și dorința de-a le scrie ei înșiși constituiau temelia prieteniei lor. Cu cîțiva ani în urmă, fuseseră descoperite însă fisuri în acea temelie. Și pînă cînd fuseseră depistate, apăruseră deja stricăciuni importante, fiind prea tîrziu pentru a preveni prăbușirea întregii structuri.

Amîndoi erau studenți cu o pregătire multilaterală, cu calificative bune la cursurile obligatorii, dar excelau în arta limbajului. În al doilea semestru, se alăturară aceleiași frății. Erau pasionați de sport și buni atleți. Jucau în echipele de fotbal și baschet ale frăției, concurînd uneori unul împotriva celuilalt, la fel de pătimaș ca și împotriva echipelor rivale.

Erau activi și bine cunoscuți în campus. Todd fu ales în Congresul Studenților. Roark organizează o colectă de alimente printre colegi pentru un azil de năpăstuiți. Amîndoi scriau ocazional editoriale, articole și povestiri senzaționale pentru ziarul studentesc.

După publicarea uneia dintre povestiri, Roark fusese abordat de către decanul școlii de jurnalism. Acesta aprecie lucrarea lui Roark și-i ceru să se gîndească la orientarea preocupărilor sale de la literatură spre jurnalism. Roark refuzase. Ficțiunea era marea lui iubire.

Roark nu-i vorbise niciodată lui Todd despre acea conversație, dar sărbătorise succesul prietenului său, care obținuse locul întâi la un concurs național studentesc de literatură. Lucrarea lui Roark nu primise nici măcar o mențiune de onoare. Învinsul încercase să-și ascundă gelozia.

Chefuiau și mergeau la petreceri cu ceilalți membri ai frăției. Beau bere din belșug și uneori fumau câte o țigară cu marijuana, însă nu-și făcuseră un obicei din asta și nici nu încercaseră drogurile puternice. Își tratau unul altuia mahnurile, își împrumutau bani dacă vreunul din ei era în criză financiară, iar atunci când Roark contractase o faringită și temperatura lui depășise patruzeci de grade, Todd îl dusese în grabă la infirmeria din campus.

Când Todd fusese înștiințat de moartea subită a tatălui său, Roark îl dusese acasă cu mașina, traversînd două state, și rămăsese la funeralii pentru a-i oferi prietenului îndoliat sprijinul moral de care avea nevoie.

Din cînd în cînd, apăreau neînțelegeri. Odată, cînd Roark împrumutase mașina lui Todd, dăduse cu spatele într-o gură de incendiu și zgîriase aripa din spate. Todd îl întrebase de mai multe ori cînd avea de gînd să i-o repare. Îl chestiona atît de des, încît subiectul devenise extrem de sensibil.

– N-ai de gînd să mă lași dracului în pace? se răstise Roark.

– N-ai de gînd să-mi repari dracului mașina?

Acel schimb aprins de replici pusese capăt disputei. A doua zi, Roark dusese mașina la reparat, iar Todd nu mai pomenise niciodată despre ea.

Pe urmă fusese incidentul cu pierderea cărții lui Pat Conroy.

Roark se dusese cu mașina la o librărie din Nashville și stătuse la coadă mai bine de două ceasuri ca să-l cunoască pe autor și să obțină de la el un exemplar cu autograf al cărții *Marele Santini*. Îl admira pe Conroy mai mult decît pe oricare alt romancier contemporan și fusese aproape

stingherit atunci cînd acesta îi urase noroc în cariera literară. Cartea cu autograf era cel mai prețios bun al lui.

Todd i-o ceruse cu împrumut, apoi pretinsese că, după ce-o citise, o pusese la loc pe raftul cu cărți al lui Roark. Cartea nu mai fusese găsită niciodată, nici măcar atunci cînd Roark întorsese practic cu fundu-n sus camera, căutînd-o.

Ce se întîmplase cu cartea rămînea un mister. Pînă la urmă, încetaseră să se mai certe din cauza ei, însă Roark nu-i mai împrumutase niciodată o carte lui Todd, și nici Todd nu-i mai ceruse vreuna.

Arătau amîndoi bine, fiecare în felul lui, așa că nu duceau lipsă de fete. Cînd nu vorbeau despre cărți, subiectul era de obicei femeile. Cînd unul din ei avea norocul să primească în vizită o tînră, celălalt se retrăgea într-o încăpere alăturată.

Într-o dimineață, după ce o tînră luase „drumul rușinii“, plecînd pe hol spre ieșirea din clădirea frăției, Todd îl privise cu atenție pe Roark și îi spusese îmbufnat:

– Nu prea era mișto, nu?

Roark dăduse din cap.

– Aseară te uitai la ea cu ochii cît cepele.

– Mda, oftă Todd. Pe urmă, cu un zîmbet hîtru, adăugă: Dar toate-s bune pe întuneric, nu-i așa?

Vorbeau despre femei neostenit și fără rușine, apreciindu-le cu aroganță în funcție de interese. Numai Roark fusese pe punctul de-a avea o relație serioasă, și asta doar o dată.

O întîlnise în timpul colectei de alimente pe care-o organizase el. Ea se oferise să-l ajute. Avea un surîs minunat și un trup athletic, zvelt. Era o studentă isteată și conștiincioasă, capabilă să converseze inteligent despre orice subiect. Avea și un dezvoltat simț al umorului și rîdea la glumele lui. În același timp era un excelent ascultător, care se concentra asupra subiectului atunci cînd acesta devenea

serios. Îl învățase să cînte un vals la pian cu degetele arătătoare, iar el o convinsese să citească *Fructele miniei*.

Fata răspundea la săruturi cu pasiune, dar atît. Aderase la un cod moral strict, susținut de religia ei, și n-avea de gînd să-l încalce. N-o făcuse cu vechiul ei iubit din liceu și n-avea s-o facă decît cu bărbatul cu care se va căsători.

Roark o admira pentru asta, dar situația devenise penibilă. Apoi, într-o seară ea îl sunase și-i spusese că tocmai terminase de citit romanul lui Steinbeck, și, dacă nu era ocupat, i-ar fi plăcut să-l vadă. Roark o luase cu mașina de la cămin, făcuseră o plimbare, apoi se opriseră într-o parcare.

Ea îndrăgise romanul clasic și-i mulțumise pentru că i-l împrumutase. Sărutările ei din acea seară fuseseră mai pătimășe ca niciodată. Își ridicase puloverul și-i apăsase mîna pe pieptul ei gol. Dacă mîngîierile lui și reacțiile ei nu reprezentaseră cea mai plăcută experiență sexuală pe care-o avusese Roark vreodată, fuseseră cu siguranță cea mai plină de înțeles. Fata sacrifică o parte din ea însăși pentru el, iar el, suficient de sensibil, pricepea asta.

Se întreba dacă nu cumva se îndrăgostise.

O săptămîină mai tîrziu, ea îl dăduse peste cap: îl informase cu glas înlăcrimat că reluasese relația cu iubitul din liceu. El fusese năucit, dar nu înfuriat.

– Pot măcar să te întreb de ce?

– Tu o să ajungi mare, Roark. Celebru. Știu asta. Iar eu sînt o fată simplă, dintr-un orașel din Tennessee. O să predau la școala primară cîțiva ani, poate, pe urmă o să devin mamă și președinta Asociației Părinți și Profesori.

– Nu-i nimic rău în asta.

– O, nu încerc să mă scuz. E viața pe care am ales-o, viața pe care-o vreau. Dar nu e o viață pentru tine.

– De ce trebuie să planificăm restul vieților noastre de pe-acum? obiectase el. De ce nu putem amîna luarea deciziilor importante și să continuăm să ne petrecem timpul împreună, să ne amuzăm împreună, să așteptăm și să vedem ce se întîmplă?

- Fiindcă dacă o să ne mai întâlnim, o să mă culc cu tine.
- Și-ar fi așa cumplit?
- Deloc cumplit. Ar fi...

Îl sărutase apăsător, buzele ei dulci prinzându-le pe-ale lui cu pasiunea înfrînată pe care ajunsese să i-o cunoască.

– Eu vreau, îi șoptise ea lângă obraz. Vreau tare mult. Dar am făcut un jurământ de castitate. Nu-l pot încălca. Așa că nu ne mai putem întâlni.

Pentru Roark, era ceva complet illogic, însă știa că ea n-avea să-și schimbe hotărîrea. Fusesse deprimat și ținșos timp de mai multe săptămîni. Todd, simțind că idila abia infiripată se ofilise și murise, mergea în vârful picioarelor în preajma lui.

Pînă la urmă însă, Todd nu-i mai suportase toanele.

– Doamne, isprăvește o dată cu supărarea. Tot el insistase că singurul mod de-a te lecui de o femeie era altă femeie. Îl tîrîse pur și simplu pe Roark afară din camera lor. Se îmbătaseră și făcuseră sex în noaptea aia.

Roark nu se „lecuisse“, dar în cele din urmă își revenise, fiindcă n-avea încotro. Și, privind retrospectiv, tot ce spusese ea fusese corect. Poate că nu în privința faimei lui garantate. Asta rămînea de văzut. Dar în ceea ce privea restul, fusese neobișnuit de perspicace.

La sfîrșitul semestrului, fata se transferase la un colegiu mai apropiat de orașul ei natal, unde învăța și prietenul ei. Roark îi urase succes și-i spusese că iubitul ei era cel mai norocos ticălos de pe planetă. Ea roșise, îi mulțumise pentru compliment și-i promisese că-i va căuta numele tipărit pe vreo carte.

O să cumpăr cîte o duzină de exemplare din cărțile tale, o să le împart la toți prietenii mei și-o să mă laud că mă întîlneam cîndva cu marele Roark Slade.

Cam în asta constau legăturile romantice serioase pe care le avuseseră, atît Roark, cît și Todd. Femeile le ocupau gîndurile și le alimentau senzualitatea, iar în acea seară

plăoioasă de simbată, tot o fată puse capăt conversației lor despre criticile îngrozitoare, demoralizante ale profesorului Hadley.

Două studențe se dovediră destul de curajoase – ori nerușinate – ca să pătrundă în sanctuarul încărcat de testosteron de la „T.R.“, tocmai când Roark îl sfătuia pe Todd să nu pună la inimă comentariile lui Hadley.

– La urma urmei sînt doar opiniile lui. Todd, care stătea cu fața spre ușă, schimbă subiectul, zicînd:

– Ei bine, opinia mea e că aia, aia-i o tipă mișto.

Roark se uită peste umăr la cele două fete.

– Care din ele?

– Aia cu pulover albastru. Cu Tic Tac la pachet. Era expresia lor codificată pentru sfîrcurile vizibile.

– E mișto, așa e, admise Roark.

Todd îi zîmbi, și fata îi întoarse zîmbetul.

Roark zise:

– Bună, Christie.

– A, Roark, bună.

Accentul ei tărăgănat lungea cuvintele.

– Ce mai faci?

– Grozav. Tu?

– Cum nu se poate mai bine.

Cînd Roark se întoarse către Todd, acesta înjura cu nasul în halbă.

– Ticălosule. Puteai să-mi spui.

Roark zîmbi și sorbi din bere. Todd continua să-i facă ochi dulci fetei.

– Arată grozav. Nu-mi amintesc să fi ieșit cu ea.

– N-am ieșit cu ea.

– Cunoștință întîmplătoare?

– Cam așa ceva.

– Pe dracu', rîse Todd. Ai făcut amor cu ea.

– Eu...

– Nu-i așa?

– Poate. O dată. Așa cred. Poate că ne-am regulat la o petrecere.

Fetele primeau acum instrucțiuni de la câțiva clienți ca să aranjeze bilele de biliard. Lecția impunea aplecarea peste masa de biliard, ceea ce-i oferea lui Todd o perspectivă anatomică a lui Christie care-l făcu efectiv să geamă.

– Fir-aș al naibii.

– Încearcă să nu salivezi, bine? îl admonestă Roark. E jenant.

Se strecură de la masă și se apropie de grupul vesel. Ceilalți bărbați îl privesc cu ciudă când luă cotul lui Christie și-o îndrumă spre separeul lor.

– Christie, el e Todd, colegul meu de cameră. Todd, ea e Christie.

Roark o plasează pe bancheta lui, astfel că amândoi stăteau în fața lui Todd.

– Bună, Christie.

– Bună.

– Vrei o bere?

– Mi-ar plăcea.

Todd îi făcu semn lui T.R. să aducă altă cană și încă o halbă.

– Pizza vrei?

– Nu, mulțumesc.

Roark așteaptă să fie turnată berea, apoi îi spuse lui Christie:

– Uite, e un chin, dar tre' s-o șterg. Nu te superi pe mine dacă te las cu el? E destul de inofensiv.

Cu buzele ei ținute în chip de reclamă s-ar fi putut vinde un milion de rujuri L'Oréal – bărbaților.

– E simbătă seara, Roark, scînci ea. Unde tre' să pleci?

– I-am lăsat pe Gatsby, Daisy și restul găștii să mă aștepte. Tre' să mă-ntorc la ei. Făcu semn cu capul spre Todd. Dacă sare calul, dă-mi de știre. Scot eu untul din el.

Ea aruncă o privire șagalnică spre Todd.

– Mă descurc eu cu el.

– Sînt sigur, spuse Roark, mișcînd din sprîncene. Pe curînd, dulceață.

Roark o lăsa chicotind la aluzia lui. După mai multe ore, se întoarse la camera lor. Ascultă cîteva clipe la ușă, apoi bătu într-o doară.

– Ce-i?

– Pot să intru?

– Da.

Todd era singur în patul lui; zăcea pe spate, cu un picior gol atîrnînd pe lîngă pat. Arăta rupt de oboseală, însă reuși să murmure:

– Mulțumesc că te-ai ținut deoparte. Unde-ai fost în timpul ăsta?

– La bibliotecă.

– Ce face Gatsby?

– Nu-i mai masochist ca tine, bătrîne. Cînd a plecat Christie?

– Acum vreo zece minute. Ai cronometrat perfect.

– Mă bucur că te-am îndatorat.

– Să știi că m-a întrebat dacă ăia erau prietenii tăi.

– Cine?

– Asta am întrebat și eu. Și mi-a zis: „Oamenii ăia care-l așteptau“.

– Glumești.

– Deloc. N-a auzit în viața ei de Gatsby. Dar cui dracu-i pasă? Se regulează de parcă ea ar fi inventat sportul ăsta.

Roark traversă încăperea spre fereastră și-o deschise.

– Miroase a sex aici.

– A, să nu uit, profesorul nostru preferat a sunat și ți-a lăsat un mesaj.

– Hadley?

– Zicea că are altă treabă la ora opt, așa că a stabilit întîlnirea cu tine pentru marți dimineată, la ora nouă.

– Pe mine mă aranjează. N-o să trebuiască să mă scol așa devreme.

Todd căscă și se întoarce către perete.

– Încă o dată, mulțumesc pentru Christie. A fost nemaipomenită. Noapte bună.

6

După întrunirea la care ea și Noah fuseseră nevoiți să participe, Maris părăsi editura și plecă singură acasă.

Ajunsă în holul blocului, în timp ce-și lua corespondența din cutia poștală, fu tentată să-l întrebe pe portarul de noapte dacă reținuse la ce oră sosise Noah în acea dimineață, dar nu găsi nici o cale de-a evita o situație penibilă, mai ales pentru ea.

Comandase o cină thailandeză. În vreme ce mîncă, revăzu modificările pe care le făcuse un autor pe manuscrisul lui, își dădu acordul și menționează în scris că era gata pentru redactare. Apoi își verifică pentru ultima dată agenda, ca să fie sigură că nici ea, nici secretara nu omiseseră vreo întâlnire care trebuia să fie reprogramată. Își anulasă toate întîlnirile din acea săptămînă în vederea călătoriei în Georgia, ceea ce demonstra oarecare optimism, ținînd cont de faptul că autorul nu fusese prevenit să-i aștepte vizita. În cazul acesta, era preferabil să-și ceară iertare, decît să ceară o întîlnire. Trebuia să fie insistență, să preia inițiativa, să fie agresivă. Timiditatea ar fi redus șansele. Reorganizîndu-și programul încărcat și făcînd pregătiri de călătorie, devenise tot mai hotărîtă să se ducă să-l vadă, indiferent că el era sau nu de acord.

După ce amînase cît putuse neplăcuta sarcină de a-l anunța despre sosirea ei, Maris formă numărul ce-i apăruse pe ecranul robotului telefonic în acea dimineață. Telefonul sună de patru ori pînă să i se răspundă.

– Da.

– Sînt Maris Matherly-Reed.

– Iisuse.

– Nu, Maris Matherly-Reed.

Omul nu spuse nimic, nici măcar un iritat *Ce vrei?*, dar tăcerea lui ostilă vorbea de la sine.

– Mă gîndeam...

Se opri. Direcție greșită. *Nu-i lăsa cale de scăpare, Maris, nici măcar loc de-ntors.*

– O să vin pe insula St. Anne să te văd, declară ea.

– Poftim?

– Am vorbit englezește, nu? Care parte n-ai înțeles-o?

După o clipă, el scoase un sunet răgușit, care putea trece drept rîs.

– Unu la unu. Ești în formă astă-seară.

– Mă rog, încerc.

– Deci vii la St. Anne.

– Da, vin.

– Trebuie să te avertizez că-i altfel decît ești obișnuită. Oameni ca dumneata...

– Oameni ca mine?

– ... se duc de obicei în vacanță pe insulele mai mari. Hilton Head. St. Simons. Amelia.

– Nu e o călătorie de vacanță.

– Nu?

– Vin să discut cu dumneata.

– Am discutat.

– Nu față în față.

– Ce-avem de discutat? Despre flora și fauna insulelor din Georgia?

– Despre cartea dumitale.

– Ți-am spus deja că romanul meu nu e de vînzare.

– Mi-ai mai spus și că nu există nici o carte. Care-i adevărul?

Îl prinsese în cursă. Tăcerea lui arăta că și el își dăduse seama.

– O să ajung acolo mâine seară.

– Sînt banii dumitale.

– Mi-ai putea recomanda un...

Vorbea de una singură. Îi trîntise telefonul în nas. Încăpățînată, ea îl sună din nou.

– Da.

– Te întrebam dacă mi-ai putea recomanda un hotel la Savannah.

După ce el închise din nou telefonul, Maris rîse. Așa cum spusese tatăl ei, omul protesta prea zgomotos și prea mult. Domnul P.M.E. nu-și dădea seama că, pe măsură ce el se împotrivea, ea devenea tot mai hotărîtă.

Tocmai scosese valiza de sub pat ca să înceapă să-și facă bagajul cînd sună telefonul. Se aștepta să fie scriitorul. Probabil că inventase niște motive foarte serioase pentru care-i era incomod sau imposibil s-o întâlnească a doua zi.

Adunîndu-și puterile pentru a înfrunta o rafală de scuze, răspunse cu voioșie:

– Alo.

Spre surprinderea ei, un bărbat cu un puternic accent de Brooklyn ceru să vorbească cu Noah.

– Îmi pare rău, nu-i acasă.

– Păi, tre' să știu ce să fac cu cheia asta.

– Cheia?

– Vezi mata, noi nu sunăm la clienți după program. Numa' că, vezi mata, domnu' Reed mi-a mai dat douăj' de parai să i-o aduc în seara asta. Ești nevasta lui sau cine?

– Ești sigur că-l cauți pe Noah Reed?

– Nu face el afaceri cu cărți?

– Da, e soțul meu.

– Păi, mi-a dat adresa asta din Chelsea, zicea...

– Ce adresă?

El recită o adresă de pe West Twenty-second Street.

– Apartamentu’ trei B. M-a pus să-i schimb broasca ieri, pă motiv că mutase deja niște lucruri acolo și nu voia să aibă și alții cheile vechi, pricepi? Numai că io n-am adus înc-o cheie ieri și el zicea că-i mai trebuie cel puțin încă una. Așa că i-am zis c-o s-o aibă în seara asta. Sînt aici cu cheia, da’ șefu’ a ieșit în oraș. A lăsat un bilet la ușă, zice sună, da’ ce m-ajută dacă sun, nu? Nu mă-ncred în vecini să las cheia lu’ domnu’ Reed. Nu știi ce oameni sînt, corect?

– Ce fel de lucruri?

– Cum?

– Ziceai că au fost deja mutate niște lucruri în apartament.

– Lucruri. Mobilă. Mă-nțelegi, lucruri de-și pun barosanii în casă. Covoare, picturi, prostii. Pot io să-mi permit așa lucruri? Las-o moartă. Io știu că-s gata să-mi iau picioarele la spinare și s-o tai spre casă, să m-așez în fotoliu pă motiv că-i meci cu Mets. Numa’ că nu vreau să-l supăr pe domnu’ Reed. Îmi mai dă douăj’ de...

– Parai. Eu o să-ți mai dau douăzeci dacă mă aștepți acolo. Vin în cincisprezece minute.

Maris părăsi clădirea și străbătu în goană distanța pînă la stația de metrou de la intersecția lui Seventy-second Street cu Broadway. Cu un taxi ar fi ajuns mai greu în centru. Dorea să vadă cît mai repede lucrurile frumoase pe care Noah le mutase într-un apartament din Chelsea despre care ea nu știa nimic. Dorea să afle cît mai repede pentru ce avea el nevoie de încă un apartament. Și mai voia să știe pentru cine făcuse o cheie în plus.

Iedera acoperise cărămizile vechi, conferind căldură și farmec fațadei clădirii. Plantele înfloreau în cutiile de la ferestre, de fiecare parte a verandei înguste, despărțită de trotuar prin opt trepte. Blocul era aliniat lîngă alte clădiri asemănătoare ce fuseseră pitoresc renovate de către edili, în încercarea de a crea o impresie de coerență arhitectonică și de a recupera spiritul mai cordial, mai blînd al New York-ului de altădată.

Ușa de la intrare, din sticlă cu plumb, era descuiată. Lăcătușul o aștepta pe Maris în hol. Omul reușise nu se știe cum să-și tragă fermoarul salopetei de parașutist peste o burtă care avansa cu vreo șaizeci de centimetri în fața pieptului.

– Cine ți-a deschis ușa? Întrebă ea după ce se prezentă.

– Nu-s degeaba lăcătuș, zise el pufuind. Numa' că, să fiu sincer, nu era încuiată. Era prea cald s-aștept afară. Nădușeam ca un porc.

Aerul condiționat îi răcori și ei pielea umezită, transpirație pe care o puse pe seama aglomerației din metrou. Stațiile erau faimoase pentru curentul și frigul din timpul iernii și lipsa completă de aer în lunile de vară. Dar ea mai transpira și fiindcă o neliniștea ce avea să găsească la etajul trei, în apartamentul B.

– Ai de gând să-mi plătești sau cum?

Ea îl privi nedumerită, apoi își aminti de cei douăzeci de dolari promiși. După ce i-i dădu, îi ceru cheia.

– Mai întâi tre' s-o verific, îi zise el. Să faci chei nu-i așa ușor cum crede lumea. Nu las niciodată cheia la un client pînă nu mă conving io că-i bună.

– Foarte bine.

– Nu-i lift. Tre' să urcăm pă scări.

Ea îi făcu semn omului s-o ia înainte.

– De ce nu urci dumneata să probezi cheia, și să o lași în apartament? Ușa nu se închide în urma dumitale cînd pleci?

– Nu și broasca de la clanță. În plus, asta mi-ar mai lipsi, zise el, vorbindu-i peste umăr în timp ce străbăteau palierul etajului doi. Dacă lipsește ceva din casă, io sînt primu' acuzat de furt.

– Mă îndoiesc.

– Nu-mi asum io riscu' să intru în apartamentu' omului cînd nu-i acasă. Las-o baltă.

Pufnea și gîfîia cînd ajunseră la etajul trei. Apropiindu-se de ușă, lăcătușul scoase cheia din buzunarul salopetei și-o vîrî în broască.

– Părfect, spuse el și deschise ușa. Apoi se dădu la o parte și-i făcu semn lui Maris să intre. Întrerupătoru' e acolo, pă dreapta.

Ea bîjbîi după el și-l apăsă.

– *Surpriză!*

Strigătul provenea de la vreo cincizeci de oameni, iar ea îi recunoscuse pe toți. Rămase cu gura căscată ca la dentist. Duse mîna la inimă, care de-abia mai bătea. Toată lumea se amuza de expresia ei uluită.

Noah se desprinsese dintre ceilalți și veni spre ea, cu gura pînă la urechi. O îmbrățișă cu putere, apoi o sărută zgomotos pe gură.

– La mulți ani, iubito.

– D-dar aniversarea noastră e tocmai...

– Știu cînd e. Dar tu descoperi toate surprizele pe care le pregătesc eu. Anul ăsta m-am gîndit să ți-o iau înainte. Judecînd după reacția ta, aș zice că am avut succes. Privi peste umăr și i se adresă lăcătușului: Ai fost formidabil.

După cum se dovedi, omul era un actor, angajat să joace acel rol.

– Mă convinseseși că eram pe cale să-mi prind soțul înșelîndu-mă, îi zise Maris.

– La mulți ani, doamnă Reed, spuse el cu accentul casei regale britanice. Lui Maris i se explică mai tîrziu că cel mai important rol pe care-l jucase fusese Falstaff. Actorul îi luă mîna și i-o sărută. Bucurați-vă de această seară deosebită.

– Nu pleca. Stai și distrează-te cu noi.

– E în regulă, nu? îl întrebă ea pe Noah după ce actorul se alătură celorlalți invitați, lîngă bufet.

– Ca orice te face fericită, iubito.

– Al cui e apartamentul ăsta?

– Partea asta din rolul lui e adevărată. E al meu.

– Serios?

– Al cui credeai că e?

– Eu...

– Ai nevoie de niște șampanie.

Dar, Noah...

O să primești o explicație completă mai târziu.
Promit.

După ce avu grijă să-i trimită lui Maris un pahar plin ochi cu șampanie, Noah începu să se plimbe prin mulțime salutându-și oaspeții, printre care se aflau aproape toți angajații de la Matherly Press. Mulți mărturisiră cât de greu le fusese să păstreze secretul. Unul dintre ei recunoscu că fusese pe punctul de-a o întreba ce avea să poarte cu acea ocazie.

- Noah m-ar fi ucis dacă i-aș fi divulgat surpriza.

- Și uite cu ce-am ajuns aici, gemu Maris. O ținută sifonată de afaceri și o față care lucește. Nu știam că vin la o petrecere.

- Aș fi în stare să ucid ca să arăt ca tine într-o zi proastă, zise femeia.

Printre invitați se aflau și câțiva autori locali cu care lucrase Maris, precum și prieteni care activau în cu totul alte domenii – o anestezistă cu soțul ei care preda chimia la Universitatea New York, un agent de bursă și un producător care făcuse după o carte pe care-o editase Maris un captivant film de lungmetraj.

Apoi oaspeții se dădură la o parte pentru a-l scoate la iveală pe Daniel. Stătea sprijinit cu o mână pe mânerul de argint al bastonului, în timp ce în cealaltă ținea o cupă de șampanie ridicată spre ea.

- Tati!

- Urări de bine cu câteva săptămîni mai devreme, draga mea.

- Nu pot să cred că ai complotat și tu! Se aplecă și-l sărută pe obrazul înfierbîntat de șampanie. N-ai suflat o vorbă azi-dimineață.

- Și mi-a fost greu, avînd în vedere subiectul conversației noastre.

Privirea lui îi aminti de problemele conjugale pe care i le împărtășise. Simțindu-și obrații arzînd de rușine, Maris spuse încet:

– Asta explică de ce-a fost distrat Noah în ultima vreme. Acum mă simt prost.

– Să nu te simți, îi porunci Daniel, încruntându-se. Prost e cel care ignoră semnalele de avertisment.

Ea îl sărută iarăși, în grabă, apoi fu trasă în mulțime. Noah făcuse o treabă grozavă, nu doar fiindcă o păcălise cu acea surpriză, ci și pentru că organizase o petrecere excelentă. Maestrul bucătar de la restaurantul ei preferat pregătise mîncarea și supraveghea ca aceasta să fie servită corespunzător. Șampania era din belșug. Muzica se auzea tot mai tare pe măsură ce cheful se încingea și, cu toate că era o seară din timpul săptămînii, oaspeții rămaseră pînă tîrziu. În cele din urmă, își luară rămas-bun.

Daniel plecă ultimul.

– Vîrsta are avantajele ei, le spuse el lui Maris și Noah la ușă. Nu multe, e drept, ci cîteva. Unul e că te poți îmbăta într-o seară din timpul săptămînii și poți dormi pînă tîrziu a doua zi, fiindcă nu ești obligat să te duci nicăieri dimineța.

Maris îl îmbrățișă cu exuberanță.

– Te iubesc, tati. Și constat că aflu cîte ceva nou despre tine în fiecare zi.

– De exemplu?

– Că te pricepi al naibii de bine să păstrezi secretele.

– Vezi cum vorbești, tînără doamnă, altfel o pun pe Maxine să-ți spele gura cu săpun.

– N-ar fi pentru prima oară, spuse ea rîzînd.

Îmbrățișîndu-l încă o dată, îl întrebă pe Daniel dacă se putea descurca singur pe scări.

– Am urcat pînă aici, nu? mormăi el arțăgos.

– Iartă-mă că am întreat.

Totuși, îi făcu semn lui Noah să-l însoțească pînă jos.

– E vreo mașină care să-l ducă acasă?

– Lîngă trotuar, o asigură Noah. Am verificat.

– Bine. Tati, nu uita că iau telefonul mobil cu mine în Georgia. I-am spus lui Maxine să sune...

– Și-o s-o facă, pacostea aia bătrînă. Du-mă de-aici,

Noah. Te rog, înainte ca Maris să decidă că-s bun de pus în scutece pentru adulți.

Noah îl conduse pe hol pînă la scară.

– Mă-ntorc imediat, iubito, strigă el către Maris. Încă nu ți-am dat cadoul.

– Mai e ceva?

– Așteaptă. Și nu scotoci peste tot!

Acum, cînd apartamentul se golise de oaspeți, îl putea vedea bine. Ferestrele înalte de pe peretele îndepărtat al camerei de zi dădeau spre grădina de pe acoperișul clădirii alăturate. „Lucrurile“ erau drăguțe, dar nu atît de scumpe precum sugerase „lăcătușul“. Pe pereți erau picturi și un covor fusese întins sub fotolii și canapele. Accentul fusese pus pe funcționalitate și confort.

Bucătăria era îngustă, chiar și după standardele din New York. Dincolo de camera de zi, o ușă închisă dădea spre ceea ce ea presupuse a fi un dormitor. Se îndrepta spre acea ușă cînd două mîini o cuprinsesă de talie.

– Parcă ți-am spus să nu scotocești, zise Noah, frecîndu-și nasul de urechea ei.

– Nu știam că asta fac. Cînd ai de gînd să-mi spui de ce ți-ai luat apartamentul ăsta?

– La timpul potrivit. Ai răbdare.

– Cadoul meu e în spatele ușii numărul unu?

– Hai să aruncăm o privire. O conduse spre ușă. Acum poți s-o deschizi.

Încăperea era un mic dormitor, însă o fereastră lată o făcea să pară mai mare. Era mobilat cu un birou, un scaun pivotant din piele și rafturi umplute doar parțial cu cărți. Se mai aflau acolo un telefon, un computer, o imprimantă și un fax. Un blocnotes cu file galbene era pus pe birou lîngă o cutie metalică plină cu creioane ascuțite.

Maris studie fiecare detaliu; pe urmă se întoarse și îl privi pe Noah.

El își lăsă mîinile pe umerii ei și i-i masă cu blîndețe.

– Știu că te-ai întrebat de ce veneam la ore tîrzii și ce făceam în timpul petrecut departe de birou și casă.

– Mărturisesc că așa e.

– Îmi cer iertare pentru că te-am îngrijorat. Voiam ca locul ăsta să fie complet aranjat pînă să-l vezi tu. Mi-au trebuit mai multe săptămîni; chiar luni, dacă pui la socoteală și timpul în care am căutat un spațiu potrivit.

– Un spațiu potrivit pentru ce?

– Ei bine, nu ca să întrețin relația clandestină pe care tu credeai că o am.

Ea coborî privirea.

– Recunosc din nou că așa credeam.

– Cu Nadia?

– Ea era prima pe lista suspectelor.

– Maris, zise el cu reproș în glas.

Ea își dădu capul pe spate și își scutură părul, de parcă s-ar fi eliberat de o povară.

– Doamne, mă bucur că nu-i așa.

– Te simți mai bine?

– Nespus. Dar, dacă apartamentul ăsta nu-i un cuibușor de nebunii, pentru ce l-ai închiriat?

El își vîrî capul între umeri, un gest ce putea exprima timiditate.

– Pentru scris.

– Pentru scris? repetă ea, cu răsufierea tăiată.

– Țsta-i cadoul meu pentru tine. Am început să scriu din nou.

Preț de cîteva clipe, ea fu prea uluită ca să poată vorbi, apoi se aruncă în brațele lui.

– Noah! Asta-i minunat. Cînd? Ce te-a făcut... De cîte ori aduc vorba despre asta, eviți discuția. O, sînt beată de bucurie. Beată!

Îi acoperi fața cu sărutări. El rîse și o lăsă să-și dea frîu liber entuziasmului. În cele din urmă, o împinse ușor, ținînd-o la distanță.

– Nu te lăsa dusă de val. S-ar putea să eşuez lamentabil.

– N-o să eşuezi, zise ea cu convingere. Nu cred nici o clipă că tu ești autorul unei singure cărți, așa cum te temi. Autorul *Învinșilor*...

– Pe care am scris-o cu ani în urmă, Maris, pe când eram plin de pasiune, un tânăr cu ochii spre stele.

– Și cu *talent*, insistă ea. Un talent ca al tău nu se epuizează după o singură carte, Noah. Nu dispare pur și simplu. Dimpotrivă, cred că se desăvârșește o dată cu vârsta și experiența dobândită.

– O să vedem.

Aruncă o privire ezitantă spre computer.

– În orice caz, sînt dispus să-ți verific ipoteza. O să fac o încercare.

– N-o faci doar pentru mine, nu-i așa?

– N-aș putea-o face doar pentru tine. Scrisul e o muncă a naibii de grea. E la limita masochismului. Dacă nu pui suflet, ești osîndit înainte de-a începe.

– E ceva ce doresc să fac. Foarte mult. Și dacă asta te mulțumește, e un atu în plus, adăugă Noah.

– Mă mulțumește. Sînt cum nu se poate mai mulțumită.

Îl îmbrățișă strîns, apoi îl sărută cu mai multă pasiune decît își amintea s-o fi făcut în ultima vreme.

Cu buzele lipite de-ale ei, Noah își dădu jos haina. Inima ei începu să bată mai tare. Locul îi era străin. I s-ar fi părut oarecum clandestin dacă făceau dragoste în acel apartament nou, pe canapea sau pe covor. Ce dracu', chiar pe birou. De ce nu? Erau adulți.

Își lăsă mîinile pe pieptul lui și începu să-i desfacă nodul cravatei. Noah o dădu la o parte, se așeză în fața tastaturii și deschise computerul.

– Ard de nerăbdare să încep.

– *Acum?*

El își roti scaunul și ridică privirea spre ea, zîmbind cu sfială.

– Te deranjează? Mi-au trebuit mai multe săptămîni pînă să-mi amenajez noul teren de joacă, și n-am avut timp să mă bucur de el. Tocmai terminasem ultimele finisări cînd au sosit chelnerii și maestrul bucătar. Aș dori să instalez programul și să-mi notez cîteva cuvinte. Am în

mente o idee. Mă tem că dacă n-o scriu, o să dispară. Te superi dacă o să lucrez puțin?

Ea se strădui să zîmbească.

– Nu. Sigur că nu. Deloc.

Nu avea parte de o încheiere romantică a serii, iar asta o dezamăgea. Însă, la drept vorbind, nu se putea plînge. Asta își dorise. Asta îl încurajase ea ani de zile să facă.

– O să-ți spun la revedere și te las să lucrezi.

– Nu trebuie să pleci, Maris. Poți să rămîi aici dacă vrei.

Ea dădu din cap.

– Nu vreau să-ți distrag atenția. În plus, trebuie să mă duc acasă să-mi fac bagajul.

El îi luă mîna și îi sărută palma.

– Te descurci să găsești un taxi?

– Nu fi copil. Sigur că da. Se aplecă peste brațul fotoliului său, apropiindu-și fața de a lui. A fost o petrecere-surpriză minunată, Noah. Mulțumesc pentru tot, dar mai ales pentru asta. De-abia aștept să-ți citesc următorul roman. Uite ce s-a întîmplat după ce l-am citit pe primul.

În timp ce se sărutau, mîna lui îi mîngîia rotunjimea soldului, coborînd spre coapsă. După ce ea se retrase, el continuă să-i mîngîie piciorul.

– Dacă mă gîndesc bine, aș putea să-mi amîn treaba pînă mîine.

Ea își îndreptă degetul spre tastatura computerului.

– Creează!

Cincisprezece minute mai tîrziu, Noah intra în alt apartament, aflat la o jumătate de cvartal distanță – șaptezeci și șapte de pași, mai exact – de cel în care își instalase un birou pe care n-avea de gînd să-l folosească vreodată. Lăsă cheia pe măsura aflată în holul strîmt de la intrare și se duse în camera de zi. Se opri brusc.

– Am început fără tine, spuse Nadia.

– Văd.

Femeia era întinsă pe canapea, cu un picior pe podea, avînd pe ea doar un halat albastru din mătase, desfăcut în faţă. Ținea ochii întredeschiși. Mîna i se mișca ritmic între coapse.

– Sînt aproape. Ai face bine să te grăbești dacă vrei să te bucuri cu mine.

El porni spre canapea, întinse mîna și-i mîngîie sfîrcurile întărite. Fu de-ajuns ca să-i provoace extazul. Zîmbind în timp ce-o privea, Noah continuă s-o ciupească, pînă cînd trupul ei arcuit stoarse ultima picătură de plăcere din orgasm, relaxîndu-se apoi și lăsîndu-se pe pernele canapelei.

– N-ai pic de rușine, Nadia.

– Știu. Își ridică brațele și se întinse. Nu e delicios?

El începu să se dezbrace.

– Petrecerea-surpriză a fost o idee genială. Maris e acum pe deplin împăcată.

– Oh, povestește-mi.

– A recunoscut că bănuia că am o relație extraconjugală.

– Și cine, rogu-te, era persoana suspectată?

Noah îi aruncă o privire care-o făcu să toarcă de perversă plăcere. Continuîndu-și relatarea, el zise:

– Acum, după ce soția mea mi-a văzut bîrlogul de scriitor, ceea ce-a vîrît-o complet în ceață, îl pot folosi drept scuză ca să plec la orice oră din zi sau din noapte.

– Pentru asta.

– Sigur că pentru asta. Și pentru celelalte afaceri în care sîntem implicați.

– Maris e doar o parte a problemei. Dar Daniel?

– E un om bătrîn, Nadia. E senil.

– N-o să vîndă niciodată Matherly Press. A declarat asta oficial de mii de ori.

Noah își trase cu nonșalanță cureaua din găicile pantalonilor și-o lovi ușor peste coapsă.

– Nu-ți face griji, draga mea. O să mă ocup eu de vînzarea editurii înainte ca vreunul din ei să-și dea seama

despre ce e vorba. Maris e entuziasmată de un nou autor pe care l-a descoperit printre manuscrisele primite la redacție. Asta o să-i distragă atenția. Daniel e practic pensionat, căci a lăsat aproape toate afacerile firmei pe seama mea. Vor afla despre vânzarea editurii când or să citească știrea în *Publishers Weekly*, iar atunci o să fie prea târziu ca s-o mai oprească. Eu o să obțin funcția lui Daniel și toate beneficiile ce decurg din asta, împreună cu zece mii de acțiuni din stocul WorldView în portofoliul meu și frumoasa sumă de zece milioane în contul meu bancar.

– Iar familia Matherly o să rămână cu ce are pe ea.

– Probabil. Zău că nu-mi pasă.

Își dădu jos pantalonii și chiloții. Nadia făcu ochii mari de admirație văzându-i penisul în erecție.

– Lui Maris i se datorează asta? Amintește-mi să-i mulțumesc.

– Nu i-ai făcut nimic în seara asta?

– Doar azi-dimineață.

– Credeam că la petrecerea din seara asta ați aniversat ceva.

– Maris are stilul ei de-a aniversa ceva, iar eu îl am pe-al meu.

Rîzînd, ea îi luă penisul în mînă și-l mîngîie.

– Cîndva o să trebuiască să-mi spui totul despre asta.

– Nu-i mare lucru de povestit.

Ea își roti degetul mare peste bulbul neted.

– Domnișoara Maris nu se regulează pervers?

– Domnișoara Maris nu se regulează. Noah îngenunche între coapsele Nadiei și i le desfăcu mai mult. Ea face dragoste.

– Ce drăguț.

– Asta-mi place la tine, Nadia.

– Multe lucruri îți plac la mine. Va trebui să fii mai exact.

El o pătrunse.

– Nu ești niciodată drăguță.

Drumurile de pe insula St. Anne erau mărginite pe ambele părți de păduri mai adânci și mai întunecate decît cele pe care le văzuse Maris în Berkshire, lîngă casa lor de la țară, ba chiar mai adânci și mai întunecate decît tot ce văzuse pînă atunci; la fel de adânci și întunecate ca pădurile amenințătoare dintr-un basm scris de Frații Grimm.

Arbuștii creșteau unul lîngă altul, iar copacii erau înalți, aruncînd în spațiul de sub ei umbre impenetrabile. Din cînd în cînd, foșnetul frunzelor din desișuri îi semnalau prezența animalelor, însă ea nu știa ce specii erau și ce pericol prezentau pentru om. Temîndu-se de ce-ar putea vedea dacă s-ar fi uitat mai atent, Maris se simțea mai în siguranță ținîndu-și privirea ațintită la drum.

Sosise mai tîrziu decît prevăzuse. Vremea rea din Atlanta amînase cu trei ore plecarea cursei de legătură spre Savannah. Pînă cînd se cazase la un hotel și făcuse pregătirile de transport spre insulă, soarele începuse să apună. Insula era un teritoriu străin pentru ea chiar și în plină zi, dar amurgul îi sporea ciudățenia și-i conferea un aer sinistru care-o umplea pe Maris de presimțiri sumbre.

Cartul închiriat pufăia de zor, în vreme ce ea se simțea teribil de vulnerabilă. Pădurea amenințătoare o intimidă. Era la fel de ostilă ca și bărbatul de la debarcader de la care închiriasse vehiculul.

Cînd îi ceruse îndrumări ca să ajungă la locuința scriitorului, el îi răspunsese cu o întrebare:

- Ce-ai cu el?
- Îl cunoști?
- Da.
- Știi unde stă?
- Păi cum.

- Te rog, vrei să-mi dai niște indicații? Mă așteaptă.
Omul o măsurase cu privirea din cap pînă-n picioare.
– Zău?

Maris despăturise harta sumară a insulei, pe care i-o dăduse pilotul micii ambarcațiuni închiriate de ea ca s-o aducă de pe continent.

- Mă aflu aici, da?

Îi arătase pe hartă debarcaderul unde barcagiul acostase doar cît să coboare ea.

- Pe unde-o iau de-aici?

- Păi, e doar un drum care duce pîn-aci, nu?

– Văd asta, zise ea, ajunsă la limita răbdării. Dar pe hartă, drumul principal se ramifică în trei direcții. Aici.

Îi arătă punctul respectiv.

- Nu ești de p-aci, este? Ești de pîn nord cumva?

- Ce contează?

Omul pufnise disprețuitor și scuipase zeama tutunului de mestecat în praf, după care, cu un deget pătat, subțire, trasă ramificația pe care trebuia să meargă.

– O ții înaintea, ăă, vrun kilometru dincolo de ramificație. O iei la stînga și-ajungi drept la casă. Dacă o să cazi în Atlantic, ai mers prea departe.

Rînjetul îi dezvălui goluri mari în dantură.

Ea îi mulțumise scurt și pornise în ultima etapă a călătoriei. „Zona comercială“ a debarcaderului se limita la biroul pentru închirierea carturilor și localul „Terry – Bar și Grătar“. Așa era scris de mînă pe o pancartă atîrnată deasupra unei uși cu plasă de țînțari.

Localul lui Terry era o construcție circulară, cu un acoperiș din tablă ondulată. Cele două treimi superioare ale pereților exteriori aveau ferestre, însă lumina din interior era atît de slabă, încît Maris nu vedea decît licărul reclamelor din neon pentru bere și lămpile ce atîrnau de tavan, în genul celor suspendate de obicei deasupra meselor de biliard. Mai multe vehicule, majoritatea camioane, erau parcate lîngă o latură a clădirii. Dinspre cîrciumă răsuna muzica.

În față, un bărbat, probabil Terry, prăjea carne pe un grătar lat, în timp ce sorbea dintr-o sticlă de bere cu gîtul lung. Chiar și după ce trecuse de el, Maris îi simțise ochii sfredelind-o în ceafă pînă cînd intră într-o curbă a drumului și dispăru din vedere.

Drumul era numai al ei. Nu treceau mașini ori camioane. Se părea că docul era ultimul avanpost al civilizației. După acea călătorie torturantă – adjectivul era corect – își dorea să fie primită amabil atunci cînd va sosi la casa scriitorului. Dar nu prea își făcea mari iluzii despre felul cum va fi întîmpinată.

În cele din urmă, distinse mirosul de aer sărat în mireasma dominantă de verdeață. Înțelegînd că plaja nu putea fi prea departe, începu să caute cu privirea bifurcația, însă, cînd ajunse la ea, o depăși. Nu exista nici un indicator care s-o semnaleze. Era atît de îngustă și camuflată de frunziș încît, dacă n-ar fi căutat-o cu tot dinadinsul, n-ar fi observat-o.

Executînd un viraj strîns, aduse cartul pe aleea căutată. Carosabilul era mai accidentat decît drumul principal. Cartul se hurduca peste hîrtoape. Ramurile copacilor formau un baldachin compact deasupra capului. Aici, pădurea era și mai deasă, mai tăcută, mai prevestitoare de rele.

Începea să creadă că se angajase cu nesăbuință într-o aventură, că ar trebui să aibă inteligența să se retragă în siguranța camerei ei de hotel din plăcutul și ospitalierul Savannah. Ar fi putut comanda ceva de mîncare la serviciul de cameră, ar fi făcut o baie fierbinte și-ar fi băut un pahar cu vin aflat în bărulețul din cameră. După toate astea, ar fi putut suna, încercînd să-l convingă pe autor să se întîlnească pe teren neutru.

Apoi zări casa și fu dintr-o dată fermecată.

Era minunată. De o frumusețe răscolitoare. Minunată într-un fel ce evoca tristețea. Ca o vedetă de cinema în vîrstă, al cărei chip, cîndva splendid, trăda acum trecerea anilor. Ca o străveche rochie de mireasă, cu dantelăria îngălbenită și zdrențuită. Ca o gardenie ale cărei petale

crem deveniseră cafenii. Casa avea semnele vizibile ale unei grandorii, acum pierdută.

Dar cu toate defectele evidente, atenuate de lumina palidă, era la fel de frumoasă ca o acuarică pictată dintr-o memorie vagă, însă plină de afecțiune.

Maris coborî din cart și-o luă pe o cărare străjuită de stejari falnici, acoperiți de mușchi. Urcă treptele fără să facă zgomot. Când ajunse pe verandă, avu imboldul stupid de-a merge în vârful picioarelor, cum făcuse Jem Finch în romanul *Să ucizi o pasăre cântătoare* ca să nu-i atragă atenția fantomaticului Boo Radley asupra prezenței lui într-un loc unde era un intrus, un loc căruia nu-i aparținea și unde nu era bine venit.

Își făcu singură curaj răsufliînd adînc, porni hotărîtă spre ușa din față și întinse mîna spre inelul de alamă.

– Maris Matherly-Reed?

Surprinsă, ea sări într-o parte. Inelul se lovi cu zgomot de placa metalică montată pe ușă. Întorcîndu-se în direcția din care venise glasul, Maris se dădu înapoi și privi în lungul verandei. Un bărbat o privea de la una dintre ferestrele înalte din față.

– Așadar, spuse el, chiar ai venit.

– Bună seara.

El continua s-o privească prin plasa de țînțari de la geam. Maris se afla în dezavantaj. Era conștientă că omul o vedea mult mai clar decît putea ea să-l vadă, însă rămase neclintită. Ajunsese pînă acolo.

În cele din urmă, el zise:

– Intră.

Ea împinse ușa neagră din față și păși într-un hol mare. Bărbatul ieși dintr-una din camerele ce dădeau spre hol, ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă murdară. Era îmbrăcat în pantaloni scurți, kaki, și o cămașă de lucru din bumbac, cu mînele suflecate pînă la coate. Veșmintele îi erau cam largi și la fel de murdare ca și cîrpa. În picioare purta o pereche de teniși care arătaseră cîndva mai bine.

El privi peste umărul ei.

- Ai venit singură?

- Da.

- Intră țințarii.

- Ah. Scuze.

Se întoarse și închise ușa din față.

- Nu te-a însoțit ajutorul de șerif?

Vocea lui avea un ton dojenitor. Maris simți că se impunea o explicație.

- Am sunat la biroul șerifului din disperare. L-am întrebat pe ajutorul de șerif Harris dacă știe pe cineva din districtul ăsta cu inițialele P.M.E. Nu mi-a trecut prin cap că o să facă o anchetă și-mi cer iertare dacă am creat vreo încurcătură.

Omul scoase un hîrîit, însă ea nu-și dădu seama dacă îi acceptase scuzele sau le refuzase. Se simțea ușurată că n-o înjurase și n-o dăduse afară. Bărbatul nu părea atît de intimidant pe cît își închipuise ea. Era mai vîrstnic și mai puțin impunător fizic decît sugerase vocea de la telefon. Avea același glas târăgănat. Tonul nu era răstit, dar nici excesiv de prietenos. Ochii lui albaștri o priveau cu prudență.

- Atunci cînd am sosit, nu știam la ce să mă aștept, zise ea, sperînd să-l dezarmeze cu sinceritatea. Mi-era teamă că n-o să fiu nici măcar invitată în casă.

El îi aruncă o scurtă privire critică, făcînd-o să regrete că nu rămăsese la Savannah să se refacă după oboseala drumului. Își dorea să-și fi schimbat măcar hainele. Îmbrăcămintea ei fusese potrivită pentru vremea din New York, dar era prea groasă pentru clima insulei. Veșminte de orășean, total nepotrivite în acel loc. În plus, erau șifonate după atîtea drumuri cu taxiuri, avioane și o ambarcațiune.

- Ai făcut drum lung din Manhattan, doamnă Matherly-Reed.

Remarca lui îi rezuma întrucîtva gîndurile.

- Și nu doar geografic vorbind. În afară de carturile de golf, St. Anne ar putea aparține altei epoci. Insula e primitivă din mai multe puncte de vedere. Oamenii care trăiesc aici vor s-o păstreze așa.

Din replica lui, ea deduse că era considerată un intrus. Simțindu-se intimidată și dorind să distragă atenția de la ea, aruncă o privire rapidă în jur.

O scară impresionantă, nesuținută de stâlpi, șerpuia în sus pornind de la podeaua holului, spre al doilea nivel neluminat. În minte îi veniră o sumedenie de întrebări privind istoria casei, dar, nedorind să-și forțeze norocul, se mulțumi să spună:

- Casa e impresionantă. De cât timp locuiești aici?
- Ceva mai mult de un an. Era într-o stare deplorabilă.
- Înseamnă că ai muncit mult la ea.

– Mai sînt încă destule de făcut. De fapt, tocmai lucram la ceva în sufragerie. Vrei să vezi?

- Desigur.

Bărbatul îi zîmbi, ea îi întoarse zîmbetul, apoi el se întoarse și-o luă spre camera de unde venise. Candelabru de cristal din centrul tavanului se legăna ușor. El o surprinse privindu-l.

– Una dintre primele îmbunătățiri a fost instalarea unei centrale de aer condiționat. Curentul de aer bate direct în candelabru și-l face să se lege. Cel puțin asta vreau să cred.

Rîse enigmatic, pe urmă se îndreptă către șemineu. Carcasa sculptată fusese demontată pînă la tencuială și era pregătită pentru finisare.

– E o reparație mai dificilă decît mi-am închipuit, recunosc el. De-aș fi știut cîte straturi de lac și vopsea au aplicat foștii proprietari, și cît de greu pot fi înlăturate, aș fi angajat un meseriaș pentru treaba asta.

Ea se duse către carcasa șemineului și întinse mîna s-o pipăie, apoi ezită și își întoarse privirea spre el.

- E voie?

El îi făcu semn să continue, iar ea își trecu degetele peste sculptura complicată, cu motive florale și viță de vie.

- Cel care a construit casa a păstrat un jurnal amănunțit

al lucrărilor, îi explică el. Un sclav a sculptat șemineul și balustrada scării. Se numea Phineas.

– E frumos. Sînt sigură că o să fie și mai frumos după ce-o să termini.

– Parker așa speră. E un perfecționist.

– Parker?

– Proprietarul.

Maris lăasă mîna jos și se întoarse către el.

– Ah. Credeam că dumneata ești proprietarul.

El dădu din cap amuzat.

– Eu doar lucrez aici.

– E foarte generos din partea lui.

– Generos din partea cui?

– A domnului Parker. Că își deschide casa pentru dumneata și te lasă să scrii aici.

Bărbatul o privi o clipă stupefiat, apoi începu să rîdă.

– Doamnă Matherly-Reed, mă tem că e o neînțelegere la mijloc, și e numai vina mea. E limpede că m-ai confundat cu Parker, omul cu care ai venit să te întâlnești. Parker Evans.

Tăcu o clipă pînă cînd Maris pricepu, apoi zîmbi trist.

– Parker Evans. Inițiala de la mijloc, *M*.

– Nu știai cum îl cheamă?

– Nu mi-a spus.

– N-ai mai auzit numele lui?

– Din cîte-mi amintesc eu, nu. Trebuia să-l aud?

El o privi lung cîteva momente, pe urmă zîmbi și întinse mîna.

– Eu sînt Mike Strother. Iartă-mă că nu m-am prezentat cînd ai sosit. Credeam că ai să-ți dai imediat seama că nu sînt Parker.

– Încîntată de cunoștință, domnule Strother.

– Spune-mi Mike.

Ea îi zîmbi, fiindcă-i plăcea vîrstnicul domn, și se întrebă cum de-l putuse confunda cu individul dur cu care vorbise la telefon. Avea o privire blîndă, dar ea simțea că

încă o mai examina, o cîntărea din ochi, o evalua. Precauția lui se atenuase oarecum, însă continua să fie prezentă. Cine știe ce-i spusese șeful lui despre ea. Oricum nimic măgulitor.

– Ești antreprenorul care se ocupă de renovarea casei?

– Doamne, nu. Îmi încerc talentul la finisajul ăsta. Am lucrat pentru Parker cu mult înainte de-a cumpăra locul ăsta.

– În ce calitate?

– Fac cîte puțin din toate, explică el. Sînt bucătar-șef și spălător de sticle, menajeră, grădinar, valet.

– E un patron pretențios?

Omul chicoti.

– Nu știi nimic.

Era limpede că nu știa. Părerile ei inițiale despre Parker M. Evans se risipeau una după alta. Nu părea genul de bărbat care să aibă un slujitor la dispoziție.

– Aștept cu nerăbdare să-l întîlnesc.

Mike se uită în altă parte, evitînd s-o privească în față.

– Nu-i aici.

Deși bănuise asta, confirmarea nu era doar o cruntă dezamăgire, ci un lucru de-a dreptul tulburător.

– Știa că sosesc.

– A, știa, știa, zise Mike, dînd din cap. Spunea că păreai suficient de încăpățînată ca să faci drumul ăsta, chiar dacă el te prevenise că ar fi fost o pierdere de timp. Dar nimeni pe lume nu-i mai încăpățînat ca Parker. Nu voia să fie aici cînd sosești, ca și cum te-ar fi așteptat. Așa că a plecat.

– A plecat? Unde?

Maris se îndreptă înfuriată spre bărbatul care-i închiriasse cartul de golf.

– De ce m-ai făcut să bat atîta drum pînă la casa domnului Evans?

Omul afișă un zîmbet atotștiutor.

- Știam că m-ai mințit că te-așteaptă.
- De ce nu mi-ai spus că-i aici?
- Nu cre' c-ai întrebat.

Maris fierbea de mînie, dar individul era prea necioplit și stupid ca să-și verse năduful asupra lui. O să-l păstreze pentru domnul Parker Evans. Avea multe să-i spună. El știa probabil că fusese trimisă după cai verzi pe pereți. Terry, bucătarul, știa cu siguranță. Patronul se afla la tejgheaua barului cînd ea deschise ușa localului și pătrunse înăuntru.

Traversă pardoseala din beton, călcă într-o băltoacă în care spera să fie bere și trecu pe lîngă mesele de biliard, îndreptîndu-se către barul din fundul încăperii. Bărbatul care-i închiriasse cartul veni după ea.

Bilele de biliard încetară să se ciocnească. Conversațiile se stinseră. Cineva închise radiocasetofonul. Spectacolul urma să înceapă, iar newyorkeza înfuriată era numărul de atracție.

Terry rînjea sarcastic la ea.

- Dă-mi o bere.

Rînjetul barmanului deveni nesigur. Nu se așteptase la asta. Vîrî mîna într-o ladă cu gheață și scoase o sticlă de bere cu gîtul lung, o desfăcu și i-o dădu. Spuma se prelinse pe gîtul sticlei. Maris o șterse cu mîna, luă o înghițitură zdravănă, pe urmă trînti cu zgomot sticla pe tejghea.

- Am venit să-l întîlnesc pe Parker Evans, anunță ea.

Terry își propti mîinile păroase pe tejghea și se aplecă spre ea.

- Pe cine trebuie să anunț?

Clienții lui izbucniră în hohote. Terry fu stimulat de succesul replicii sale istețe și rîse mai tare decît toți. Maris se întoarse, înfruntîndu-i pe cei din jur. Interiorul era plin de fum de tutun, în pofida plaselor ce țineau loc de geamuri și a ventilatoarelor din tavan. Rotirea lor neregulată nu elimina fumul, ci doar îl învolbura în aerul cald, umed. Douăsprezece perechi de ochi erau ațintite asupra ei. În local mai era încă o femeie. Purta un șort foarte scurt și

o bluză fără mâneci, decoltată și strîmtă, care-i acoperea parțial sîinii ce se legănau. Femeia își proptise insolent o mîină în șold, iar în cealaltă ținea o țigară neagră, aprinsă.

Taverna duhnea a bere și carne la grătar, a fum de tutun și sudoare de mascul. Maris inspiră adînc și simți acele miasme în fundul gîtului.

– Atitudinea asta nu-i mai degrabă infantilă, domnule Evans?

Nimeni nu scoase o vorbă. Urmă o vagă mișcare, un bărbat se uita la altul, îl înghionti în coaste și-i făcu cu ochiul. Altul o salută batjocoritor, ridicîndu-și sticla de bere. Un al treilea, aflat lîngă o masă de biliard, își freca alene vîrful tacului cu o bucată de cretă.

– Ca să nu mai vorbesc despre mojiție, continuă ea.

Impunîndu-și să se depărteze de precara siguranță ce i-o oferea tejgheaua barului, se apropie de un grup de bărbați care stăteau în jurul unei mese. Se uită cu atenție la fiecare dintre ei. Judecînd după privirile lor tîmpe, se îndoia că vreunul dintre ei putea citi fără să-și miște buzele și cu atît mai puțin să scrie literatură.

– Am făcut un drum teribil de lung ca să te întîlnesc.

– Te poți întoarce pe același drum.

Glasul venise dintr-un colț umbrit și iscă alte chicoteli.

Maris văzu chipul unui bărbat care stătea singur la masă. Era cam de vîrsta lui Mike Strother, purta o barbă albă, neîngrijită și avea fața bătută de vînturi a unui marinar. Ochii lui urduroși erau fixați asupra paharului cu o licoare închisă la culoare, pe care-l ținea între mîinile crăpate.

– Domnule Evans, măcar poți să-mi acorzi zece minute din timpul duminical.

– Vino-ncoace și-apleacă-te să ți-o trag, scumpete, o invită un glas nazal. O să-ți dau cele mai grozave zece minute de care-ai avut parte-n viață.

– În visele tale, Dwayne, zise tărăgănat femeia tatuată. Tu nu rezisti mai mult de două.

Izbucniră rîsete și mai puternice. Femeia bătu palma cu bărbatul de lîngă ea, apoi omul zise:

– Așa e, cucoană yankee. Nu știi ce-i bun în viață pînă cînd nu ești regulată ca lumea de un flăcău din sud în călduri.

Maris mai auzise vorbe vulgare la muncitorii din construcții, rămași anonimi din cauza distanței și a căștilor de protecție. Primise propuneri obscene de la dezaxați sau bărbați pîndind în firidele de lîngă trotuarele orașului. Cînd avusese șaptesprezece ani, fusese pipăită în metrou, iar acea amintire o înfiora și acum.

Faptul că fusese victima unui comportament grosolan nu o imunizase. Vulgaritatea acelor oameni o afecta, dar nu așa cum se așteptau ei. Nu o speria, ci o înfuria. De fapt, o făcea să-și iasă din minți.

Fără să-și ascundă disprețul, zise:

– Oricine-ai fi, domnule Evans, nu ești decît un afurisit de laș.

Chicotele încetară brusc. Tăcerea se lăsă asemeni unei cortine de plumb. Orice altă insultă ar fi fost iertată, dar se părea că acuzația de lașitate nu. Nici o înjurătură nu putea fi mai gravă decît asta.

Folosind-o drept ultimă replică, ea se îndreptă glont spre ușă. Cînd trecu pe lîngă o masă de biliard, un tac i se puse în față, ca brațul unei bariere. Ea se lovi de băț cu oasele bazinului, suficient de tare ca să se audă un zgomot puternic.

Prinse strîns tacul în mînă și încercă să-l dea la o parte din drum, dar tacul rămase neclintit. Întorcînd capul spre bărbatul care-l ținea, constată că era cel care dăduse mai devreme cu cretă pe vîrfurile tacului.

– Eu sînt Parker Evans.

Maris fu surprinsă. Nu de îndrăzneala lui sau de ostilitatea ochilor ce reflectau licărul roșu al unui neon în timp ce-o priveau cu asprime, ci de scaunul cu roțile în care stătea bărbatul.

Drăcovenia era de culoare verde, un hibrid între un cart de golf și o camionetă. Maris află mai târziu că se numea gator. Nu mai văzuse așa ceva. Parker Evans îi făcu semn spre cel parcat lângă cârciuma lui Terry și o invită să urce.

Zguduită încă de șocul de a-l fi găsit într-un scaun cu rotile, ea se supuse și urcă pe scaunul de lângă șofer. Maris evită să-l privească în vreme ce el se folosea de brațe ca să se ridice pe locul din fața volanului. Apoi bărbatul se aplecă, își strînse scaunul și-l puse în remorca mică.

Gatorul fusese transformat pentru el. Frîna și accelerația aveau control manual. Mînuia vehiculul cu ușurința dobîndită printr-o practică îndelungată în timp ce se îndepărta de localul lui Terry, îndreptîndu-se către doc.

– Te pot duce numai pînă la rampă, spuse el. E prea abruptă pentru fotoliul meu. Aș coborî fără probleme, însă e posibil să nu-l pot opri și m-aș trezi în apă. Probabil că aș merita asta, după părerea dumitale.

Maris rămase tăcută.

– Chiar dacă nu m-aș răsturna în ocean, n-aș putea să urc rampa de unul singur.

Maris era complet dezorientată.

– Rampa?

– Jos, pe chei. Unde ți-ai lăsat barca.

– Nu am barcă. Am plătit pe cineva să mă aducă pînă aici.

– Și n-a așteptat să te ducă înapoi?

– Nu știam cît timp o să stau aici. I-am spus că o să-l sun.

Bărbatul opri gatorul. Părea nemulțumit de faptul că n-avea să scape de ea atît de repede pe cît crezuse. Cămașa lui era tot din bumbac, ca a lui Mike; mînecele fuseseră

tăiate și dezvăluiau brațele musculoase ce compensau limitările impuse de picioarele infirme. Acei mușchi erau puși la treabă atunci când fotoliul cu roțile lua curbe strînse.

– Nu durează mult pînă ajunge o barcă aici. O să cheme Terry una. Ai numărul?

– Nu putem discuta puțin, domnule Evans?

El opri din nou gatorul.

– Despre ce?

– Uite ce e, nu poți să fii obtuz cînd e vorba de timpul altuia. Sînt aici după un drum foarte lung...

– Fără să fii invitată.

– M-ai invitat atunci cînd mi-ai trimis prologul ăla.

El manifestă o oarecare surprindere față de asprimea ei și ridică mîinile cu un gest ironic de abdicare. Maris își adună forțele preț de o clipă, apoi continuă pe un ton mai conciliant:

– A fost o zi foarte lungă pentru mine. Sînt obosită. O baie fierbinte și niște așternuturi curate mi s-ar părea o minune. Dar pentru că sînt aici, aș vrea ca această călătorie să merite timpul pierdut, necazurile, cheltuiala și să am o conversație civilizată cu dumneata înainte de-a pleca.

El își încrucișă brațele pe piept, gest pe care ea îl putea considera civilizat, deși sugera și nesimțire. Maris făcu abstracție de el și continuă cu încăpăținare:

– Mi-ai trimis lucrarea dumitale. Voiai s-o citesc, altfel n-ai fi trimis-o. În ciuda negațiilor dumitale, vrei ca această carte să fie publicată. Eu public cărți. Am putea lucra împreună. Nici măcar nu trebuie să-mi faci concesii. Eu o să parcurg trei sferturi din drum. De fapt, cred că am făcut deja asta venind înapoi. Așa că, te rog, putem avea o conversație?

În pofida aroganței sale, avea un fel deconcertant de a-și privi interlocutorul. Expresia lui era impenetrabilă. Putea să fi cîntărit în mod serios argumentele ei ori să fi plănuit s-o azvîrle din vehicul și s-o lase să se întoarcă înot pe continent. Oricare presupunere era la fel de valabilă. Sau poate că nu se gîndea la nimic.

Considerîndu-i tăcerea drept încuviințare de-a continua, ea zise:

– Știu că e cam târziu pentru a discuta probleme profesionale, însă promit să nu-ți răpesc prea mult. Mike spunea că...

– Știu ce-a spus Mike. M-a sunat la Terry după ce-ai plecat din casă. Se poartă de-a dreptul prosteste.

– Nu mi s-a părut prost. Nici pe departe.

– De obicei nu e. De obicei e echilibrat, calm, imperturbabil, stăpînit – vocea rațiunii, un monument de simțire. Dar din cauza dumitale l-a apucat bițîiala. Aleargă de colo-colo făcînd ordine în casă, preparînd masa de seară, purtîndu-se ca o fată bătrînă în așteptarea primului ei cavalier.

Avea ochii umbriți, dar ea înțelese că priveau dincolo de ea.

– Probabil că te-ai bizuit pe farmecul dumitale malefic.

– Nici pomeneală. Mike e pur și simplu un om cumsecade.

Bărbatul rîse răgușit.

– Spre deosebire de mine.

– N-am spus asta.

– Păi, zise el tărăgănat, puteai s-o spui, fiindcă e adevărat. Nu sînt deloc cumsecade.

– Sînt sigură că ai putea fi, dacă ai vrea.

– Vezi, asta-i poanta. Nu vreau să fiu.

Apoi, luînd-o prin surprindere, el întinse mîna, o prinse de ceafă și-o trase spre el, apropiindu-și gura de-a ei. Era mai mult un asalt decît un sărut. Puternic, dureros, insistent. Își vîrî limba între buzele ei pînă i le desfăcu.

Scoțînd sunete furioase de protest, ea încercă să-l împingă, dar el nu se opri. Continua să-i sondeze gura cu forța, în vreme ce buzele i se striveau de-ale ei. Cu degetul mare o mîngîia sub bărbie, pe obraz și lîngă colțul buzelor. Furia ei se transformă în suferință.

Cînd puse capăt sărutului apăsător, el își frecă ușor buzele de-ale ei înainte de-a și le desprinde. Se dădu înapoi abia după ce-și luă mîinile de pe ea.

Maris întoarse capul și privi întinsul apei. Era relativ

calmă prin comparație cu curenții schimbători ce-i străbăteau fluxul sanguin. Luminile de pe țărmul continentului păreau foarte departe. Mult mai departe decît pînă atunci. O lume întreagă o despărțea de el. Se simțea ciudat de izolată, de parcă suprafața îngustă de apă s-ar fi preschimbat într-un golf de netrecut.

Undeva în larg, sirena unei ambarcațiuni lansă un avertisment sonor. În cîrciuma lui Terry casetofonul fusese deschis din nou și transmitea un cîntec de jale despre o iubire nefericită. Mai aproape, auzea plescăitul înfundat al apei pe plaja stîncoasă de la capătul rampei abrupte pe care Parker Evans nu putea merge în fotoliul cu roțile.

– N-o să-ți meargă, domnule Evans, zise ea calm. N-o să fug îngrozită de dumneata.

Întoarse capul să-l privească și fu surprinsă de lipsa mulțumirii de sine pe care se aștepta s-o vadă pe chipul lui. N-avea un aer chinuit de remușcări sau rușinat, dar nici nu afișa sarcasmul triumfător la care se așteptase ea. O privea în același mod deconcertant, impenetrabil ca și pînă atunci.

– Am ignorat vulgaritățile de la barul lui Terry, așa cum am de gînd să ignor sărutul ăsta. Știu de ce m-ai supus la scena aia, zise ea, arătînd cu capul în direcția cîrciumii, așa cum știu de ce m-ai sărutat.

– Știi.

– Îți trezesc dorința de mistificare.

– Mistificare.

– M-ai sărutat ca să mă sperii.

– Foarte bine.

– Foarte bine?

– Poți crede asta dacă vrei.

Îi susținu privirea cîteva secunde, apoi porni motorul gatorului.

– A menționat cumva Mike ce-a pregătit pentru masa de seară?

Aflară că la cină aveau sandviciuri cu șuncă, servite

într-o încăpere improvizată din spatele casei, pe care Mike o numea solariu.

– Ciudată denumire pentru o verandă închisă cu geamuri, comentă Parker strîmbîndu-se.

– A fost o verandă, îi explică Mike lui Maris în timp ce-i puneă în farfurie salată de cartofi. Acum nu-ți dai seama, fiindcă e întuneric, dar camera asta are vedere spre plajă. Parker a hotărît s-o închidă cu panouri de sticlă, care se pot deschide cînd vrem. Acum are posibilitatea să scrie aici, indiferent de vreme.

Maris se prefăcuse că nu observă computerul instalat într-un colț al camerei care, în rest, avea mobilier din trestie. Încăperea era decorată sumar; cîteva perne aruncate pe jos și un ghiveci cu o plantă care părea condamnată la pieire. Asta era tot. O cameră de burlac. Birlogul unui scriitor.

Stivuite în jurul monitorului computerului, pe podeaua acoperită cu dale de piatră și pe orice suprafață disponibilă se aflau cărți. Lucrări de referință, romane și cărți ale autorilor clasici, romane de dragoste, științifico-fantastice, de groază, westernuri, autobiografii, biografii, poezie, cărți pentru copii. Cărți din toate domeniile imaginabile, unele legate, altele broșate, unele avînd, cum observă Maris încîntată, emblema editurii Matherly Press imprimată pe cotor. Judecînd după aspectul cărților, biblioteca nu reprezenta un simplu decor. Parker Evans era un om citit.

– Oricum î-ați spune, mie îmi place încăperea asta, spuse ea. E un loc grozav pentru citit. Și pentru scris.

Îi aruncă lui Parker o privire cu înțeles, pe care el preferă să o ignore în timp ce-și întindea muștar pe sandvici.

După ce-i servi, Mike se așeză la masă în fața lui Maris, confirmîndu-i bănuiala că nu era doar valet, ci și prietenul și tovarășul scriitorului, de care acesta avea mare nevoie.

– Ți-ai dat prea multă osteneală, Mike.

– N-a fost nici o osteneală. Oricum plănuisem să luăm masa de seară mai tîrziu, iar eu sînt foarte bucuros că avem un oaspete în casă. Parker nu e totdeauna cea mai

bună companie. De fapt, cînd scrie, nu scoate o vorbă ore în șir, iar atunci cînd o face, e în toane proaste.

Parker îi aruncă o privire tăioasă.

– Ești o pacoste pe capul omului.

Maris rîse. În ciuda schimbului dur de replici, afecțiunea care-i lega era evidentă.

– Am cunoscut deja toanele domnului Evans, Mike, dar nu le-am considerat un afront. Sînt obișnuită. Lucrez în fiecare zi cu scriitori. Cei mai mulți sînt arțăgoși. Poate că nu-mi adresează insultele pe care le îndură agenții lor, dar am și eu partea mea.

Mike dădu din cap, cu un aer de înțelept.

– Asta-i temperamentul de artist.

– Exact. Nu mă plîng. Din proprie experiență – confirmată abia ieri de tatăl meu – temperamentul dificil e deseori indiciul că ai de-a face cu un scriitor bun.

Își șterse buzele cu șervețelul și fu surprinsă constatînd că încă o dureau. Își cercetase chipul în oglinda înrămată de deasupra chiuvetei din toaleta unde-o condusese Mike, la scurt timp după sosirea ei împreună cu Parker. Singura urmă vizibilă a sărutului era o zgîrietură mică deasupra buzei superioare. Pudrase semnul, apoi stinsese repede lumina, de teamă să nu vadă și alte dovezi grăitoare ale sărutului, pe care hotărîse să și-l scoată din minte – decizie primejduită de zgîrietură și alte eventuale urme.

Vorbise puțin cu scriitorul restul drumului. Își ațintise privirea asupra fasciculelor luminoase pe care farurile gatorului le aruncau pe șosea. Întinericul din pădure o ajutase să-l ignore pe Parker. La un moment dat, privise pe furiș arborii.

– O! exclamă ea.

– Ce e?

– Licurici. Acolo, în pădure.

– Gîndaci luminoși, spuse el. Pe-aici li se zice gîndaci luminoși.

– N-am mai văzut licurici de mulți ani.

– Din cauza insecticidelor.

– Din nefericire. Când eram mică, îi vedeam în jurul casei noastre de la țară. Îi prindeam, îi puneam într-un pahar și-i țineam pe noptieră.

– Și eu făceam la fel.

Ea se întoarse către el, surprinsă.

– Serious?

– Da. Copiii din cartierul meu făceau concursuri: cine prinde mai mulți licurici.

Deci vînase licurici. Nu fusese dintotdeauna prizonierul unui fotoliu cu rotile. Ar fi vrut să afle de la ce i se trăgea infirmitatea, însă era prea politicoasă ca să-l întrebe.

Cunoștea și alte persoane cu aceeași invaliditate. Avea un respect deosebit față de cei care reușiseră să se adapteze. Unii se numărau printre cei mai optimiști și bine dispuși indivizi pe care avusese plăcerea să-i cunoască. Lipsa vitalității și a forței fizice era compensată de curajul și de forța lor spirituală.

Parker Evans părea să aibă puterea brută a acelor atleți ce concureau în competițiile gen Omul de fier, bizuindu-se doar pe forța brațelor și a voinței. Maris se întreba ce întâmplare schimbase atît de dramatic viața lui Parker.

Acum, așezată la masă, îl privea. El mînca, dar, ca și cum i-ar fi simțit privirea, ridică ochii și-o surprinse cercetîndu-l. O privi drept în ochi.

Incontestabil, era atrăgător, deși anii de suferință, nefericire, deziluzii sau o combinație între toate acestea săpaseră riduri adînci pe chipul lui, făcîndu-l să pară mai vîrstnic decît era. Rarele sale zîmbete erau pline de amărăciune. Părul lui castaniu era presărat cu fire argintii. Barba era nerasă de cel puțin două zile.

Ochii nu aveau o culoare bine definită. Erau mai degrabă cafenii. N-ar fi atras atenția dacă irisurile n-ar fi fost presărate cu puncte chihlimbarii. Acea unică trăsătură și uimitoarea capacitate de a rămîne fixați asupra unui lucru un timp incredibil de lung confereau ochilor lui un aer irezistibil.

Privind-o pe Maris, părea să știe exact ce gîdea ea. Ochiul lui lansau o provocare. *Dă-i drumul*, păreau să spună. *Mori de curiozitate să afli de ce stau în fotoliul ăsta, așa că de ce nu întrebi?*

Maris n-avea de gînd să accepte acea provocare. Nu acum. Nu înainte de a-l cunoaște mai bine sau înainte de a obține măcar un angajament verbal din partea lui că avea să-și termine cartea.

- Ai mai scris ceva, domnule Evans?
- Mai vrei cafea sau preferi un ceai cu gheață?
- Nu, mulțumesc.
- Încă un sandvici?
- Sînt sătulă, mulțumesc. Mai ai să-mi dai ceva să citesc?
- Bărbatul îl privi fix pe Mike, care înțelese aluzia.
- Scuzați-mă. Trebuie să fac puțină ordine.

Bătrînul se ridică și părăsi încăperea pe o ușa laterală.

Parker zise:

- Ești o femeie foarte hotărîtă.
- Mulțumesc.
- N-am vrut să-ți fac un compliment.
- Știu.

El se retrase de la masă, își întoarse fotoliul și se uită pe geam, de parcă ar fi putut să străpungă întunericul și să vadă oceanul. Maris îi acordă acel răgaz. Dacă el cîntărea argumentele pro și contra ale unei decizii, nu voia să spună ceva ce s-ar fi putut întoarce împotriva ei. După o vreme, el se întoarse.

- Chiar crezi că textul meu e bun?
- Crezi că așa fi venit pînă aici dacă nu m-ar fi entuziasmat lucrarea dumitale?

- Vorbește în engleză, te rog.
- Da, domnule Evans, textul e bun.

El o privi exasperat.

- Limba mea a fost între buzele dumitale, ceea ce face ca „domnule Evans“ să sune puțin ridicol, nu crezi? Prenumele meu e Parker. Spune-mi așa, bine?

Ea înghiți în sec, însă refuză să-și întoarcă privirea.

- Bine. Iar dumneata spune-mi Maris.
- Așa aveam de gând.
- Părea hotărît s-o provoace într-un fel sau altul, iar ea era la fel de hotărîtă să nu-l lase s-o facă.
- De unde ești, Parker? De baștină. Din sud, asta știu.
- Draaace! Ce m-a trădat?
- Vorbișe exagerînd accentul lui tărăgănat.
- Ea rîse încet.
- Păi, e vorba despre accent, dar yankeii disting cu greu nuanțele regionale. De exemplu, texanii nu vorbesc precum cei din Carolina de Sud, nu-i așa?
- Texanii nu seamănă cu nimeni la accent.
- Ea rîse din nou.
- De unde provine accentul dumitale specific?
- De ce-i așa de important?
- Unele cuvinte pe care le folosești...
- Cum ar fi?
- Cum ar fi „a prepara“ în loc de „a pregăti“ sau „a găti“ masa de seară. Și chiar expresia „masă de seară“ în loc de „cîină“. „Bîfîială“, „oaspete cavalier“ și altele.
- Bănuiesc că expresiile astea colocviale apar din cînd în cînd în vorbirea mea. Mă străduiesc să le evit în scris.
- Să n-o faci. Condimentează textul.
- Cîteva condimente sînt necesare.
- Ea încuviință punctul lui de vedere dînd din cap.
- Observ că te-ai gîndit la asta. Ești conștient că folosești limbajul dialectal în proza dumitale. Muncești din greu și te gîndești mult la textele dumitale, Parker. De ce eziți să le oferi spre lectură?
- De teama eșecului.
- Am înțeles. Creatorii sînt blestemați să se îndoiască de ei înșiși. Asta e în firea lor. Făcu semn spre biblioteca lui. Dar nu ne bucurăm noi oare că mulți nu se supun acestui blestem?
- Totuși, mulți o fac, nu? Cei care n-ar suporta să fie

ridiculizați de critică sau de toanele vremelnice ale publicului cititor, cei cărora le este groază că nu se ridică la nivelul așteptărilor ori, mai rău decît toate, cei care n-au talent și demascarea acestui adevăr îi pîndește după colț. Cîți scriitori poți numi dintre cei care și-au bătut mințile pînă la moarte? Sau care și-au încheiat mai repede socotelile cu viața și și-au zburat creierii?

Ea se gîndi la întrebarea lui, apoi zise:

– Spune-mi, Parker, asta nu cere mai mult curaj decît să devii un pustnic pe o insulă îndepărtată?

Întrebarea ei își atinse ținta. Parker tăcu îndelung, luptînd cu sine însuși, apoi își răsuci scaunul și-l îndreptă spre masa de lucru. Deschise computerul și-i spuse peste umăr:

– Asta nu înseamnă nimic, înțelegi?

Ea încuviință, deși era sigură că amîndoi mințeau. Orice ar fi fost *asta*, era totuși *ceva*.

– Am scris un prim capitol.

– Adică în continuarea prologului?

– Corect. Dacă vrei să-l citești, poți s-o faci. Dar ține minte: n-am nici o obligație față de dumneata. Fie că-ți place sau nu materialul, nu-ți fac nici o promisiune.

Maris se apropie și priviră amîndoi paginile care ieșeau din imprimantă.

– Primul capitol începe de unde se încheie prologul?

– Nu. Scena din prolog apare spre sfîrșitul poveștii.

– Deci te întorci în timp și-l aduci pe cititor la începutul istoriei?

– Da.

– Cît de departe în timp?

– Trei ani. Capitolul unu descrie perioada cînd Roark și Todd erau colegi de cameră la universitate.

– Roark și Todd, repetă ea, verificînd sonoritatea numelor și hotărînd că-i plăcea. Care-i unul și care celălalt?

– Cum adică?

– Care apare în biroul lui Hatch Walker în prolog? Cine-a lovit barca de țarm și cine-a căzut peste bord?

De astă dată, zîmbetul lui fu lipsit de amărăciune.

– N-o să-mi spui, nu-i așa?
– Dacă aş face-o, ce rost ar mai avea să citeşti restul cărţii?

– Restul? Deci *intenţionezi* s-o termini?

Zîmbetul i se estompă preţ de o clipă.

– Mai întâi să vedem cum ţi se pare.

– De-abia aştept.

– Nu fi prea entuziastă, Maris. E doar un capitol.

Parker scoase paginile din tava imprimantei şi le puse în ordine înainte de-a i le da. Ea le înşfăcă, însă el continua să le țină în mână. Maris îl privi, aşteptînd.

– Cînd te-am sărutat... Nici prin cap nu mi-a trecut să te sperii.

Înainte ca ea să răspundă, el dădu drumul paginilor şi-l strigă pe Mike.

– Adu-i un telefon, să poată suna după o barcă, îi spuse el bătrînului cînd acesta apăru în pragul uşii.

– Dar e trecut de unsprezece, exclamă Mike. N-o poţi trimite acolo la ora asta.

Tulburată, Maris vorbi puţin prea repede şi prea tare:

– E-n regulă, Mike. O să mă descurc.

– Nici nu vreau să aud. Ignorînd avertismentul din privirea lui Parker, Mike hotărî: O să stai aici în noaptea asta. În cabana pentru oaspeţi.

9

Pentru a evita ca părţile interesate să fie văzute într-un restaurant frecventat de public, prînzul de afaceri fusese organizat într-o sufragerie izolată, situată la etajul

treizeci și unu al blocului WorldView Center. Mobilierul scump din camera lambrisată era de o eleganță discretă. Covorul manual, gros, absorbea zgomotul pașilor, aranjamentele florale erau sofisticate, dar pline de prospețime, iluminatul – indirect. Draperii groase fuseseră trase în fața ferestrelor largi, care ofereau de obicei o magnifică priveliște a centrului orașului.

Gazda, așezată în capul mesei, întrebă politicos:

– Mai vrei cafea, Nadia? Domnule Reed?

Nadia Schuller îi făcu semn chelnerului cu mânuși albe că mai voia o ceașcă de cafea. Noah refuză. La prînz li se servise supă de praz cu cartofi, salată de homar și sparanghel marinat. Desertul fusese compus din căpșune Romanoff și mai multe sortimente de ciocolată.

Noah mulțumi gazdei pentru rafinatul prînz.

– A fost excelent.

– Mă bucur că v-a plăcut.

Morris Blume le mulțumi chelnerilor, apoi le făcu semn să plece.

În timp ce Nadia amesteca alene frișca din cafea, Noah schimbă o privire cu ea, dîndu-i de înțeles că ora mondenă trecuse și urmau să înceapă discuțiile afaceri.

În afară de Morris Blume, încă cinci reprezentanți de la WorldView erau așezați în jurul mesei. Cu șase luni în urmă, Nadia aranjase o întîlnire preliminară între Blume și Noah. Blume fusese foarte direct cu acea ocazie. De fapt, declarase limpede că dorea să cumpere Matherly Press pentru WorldView.

Imediat după acea întîlnire, avocații lui începuseră să lucreze febril la o propunere de achiziție. După luni întregi de cercetare și analiză, de întocmire a organigramelor, de elaborare a graficelor de piață și a planurilor, versiunea finală a ofertei îi fusese trimisă lui Noah într-un impresionant volum cartonat. La întîlnirea din acea zi, Noah trebuia să-și prezinte punctul de vedere.

– Ai avut la dispoziție o lună ca să studiezi oferta

noastră, domnule Reed, zise Blume. Sînt nerăbdător să-ți aud părerea.

Morris Blume era slab ca un țîr și uimitor de palid, paloare accentuată de o chelie prematură. O șuviță de păr rar continua să-i crească pe cap, dar el o rădea în fiecare dimineață, lăsînd o umbră cenușie în spatele lucioasei, oarecum cioturoasei lui calote craniene. Purta ochelari cu ramă din argint și era îmbrăcat în gri tradițional. Omul părea să aibă o aversiune înnăscută față de culori.

Blume se afla în fruntea concernului media internațional; preluase agresiv conducerea, cu patru ani în urmă. Avînd doar treizeci și șase de ani la acea vreme, îl eliminase fără milă pe predecesorul său, și pe toți membrii din consiliul de conducere care aveau la ceea ce Blume numea „modele de gîndire arhaice și confuze”.

Sub conducerea lui, WV, cum era afectuos denumită compania la bursa de valori, se extinsese de la industria spectacolului și rețele radio-tv la comerțul prin Internet, comunicații prin satelit și tehnologia fibrelor optice. Blume propulsase WorldView spre secolul douăzeci și unu, sporindu-i valoarea de la un miliard de dolari pînă la aproape șaizeci de miliarde, în doar patruzeci și opt de luni. Acționarii îi iertau cu ușurință metodele insolente de-a face afaceri.

Și-atunci de ce avea nevoie un concern-mamut precum WorldView de o editură-țîntar ca Matherly Press?

Asta era întrebarea pe care Noah i-o puse lui Blume.

– Pentru că există, răspunse prompt palidul director general.

Toți cei de la masă rîseră, inclusiv Noah. Aprecia aroganța unui ticălos pentru că era el însuși un ticălos arogant.

– Ai cumpărat deja o editură în Marea Britanie, remarcă Noah. De-abia s-a uscat cerneala pe contractul ăla.

– Adevărat, încuviință solemn Blume. Platt/Powers o să fie o bună investiție pentru noi. Departamentul lor de

reviste e cel mai solid din insulele britanice. Distribuie totul, de la un foarte respectat săptămînal de ştiri internaţionale, pînă la cea mai porcoasă revistă porno.

Se întoarce către Nadia şi-i zîmbi tulburător de lasciv.

– Te asigur, Nadia, că sînt mult mai familiarizat cu primul gen de presă, decît cu cel de-al doilea.

Ea se uită la Blume peste buza ceştii de porţelan, sorbi din cafea şi apoi zise:

– Sînt dezamăgită.

Blume aşteptă să înceteze rîsetele ce urmară, apoi continuă:

– Anul trecut, Platt/Powers a avut douăsprezece cărţi de succes cartonate.

– Treisprezece, îl corectă unul dintre funcţionarii de la masă.

– Şi chiar mai multe broşate, continuă Blume. Ca parte a WorldView, va domina lista cărţilor de succes anul ăsta. Noi avem priceperea şi bugetul care să permită acest lucru.

– Am interviewat deja doi scriitori pe care i-ai răpit de la foştii lor editori, remarcă Nadia. Sînt foarte entuziasmaţi de strategiile dumitale de marketing, mai ales de acelea care îi vor face mai cunoscuţi aici, în State.

– Folosim resursele noastre de comunicare în masă, explică Blume. Pe toate. Sînt extinse şi inegalabile.

Îşi împreună mîinile palide pe masă, arborînd un aer grav şi îl privi pe Noah:

– Cumpărînd Platt/Powers, WorldView a achiziţionat o editură solidă. Însă piaţa britanică e mai mică decît cea americană. Vrem o editură pe acest ţărm al oceanului. Vrem Matherly Press. Voi publicaţi cărţi cu succes la public, care aduc şi bani. Fără discuţie, editura voastră e profitabilă. În plus, e o instituţie venerabilă. Are un blazon de respectabilitate. Ne-ar plăcea să avem aşa ceva pentru mica noastră companie.

Înfumurata afirmaţie stîrni rumoare în grupul de la WV.

Noah aștepta să se facă liniște fără măcar să zîmbească. Blume părea să considere acea reacție drept un semn că trebuia să tacă, lăsînd și cealaltă parte să vorbească.

– Am studiat cu atenție oferta, începu Noah. V-ați făcut bine treaba. Cercetarea e impresionantă. Planurile sînt pasionante, dar în limite realiste.

– Asta sună foarte bine, zise Blume, aruncînd zîmbete în stînga și-n dreapta.

Noah ridică mîna, în semn de avertisment.

– Totuși, înainte de-a merge mai departe, trebuie luate în discuție două chestiuni.

– Ăsta-i și scopul acestei întruniri.

– În primul rînd, cum e cu legile anti-trust? Aveți de gînd să le încălcați? Nu vreau să fiu amestecat într-o dispută juridică interminabilă cu guvernul federal.

– Te asigur că nici noi nu vrem și ne-am luat toate precauțiile pentru a evita situația asta.

I se dădu cuvîntul unuia dintre avocați, care explică de ce o asemenea probabilitate era redusă. Noah puse mai multe întrebări și nu admise să i se răspundă cu expresii juridice în doi peri. Nu-l lăsă în pace pe avocat pînă cînd grijile sale nu fură înlăturate.

– Bun, spune Blume după ce Noah primi toate explicațiile. Care-i a doua chestiune?

Noah culese o scamă invizibilă de pe mîneca hainei sale, pe urmă îl privi atent pe Blume și zice cu blîndețe:

– Matherly Press nu e de vînzare.

– Și el ce-a răspuns? întrebă Daniel Matherly.

– Nimic care să merite a fi repetat, răspunse ginerele lui.

– Ceva despre bătrînii căpoși care refuză să vadă lumina, pot să jur.

– Nu chiar așa, dar cu siguranță ceva în sensul ăsta.

Stăteau la un pahar în camera de lucru din locuința lui Daniel. Maxine le turnase primul rînd de băutură.

– Limita lui e un pahar. Nu mai poate bea altul, îi spusese ea lui Noah înainte de a pleca.

– O să am grijă să nu mai bea, strigase el după Maxime, făcându-i cu ochiul lui Daniel și anulind astfel promisiunea făcută menajerei. După o jumătate de oră, se delectau cu al doilea pahar.

– Vrei, te rog, să-mi aduci pipa?

Noah luă pipa lui Daniel de pe birou unde acesta o lăsase și o aduse, împreună cu o pungă de tutun, la fotoliul larg din piele în care stătea socrul lui, cu picioarele sprijinite pe un taburet. Daniel umplu cu grijă pipa și-o aprinse cu un chibrit.

– Dacă Maxine miroase fumul...

– O să spun că fumezi tu.

Trimise un șuvoi de fum spre tavan și rămase cu ochii ațintiți în sus, îngîndurat.

– Ne atacă jigodiile, Noah. Sînt rele și au dinți ascuțiți.

Noah luă o gură de scotch.

– WorldView? Făcu un gest de nepăsare. Nu știu cum aș fi putut s-o spun mai direct. Matherly Press nu e de vînzare.

– Or să insiste. Mai ales ticălosul ăla de Blume.

– Se spune că urinează cuburi de gheață.

Daniel chicoti.

– Nu mă îndoiesc. Pufăi cîteva clipe din pipă. Chiar dacă Morris Blume o apucă pe căi greșite sau renunță și se retrage, altă jigodie, și mai rea, o să vină din urmă.

– Lasă-i să vină. Îi putem ține la distanță.

Convingerea cu care vorbea ginerele său îl făcu pe Daniel să zîmbească. Toți cei din branșa lor făcuseră cunoștință cu Noah Reed în urmă cu zece ani, după publicarea romanului *Învinșii*. Cartea, a cărei acțiune se petrecea după războiul de secesiune, cucerise cititorii din întreaga țară. Nu existase editor în New York, incluzîndu-l și pe Daniel Matherly, care să nu-și fi dorit să aibă norocul de a o publica.

Dar, spre surprinderea tuturor și spre disperarea noilor săi admiratori, ambițiile lui Noah nu erau orientate către scris, ci spre activitatea editorială. Urmărise pas cu pas

procesul de publicare a *Învinșilor* și obținuse mai multe satisfacții decît cele oferite de scrierea romanului.

Era un tînăr atrăgător, cu o inteligență vie și instincte ascuțite. Cîteva dintre ideile lui privind modalitatea optimă de a-i vinde cartea fuseseră adoptate de editorul lui și avuseseră succes. Editura considerase că Noah ar fi fost la fel de priceput la editarea altor cărți și-l angajase.

Tînărul redactor își dovedise rapid abilitatea. În timpul primului an de activitate, achiziționase un manuscris obscur, de la un autor necunoscut; acel prim roman devenise o carte de succes, și așa rămăsese.

Noah învățase repede munca editorială, însă partea comercială a afacerii fusese cea în care se remarcase cu adevărat. Ingenioasele lui strategii de marketing avuseseră un asemenea succes, încît fuseseră copiate fără jenă de alți editori.

Era un intermediar curajos, pe care agenții literari îl admirau, dar se temeau să-l înfrunte la masa negocierilor. Se dovedi și un lider înnăscut. Odată, în ajunul unei greve, se dusesse la o tipografie din Pennsylvania ca să stea de vorbă personal cu lucrătorii nemulțumiți. Acționînd ca mediator între ei și conducerea fabricii, ajutase la aplanarea conflictului, pusese capăt grevei și prevenise o criză de producție.

Noah Reed era inteligent, ambițios, chiar viclean. Și Daniel fusese acuzat, pe bună dreptate, că era viclean, așa că nu considera termenul ca fiind peiorativ. Cînd, spre surprinderea lui Daniel, Noah venise la el, cu trei ani în urmă, exprimîndu-și dezamăgirea față de limitele impuse de patronul său, manifestîndu-și curajos dorința de a-l părăsi, Daniel îl ascultase cu interes. Ideile lui Noah erau inovatoare și nu intrau în conflict cu idealurile care-i animaseră pe strămoșii lui Daniel atunci cînd întemeiaseră Matherly Press. Dimpotrivă.

În plus, Noah măgulise orgoliul lui Daniel, deși el n-ar fi recunoscut asta niciodată. Tînărul îi amintise de el

însuși. Avusese și el aceeași agresivitate a vîrstei, hotărîre, încredere în sine pînă la trufie, pe care Daniel o considera mai degrabă o virtute decît un defect.

Daniel îi spusese lui Noah că avea nevoie de cîteva zile ca să se gîndească la sugestia lui. Ezita să aducă în editură pe cineva care nu făcea parte din familie și să-l instaleze într-o funcție de conducere. Pe de altă parte, afacerea se extinsese atît de mult, încît el și cu Maris mai aveau nevoie de un om în fruntea companiei.

În ce-o privea pe Maris, ea era de-a dreptul fericită la gîndul că ar fi putut lucra zilnic cu autorul cărții ei preferate. Deși îl văzuse pe Noah doar o dată, la o ceremonie literară, îl stima profund și nutrea pentru el, de mai mulți ani, o secretă dragoste romantică.

La îndemnul ei, Daniel crease pentru Noah postul de vicepreședinte pentru probleme comerciale și nu regretase niciodată acea decizie.

– Ești și-acum de acord cu ea, nu? îl întrebă Daniel.

– Cu ce?

– Cu politica firmei.

Noah își privi cu rezervă socrul.

– De la începutul asocierii noastre, am aflat părerea ta despre fuziuni, Daniel. Fără discuție, ar exista niște avantaje. Am avea mai multe fonduri la dispoziție, mai multe contracte pentru marketing și publicitate.

– Dar ne-am pierde autonomia.

– Chiar asta voiam să subliniez, spuse Noah. Autonomia a fost fundamentul pe care s-a întemeiat Matherly Press. Cunoșteam deviza familiei încă dinainte de-a intra în ea prin căsătorie.

Cînd Maris începuse să se întîlnească cu Noah în oraș, Daniel avusese anumite rezerve. Îngrijorarea lui se manifestase pe mai multe planuri. Mai întîi, diferența de vîrstă de zece ani dintre ei. În al doilea rînd, abilitatea lui în afaceri nu era singurul lucru care contribuise la reputația de care se bucura. Se zvonea că era un mare afemeiat.

Bîrfele circulaseră atîția ani încît Daniel era nevoit să le dea crezare. Însă cea mai mare grijă a lui Daniel o constituiau planurile personale ale lui Noah. Căsătorindu-se cu ultima Matherly, cariera lui avea să primească un sprijin substanțial.

Sigur, dacă s-ar fi ajuns pînă acolo, nu Daniel ar fi hotărît. Decizia îi aparținea fiicei lui, iar Maris îl voia pe Noah de bărbat.

Din cauza morții premature a mamei ei, se maturizase mai devreme. Începuse să aibă propriile păreri și să ia hotărîri de la o vîrstă fragedă. El o învățase să gîndească singură și să aibă încredere în instinctele ei. Ar fi fost o greșeală din partea lui să critice partenerul de viață pe care și-l alesese.

Spre lauda lui, Noah, fără ca Maris să știe, îl abordase pe viitorul lui socru și-i spusese că, dacă avea vreo îndoială în privința căsătoriei, el va renunța. O iubea nebunește pe Maris, dar ar fi plecat, ar fi renunțat la postul de la Matherly Press și-ar fi dispărut din viața ei în cazul în care Daniel nu-și dădea cu dragă inimă consimțămîntul pentru acel mariaj.

Daniel le dăduse binecuvîntarea, însă, fiind vorba despre fericirea lui Maris, rămăsese un supraveghetor atent. Cu o zi în urmă, ea fusese puțin deprimată, deși petrecerea-surpriză fusese o explicație logică a neatenției recente a lui Noah.

Maris nu vorbise despre asta, însă Daniel simțise că ea ar fi vrut să aibă copii și era oarecum dezamăgită că nu rămăsese însărcinată. Totuși era prea devreme ca să-și facă griji inutile în legătură cu asta. Noah își exprimase dorința de-a avea copii cu mai multe ocazii. Aveau suficient timp să-și formeze o familie.

Daniel își dorea nepoți cît mai curînd. S-ar fi bucurat să salte pe genunchi generația următoare înainte de-a părăsi această lume.

Gîndindu-se acum la fiica lui, întrebă:

– Ai vești de la Maris?

– Nu, a plecat azi-dimineață. Noah se uită la ceasul de la mână. Ar trebui să fie deja acolo. A făcut un drum lung și mă tem să nu se dovedească un eșec.

– Sper că nu. Pare foarte entuziasmată de acest scriitor. Apropo, mi-a vorbit despre cadoul pe care l-a primit.

– Cadou?

– Aseară.

– Aha. Noah zîmbi trist. E așa de ușor de mulțumit, nu?

– Bîrlogul tău de scriitor nu e puțin lucru pentru ea, Noah. A sunat de la aeroport azi-dimineață, chiar înainte de-a se urca în avion. Dacă i-ai fi dat un inel cu diamant, n-ar fi fost mai fericită. Totdeauna și-a dorit să te apuci din nou de scris.

Noah se încruntă.

– Sper că nu așteaptă prea mult de la mine. S-ar putea s-o dezamăgesc.

– Fie și strădania ta o s-o facă fericită.

– Aș vrea să mă străduiesc cîteva ceasuri în seara asta.

Noah puse paharul gol pe marginea mesei și se ridică în picioare.

– Rămîi să cînezi cu mine. Pe urmă o să jucăm șah.

– Mă tentează, Daniel, dar ar trebui să folosesc timpul cît Maris e plecată ca să produc cîteva pagini. Există o singură modalitate de-a scrie, și asta e să scrii, spuse el zîmbind. Să-ți mai torn un pahar înainte de-a pleca?

– Mulțumesc, nu. Și-așa Maxine o să măsoare ce-a rămas în sticlă.

– Atunci o s-o șterg înainte de-a începe focul de artificii. Noah își puse haina și își luă servieta. Te mai pot ajuta cu ceva?

– De fapt, da, zise Daniel. Data viitoare cînd te mai abordează cineva cu o ofertă de cumpărare a editurii mele, spune-i să spele putina.

Noah rîse.

- Să te citez?
- Absolut.

Două pahare de martini cu vodcă nu amortiseră nervii încordați ai Nadiei. Părea în alertă maximă de când Noah începuse să-i relateze conversația lui cu Daniel.

De o jumătate de oră, măsura cu pași mari podeaua din lemn a apartamentului ei din Chelsea, folosit doar pentru întâlniri romantice. Locuința din Trump Tower era adresa ei oficială. Nici măcar contabilul ei nu știa de existența acestui apartament.

– Oricît de blazat ar părea, n-am încredere în moșneag, spuse ea. De unde știi că nu asistă cu bună știință la înscenarea ta?

– Fiindcă nu se uită.

Vocea lui Noah trăda iritare.

– Nu-ți pun la îndoială intuiția, Noah.

– Zău?

– Nu. Mă tem doar că ar putea apărea vreo greșeală. Doresc din tot sufletul să închei afacerea asta.

– Eu o vreau pentru *noi*.

Relaxată, ea se opri din mers, apoi se îndreptă spre Noah. Apropiindu-se, își puse mîinile pe umerii lui.

– Fir-ai tu să fii, zise ea încet. M-ai dezarmat complet spunînd asta.

Sărutul lor fu pasionat. Ea îi descheie cămașa și își strecură mîinile sub ea jucîndu-se cu părul de pe pieptul lui.

– Doar că Daniel Matherly stăpînește editura aia de... cît timp?

– Are șaptezeci și opt de ani. Tatăl lui a murit cînd el avea douăzeci și nouă. De-atunci Daniel deține controlul.

– Deci de aproape cincizeci de ani.

– Pot și eu să fac o scădere, Nadia.

– Vreau să spun că n-ar fi ajuns o legendă vie dacă era un cap sec. E deștept. Are spirit practic. E...

– Nu mai e la fel de ager ca înainte.

– Poate. Sau poate că vrea ca tu să crezi asta.

Lui Noah îi displăcea să fie criticat; detesta chiar și cea mai mică obiecție. Dînd-o la o parte, se duse la bucătărie, își umplu paharul cu cuburi de gheață și turnă peste ele scotch.

– Cred că îmi cunosc socrul cel puțin la fel de bine ca și tine, Nadia.

– Sînt sigură...

– Dacă ai fi fost sigură de mine, nu m-ai fi cicălit cu treaba asta.

Dădu pe gît băutura, apoi puse paharul pe poliță și făcu o pauză ca să se calmeze. Pe urmă se întoarse la ea.

– Rolul tău e să-i împaci și să-i liniștești pe Blume și pe ceilalți.

– O să cinez cu Morris mîine seară. La Rainbow Room.

– Bine. Ține-te tare. Mănîncă, bea și dansează. Soptește-i la ureche. Fă-l fericit. Lasă-mă pe mine să mă ocup de familia Matherly. O manevrez destul de bine de trei ani încoace. Știu cum gîndesc. Știu cum reacționează în anumite situații. E o treabă foarte delicată. Nu putem forța nota, s-ar duce totul dracului.

Planul lui funcționa de ani de zile. Acum, cînd se vedea linia de sosire, n-avea de gînd să sacrifice planificarea atentă și strategia aplicată comițînd o imprudență. Acționînd în felul lui, după orarul stabilit de el, totul avea să se desfășoare conform planului.

Primul pas fusese făcut atunci cînd îl angajase Daniel Matherly. Supunîndu-se politicii companiei, cîștigase încrederea bătrînului. Un mare obstacol fusese înlăturat cînd se însurase cu Maris. Prin acest mariaj își consolidase și mai mult poziția. Pe urmă, cînd venise momentul potrivit, îl înștiințase discret pe Blume, prin intermediul Nadiei, că era interesat de o fuziune. Blume continua să creadă în mod eronat că, inițial, ideea fusese a lui. Nici pomeneală. WorldView figurase de la început în planul de atac al lui Noah.

Pînă în acel moment, totul se derulase conform strategiei lui, singurul lucru la care Noah Reed se pricepea. N-avea de gînd s-o dea în bară forțînd finişul.

– Nu înțeleg de ce ești așa de țințos cu mine, spuse Nadia. Morris ți-a dat azi ultimul termen, nu eu.

Acest aspect Noah nu-l prevăzuse în planul lui și el constituia motivul nemulțumirii sale. Cît timp stătuse la Daniel, ascultase doar pe jumătate divagațiile bătrînului. Și-l amintise în schimb pe Blume, cu zîmbetul lui de reptilă, care-i impusese un termen de două săptămîni ca să continue ori să întrerupă negocierile.

Blume îi amintise lui Noah că avusese o grămadă de timp să studieze oferta lui. Deci, fie era suficient de interesat ca să acționeze pentru a încheia afacerea, fie nu. Noah îi spusese că socrul lui nu era o piedică minoră, ci un obstacol major.

– Daniel a afirmat fără echivoc că editura lui nu e de vînzare.

Blume pusese capăt discuției aducîndu-i aminte lui Noah că mai existau și alte edituri, aproape la fel de prestigioase ca Matherly Press, care n-ar fi ratat ocazia de a face parte din WorldView.

La dracu', Noah știa că amenințarea lui Blume este plauzibilă. Multe edituri mici atîrnau de un fir de păr, deoarece nu puteau concura cu capacitățile de distribuție și masivele bugete pentru publicitate ale gigantilor din mass-media. Acestea ar fi acceptat cu dragă inimă forța financiară și stabilitatea pe care WorldView le-ar fi adus. Spre deosebire de Daniel, grija lor principală era supraviețuirea cu orice preț; la dracu' cu sentimentalismele.

Noah n-avea nimic sentimental în el, dar cunoștea bine atașamentul fanatic al lui Daniel față de tradiția și istoria familiei sale. Bătrînul n-avea să renunțe cu ușurință la ele. Era o chestiune complexă ce părea să fie mai presus de înțelegerea lui Blume.

– Sînt conștient de termenul lui Blume, îi spuse el Nadiei. O să am grijă să fie respectat.

- Dar Maris?
- Are treabă în Florida.
- În Georgia.
- Ce?
- Mi-ai spus că s-a dus în Georgia.
- Nu contează. O să-l pisez mărunț pe Daniel cît timp lipsește ea. Am început astă-seară, subliniindu-i avantajele ofertei lui Blume.

- Și ce-o să se întîmple cînd se întoarce Maris?
- Ea o să facă ce-i spune Daniel.
- Nu despre asta vorbeam.

Ar trebui să am noroc. Oftînd plictisit, Noah închise ochii și se ciupi de vîrful nasului. Iisuse, nu-și dorea o discuție pe tema asta. Se săturase.

- Știu despre ce vorbeai, Nadia. Deschise ochii și se uită la ea. Gîndește-te puțin. Are vreun rost să divorțez acum de Maris? Nu. Nu pot face asta pînă cînd contractul cu WorldView n-o să fie semnat, parafat și predat.

Oftă exasperat.

- Crezi că mi-a făcut plăcere să mă însor cu ea? Crezi că mi-a plăcut să-l pup în fund pe Daniel în toți anii ăștia?

- Asta-i ceva revoltător.

- Nu-i așa? Așa că pune-te în locul meu.

Spera ca remarca lui s-o facă să zîmbească, dar nu se întîmplă așa.

- Și Maris? întrebă ea. O să-ți fie dor să-i săruți fundul?

El rîse amar.

- N-o să-mi lipsească soția mea, dar o să regret pierderea unui editor bun. Totuși, cu bugetul pe care mi l-a promis Blume, o să pot angaja trei ca ea. Cinci ca ea. Și chiar dacă nici una n-o să se dovedească la fel de bună, cele zece milioane or să mă consoleze.

Ea îl privi o clipă, îmbufnată.

- Chiar nu te deranjează dacă o să șoptesc în urechea lui Morris Blume?

- E o figură de stil.

- Deci, ce spuneai mai devreme...

- Despre ce?

- Despre faptul că vrei afacerea asta pentru noi.
Vorbeai serios?

În loc de răspuns, o trase spre el și-o sărută. Ea îi descheie cămașa pînă jos, apoi i-o dădu la o parte și îi sărută pieptul.

- Vorbeai serios?

- Acum nu mai sînt sigur de nimic.

Rîzînd răgușit, ea îl mîngîie pe șliț.

- Nu vreau să te împart cu Maris. De-abia aștept să te am numai pentru mine.

- Și eu.

El își descheie pantalonii și își dădu jos șortul. Ea se lăsă în genunchi și își trecu limba peste penisul lui în erecție. Noah gemu de plăcere.

- Tu ocupă-te de ce știi să faci mai bine, Nadia, și lasă problema familiei Matherly în seama mea.

10

Parker ședea în fața computerului. Se sculase cu cîteva ceasuri în urmă. Gîndurile îi zburau asemenea unei pietre aruncate pe luciul apei.

Mike îi aduse a treia ceașcă de cafea.

- Oaspetele tău a părăsit adineauri cabana. Hoinărește pe drum, admiră oceanul, dar o să revină curînd.

Îi ceruse lui Mike să n-o piardă din ochi și primi raportul lui dînd din cap. Mike fu neobișnuit de neglijent cînd îi luă ceașca goală și i-o puse în față pe cea plină. Cafeaua fierbinte se vărsă. Lichidul se împrăstie pe masă

și păta câteva pagini scrise de mână. Parker se uită la mizeria făcută, pe urmă înalță capul și-i aruncă o privire bătrînului.

– Scuze, spuse Mike.

– E cazul.

Mike pufni.

– Ascultă, dacă ai ceva de zis, poartă-te ca un om mare și spune despre ce e vorba!

– Cred că știi ce am de spus, Parker.

– Ce zici de „felicități“?

– Ce zici de „vino-ți în fire“? Chiar te aștepti să te feliți?

– Ea e aici, nu?

– Da. Ea e aici.

Mike nu părea deloc bucuros din cauza asta.

Parker ridică din umeri, întrebînd iritat:

– Ce e? Psihologia pe dos a funcționat de minune. A mușcat momeala. Așa cum am sperat noi. Dacă aveai remușcări, trebuia să fi aruncat numerele ei de telefon după ce ți le-a dat ajutorul ăla de șerif. Dar n-ai făcut-o. Mi le-ai dat mie. Eu am sunat-o și ea a venit. Și-atunci ce te roade?

Mike îi întoarse spatele și porni spre bucătărie.

– Mi se ard biscuiții.

Parker reveni la ecranul computerului, însă întreruperea îi blocase inspirația. Nu se putea concentra asupra ultimelor fraze pe care le scrisese. I se păreau un talmeș-balmeș de cuvinte și propoziții imposibil de tradus. Într-un efort de-a le conferi înțeles, se strădui să-și oprească privirea asupra fiecărui cuvînt în parte. Constată că oricît se concentra, nu le descoperea sensul. Parcă ar fi fost scrise în sanscrită.

Apoi înțelese de ce lectura și sensul propriilor sale cuvinte deveniseră brusc atît de dificile: era nervos. I se păru ciudat, deoarece totul se derulase mai mult sau mai puțin conform planului. Făcuse câteva modificări spontane pentru a se adapta personalității lui Maris Matherly-Reed,

iar ea fusese receptivă la persoana și situația lui; chiar mai mult decît îndrăznise să spere.

Acum, cînd se gîndea la asta, își zise că-i fusese prea ușor s-o aducă aici. El trăsese sforile, iar ea, asemenea unei marionete, făcuse mișcările corecte. Bănuia că asta îl iritase pe Mike. Cooperarea ei în necunoștință de cauză îi conferea o anume vulnerabilitate și-o făcea să pară aproape o victimă.

Dar nu e așa, își spuse el cu încăpăținare.

Da, trăsese niște sfori ca s-o îndrume în direcția dorită de el, dar pînă la urmă tot ea deținea controlul. Totul depindea de cît de mult îi plăcea *Invidie*, dacă îi plăcea. Asta era ceea ce-l irita *pe el*. Nu doar din punctul de vedere al planului general, dar și ca scriitor, aștepta cuprins de nervozitate să audă ce credea Maris despre paginile pe care le luase cu ea noaptea trecută. Și dacă le considera un gunoi? Dacă avea să-i mulțumească pentru ocazia de a-i fi corectat încă o parte a lucrării lui, pe care însă ar fi refuzat-o și și-ar fi luat rămas-bun? Atunci planul urzit de el ar fi fost dat peste cap, iar el s-ar fi simțit ca un rahat.

Agitat, întoarse puțin fotoliul cu roțile și o văzu mergînd pe cărarea dintre casă și cabană. Inițial, construcția fusese bucătăria separată a casei de pe plantație. Parker o transformase în casă de oaspeți. Nu pentru că ar fi avut o mulțime de musafiri. Nici fiindcă ar fi plănuit să primească în viitor. Cu toate astea, interiorul fusese curățat, iar el nu se zgîrcise ca s-o renoveze complet și să-i dea o înfățișare plăcută.

O terminase cu gîndul la un singur oaspete – cel care o ocupa în prezent.

Maris se uită în sus și-l văzu privind-o din spatele panourilor de sticlă. Îi zîmbi și-i făcu semn cu mîna. Semn cu mîna? Nu-și mai amintea cînd îi făcuse cineva semn cu mîna ultima dată. Simțindu-se mai degrabă penibil, ridică mîna și-o flutură spre ea.

Maris intră pe ușa culisantă.

– Bună dimineața.

– Bună.

Mirosea a săpun cu parfum de flori. Magnolie, poate. Adusese paginile manuscrisului.

– E minunat aici, Parker, exclamă ea, gîfîind ușor. Aseară era prea întuneric ca să-mi dau seama cum arată proprietatea, dar vizitînd-o la lumina zilei am înțeles de ce te-ai îndrăgostit de locul ăsta. Cuprinse cu privirea pajiștea verde, plaja albă și Atlanticul scînteietor. E superb. Atîta liniște.

– Am uitat să aduc un uscător de păr.

Jenată, ea își trecu pe după ureche o șuviță umedă de păr.

– Am căutat, dar n-am găsit nici unul. De fapt, e o dimineată atît de caldă, încît am preferat să-mi las părul ud. De fapt un uscător e singurul lucru care lipsește din cabană. Ai făcut o treabă grozavă acolo.

– Mulțumesc.

El continua s-o studieze cu atenție și, așa cum intenționase, privirea lui cercetătoare spori stînjeneala ei.

– Mobilierul e încîntător. Mi-au plăcut mai ales tăblia metalică a patului și cada cu picioare în formă de gheare.

– Ideile lui Mike.

– Bune idei.

– Da, e mîna lui peste tot. Paturi de fier. Căzi de baie. Șeminee.

– Se pricepe la detalii.

– Așa cred.

Conversația lîncezi cîteva clipe, apoi vorbiră amîndoi în același timp. El spuse:

– Bluza dumitale e udă.

Iar ea:

– Am citit noile pagini.

– Ce-ai crezut?

– Despre bluză?

– E umedă.

Ea se uită în jos și văzu ce reținuse atenția lui Parker din clipa în care intrase în cameră. Era îmbrăcată în aceeași fustă și aceeași bluză cu care venise acolo. După cina din

seara trecută, Mike insistase să rămână în camera de oaspeți. Ea acceptase pînă la urmă invitația, dar, din cauza orei înaintate, nu-și putuse aduce bagajul de la hotelul din Savannah. În consecință, se îmbrăcase cu aceleași haine, în afară de jacheta taiorului, la care renunțase din cauza climei blînde. O pată de umezeală apăruse pe partea din față a bluzei, avînd exact forma sutienului.

Maris făcu sul paginile manuscrisului, probabil pentru a nu le mai folosi ca să-și ascundă pieptul.

– Am spălat niște lucruri aseară.

Lucruri, la plural. Dacă spălase *lucruri*, ce îmbrăcase la culcare? Gîndul îl amuză ușor pe Parker.

– Cred că nu s-au uscat de tot, explică ea cu stîngăcie.

– Aerul e umed.

– Probabil.

Ochii li se întîlniră doar o fracțiune de secundă, pe urmă ea întoarse privirea. Era stingherită, și asta îi convenea. De fapt, era excelent. Voia s-o mențină într-o stare de confuzie și descumpănire. Cu-atît mai rău dacă Mike dezaproba acea strategie.

Aplecîndu-se în față, el întinse mîna și îi luă sulul de pagini.

– Le-ai citit?

– De trei ori.

El înălță sprîncenele întrebător.

– Am niște comentarii de făcut.

El își ridică bărbia într-un fel defensiv.

– Cine e pregătit pentru micul dejun? întrebă Mike, care apăruse în pragul ușii, împingînd un cărucior cu roțile pe care se aflau farfurii cu omletă, șuncă și felii de pepene. De-abia scoși din cuptor, biscuiții fuseseră înfășurați într-un șervet și puși într-un coș din sîrmă împletită. O sosieră plină ochi și un platou cu crupe aburînde, în centru cu o insuliță de unt topit, completau meniul.

Lui Parker îi chiorăia stomacul și-i lăsa gura apă, însă apariția lui Mike era cum nu se putea mai nepotrivită. Parker era convins că o făcuse în mod deliberat.

- Sînt cu ochii pe tine, bătrîne.
- Poftim? întrebă Mike cu un aer inocent.

Parker îl privi crunt, dar Mike îl ignoră, îndrumînd-o pe Maris către o măsuță unde mîncă Parker atunci cînd scria.

- Doamne Sfinte.

Maris îl privea exasperată pe Mike, care-i umplea farfuria.

- O chiflă și-o cafea îmi ajung de obicei dimineța.

Rîzînd de ea, Mike îi aminti că micul dejun era cea mai importantă masă a zilei.

- Îți plac crupele?
- Nu știu sigur. Ce sînt de fapt?

Parker rîse împreună cu Mike, în vreme ce ea lua o îmbucătură, pe care o înghiți cu curaj.

- Poate că e un gust dobîndit.
- Rupe un biscuit și dă-mi voie să-ți torn sos peste el, îi zise Mike.

Sosul de șuncă era ceva nou pentru ea, dar i se păru delicios.

- Așa mîncăți în fiecare dimineată?
- Acum e o ocazie specială, spuse Mike.
- Încearcă să te impresioneze, îi zise Parker.
- A reușit.

Îi adresă un zîmbet lui Mike, ceea ce topi inima bătrînului și-i provocă lui Parker o criză absurdă de gelozie. Mormăi cu nasul în farfurie:

- Puteai s-o impresionezi dacă-ți aminteai să pui un uscător de păr în cabana pentru oaspeți.

Maris și Mike discutară pe îndelete în timp ce mîncău, însă el își termină porția în timp record. Cuprins de agitație, Parker porni spre bucătărie.

- Nu, nu te deranja, îi zise el lui Mike, atunci cînd bătrînul dădu să se ridice. O aduc eu.

Se întoarse cu o carafă de cafea așezată pe o tavă pe care o ținea în poală. Le umplu ceștile, apoi sorbi nervos dintr-a lui, în timp ce Mike și Maris epuizau subiectul

cultivării rododendronilor, de parcă tufele de flori ar fi avut vreo importanță în acel moment. Mike continuă cu o discuție despre superioritatea spectacolului *Cats* față de *Sunset Boulevard*, apoi cu o dezbatere aprinsă privind posibilitatea ca femeile să joace în campionatul național de baschet, pînă cînd Parker îi întrerupse brutal:

– Putem vorbi acum despre cartea mea?

– De ce te grăbești? întrebă Mike.

– Nu sîntem la pensiune aici.

– Mi-aș fi dorit să fim. Mike începu să strîngă farfuriile goale și să le pună pe cărucior. Aș avea măcar din cînd în cînd o persoană plăcută cu care să discut.

– Eu sînt plăcut.

– Ca o mîncărime de piele.

Rîzînd, Parker își făcu ghem șervetul și-l aruncă pe cărucior de parcă ar fi executat o lovitură liberă pe un teren de fotbal.

– Grăbește-te cu farfuriile astea și vino înapoi. Ai fost o gazdă bună și amabilă, dar știu că arzi de nerăbdare să auzi ce-are de spus Maris despre *Invidie*.

Mike plecă, bodogănînd.

– Pariez că nu mi-a ieșit prea bine monologul ăla, spuse Parker după ce Mike nu se mai auzi.

– Sînteți rude?

– Nu de sînge.

– Te iubește.

Parker o privi cu asprime. Cînd înțelese că ea n-o spusese cu ironie, își reprimă un răspuns impertinent. Îi cîntări vorbele, apoi zise încet:

– Da, presupun că mă iubește.

– Nu te-ai gîndit niciodată la asta?

– Nu în mod explicit.

– Dintotdeauna a avut grijă de dumneata?

– Nu dintotdeauna.

– Adică de la accidentul dumitale.

– Accident?

Ea făcu semn spre fotoliul cu rotile.

– Am presupus că...

– Ce te-a făcut să presupui că a fost un accident?

– N-a fost?

Mike își făcu apariția, dar, simțind că nimerise în toiul unei conversații serioase, ezită în pragul ușii. Parker îl îndemnă să intre, recunoscător pentru momentul ales de bătrîn. Își zise și că o făcuse intenționat. Puține lucruri îi scăpau lui Mike Strother.

Parker inspiră adînc, expiră și, întorcîndu-se către Maris, care stătea pe canapeaua împletită din trestie, spuse:

– În regulă, hai să isprăvim o dată.

Ea rîse, înveselită.

– Nu e o execuție, Parker.

– Nu?

– Deloc. Textul dumitale e bun. Foarte bun.

Făcu o pauză, își întoarse privirea spre Mike, apoi se uită din nou la el.

– De ce am senzația că există un „totuși” în viitorul meu apropiat?

Ea zîmbi, apoi zise pe un ton calm:

– Ai scris o schiță grozavă.

Mike tuși încet și își coborî privirea spre pantofi.

– Schiță?

– Ai făcut o treabă excelentă. Își umezi buzele, înainte de a continua: Dar e... Plutește la suprafață. N-ai cercetat în profunzime...

– Înțeleg.

– Asta nu-i o veste rea, Parker.

– E destul de rea.

Întorcîndu-și fotoliul, el se apropie de peretele din sticlă și urmări cu privirea valurile superficiale ce loveau nisipul plajei. În apropierea insulei St. Anne nu prea erau valuri mari, și în nici un caz într-o zi precum aceea, cînd vîntul nu se simțea aproape deloc.

– Nu m-a descurajat absolut deloc ce-am citit pînă acum, zise Maris. Dimpotrivă.

Vocea îi era stinsă și ea părea timidă în tăcerea stînjenitoare ce se așternuse. Dinspre bucătărie se auzea gîlgîitul mașinii de spălat vase; în rest, era o liniște mormîntală.

Umerii lui Parker începură să tremure. Își acoperi gura ca să oprească sunetul ce-i ieșise din piept. Maris fu dintr-o dată alarmată.

– O, Parker, te rog, nu face asta.

Pe neașteptate, el își întoarse fotoliul și se uită la Mike, care rîdea.

– Ai cîștigat, ticălos bătrîn. Afurisiții ăia de cincizeci de parai.

– Ți-am spus eu, chicoti Mike. Eu am instincte imbatabile.

– Și te pricepi la aliterații.

Mike făcu o plecăciune scurtă, impecabilă. Maris, care se ridicase în picioare, le aruncă o privire înfuriată. Își puse mîinile în șolduri – ceea ce n-ar fi trebuit să facă, deoarece acea poziție îi mula și mai mult bluza umedă pe piept, lăsînd să i se vadă dantela sutienului.

– E limpede că sînt ținta unei glume pe care-o știți numai voi. Sînteți amabili să mă lămuriți și pe mine?

– Nu e tocmai o glumă, Maris.

Mike încetă să mai rîdă și păru chiar puțin rușinat.

– A fost mai degrabă un experiment. Un test.

– Un test?

– Cu cîteva luni în urmă, am citit un articol despre dumneata publicat de o revistă. Am înțeles de-acolo că ești un editor priceput, însă Parker a zis că tatăl tău a plătit probabil pentru articol...

– Am zis că a mituit.

– ... apoi a însărcinat departamentul vostru de publicitate să-l scrie.

– Ceea ce explică de ce era așa de laudativ.

– Spunea că te bizui fără îndoială pe reputația tatălui tău, că păreai prea tînără și... ăă... lipsită de experiență...

– De fapt, cuvîntul pe care l-am folosit a fost „superficială“.

– ... ca să poți deosebi o lucrare bună de una proastă. Că lecturile tale se limitau probabil la articolele din reviste.

– Despre cum să-ți înmulțești orgasmele.

– Și că probabil nu știi să deosebești o carte bună de un... ăă ...

– Formular bine completat, încheie Parker fraza cu un surîs extaziat.

Ea ascultase fără să-i întrerupă și fără să-și modifice expresia feței. Apoi veni încet în fața lui Parker, iar el înțelese deplin metaforele citite despre scînteile aruncate de ochii cuiva.

Ochii lui Maris erau gri-albăstrui, asemenea norilor de ploaie ce se rostogoleau dinspre vest în după-amiezele de vară și ascundeau cu bunăvoință soarele arzător. De obicei erau blînzi și doar vremelnice tulburați. Dar chiar dacă era de scurtă durată, violența pe care o exprimau uneori era teribilă. Ochii i se întunecaseră, căpătînd nuanța unui nor de furtună gata să arunce fulgere.

– Sînt sigur că ești supărată.

Parker ridică din umeri – un gest lipsit de regrete.

– Am făcut tot ce-am putut, am spus tot ce mi-a trecut prin minte ca să te descurajez să vii aici. Dumneata însă ai venit. Aseară, cînd...

Se uită la Mike și decise imediat să nu menționeze că o sărutase.

– Cînd am încercat să te conving să pleci, ai preferat să rămîi.

Explicația lui nu reuși să-i obțină iertarea.

– Ești un ticălos desăvîrșit, nu-i așa?

– Cam așa ceva, spuse el pe un ton agreabil.

– Ai încercat să mă prinzi cu minciuna.

– Vinovat.

– Dacă te-aș fi copleșit cu laude la adresa textului dumitale, ai fi știut că nu sînt sinceră.

– Sau că ești un editor mizerabil.

– Dar eu știam că nu-i așa, interveni Mike. Eu am citit cărți pe care le-ai editat, Maris. I-am propus lui Parker să facem un pariu pe cincizeci de dolari – susțineam că părerea lui proastă despre dumneata era nefondată și total eronată.

Maris auzi, desigur, totul, dar nici măcar nu se uită în direcția lui Mike. Își îndreptase mînia asupra lui Parker. El afișă zîmbetul viclean al unui aligator care tocmai devorase un cuib de rășuște, un rînjete despre care știa că avea s-o înfurie și mai tare.

– Îți pare rău că ai venit? Vrei să chem șalupa să te ducă înapoi?

Ea își dădu pe spate părul ud.

– De ce a murit tatăl lui Todd?

Parker fu străbătut de fiori de bucurie și ușurare. Zîmbetul lui răutăcios fusese un indiciu fals al neliniștii care-l cuprinsese.

– A murit subit sau după o boală lungă?

– Asta înseamnă că te mai interesează subiectul?

– Todd a suferit după moartea tatălui său ori s-a bucurat? Era tatăl idolul lui? Sau moartea lui l-a eliberat de anii de agresiune psihică?

Maris își trase un fotoliu aproape de el și-i smulse paginile din mîină în timp ce se așeza.

– Înțelegi unde vreau să ajung?

– Personajele trebuie să capete consistență.

– Exact. De unde vin? Cum sînt familiile lor? Bogate, sărace, din clasa mijlocie? Au avut parte de-o educație asemănătoare ori au copilărit în mod cu totul diferit? Știm că vor să devină scriitori, dar nu ne-ai spus de ce. Doar din dragoste pentru cărți? Sau scrisul e o eliberare pentru Roark, o cale de a-și vărsa năduful? E un panaceu pentru nefericirea lui Todd?

– Panaceu?

- Mă asculți?
- O să mă uit în dicționar mai târziu.
- Știi ce înseamnă, se răsti ea.

El zîmbi din nou.

- Da. Știu.

Îl văzu cu coada ochiului pe Mike părăsind încăperea și trăgînd ușa după el. Maris continua să se ambaleze.

- Viața în clădirea frăției...

– În capitolul următor sînt mai multe explicații despre asta.

- Există un capitol următor?

- Am lucrat la el în dimineața asta.

– Grozav. Mi-a plăcut partea asta. Foarte mult. E plină de viață. În timp ce citeam, parcă simțeam mirosul ciorapilor de sport. O trecură fiorii. Și scena cu periuța de dinți...

- Ce-i cu ea?

– E prea ofensatoare ca să fie inventată. A fost o experiență personală?

- Unde mai trebuie lucrat? întrebă el.

– Aha. Am înțeles. Întrebările cu caracter personal nu sînt îngăduite.

– Dacă ți-ai spălat aseară lenjeria intimă, cu ce te-ai îmbrăcat pentru culcare?

Ea trase iute aer în piept, gata să vorbească, dar se răzgîndi. Dinții îi clănțăniră ușor cînd închise gura.

Clătinînd din cap, el își miji ochii, de parcă ar fi vrut s-o privească mai atent.

- Cu nimic, nu-i așa?

Ea își coborî privirea în poală. Sau poate în poala lui. El fu tentat să-i spună: *Da, e în bună stare, dar dacă ești curioasă, de ce nu pui mîna să te convingi?* N-o făcu, de teamă că ea ar fi putut chema șalupa de pe continent, ca să plece.

– Ți-ai atins scopul, zise ea cu asprime. Fără întrebări cu caracter personal.

Luînd din nou paginile manuscrisului, Maris începu să le frunzărească pentru a-și aminti notele pe care le făcuse pe margini.

– Mi-ar plăcea să dezvolt... ei bine, aproape tot textul. Ridică privirea spre el ca să-i vadă reacția și, constatînd că tăcea, se lăsă pe spătarul fotoliului cu un oftat. Te așteptai la asta, nu-i așa? Știai ce-o să spun.

El încuviință.

– Am plutit pe deasupra, așa cum spuneai.

– Ca să-mi testezi competența.

– Hmm.

– M-ai pus la încercare.

– Cam așa ceva.

Maris zîmbi trist. Era o persoană corectă și-l ierta mai ușor decît ar fi meritat. În realitate, el ar fi preferat ca ea să vorbească pe un ton emfatic și să bată cîmpii, să-l copleșească cu un limbaj trivial, să-l atace și să-i tragă una peste bot. I-ar fi fost mai ușor să riposteze dacă ea ar fi fost tot atît de afurisită pe cît era el de ticălos. Maris era depășită de situație și nici măcar nu-și dădea seama. Parker vorbi:

– Ai tot dreptul să ne spui, mie și lui Mike, să ne ducem dracului.

– Tatăl meu nu mi-ar permite să folosesc un asemenea limbaj.

– Deci ești fata tatei?

– Cu totul. Fiindcă e un tată foarte bun. E un gentleman și un erudit. Ți-ar plăcea.

El rîse răgușit.

– Nu, dacă e un gentleman nu mi-ar plăcea.

– Te înșeli. Ți-ar admira îndrăzneala. Ar spune probabil că ai „boacă“.

Parker zîmbi.

– Un om pe placul meu.

– Ți-a citit prologul și i-a plăcut. M-a încurajat să merg mai departe cu proiectul ăsta.

El făcu semn spre paginile manuscrisului.

– Atunci mergi mai departe.

Consultându-și notele, ea continuă:

– Nu te grăbi, Parker. Nu există o limită a numărului de pagini. Lasă revizuirile și editarea în seama mea. Asta mă privește. Nu e nevoie să dezvălui toate informațiile despre personaje în primele capitole. Ele pot fi împrăștiate în tot cuprinsul cărții. Află cum erau viețile acestor personaje înainte de-a se întâlni.

– Știu deja. Se bătu cu palma peste frunte. Totul e aici.

– Excelent. Dar publicul nu-ți poate citi gândurile.

– Înțeleg.

– Deocamdată, atât.

Ea nivelă marginile paginilor, apoi le lăsă în poală.

– Îmi pare bine că am trecut testul ăla stupid, al dumatăle, zise ea cu candoare. Îmi lipsea implicarea în stadiul ăsta al procesului de creație. N-am înțeles asta pînă cînd am început să fac note pe marginea manuscrisului. Îmi place să modelez o poveste, să-l inspir pe scriitor, mai ales pe unul talentat.

El arătă spre sine.

– Și ăla aș fi eu?

– ăla ai fi dumneata. În mod cert.

Privirea ei, atât de sinceră și serioasă, îl făcea să se simtă stînjinit. Își întoarse ochii spre ocean, ca să nu trebuiască să-i vadă onestitatea, să nu trebuiască să simtă... ca să nu trebuiască să simtă, punct.

Poate că el era cel depășit de situație.

Aplecîndu-se spre el, îi atinse genunchiul și vorbi aproape în șoaptă:

– Sper că nu te-ai răzgîndit și-o să-mi spui care personaj...

– Las-o baltă, da? Își întoarse fotoliul cu spatele la ea și-l împinse către masa de lucru. M-am ales cu o ticăloasă de editoare, care mi-a dat o grămadă de lucru.

„Invidie“ – Capitolul 4 – 1985

Acea dimineată de marți, cu două zile înaintea Zilei Recunoștinței, era înnorată și rece. Ca la un semn, ca și cum plăcinta de dovleac și curcanul prăjit nu s-ar fi potrivit cu vremea blîndă, un front atmosferic rece coborîse temperatura aducînd-o la gradele potrivite pentru acea sărbătoare.

Alarma ceasului lui Roark fusese potrivită la ora șapte și treizeci. La șapte și patruzeci și cinci, se bărbierise, făcuse un duș și se îmbrăcase. La opt fără zece, se afla la parter, în sala de mese a clădirii, bea cafea, se uita pe manuscrisul lui și se întreba cum va aprecia profesorul Hadley efortul său creator, căruia i se dedicase cu trup și suflet.

Starea lui de spirit din Ziua Recunoștinței depindea de rezultatul acelei întrevederi. Ori va petree week-end-ul prelungit în mod agreabil și relaxat, știind că lucrarea lui s-a bucurat de aprobarea profesorului, ori se va cufunda în apele nenorocirii numite îndoială de sine.

În orice caz, nu mai avea mult de așteptat. Verdictul avea să fie dat curînd. Oricum vor fi remarcele lui Hadley – bune, proaste sau cumplite –, se va simți ușurat auzindu-le. Așteptarea i se părea un calvar.

– Vrei o gogoasă, Roark?

Tînărul ridică privirea și-o văzu pe administratoarea clădirii stînd lîngă scaunul lui.

– Sigur, mamă, mulțumesc.

La scurt timp după depunerea jurămîntului în cadrul frăției, Roark decretase că administratoarea căminului era cea mai nefericită femeie în viață. Doamna Brenda Thompson renunțase la o viață liniștită de văduvă ca să

lucreze de bunăvoie într-o clădire cu trei etaje, locuită de optzeci și doi de bărbați care se purtau ca niște infractori trimiși într-un lagăr de muncă timp de nouă luni.

Nu respectau nimic – nici persoanele, nici proprietatea. N-aveau nimic sfânt – nici pe Dumnezeu sau țara, vreun animal de casă, vreo soră ori vreo mamă. Nesocoteau orice ar fi avut cineva apropiat sau drag. Totul era supus batjocurii lor deșănțate.

Se purtau ca niște porci. Așa cum ău tendința să se manifeste masculii speciei *Homo sapiens* atunci când se adună în grupuri de doi sau mai mulți, cei optzeci și doi de tineri regresaseră la stadiul omului cavernelor, fără a fi nici pe departe la fel de rafinați precum omul din Neanderthal. Tot ce mamele lor le interzisese acasă, făceau în clădirea frăției. Stăruitor și cu mare plăcere, își exhibau comportamentul grosolan.

Brenda Thompson, o doamnă blândă și respectabilă, le tolera limbajul dezgustător și obiceiurile și mai dezgustătoare. Firea ei mămoasă îi stimula să i se confeseze și le câștigase afecțiunea. Dar, spre deosebire de un părinte, ea nu le impunea nici un fel de disciplină.

Se prefăcea că nu-i vedea bînd, înjurînd sau preacurvînd, îndeletniciri cărora ei li se dăruiau cu patimă. Nu se plîngea dacă ascultau muzică tare. Puteau dormi în aceleași așternuturi un semestru sau mai mult fără să le spele. Atunci când formaseră inițialele frăției lor din blana unei pisici care aparținea unei fete ce rupsese logodna cu unul dintre membri, administratoarea remarcase doar cît de frumos aliniaseră ei literele.

În prezența ei, mai ales în serile de miercuri, în timpul singurei mese oficiale a săptămînii când li se cerea să poarte sacou și cravată și să manifeste măcar o aparență de civilizație, își cereau scuze pentru înjurăturile, rîgîielile și vînturile lor cu o frază obligatorie, de o sinceritate îndoielnică: „Scuză-mă, mamă“. Cu un surîs îngăduitor,

ea îl ierta întotdeauna pe făptaș, chiar dacă o ofensă asemănătoare avea să-i fie adusă în următoarele secunde.

În persoana ei aveau cu toții Mama Ideală.

Roark bănuia că administratoarea îl prefera altora, dar nu-și dădea seama de ce. Se arătase la fel de trivial și prost crescut ca și ceilalți. După petrecerea de absolvire a anului doi vomitase sub formidabilul pian cu coadă aflat în salonul de la parter și se trezise sufocat de voma duhnind a whisky.

Doamna Thompson apăruse într-un capot lung din flanelă, îl bătuse pe umăr și-l întrebase dacă se simțea bine.

– Mă simt bine, bînguisse el, deși era limpede că mințea.

Fără să-l dojenească și cu demnitatea unei călugărițe, ea luase pătura pe care cineva o aruncase peste o păpușă gonflabilă, obscena mascotă neoficială a frăției, și i-o adusese lui Roark. Îl acoperise cu ea acolo unde zăcea înghețat, simțindu-se rău și duhnind îngrozitor.

Din acea noapte, administratoarea părea să-l fi îndrăgit în mod deosebit. Poate pentru că atunci cînd se trezise din beție îi mulțumise și se scuzase că-i tulburase somnul. Sau pentru că spălase covorul de sub pian pe cheltuiala lui. Nimeni altcineva din clădire nu remarcase – nici că murdărisse covorul, nici că-l curățase, în afară de doamna Thompson. El bănuia că acele dovezi de bun-simț îi demonstraseră femeii că putea fi izbăvit, că mai avea un dram de educație.

– Te-ai sculat mai devreme ca de obicei, nu? îl întreabă ea, punînd lîngă ceașca lui de cafea o gogoasă cu jeleu.

În mod obișnuit, ea nu le servea mîncare băieților. Se serveau singuri, stînd la coadă la un bufet cu autoservire, alegîndu-și din preparatele pe care un bucătar ursuz le scotea la iveală ca un fermier care umplea troaca pentru animalele sale.

– Mă întîlnesc în dimineața asta cu îndrumătorul meu, îi explică el.

Din respect pentru ea, folosi șervețelul în loc să-și lîngă zahărul de pe degete.

Ea arată spre manuscris.

– Asta-i cartea pe care-o scrii pentru examen?

– Da, doamnă. Ce-am lucrat pînă acum.

– Sînt sigură că o să fie foarte bună.

– Mulțumesc, mamă. Așa sper.

Femeia îi ură noroc, apoi se duse să-l salute pe alt băiat care tocmai intrase. Era cel mai frumos membru al frăției, iar fetele roiau în jurul lui ca moliile în jurul lămpii. Ceilalți băieți erau invidioși, dar fiind un tip cumsecade îl acceptau. În loc să profite de înfățișarea lui, părea aproape stîngenit de felul cum arăta. Se uită spre Roark și își ridică bărbia în semn de salut.

– Care-i treaba, Shakespeare?

– Care-i treaba, RB?

Toată lumea avea o poreclă, iar salutul acceptat în frăție era: „Care-i treaba?” Întrebare la care nimeni nu răspundea vreodată.

Porecla lui Roark – pentru toți, în afară de Todd – era Shakespeare. Frații din cămin știau că-i plăcea să scrie, iar William Shakespeare era singurul scriitor pe care cei mai mulți dintre ei și l-ar fi putut aminti dacă li s-ar fi pus o armă la tâmplă. Nu încercase niciodată să le explice că Shakespeare scrisese piese de teatru în vers alb, în vreme ce el scria în proză. Unele concepte erau prea complexe pentru a fi pricepute, mai ales de către indivizi precum acel membru al frăției care, după ce profesorul de literatură engleză îi ceruse să-l identifice pe dramaturg după portret, răspunsese: „Cum dracu’ vă așteptați să-i cunosc pe toți președinții?”

Roark era flatat de poreclă, dar în acea dimineată i se părea insolentă. Consultîndu-și ceasul, văzu că mai avea cincisprezece minute ca să ajungă la biroul lui Hadley. Mai mult decît suficient. Își goli totuși ceașca de cafea, îndesă manuscrisul în mapa uzată, o puse în rucsac și părăsi sala de mese.

De-abia cînd ajunse afară înțelese că peste noapte vremea își modificase drastic aspectul. Vîntul rece coborîse temperatura pînă spre zero grade, insuficientă să înghețe iazul din centrul campusului, însă destul de mică încît să-l facă să regreta că nu-și luase o haină mai groasă.

Clădirea ce adăpostea facultatea de arte ale limbajului, asemenea majorității celor din complex, avea arhitectura tipică Georgiei. Mai veche și mai impunătoare decît construcțiile mai recente, avea un portic larg, cu șase coloane albe. Cărămizile roșii ale zidului dinspre nord erau complet acoperite cu iederă, ale cărei frunze verzi deveniseră stacojii în doar cîteva zile.

Zărind clădirea, Roark iuți pasul, mai mult ca să se încălzească decît de teamă ca va întârzia. În pofida educației sale tradiționale, ce inclusea mersul la biserică duminica, nu avea o idee clară despre existența, natura și caracterul unei Ființe Supreme. Nu era sigur că o entitate avînd cunoașterea absolută atribuită lui Dumnezeu ar fi dat vreun ban pe necazurile cotidiene ale lui Roark Slade. Dar nu era cea mai potrivită zi pentru a respinge posibile avantaje, așa că murmură o scurtă rugăciune în vreme ce străbătea porticul și pătrundea în clădire, unde îl izbi mirosul de pulbere arsă al vechilor cuptoare. Funcționau la capacitate maximă în acea dimineață, iar înăuntru era insuportabil de cald. Își dădu jos rucsacul și jacheta în timp ce urca grăbit scara către etajul doi.

Fu întîmpinat de cîțiva studenți cu care dăduse examenul de specialitate. Unul dintre ei, un hippy slab ca o scîndură, purtînd ochelari cu lentile roz stil John Lennon și cu părul ațos, veni țopăind.

– Salut, Slade.

Doar fetele îi spuneau Roark. În afară de Todd, nu credea să existe vreun băiat în campus care să-i cunoască prenumele.

– Bem o cafea mai tîrziu? Facem un grup de studiu pentru examenele finale. La ora zece, la sediu.

– Nu știu dacă o să am timp. Mă duc să mă întâlnesc cu Hadley.

– Acum?

– Chiar acum.

– La dracu, bătrîne, e nasol. Noroc.

– Mulțumesc. Pe curînd.

– Pe curînd.

Roark își continuă drumul pe culoar. Gogoșa cu jeleu nu fusese o idee prea bună. O simțea în stomac precum o bilă de popice. Cafeaua îi lăsase în gură un gust acru și își reproșă că nu-și luase niște bomboane de mentă care să-i îmborsățească respirația. Cînd ajunsese la biroul cu numărul 207, se opri și inspiră adînc. Ușa era întredeschisă. Își șterse palma umedă de un crac al jeanșilor și bătu încet.

– Intră.

Profesorul Hadley se afla așezat la biroul lui. Picioarele, încălțate cu espadrile cafenii, și le sprijinise pe sertarul de sus al biroului. Un teanc de materiale se afla în poala lui; de altfel încăperea era ticsită de dosare. Un număr incalculabil de arbori fuseseră sacrificați pentru a fabrica paginile ce umpleau biroul lui Hadley. Calculat pe centimetru pătrat, spațiul acela era probabil cel mai mare consumator de hîrtie de pe glob.

– Bună dimineața, domnule profesor.

– Domnule Slade.

I se păruse lui sau primirea lui Hadley fusese cam severă?

Nu se putea spune că îndrumătorul era un tip prietenos. Spre deosebire de unii asistenți, profesorul nu se apropia de studenții lui. Dimpotrivă, obișnuia să-i trateze cu un dispreț aproape fătîș. Nici măcar un calificativ remarcabil la o lucrare scrisă nu-l făcea să renunțe la atitudinea lui zeflemitoare.

Metoda lui de predare consta în a-l face pe student să se simtă un ignorant. Abia după ce studentul fusese trântit de pe pedestalul încrederii în sine, iar pedestalul se transforma în moloz, îl făcea pe tânăr să-i înțeleagă punctul de vedere și-l învăța cîte ceva. Omul părea să creadă că extrema umilință stimula capacitatea individului de-a învăța.

În timp ce pășea în birou, Roark își făcu singur curaj spunîndu-și că asprimea era ceva firesc la Hadley și că nu trebuia s-o considere un afront.

– Nu, nu închide ușa, îi spuse Hadley.

– Ah. Îmi pare rău.

Roark întinse mîna ca să oprească ușa pe cale să se închidă.

– Ar trebui să-ți pară.

– Poftim?

– Ai probleme cu auzul, domnule Slade?

– Cu auzul? Nu, domnule.

– Atunci m-ai auzit cînd ți-am spus că ar trebui să-ți pară rău. Ai întîrziat... Se uită la ceva aflat dincolo de umărul stîng al lui Roark. Cincizeci și șase de minute și treizeci de secunde.

Roark se întoarse. Pe peretele din spatele lui era un ceas cu cadran alb și cifre de un negru intens. O linie marca fiecare dintre cele șaizeci de minute. Limba mică era deja în dreptul cifrei nouă, iar cea mare la trei linii distanță de cifra doisprezece.

Bătrînul s-a pierdut, își zise Roark. Ceva i-a luat mințile. Vaporii din hîrtie, poate. Există așa ceva?

Își dresе glasul:

– Scuzați-mă, domnule, dar am ajuns la timp. Întîlnirea noastră era programată pentru ora nouă.

– Ora opt.

– Inițial, da. Dar ați sunat și-ați mutat-o la nouă.

– Te asigur că memoria mea funcționează perfect,

domnule Slade. N-am dat nici un telefon. Hadley îi aruncă o privire cruntă pe sub sprâncenele groase. Întîlnirea noastră a fost programată la ora opt.

12

Era bătrîn. Pînă de curînd, Daniel Matherly nu se gîndise la sine ca la o persoană în vîrstă. Refuzase să accepte bătrîneţea multă vreme după momentul rezonabil cînd ar fi trebuit s-o facă. Plicurile conţinînd broşuri ale Asociaţiei Americane a Pensionarilor erau aruncate nedesfăcute şi refuza să profite de reducerile oferite persoanelor de vîrsta a treia.

Totuşi, în ultimul timp, imaginea sa din oglindă, greu de contestat, şi încheieturile lui constituiau dovezi solide că era un... vîrstnic distins.

Acum, stînd la biroul din camera de lucru de-acasă, Daniel era amuzat de gîndurile lui. Dacă meditaţia asupra vieţii personale nu constituia semnul unei vîrste înaintate, atunci ce era? Preocuparea pentru corpul său degenerat era un indiciu clar al faptului că se ramolea. Cine altcineva stăruia asupra acestor gînduri dacă nu bătrîinii?

Tinerii n-aveau timp. Ei nu se gîndeau la moarte fiindcă erau prea ocupaţi cu viaţa. Să înveţe. Să-şi urmeze profesiunea aleasă. Să se căsătorească ori să divorţeze. Să-şi crească odraslele. „Moarte“ era doar un cuvînt pe care-l păstrau pe un raft şi la care aveau să se gîndească într-un viitor îndepărtat. Uneori aruncau cîte-o privire spre el şi se nelinişteau, dar atenţia le era repede abătută spre chestiuni legate de viaţă, nu de moarte.

Și, totuși, viitorul îndepărtat se apropia în mod inexorabil; sosea ziua în care nu mai puteai amîna subiectul propriului sfîrșit, cînd acel cuvînt trebuia luat de pe raft și examinat îndeaproape. Daniel nu se fixase în chip morbid asupra inevitabilului, dar știa că sosise momentul să-l abordeze și să-i evalueze toate implicațiile.

Credincioasa Maxine își închipuia că el dormea liniștit în fiecare noapte, dar nu era așa. Cînd îi spunea lui Maris că doarme ca un prunc, ea n-avea motive să-l suspecteze că minte. În tinerețe nu avusese nevoie decît de patru sau cinci ore de somn pe noapte. Acele ore necesare se redusese ră o dată cu vîrsta. Acum, dacă avea noroc, dormea două sau trei ore în fiecare noapte. Restul nopții și-l petrecea întins în pat, citind cărțile îndrăgite – clasicii pe care-i devorase în copilărie, cărțile de succes pe care editurile norocoase le publicaseră profitînd de pe urma lor, cărțile pe care le editase chiar el.

Cînd nu citea, medita la viața lui – la momentele cu care se putea mîndri și, cu toată obiectivitatea, la cele cu care nu se putea lăuda. Se gîndea adesea la prietenul lui din școala pregătitoare, care murise de leucemie. Dacă s-ar fi născut cu cîteva decenii mai tîrziu, ar fi fost probabil tratat și vindecat, și ar fi trăit o viață lungă plină de împliniri. Chiar și acum îi lipsea lui Daniel, care tînjea după anii de prietenie care-i fuseseră răpiți.

Își amintea durerea provocată de pierderea primei lui iubite, care-l părăsise pentru alt bărbat. Privind retrospectiv, își dădea seama că alegerea tinerei femei fusese corectă pentru amîndoi, însă la vremea respectivă crezuse că va muri. Din ziua nunții ei n-o mai văzuse. Auzise că ea și soțul ei se mutaseră în California. Se întreba dacă avusese o viață fericită. Se întreba dacă ea trăia.

Prima lui soție fusese o femeie adorabilă și fusese distrus atunci cînd ea murise. Mai tîrziu o întîlnise pe Rosemary, mama lui Maris, care se dovedise marea iubire a vieții lui. Frumoasă, plină de farmec, grațioasă, cu fire

de artist, inteligentă – o tovarășă de viață perfectă și o amantă pasională. Fusesse un sprijin real pentru un soț care petrecea multe ceasuri la birou și era deseori stresat de problemele conducerii unei afaceri. El îi prețuise răbdarea și devotamentul, însă era sigur că omisese să-i spună cât de mare era acea prețuire.

Regreta acum toate momentele în care responsabilitățile lui de la Matherly Press îl ținuseră departe de Rosemary. Își dorea să retrăiască acele zile. Opțiunile lui ar fi fost diferite. Și-ar fi reevaluat prioritățile, ar fi consacrat mai mult timp și energie familiei. Sau cine știe, la drept vorbind, ar fi făcut aceleași alegeri eronate, ar fi comis aceleași greșeli.

Din fericire, regretele lui erau puține și, în general, minore. Totuși existau și câteva majore. Concediasse cândva un redactor, de ciudă, în urma unei stupide deosebiri de opinii. Lăsase cu viclenie să transpire secretul că omul era homosexual – asta într-o perioadă când faptul nu era acceptat și nici măcar tolerat. Sugerase că viața intimă a bărbatului îi afecta munca, ceea ce fusese o minciună grosolană. Omul era un excelent redactor, iar atitudinea lui morală față de muncă, impecabilă. În pofida calificării sale, nimeni nu-l mai angajase, din cauza zvonului lansat de Daniel. Devenise un proscris în domeniul de activitate pe care-l îndrăgea. În cele din urmă, se mutase din oraș. Răutatea lui Daniel ruinase o carieră promițătoare, iar industria editorială pierduse un profesionist talentat. Avea să fie împovărat de acea vină pînă în mormînt.

La cîțiva ani după moartea lui Rosemary, se implicase într-o idilă de care nu era mîndru. Era greu pentru un burlac de vîrstă mijlocie să aibă o aventură în timp ce creștea o fiică adolescentă. Asta pretindea rafinament și constante modificări de program. Femeia fusese geloasă pe dragostea ce i-o purta el lui Maris. Devenise pretențioasă, obligîndu-l în permanență să aleagă între ea și fată. Pînă la urmă, Daniel își controlase dorințele cu

ajutorul rațiunii. Înțelesese că n-ar fi putut iubi pe cineva care n-o iubea și n-o accepta fără rezerve pe fiica lui, așa încît pusese capăt idilei.

De-a lungul anilor, reușise să-și păstreze reputația de excelent editor. Părea înzestrat cu un al șaselea simț, care-l ajuta să deosebească manuscritele bune de cele fără valoare. Sub conducerea lui, compania își sporise cifra de afaceri de o sută de ori. Cîștigase mai mulți bani decît ar fi putut cheltui, mai mulți decît ar fi putut cheltui Maris într-o viață de om și, poate, și copiii ei.

Banii erau un produs derivat al succesului său, nu ei îl motivau, ci dorința de a păstra ceea ce strămoșii lui creaseră cu atîtea eforturi. Înainte de-a împlini treizeci de ani, moștenise conducerea afacerilor familiei și sarcina de a le proteja și a le dezvolta pentru generațiile viitoare. Iar asta însemna Maris, suprema lui realizare. Pentru el, ea era de o mie de ori mai prețioasă decît Matherly Press și asta îl stimula să-și protejeze editura de lupii care deveneau în fiecare an tot mai mari și mai înfometați.

Sigur, n-o putea apăra de toate cele. Nici un părinte nu-și putea feri copilul de loviturile vieții și, chiar dacă ar fi putut, n-ar fi fost corect s-o facă. Maris trebuia să-și trăiască viața, iar necazurile și greșelile făceau parte integrantă din ea.

Își dorea doar ca dezamăgirile ei să nu fie prea mari, ca succesele și bucuriile să fie mai numeroase și, cînd va fi de vîrsta lui să se poată uita în urmă cel puțin cu aceeași satisfacție cu care o făcea el.

Nu-i era teamă de moarte. Nimeni în afară de Maxine nu știa că avusese recent mai multe discuții cu un preot. Rosemary fusese o ferventă catolică practicantă. El nu se convertise niciodată la religia ei, dar îl influențase credința ei. Credea cu tărie că aveau să se bucure împreună de viața de apoi.

Nu-i era frică de moarte. Îi era frică să nu moară prostit.

Asta era grija care-l împiedicase să doarmă cu o noapte

în urmă. Profund tulburat, nu mai fusese în stare să citească după ce se trezise. Nici ivirea zorilor nu-l ajutase să scape de acea neliniște difuză. Nu putea îndepărta senzația că pierduse ceva, că-i scăpa un cuvînt semnificativ, un fapt sau un comportament pe care l-ar fi detectat cînd era mai tînăr și mai ascuțit la minte – cu cinci ani în urmă, chiar și cu un an.

Avea nevroza asta un suport real? Sau era un simptom de demență progresivă?

Daniel își amintea că bunicul său, înainte să moară, făcuse mare scandal, acuzînd-o pe doica lui că fura. Într-o zi o acuzase că era o spioană germană care avea misiunea să-i asasineze pe veteranii de război americani. Cu siguranța unui dezechilibrat mintal, pretinsese că menajera rămăsese însărcinată cu el. Nimic nu-l putuse convinge că englezoaica de șaiszeci și șapte de ani nu mai putea să aibă copii.

Într-acolo se îndrepta și el? Era oare acea obscură și nenumită tulburare vestitoare a senilității depline?

Ori – și asta prefera el să creadă – era un indiciu că nu-și pierduse nici una dintre facultățile mintale, că era la fel de perspicace ca-ntotdeauna și că se putea bizui încă pe intuiția care-l ghidase cu succes timp de cincizeci de ani în activitatea editorială?

Pînă cînd aveau să se dovedească nedemne de încredere, hotărî să acorde credit instinctelor sale. Ele îi spuneau că ceva nu era în regulă. Simțea asta așa cum un cerb simte prezența unui vînat aflat la pîndă la un kilometru distanță.

Poate că era doar excesiv de tulburat de nefericirea lui Maris. Nu se pricepea atît de bine pe cît credea să-și ascundă sentimentele față de el. Daniel recepționase semnalele unei lipse de armonie conjugală. Nu cunoștea încă motivul și gravitatea situației, însă dacă erau suficient de serioase ca s-o tulbure vizibil pe Maris, îl tulburau și pe el.

Pe urmă, mai era și Noah. Voia să se încreadă în el

atît ca protejat al său, cît și ca ginere, dar cu condiția ca Noah să merite încrederea lui.

Răsufliînd greoi, Daniel trase în față fotoliul din piele și deschise un sertar al biroului. Își scoase agenda și luă o carte de vizită dintr-o despărțitură mai mică. Pe cartonaș scria doar „William Sutherland“ fără vreun nume de firmă sau adresă. Numele acela și un număr de telefon erau imprimate cu litere de tipar bleumarin.

Daniel își trecu îngîndurat degetele peste cartea de vizită, așa cum făcuse adesea de cînd o obținuse, cu cîteva săptămîni în urmă. Nu formase acel număr. Nu vorbise încă personal cu domnul Sutherland, însă, după meditația din acea dimineață, simțea că era timpul s-o facă.

Era o ticăloșie, o treabă clandestină. Numai gîndul la ea îl făcea să se simtă incorect. Nimeni nu trebuia să știe, desigur. Decît dacă – Doamne ferește! – ieșea ceva la iveală. Probabil că nu. Probabil că reacționa exagerat. Dar nu-i stătea în fire să fie neglijent. Erau prea multe în joc ca să lase accesele de vinovăție să eclipseze prudența. Între conștiință și precauție, n-avea de ales. Aici se aplica zicala: „Cine nu deschide ochii la timp, deschide punga“.

Întinzînd mîna după telefon, hotărî să fie mai vigilent, mai atent la nuanțele cuvintelor și expresiilor, mai conectat la ce se întîmpla în jurul lui. Nu voia să fie ultimul care să afle... indiferent ce.

Nu-i era teamă de moarte. Se temea să nu moară prostit.

– Ar trebui să stai deoparte. E gata să se prăbușească, îi spuse Mike lui Maris în timp ce lustruia polița șemineului cu o bucată de șmirghel fin.

– Dacă-i așa de dărăpănată, Parker e în siguranță ducîndu-se acolo singur?

– Sigur că nu. Dar încearcă să-i spui asta.

– Mike...

Simțindu-i ezitarea, Mike se întoarse către Maris.

– Nimic, zise ea. N-ar fi corect față de dumneata sau Parker să întreb.

– Despre...?

– Infirmitatea lui.

– Da, n-ar fi corect.

Ea dădu din cap, renunță la aerul solemn și întrebă:

– Cum ajung acolo?

– Ar putea fi primejdios.

– Promit să fug dacă începe să cadă.

– Nu vorbeam despre clădire. Mă gîndeam că ai putea fi în pericol din cauza lui Parker. Nu-i place să fie deranjat.

– Îmi asum riscul. E destul de aproape ca să ajung pe jos?

– Mergi mult pe jos la New York?

– În fiecare zi, dacă vremea-i bună.

– Atunci e destul de aproape.

După ce-i dădu indicațiile necesare, Mike o mai preveni o dată:

– N-o să-i placă să te vadă acolo.

– Poate că nu, răspunse ea, rîzînd.

Petrecuse toată ziua în casă, citind pînă cînd îi obosiseră ochii. Îi făcea bine să iasă la aer, deși nu se putea vorbi despre „aer proaspăt“. Căldura era insuportabilă, iar umiditatea și mai și. Soarele era atît de puternic încît nici măcar umbra copacilor nu oferea adăpost de arșiță.

Totuși, insula era de o frumusețe exotică, iar asta se datora în mare măsură climei. Stejarii aveau o demnitate străveche, aproape mistică, sporită de mușchiul încrețit ce le împodobea ramurile. Mirosul intens de apă sărată și pește nu era cu totul neplăcut atunci cînd se combina cu parfumurile ametoitoare ale plantelor ce înfloreau din belșug.

Maris trecu pe lîngă o casă situată la oarecare distanță față de drum. Niște copii se jucau în curte. Băiatul și fata erau destul de mici ca să danseze fără sfială în jurul stropitorii de pe pajiște. Țipau încîntați de cîte ori săreau peste jetul intermitent de apă.

Lîngă o altă casă, zări un cîine mare, așezat la umbra

unei camionete. Traversă drumul și-l privi cu prudență în timp ce mergea, dar n-avea de ce să-și facă griji. Cîinele înălță capul, se uită la ea placid, se ridică, se întinse, se roti de trei ori în praf, apoi reveni la locul lui și închise ochii.

Nu întâlni mașini pe drum. Singurii ei însoțitori erau greierii, care cîntau zgomotos, la adăpostul frunzișului des.

Construcția abandonată în care se afla mașina de egrenat bumbac se afla exact acolo unde spusese Mike. Dacă indicațiile lui n-ar fi fost atît de precise, ar fi putut trece pe lîngă ea, deoarece era complet camuflată de vegetația ce-o înconjura.

Ca să ajungă la ea dinspre drum, trebuia s-o ia pe o cărare presărată cu cochilii de scoici strivite. De fapt, nu prea părea o cărare. Maris o privi ezitînd. N-avea mai mult de un metru lățime. Pe margini creșteau buruieni înalte. Privindu-și gleznela goale, se gîndi o clipă să treacă mai departe și să viziteze alte locuri interesante de pe insulă, recomandate de Mike.

— Fricoaso, se admonestă singură.

Se uită în jur, căutînd un băț, găsi unul potrivit și începu să urce pe cărare, folosindu-se de el pentru a înlătura ierburile înalte. Voia să avertizeze astfel toate animalele despre prezența ei, și să le dea posibilitatea să se îndepărteze înainte să le vadă.

Străbătu poteca fără să întâlnească vreun reprezentant al faunei locale. Aruncă bățul, își scutură mîinile de praf și privi cu atenție clădirea masivă. Era, așa cum o descriesese Mike, o construcție pe cale să se prăbușească.

Lemnăria era cenușie, roasă de intemperii. Acoperișul din tablă fusese corodat de rugină. Porțiuni largi din exterior și o parte a acoperișului erau învelite de un covor impenetrabil de viță. Florile de un purpuriu deschis ale unei plante păreau incompatibile cu senzația copleșitoare de ruină și abandon.

Cuprinsă de presimțiri rele, Maris se apropie de ușa larg deschisă. Interiorul era mai întins decît se putea bănui. Un spațiu cavernos, întunecat, unde soarele pătrundea

doar prin cîte o crăpătură dintre stinghiile verticale de lemn ce formau pereții sau prin vreo gaură din acoperiș proiectînd o mică pată luminoasă pe podeaua de pămînt.

Jumătatea din spate a parterului era ocupată de un porumbar. Tavanul de deasupra fusese construit din grinzi de lemn masiv. O roată mare, de vreo trei metri diametru, situată chiar sub tavan, era legată de podea cu un stîlp de lemn gros cît un butoi. Maris nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Clipi des, ca să-și acomodeze ochii cu semiîntunericul.

— Hei! Neprimind nici un răspuns, ea pătrunse înăuntru pașind cu prudență. Parker! După o clipă, repetă: Hei!

— Aici.

Maris tresări și își duse mîna la inima ce-i bătea neregulat. Se întoarse brusc. Parker stătea într-un colț, în spatele ei, invizibil; doar o rază de soare ce pătrundea prin tavan și se reflecta pe cromul fotoliului său îi trăda prezența. Revenindu-și din sperietură, ea întrebă supărată:

— Nu m-ai auzit?

— Glumești? Cu tot zgomotul pe care l-ai făcut? N-o să te descurci niciodată ca un viteaz indian.

— Atunci de ce n-ai zis ceva?

— Cum ai ajuns aici?

— Pe jos. Dumneata cum ai ajuns?

— Cum ajung eu peste tot?

— Îți poți împinge fotoliul pe cărarea aia?

— Mă descurc.

Parker rămase unde se afla, dar ea simțea că o privea și înțelese că trebuia să-i fi părut doar o siluetă profilată pe careul de lumină din spatele ei. Avansă cîtiva pași.

— De unde ai hainele astea?

Ea își coborî privirea, uitîndu-se la fusta fără pretenții, la cămașă și sandale, de parcă nu le mai văzuse pînă atunci. Erau veșmintele pe care le lua de obicei la casa lor de la țară, în week-end-urile de vară cînd ieșea la picnicuri și cumpărături. Chiar ea le împachetase la New York, cu

numai două zile în urmă, dar i se părea că trecuse mult mai multă vreme și că era mult mai departe de casă.

– Mike a aranjat să-mi fie trimisă valiza de la hotel. S-a dus la debarcader și-a așteptat șalupa.

– S-a ținut.

– Poftim?

– S-a îndrăgostit lulea de dumneata.

– E doar amabil.

– Am mai discutat despre asta.

Mai discutaseră. Ea nu voia să reia conversația. Ultima oară, se terminase... Nu voia să se gîndească la felul în care se terminase.

Se așternu tăcerea. Ochii ei se adaptaseră la întuneric, dar chiar și așa îl vedea pe Parker acolo unde rămăsese, în umbra deasă din colț. Ca să întrerupă tăcerea jenantă, ea zise:

– E o clădire pitorească.

– Peste care ai dat din întîmplare?

– Mike mi-a dat indicații.

– Mike vorbește prea mult.

– Nu prea mult. N-a divulgat nici unul dintre secretele dumitale.

– Pînă acum cîteva minute, clădirea asta era secretul meu. Am venit aici ca să fiu singur.

Maris ignoră aluzia și privi în jur. Pardoseala din pămînt era presărată cu excremente de animale și gunoaie. Cîndva, cineva făcuse acolo focul. Urme de cenușă și lemn carbonizat erau încă împrăștiate pe jos. O scară lipită de un perete ducea la etaj, însă multe trepte lipseau, iar cele rămase nu păreau să suporte ceva mai greu decît un gîndac. Una peste alta, era un loc vechi, fantomatic, mai ales partea din spate cu construcția joasă și mașinăria primitivă, care după părerea ei putea fi folosită de un uriaș rău ca să-și tortureze un dușman la fel de uriaș. Nu-și putea imagina de ce prefera Parker să-și petreacă timpul acolo.

– Care-i povestea acestui loc?

– Cunoști ceva despre bumbac?

Ea cită fără rușine o reclamă populară de la televizor.

– E urzeala vieților noastre.

Spre surprinderea ei, Parker rîse. Un rîs adevărat, nu zgomotul acela batjocoritor care ținea de obicei loc de rîs. Profitînd de ocazie, ea adăugă:

– Folosește și la îndepărtarea ojei de pe unghii.

Rîsul lui se stinse, iar tăcerea ce urmă păru și mai adîncă. Pe urmă, Parker zise cu asprime:

– Vino încoace.

13

Parker așteptă ca Maris să se hotărască. Nu repetă cererea, închipuindu-și că ea avea să reacționeze la îndrăzneala lui și avu dreptate. După cîteva clipe de gîndire, Maris străbătu cu grijă distanța care-i separa.

Părul, strîns într-o coadă de cal făcută în grabă, o întinerea cu cel puțin cinci ani. Poalele cămășii albe erau înnodate pe talie. Fusta kaki, destul de scurtă, lăsa să se vadă cîteva centimetri din coapsele ei. Niște coapse netede, frumoase, care îndemnau la gînduri obscene.

– Cînd a fost construită mașinăria asta, zise Parker, trei sferturi din perimetru au fost lăsate deschise. Instalația era pusă în mișcare de animale.

– De animale?

– Urmează-mă.

Parker își îndreptă fotoliul spre partea din spate a construcției. Venind după el pe sub tavanul înclinat, ea își aplecă instinctiv capul, ceea ce îl făcu să zîmbească. Atinsese tavanul jos, plin de păianjeni.

– Eu n-am avut niciodată problema asta, spuse el. Arată apoi spre un inel conturat vag în pămîntul bătătorit.

Dacă te uiți cu atenție, o să vezi o adâncitură circulară în pământ. E cărarea făcută de catirii care învîrteau roata ce puneă în mișcare platforma mașinii.

– Acolo?

– Da. În perioada lui de glorie bumbacul era adus aici cu căruțele. Bumbac din insulă, cu firul lung. Un soi foarte bun, cu o textură mătăsoasă și mai ușor de scos din capsule decît alte varietăți.

– Prin urmare, foarte căutat.

El încuviință.

– Solul nisipos al insulei s-a dovedit ideal pentru cultivarea lui. Bumbacul era descărcat pe o platformă aflată afară și urcat la etaj, unde mașina de egrenat separa fibrele de capsule. Fibrele erau apoi curățate de impurități, adunate și duse afară, la o presă cu filet, acționată tot de catiri. După ce bumbacul era transformat în baloți, aceștia erau vîrțiți în saci și transportați pînă la doc, de unde erau trimiși la bursele de bumbac de pe continent.

– Pare să fi fost mult de lucru.

– Ai dreptate. Din momentul în care erau semănate semințele, la începutul primăverii, și pînă cînd ultimul balot era încărcat pe vase trecea un an.

– Asta era singura mașină de egrenat de pe insulă?

– Da. Un plantator, o mașină de egrenat, o familie. Familia care a construit casa mea. Dețineau un monopol care-i făcuse bogați, pînă cînd piața bumbacului s-a prăbușit. Proprietarii au încercat să se reprofileze pe conserve de stridii, cum s-a procedat pe alte insule, dar nu știau nimic despre afacerea asta. În mai puțin de un an au devenit faliti și au șters-o.

– Deci construcția este, mai mult sau mai puțin, cronica istoricului insulei.

– În mod sigur a istoriei secolului nouăsprezece, zise el. Există documente care menționează că, în 1878, o fetiță, copilul unui lucrător, s-a vîrît sub unul dintre catirii ce învîrteau roata preseii de afară. Iritat, animalul a lovit-o cu copita în cap. Fata a murit după două zile. Tatăl ei a

omorît animalul, ca la o execuție. Ce-a făcut pe urmă cu carcasa e înspăimîntător. Se mai menționează și un duel între doi frați învrăjbiți. S-au împușcat reciproc în 1855.

Apoi, există o legendă despre iubirea dintre un supraveghetor alb și o frumoasă sclavă neagră. Se povestește că dragostea lor era privită cu atîta ură, încît au fost alungați de pe insulă într-o barcă mică. Se zice că se îndreptau spre Charleston, însă cei care le-au urmărit plecarea prin ocheane au relatat că i-au văzut răsturnîndu-se și pierind în valuri; mulți au considerat asta o pedeapsă meritată.

Cu toate acestea, mulți ani mai tîrziu, a fost descoperită o colonie de mulatri ce trăiau pașnic pe altă insulă, despre care se credea că era nelocuită. S-a bănuît că acei oameni sînt descendenții cuplului alungat și-ai supraviețuitorilor de pe o navă cu sclavi naufragiată. Formau un clan de o incredibilă frumusețe. Unii aveau pielea de culoarea cafelei cu lapte și ochii verzi ca jadul.

Un nobil francez aflat în vizită, care pescuia în zonă, s-a adăpostit de furtună pe insula lor. Una dintre tinerele localnice i-a atras atenția și i-a cucerit inima. S-au căsătorit, iar el a luat-o cu toată familia în Franța, unde au trăit pînă la adînci bătrîneți.

Maris trase adînc aer în piept.

– Spui povești frumoase, Parker.

– E o legendă. Probabil că nu corespunde realității.

– Dar e o poveste frumoasă.

– Deci ești o romantică?

– Și sînt mîndră de asta. Maris zîmbi, apoi zise: Știi multe despre mașina de egrenat. Familia dumitale a făcut afaceri cu bumbac?

– Mi se pare că străbunicul meu îl culegea cu mîna în timpul recesiunii economice. Dar asta făceau aproape toți oamenii apți de muncă din sud. Femei, copii, negri, albi, toți s-au luptat să supraviețuiască. Foamea nu face discriminări rasiale. A fost doctor. Medic de familie. Făcea de toate. De la moșit pînă la extirparea furunculelor.

– S-a pensionat?

El dădu din cap.

– N-a putut renunța la un obicei vechi de patruzeci de ani și nu s-a putut vindeca atunci cînd l-a doborît cancerul la plămîni. A murit mult prea tînăr.

– Și mama dumitale?

– I-a supraviețuit doisprezece ani. A murit acum cîțiva ani. Înainte să mă întreb, o să-ți spun eu că nu am frați.

– Nici eu.

– Știu.

Fu surprinsă o clipă de faptul că el știa, dar își aminti:

– A, da. Din articol.

– Da.

Cîteva șuvițe de păr ieșiseră din legătura cozii și-i atîrnau pe ceafă. Firele de culoarea grîului păreau ude și ondulate. Parker se surprinse privindu-le cu atenție și întoarse capul ca să alunge acea imagine.

– Da, articolul ăla era înțesat cu informații despre dumneata, tatăl și soțul dumitale. Cum arată?

– Foarte robust. Mai ales pentru un bărbat de șaptezeci și opt de ani.

– Mă refeream la soț. E și el foarte robust?

– Am convenit să nu punem întrebări cu caracter personal.

– Asta are caracter personal? Ce nu vrei să aflu despre soțul dumitale?

– Nimic. Nu-i vorba despre asta.

– Atunci despre ce?

– Am venit aici ca să vorbim despre *Invidie*.

– Vrei să stai jos?

Aparent zăpăcită de brusca schimbare de subiect, ea dădu din cap.

– N-am unde să stau. Se uită la grinzile din tavan. În plus, locul ăsta îmi dă fiori.

El îi indică partea din față a clădirii, iar ea o luă înainte pe sub tavanul înclinat. Îi atrase atenția spre un

cerc din cărămizi aflat pe pardoseala de pământ. Erau stivuite câte două, formînd o împrejmuire de aproximativ un metru și jumătate.

– Ce-i asta?

– Ai grijă, o avertiză Parker și își împinse repede fotoliul lîngă ea. E un puț abandonat.

– Dar de ce aici?

– Unul dintre cei mai inovatori patriarhi ai dinastiei bumbacului a hotărît să pună în funcțiune mașina de egrenat cu ajutorul energiei aburului. A început să sape puțul ăsta pentru rezervorul de apă, dar a murit de difterie înainte ca proiectul să fie terminat. Moștenitorul lui a renunțat la idee, considerînd-o ineficientă. Pe bună dreptate, cred eu. Nu era rentabilă pentru nivelul producției lor.

Ea se uită peste pragul de cărămizi în gaura întunecată.

– Cît de adînc e?

– Destul de adînc.

– Pentru ce?

El o privi în ochi o clipă, se retrase, apoi trecu pe lîngă ea, arătînd cu bărbia spre o ladă.

– Poți sta acolo dacă nu ești prea pretențioasă.

După ce-i încercă soliditatea, ea se așeză cu băgare de seamă pe lemnul aspru.

– Atenție la așchii, o avertiză el. Deși ar fi o încîntare să ți le scot din coapse.

Ea îi aruncă o privire cruntă.

– O să am grijă să nu mă mișc.

– Sînt sigur că mi-ar plăcea să-ți extrag așchiile, dar sînt la fel de sigur că robustul dumitale soț n-ar fi de acord cu asta.

– S-a auzit un tunet?

– Schimbi subiectul, Maris?

– Da.

Zîmbind, el se uită peste umărul ei către ușa deschisă. Afară, ca și înăuntru, se făcuse mai întuneric.

– După-amiaza, furtunile izbucnesc frecvent în timpul

verii. Uneori se opresc după o oră sau mai puțin, alteori durează toată noaptea. Nu se știe niciodată.

Deasupra lor, primele picături de ploaie lovira acoperișul cu pocnete sonore. Ea inspiră adânc.

– Se poate mirosi ploaia.

– Miroase bine, nu-i așa?

– Și sună grozav.

– O-ho.

Ploaia nu răcorea prea mult aerul, dar avea o influență evidentă asupra atmosferei, care devenise mai apăsătoare, mai densă. Parker era conștient de asta. Și Maris. Poate că ea nu putea defini această schimbare bruscă mai bine decât el, dar o simțea deslușit.

Maris își întoarse privirea de la ploaia ce se vedea prin ușa deschisă și întâlni privirea lui Parker. Se uitară lung unul la altul prin bezna tot mai adâncă. Era un schimb de priviri stînjenitor. Dacă el ar fi fost nevoit să folosească un cuvînt potrivit pentru a descrie felul în care se priveau, ar fi ales „expectativă“, ceva ce combina curiozitatea cu prudența, uimirea cu o circumspecție nuanțată.

Parker îi simțea privirea ca pe un ham prins pe piept, ce-l trăgea tot mai aproape. La rîndul lui o privea cu aceeași intensitate. Arcul energetic apărut între ei îl făcea curios să afle ce avea să spună ea.

Maris alese precauția, începînd să comenteze cartea lui.

– Farsa pe care i-a pregătit-o Todd lui Roark a fost detestabilă.

– A plănuit-o astfel încît să rateze întâlnirea cu Hadley.

– M-ai derutat complet. Nu mă așteptam să se întîmple așa.

– Asta-i bine.

– Acum ce-o să facă Roark?

– Ce crezi că ar trebui să facă?

– Să-l bată măr pe Todd.

El fluieră, auzindu-i replica vehementă.

– Păi nu asta ar trebui să facă un tip?

– Probabil, răspunse el. Furia ar fi prima lui reacție și

ar căuta o soluție violentă de răzbunare. Amintește-ți că Todd nu făcea decît să i-o plătească lui Roark pentru isprava cu pasta de dinți.

– Dar aia era o festă, exclamă ea. Grosolană și dezgustătoare, de acord. Însă băieții de la colegiu fac astfel de chestii, nu?

– Ai cunoscut băieți de colegiu care făceau astfel de chestii?

– Eu am fost la o școală de fete.

– Da, da, am citit asta, spuse el, ca și cum tocmai își amintise acea parte a biografiei ei, pe care o cunoștea atît de bine de parcă ar fi scris-o el. Deci e corect dacă presupun că nu-i cunoști pe băieții de colegiu, nici felul cum acționează ei.

– Nu, e corect să presupui că experiența mea e limitată la felul cum se poartă ei la întîlnirile cu fetele, ceea ce e altceva față de felul cum se poartă între ei.

– Așa ți-ai cunoscut soțul? La o întîlnire în timpul anilor de colegiu?

– Mult mai tîrziu.

– Cît de mult?

– Cînd a venit să lucreze la Matherly Press.

– Isteață mișcare din partea lui. S-a însurat cu fiica patronului.

Asta o deranjă. Parker înțelese că nu era primul care făcuse legătura între cele două aspecte. Și ei îi trecuse prin minte. Poate prea des, ca să fie liniștită. Arboră un aer profesional, iritat.

– Te rog, ne putem întoarce la cartea dumatăle?

– Sigur. Scuze pentru digresiune.

Făcînd o pauză ca să-și adune gîndurile, ea își prinse de cîteva ori buza de jos între dinți și se jucă absent cu un nasture de la bluză. Parker se întrebă de ce deveniseră cele două gesturi mărunte, inconștient feminine, atît de sexy.

– Una e o festă, zise ea. Dar gluma lui Todd a fost de-o răutate evidentă. N-a fost inofensivă. Efectele ei nu puteau fi înlăturate la fel de ușor precum cumpărarea

altei periute de dinți. Todd se juca cu viitorul lui Roark. Gluma asta putea schimba calificativul lui Roark, îi putea compromite examenul și afecta ambițiile lui de scriitor, le putea chiar distruge. Roark nu se poate resemna, nu poate să nu facă nimic.

– Așa e. Roark n-o să se lase. N-o să ierte cu ușurință farsa asta, ba dimpotrivă.

– Da, da, spuse ea cu entuziasm. Pățania asta îi va alimenta hotărîrea de a învinge.

– De a ajunge la nivelul succesului pe care Todd îl va...

– Invidia, zise ea, terminîndu-i fraza.

El zîmbi.

– La sugestia dumitale, o să-l las să se descarce, să dea cîțiva pumni, pe care Todd va recunoaște că-i merită.

– Deci rămîn prieteni?

– Altfel n-ar mai exista cartea. Dacă prietenia lor s-ar destrăma în momentul ăsta, povestea s-ar încheia.

– Nu neapărat. Ar putea fi la fel de dramatică dacă ei ar deveni dușmani neîmpăcați.

– Așteaptă și-ai să vezi, Maris.

– Ce?

– Acordă-mi timp.

Ea făcu ochii mari.

– Ai creionat deja planul, nu-i așa?

– În cea mai mare parte, mărturisi el, dînd nepăsător din umeri. Mai sînt de elaborat unele detalii.

Ea încercă, dar nu reuși să pară încîntată.

– M-ai tras pe sfoară.

– Ca să-ți mențin entuziasmul.

– Sînt entuziasmată. Agitația ei dovedea că nu mințea.

Pot să-ți mai fac o sugestie?

– Nu promit că o să țin cont de ea.

– În regulă.

– Atunci dă-i drumul.

– Nu l-am putea vedea pe Roark îndrăgostit?

– De fata care s-a întors la prietenul ei?

– Da. I-ai spus cititorului că s-a îndrăgostit, dar n-am

apucat să vedem asta. N-am trăit această experiență împreună cu el. Nici măcar nu i-ai dat fetei un nume. Cred că ar fi foarte important, dar și util pentru conturarea personalității lui. Felul în care își trăiește dezamăgirea. Așa ceva. Și dacă...

– Continuă, zise el, văzînd-o că ezită.

– Dacă Todd a fost cumva implicat în ruperea relației lor?

Încruntat, el își scărpină gînditor obrazul, amintindu-și că nu se bărbierise în acea dimineață.

– N-ar apărea prea devreme un conflict prea grav? În primele capitole, încerc să stabilesc faptul că tipii ăștia doi sînt prieteni cu adevărat. Pînă la urmă, prietenia lor e zdruncinată și în final distrusă de spiritul lor competitiv. Dar dacă Todd se amestecă în viața amoroasă a lui Roark, apoi îi trage țeapa cu Hadley, toate astea îl transformă imediat într-un ticălos, iar pe Roark în erou.

– Și nu așa ar trebui să fie? Așa mă gîndesc eu la ei.

– Serios?

– Te surprinde?

– Povestea nu s-a sfîrșit încă. Pînă cînd o să ajungi la final, s-ar putea să-ți schimbi părerea.

Ea îl privi în ochi, de parcă ar fi vrut să vadă deznodămîntul în spatele lor.

– Nu prea am de ales, nu?

– Nu.

– În regulă. Pînă atunci, ce părere ai despre sugestia mea cu privire la viața amoroasă a lui Roark?

– Repet, Maris, acordă-mi un răgaz.

Ea se aplecă nerăbdătoare în față.

– Ai făcut deja modificarea, nu-i așa? Mai e ceva, nu? Aceeași fată?

– De ce nu-ți găurești buricul?

– Poftim?

– Dacă ai de gînd să porți fuste mulate pe șolduri și cămăși înnodate în talie, de ce nu...

– Te-am auzit.

- Atunci de ce?
- Pentru că nu vreau.
- Păcat.

- Gîndul ăsta mă înfioară.

- O verigă mică. Un cerchel minuscul cu diamant. Ar fi sexy. Pardon. *Mai sexy*. Își ridică privirea de la talie spre chipul ei. Imaginea buricului tău e oricum foarte excitantă.

Ea își îndreptă umerii.

- Parker, dacă sîntem pe cale să avem o relație profesională, n-ar trebui să-mi vorbești în felul ăsta.

- Pot să-ți vorbesc cum dracu' îmi place.

Ea scutură încăpățînată din cap.

- Nu, dacă vrei să lucrezi cu mine, nu poți.

- Ești liberă să pleci.

Maris rămase pe ladă. Parker știa că așa o să facă. Așa sperase să facă.

Bubuiiau tunetele și ploaia răpăia pe acoperiș, dar zgomotele nu făceau decît să sublinieze tăcerea încordată ce se așternuse între ei. Parker își aduse fotoliul mai aproape de ea, pînă cînd genunchii lui se aflară la doar cîțiva centimetri de-ai ei.

- Ce i-ai spus soțului dumitale?

- Despre ce?

- Despre șederea aici. Presupun că l-ai sunat.

- L-am sunat. I-am lăsat vorbă că totul e în regulă.

- I-ai lăsat vorbă?

- La secretara lui.

- N-are telefon mobil? Vezi dumneata, îmi face impresia că e genul de tip care umblă cu o chestie din aia lipită efectiv de ureche.

- Lua prînzul cu redactorul departamentului nostru de publicații electronice. N-am vrut să-i întrerup. O să-l sun mai tîrziu.

- Cînd o să te duci la culcare?

- Posibil. Ce contează?

- Mă întrebam doar dacă o să-ți pui o pijama la noapte. Sau dormi întotdeauna dezbrăcată, ca azi-noapte?

- Parker...
- Despre ce-o să vorbiți?
- Nu e treaba dumitale.
- E așa de plăcut? Sau așa de rău?

Maris răsuflă adânc și zise pe un ton apăsător:

- O să-i spun că am descoperit un scriitor extrem de talentat, care...

- Te rog, mă faci să roșesc.
 - Care e pe deasupra și cel mai prost crescut, insolent și respingător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.
 El zîmbi.

- Ei bine, asta ar fi adevărul.

Apoi zîmbetul i se stinse treptat. Împingînd puțin roțile fotoliului, se apropie de ea cu încă vreo doi centimetri.

- Pariez că n-o să-i spui că te-am sărutat, spuse el cu voce joasă. Pariez că o să omiți partea asta.

Ea se ridică brusc, răsturnînd lada. Încercă să-l ocolească, dar el se mișcă la fel de repede și folosi fotoliul ca să-i blocheze drumul.

- Dă-te la o parte, Parker. Acum mă întorc la cabană.
 - Plouă.
 - N-o să mă topesc.
 - Ești furioasă. Ori ți-e frică. Să te uzi learcă, poate.
 - Nu mi-e frică de dumneata.
 - Atunci așază-te la loc. Văzînd că ea nu se mișcă, făcu un semn spre ușă. Bine. Pleacă. Fă-te flească. Asta va însemna să-i dai explicații lui Mike. O să iasă tîmbălău, dar dacă asta vrei...

Ea se uită la rafalele de ploaie, apoi întoarse lada fără tragere de inimă și se așeză pe ea afectată și iritată.

- Spune-mi cum ți-ai cunoscut soțul, Maris.
- De ce?
- Vreau să știu.
- Pentru ce?
- Numește-o curiozitate creatoare.
- Numește-o obraznicie.
- Ai dreptate. Eufemismele sînt o proptea. Sînt obraznic.

Studiindu-i expresia, Parker se aștepta ca ea să se închidă în sine și să refuze continuarea conversației, însă Maris își cuprinse talia cu brațele – ca să-și ascundă buricul, fără îndoială – și zise:

– Noah a venit să lucreze la Matherly Press. Îl cunoșteam cu mult timp înainte; avea reputația de-a fi creierul din spatele unei edituri rivale. Când a venit la noi, m-a încântat ocazia de-a lucra cu el. Cu timpul am înțeles că sentimentele mele erau mult mai profunde decât simpla admirație pentru un coleg. Eram îndrăgostită de el.

La început, tatăl meu a fost îngrijorat de faptul că mă angajasem într-o idilă de birou. Îl preocupa și diferența de vîrstă dintre noi. M-a încurajat să mă întîlnesc cu alți bărbați și chiar a organizat niște petreceri la care am fost pețită de fiii și nepoții prietenilor și asociaților lui. Dar eu deciseseam. Noah era singurul bărbat pe care-l voiam. Din fericire, mi-a împărtășit sentimentele și ne-am căsătorit. Ea își înclină capul în semn de final. Asta e. Ești mulțumit?

– De cînd ești măritată?

– De aproape doi ani.

– Copii?

– Nu.

– Cum așa?

Ea îl privi urît, iar el ridică mîna, într-un gest de conciliere.

– Ai dreptate, e o chestiune intimă. Dacă ești sterilă...

– Nu sînt.

– Atunci el e?

Ea se pregăti să se ridice iarăși de pe ladă, însă Parker făcu un semn cu palmele ridicate.

– Bine, bine, subiectul „copii“ e tabu. N-o să-l mai discut. Parker făcu o pauză, vrînd parcă să-și pună gîndurile în ordine. Deci îl vedeai în fiecare zi pe Noah la birou și-ai căzut imediat pe spate.

– De fapt, îl iubeam nebunește chiar înainte de a-l cunoaște.

– Cum așa?

- Îi citisem cartea.
- *Învinșii*.
- O știi? A, sigur, din articol. Exista acolo o referință la romanul lui Noah.
- Da, însă eram deja la curent, spuse el. L-am citit când a apărut.
- Și eu. De vreo cincizeci de ori.
- Glumești?
- Nu. Îl ador. Personajul principal, Sawyer Bennington, a devenit bărbatul fanteziilor mele romantice.
- Ai fantezii?
- N-are toată lumea? Nu e ceva rușinos.
- Poate că nu pentru dumneata. Eu am avut niște fantezii destul de rușinoase. Vrei să le auzi?
- Ești incorigibil.
- Exact așa m-a descris mamei educatoarea mea de la grădiniță.
- Când...?
- Când m-a găsit trei zile la rînd în toaletă, probînd noua mea jucărie preferată.
- Nici măcar n-o să te-ntreb care-i aia.
- Ai face mai bine. În fine, despre ce discutăm?
- Despre Sawyer Bennington.
- Așa e. Eroul și subiectul fanteziilor dumitale romantice. Lucru care mi se pare ciudat.
- De ce?
- Nu era un fel de infractor?
- Un hoț și un ucigaș.
- Considerat în general un infractor.
- Dar faptele lui erau motivate de ceea ce pățiseră soția și copilul lui. Când le-a descoperit cadavrele, am plîns în hohote. Și-acum plîng, de cîte ori citesc cartea.
- Expresia de pe chipul ei deveni visătoare, plină de nostalgie.
- Sawyer e un bărbat dur. Cu toată lumea, în afară de Charlotte. S-au iubit cu pasiune, cu acea dragoste pe care

nici măcar moartea n-o putea distruge. Când l-au spânzurat pentru crimele lui, el se gîndea la...

Vocea i se stinse. Stînjenită, dădu ușor din umeri.

– Iartă-mă, Parker. Cred că-ți dai seama cît de mult îndrăgesc romanul ăla.

– Vorbești despre personaje de parcă ar fi reale.

– Noah a făcut o treabă grozavă creîndu-le, și uneori uit că sînt fictive. De fapt, începe să-mi fie dor de ele. Când se întîmplă asta, deschid la întîmplare cartea și citesc cîteva paragrafe. E ca și cum le-aș vizita.

– N-au făcut și un film?

– A fost o prostie că nu s-a ecranizat cartea. Dar, ca să nu-i nedreptățesc pe producători, nu cred că un film ar fi ieșit mai bun. Unii critici au afirmat răspicat că *Învinșii* e cel mai bun roman istoric după celebrul *Pe aripile vîntului*.

– Un mare compliment.

– Dar, după părerea mea, meritat.

– Și pe urmă ce-a mai scris?

– N-a mai scris. Exuberanța ei se redusese considerabil. Noah s-a implicat foarte mult în editarea *Învinșilor* și-a hotărît că aceea era chemarea lui, nu scrisul. În plus, presupun că, atunci cînd romanul tău de debut e primit cu atîta entuziasm de critică și public, gîndul că trebuie să continui cu ceva la fel de bun devine descurajant. Chiar terorizant. N-a mai scris deloc. Pînă de curînd.

Parker o privi cu atenție.

– Scrie din nou?

– Și-a pregătit un birou special pentru asta. Sînt foarte bucuroasă.

De fapt nu părea bucuroasă. O cută superficială, dar vizibilă, apăruse între sprîncenele ei. Parker se îndoia că ea își dădea seama cît de ușor o trăda expresia feței, pentru că altfel s-ar fi controlat.

După un moment de tăcere, el întrebă:

– Ce alte personaje au jucat roluri importante în fanteziile dumitale?

– Mai multe, recunosc eu ea, rîzînd ușor. Dar nici unul ca Sawyer Bennington.

Parker se aplecă în față și vorbe mai tare, atît cît să acopere zgomotul ploii.

– Maris, există vreo posibilitate, oricît de vagă, să te fi îndrăgostit de personaj și nu de autor?

Pe chip i se citi furia, care apăru și dispăru cu iuțeala fulgerului. Zîmbi întristată.

– Avînd în vedere felul în care am vorbit despre Sawyer, bănuiesc că e o întrebare firească. Mulți autori mi-au spus că cititorii lor îi confundă adesea cu personajele pe care le-au creat, iar atunci cînd se întîlnesc, cu ocazia acordării de autografe, constată dezamăgiți că scriitorii sînt oameni obișnuiți. Nu se potrivesc cu imaginea pe care cititorul și-a format-o despre ei.

– Frumos discurs. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ea redeveni nervoasă.

– Nu fi ridicol. M-am îndrăgostit de soțul meu. Mai întîi de talentul lui, pe urmă de bărbat. Îl iubesc și-acum.

Parker o privi îndelung.

– La cine se gîndea?

– Cine, Noah?

El dădu din cap.

– Eroul cărții. Sawyer. Spuneai că atunci cînd l-au spînzurat se gîndea...

– Aha. Se gîndea la prima oară cînd a văzut-o pe Charlotte.

Ea avu o ezitare, însă Parker îi făcu semn să continue.

– Noah a scris pasajul ăla atît de alert, furnizînd atîtea amănunte, încît vedeam în fața ochilor livada, simțeam mireasma fructelor coapte și căldura. Sawyer călătorea de mai multe zile, îți amintești? Ajunge din întîmplare la ferma familiei lui Charlotte, unde speră să găsească apă pentru el și pentru calul lui.

Nimeni nu e prin preajmă, locul pare pustiu. Dar în vreme ce se îndreaptă spre jgheabul cu apă, o zărește pe Charlotte dormind pe niște pături, la umbra unui piersic.

Lîngă ea doarme un sugar. Sawyer își închipuie că acel copil e al ei. Maris zîmbi și adăugă încet: Se bucură cînd află că sugarul e fratele ei.

Parker era fermecat de cadența glasului ei. Simțea că pătrunsese în decorul descris.

— Charlotte e cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată Sawyer. Părul ei lung era despletit. Descrierea lui, a trăsăturilor ei, a buzelor se întinde pe mai multe paragrafe. Din cauza căldurii, ea își ridicase rochia pînă la genunchi și se descălțase. Sawyer e un tînar în putere. Vederea pulpelor și-a picioarelor ei goale îl răscolește. Ar fi putut la fel de bine să fie goală. E fascinat de mișcarea sînilor ei în ritmul respirației. Totuși, există și un anume respect în admirația lui, de parcă ea ar fi fost la fel de intangibilă ca și Sfînta Fecioară.

Ar fi trebuit să se poarte ca un gentleman și să se retragă din clipa în care o văzuse. Totuși, el rămîne pe loc și-o privește pînă cînd aude o căruță ce se apropie, vestind întoarcerea familiei ei, care fusese în oraș după provizii. Charlotte n-a aflat niciodată că el o privise dormind în acea zi. El nu i-a spus niciodată, de aceea cred că era o imagine dragă inimii lui. Era o amintire prea frumoasă ca s-o împărtășească; nici măcar cu ea. Era atît de prețioasă, încît și-a reamintit-o în ziua execuției. O retrăia atunci cînd trapa spînzurătorii s-a deschis sub el. Pentru că fusese cea mai importantă zi din viața lui, a murit retrăind imaginea de-atunci a lui Charlotte.

Parker o ascultase. Nemișcat. Atent la fiecare cuvînt. După ce ea tăcu, se uită unul la altul preț de cîteva clipe. Nici unul din ei nu era capabil sau dornic să risipească vraja. Cînd vorbi, într-un tîrziu, Parker avea glasul neobișnuit de răgușit:

— Tu trebuia să fii scriitor, Maris.

— Eu? Nu, spuse ea, dînd din cap și rîzînd încet. Invidiez talentul. Îl recunosc la cei care au fost binecuvîntați cu el, dar eu sînt un intermediar, nu un creator.

El îi cîntări spusele o vreme, apoi zise:

– Știi ce face scena aia așa de erotică?

Curioasă, ea își înclină capul.

– Faptul că el a avut o intimitate spirituală cu ea, fără ca ea să știe.

– Da.

– Ochii și mintea lui au atins ceea ce-ar fi vrut să atingă mîinile și buzele lui. Nu văzuse mult, dar se simțea vinovat doar fiindcă se uitase.

– Interdicția.

El încuviință și spuse cu o voce și mai joasă:

– Cel mai puternic stimulent sexual. Ceea ce nu e pentru noi. Ceea ce nu putem avea. Ceea ce vrem atît de mult să putem gusta, dar nu putem atinge.

Maris inspiră scurt și expiră încet. De-abia acum își simți șuvițele de păr ce-i atîrnau pe ceafă; întinse mîna spre ele, dar nu părea în stare să le aranjeze. Își lăsă mîna în poală, după ce se opri la nasturele cu care se jucase mai devreme. De astă dată îl atinse doar cu degetele, vrînd parcă să se convingă că mai era acolo. Privirea lui Parker se îndreptă spre el, și rămase acolo.

Deodată, ea se ridică în picioare, în spațiul îngust care-i separa.

– Acum mă întorc la cabană. Ploaia s-a oprit.

Nu era chiar așa. Încetase să mai toarne cu găleata, dar mai ploua mărunț. Parker nu se împotrivi. O lăsă să treacă.

Aproape.

Înainte ca ea să termine de făcut pasul, el întinse mîinile și-o opri. O apucă de sub talie, apăsîndu-i cu palmele oasele șoldurilor. Ochii lui erau la nivelul porțiunii ispititoare de piele goală dintre bluză și fustă. Încet, el ridică privirea.

Maris privea în jos către el, surprinsă și temătoare. Își ridicase brațele, parcă neștiind unde să le pună, ce să facă cu ele.

– Știm amîndoi de ce te-am sărutat aseară, Maris.

– Ca să mă pui pe fugă.

El se încruntă.

– Asta iese din discuție. Te-am sărutat fiindcă i-ai înfruntat pe cei de la Terry și i-ai făcut de ocară pe toți, inclusiv pe mine. Te-am sărutat fiindcă doar uitându-mă la tine mi se făcea dor s-o fac. Te-am sărutat pentru că sînt un ticălos dezgustător, iar gura ta părea numai bună de sărutat. Mai pe șleau, te-am sărutat fiindcă așa am vrut. E un lucru pe care-l recunosc și știi al naibii de bine treaba asta. Dar e o întrebare care mă scoate din minți.

Se uită mai intens în ochii ei, străpungînd-o cu privirea.

– De ce mi-ai răspuns la sărut?

14

Apelul lui Maris veni într-un moment nepotrivit, dar Noah își zise că era mai bine să răspundă ca să nu-i trezească vreo bănuială. Peste zece minute avea programată o întâlnire. Totuși îi ceru secretarei să-i facă legătura.

– Iubito! Cît mă bucur că te aud.

– Și mie îmi pare bine că vorbesc în sfîrșit cu tine, spuse ea. După atîta timp, vocea ta sună ciudat.

– Ciudat?

– Auzul mi s-a acomodat cu accentul din sud.

– Dumnezeu să te-ajute.

– Ba chiar mai rău, m-am scăpat de cîteva ori și-am zis „voi ăștia“, și-am prins gustul crupelor. Secretul e să pui multă sare, piper și să le îmbibi cu unt.

– Mai mănîncă mult așa și-o să te întorci la mine o grăsană.

– Să nu te mire dacă o s-o fac. Ce nu gătesc cu unt, suduștii prepară cu untură, iar totul e delicios. Ai mâncat vreodată tomate verzi prăjite?

– Ca titlul de film?

– Și de carte. Numite amîndouă după ceva real. Tăvălite prin mălai, prăjite în untură, sînt formidabile. Mike m-a învățat cum să le prepar.

– Extraordinarul autor știe să gătească?

– Nu Mike e autorul. El e... mă rog, Mike face aproape totul pe-aici, dar nu scrie.

Noah se uită la ceasul Tiffany din argint de pe biroul său și se întrebă cum ar putea încheia în mod elegant conversația.

– Cartea merge bine? Cum lucrezi cu autorul?

– E talentat, Noah. E și încăpățînat, dificil uneori, imposibil alteori. Dar e o provocare căreia nu-i pot rezista.

– Deci călătoria a fost productivă?

– Da. Și dacă nu e nevoie de mine acolo, o să rămîn aici și în week-end și-o să-l ghiftuiesc pe scriitor cu critici constructive și încurajări. Nu am de ce să mă grăbesc, nu-i așa?

– În afară de faptul că mi-e dor de tine, nu.

– Dorul tău de mine nu e puțin lucru.

– Nu sînt atît de egoist încît să-ți cer să te întorci doar din cauza mea. După entuziasmul din glasul tău, îmi dau seama cît te bucuri că te-ai apucat iarăși de munca de editor.

– Foarte mult. Scrii?

– Cînd pot. Am fost ocupat cu niște rapoarte din trimestrul doi, dar am reușit să scriu vreo două ceasuri în fiecare seară. După o scurtă pauză, adăugă: N-ai de gînd să mă cicălești în legătură cu randamentul meu, nu-i așa?

– Eu nu i-aș spune cicăleală.

– Amintește-ți că e o ocupație în timpul liber, Maris. Nu-i pot acorda prioritate față de responsabilitățile mele de-aici.

– Înțeleg. Numai că sînt nerăbdătoare să citesc ceva nou scris de autorul meu preferat.

– Să nu stai cu sufletul la gură. S-ar putea să dureze ceva timp, iar procesul de creație nu poate fi grăbit.

– Ți-ai conturat planul?

– Sînt pe-aproape, răspunse el evaziv.

– Orice-ai scrie, va merita din plin așteptarea.

– Dacă ai atîta timp pentru lecturi de plăcere, înseamnă că nu-ți dăm destul de lucru.

– Nici o grijă, zise ea rîzînd. Sînt ocupată pînă peste cap cu proiectul ăsta, pe lîngă celelalte manuscrise care urmează să apară în următoarele cîteva luni. O să editez și-n somn.

Lui Noah îi plăcea ce auzise. Dacă ea avea mult de lucru, el va fi liber să-și consacre mai mult timp finalizării afacerii cu WorldView. Resimțea presiunea termenului final impus pe neașteptate de Morris Blume. Deși nu-i plăcea să fie strîns cu ușa, se bucura că avea un țel precis, o linie de sosire spre care să-și orienteze efortul final.

Nu era alarmat, ci cuprins de agitație de cîte ori se gîndea la asta. Era convins că va respecta termenul. Dacă din vreun motiv oarecare nu l-ar fi respectat, era la fel de convins că-l va îndupleca pe Blume să-i acorde o amîinare. Directorul executiv își dorea prea mult Matherly Press ca să renunțe la ea pentru un răgaz de cîteva zile.

Plecarea lui Maris din oraș picase la țanc. În absența ei, îi era mai ușor să-l manipuleze pe Daniel. Bătrînul trebuia prelucrat cu grijă. Subtilitatea era cheia. Atacă-l pe Daniel cu ceva și el s-ar fi bătut pînă la ultima suflare. Mîngîie-l ușor și s-ar putea răzgîndi. Poate că nu la fel de ușor ca alții, însă Noah nu se îndoia de abilitatea lui de-a anihila toate obiecțiile socrului său față de o fuziune.

Absența lui Maris îi mai îngăduia și să petreacă mai mult timp cu Nadia. Dacă era nefericită, putea fi o scorpie, iar ea era nefericită atunci cînd se simțea lipsită de timp și atenția pe care considera că le merită.

– De-abia aștept să citești cartea asta, Noah, zise Maris, aducându-l din nou în cadrul conversației.

Ce spusese ea în ultimele minute? Adâncit în propriile-i gânduri, nu reținuse o vorbă din spusele ei.

– Autorul nu mi-a împărtășit tot planul cărții, continuă ea, dar cred că o să fie bună.

– Dacă tu crezi că o să fie bună, atunci așa va fi. Uite, iubito, detest să scurtez conversația noastră, dar trebuie să fiu în hol peste două minute.

– Ce mai e nou?

Ea puse întrebarea ironic, dar fără maliție.

– Am o întâlnire cu Howard, și știi cât e de exigent în materie de punctualitate. Howard Bancroft era principalul avocat de la Matherly Press și șeful departamentului juridic. Dacă o să întârzie o secundă, o să fie în toane proaste câteva zile la rînd.

– Ce scop are întâlnirea?

– Acum nu-mi amintesc exact. Ceva legat de-o autorizare a noastră în străinătate, mi se pare.

– Nu vreau să te pun rău cu Howard, zise ea, însă mai e ceva despre care vreau să vorbesc.

El făcu efortul să-și alunge nerăbdarea din glas.

– Atunci n-o să mă grăbesc. La ce te gîndești?

– Tata e bine?

– Așa se pare. L-am văzut aseară și-am vorbit cu el și azi-dimineață.

– A venit la birou?

– Nu, a sunat să mă întrebe dacă mă pot descurca fără el astăzi. L-am îndemnat să stea acasă nu numai azi, ci tot restul săptămînii. Tu nu ești aici, așa că n-avem întâlniri programate la care să nu mă descurc singur. Pentru el e un moment ideal ca s-o lase mai moale.

– O să se plictisească.

– De fapt, are un program destul de încărcat. Spunea că vrea să-și petreacă dimineața la biroul de-acasă, ca să rezolve niște probleme personale; apoi urmează să ia masa cu un vechi prieten. Se întîlnesc la Four Seasons.

– Masa cu un vechi prieten, repetă ea absent. Sper să nu bea prea mult vin.

– Și-a cîștigat în mod sigur dreptul de-a bea cîteva pahare de vin la prînz, Maris.

– Știu, dar mă gîndesc cum o să urce pe urmă scara de-acasă. Cu încheieturile lui slabe...

– Trebuie să-și păstreze echilibrul. Înțeleg ce vrei să spui.

– Cînd cineva de vîrsta lui cade și își fracturează șoldul, nu se mai vindecă niciodată complet. Iar el nu poate suporta să stea țintuit la pat.

– O să-i spun lui Maxine să-l supravegheze mai atent.

– Nu! Asta ar declanșa al treilea război mondial, exclamă ea. O să se înfurie pe ea că-l dădăcește, pe urmă o să se înfurie pe mine că i-am cerut ei asta.

– Iar ai dreptate, zise el. Ce zici...

– Ce?

– Păi, mă gîndeam să-ți sugerez să vorbesc eu cu el. Să-l avertizez în mod discret. Ca de la bărbat la bărbat.

– Da, spuse ea, ușurată. Planul ăsta îmi place mai mult.

– Atunci o să trec în seara asta pe-acolo și-o să vorbesc cu el.

– Mulțumesc, Noah.

– N-ai pentru ce. Altceva?

– De ce mă-ntrebi?

– Mă așteaptă Howard.

– Ah, îmi pare rău, am uitat. Nu trebuia să te rețin.

– Aiurea. Asta era important.

Noah voia să încheie repede convorbirea, dar nu dorea s-o lase îngrijorată în privința lui Daniel. Frămîntarea asta ar fi putut-o aduce repede înapoi.

– Maris, nu-ți face griji în legătură cu Daniel, zise el tandru. E un bătrîn dur, mai tare decît îl credem noi. Zău că n-ai de ce să fii alarmată. În ultimele zile părea mai mult decît oricînd Daniel cel dintotdeauna. Clocotea de energie.

– Sînt convinsă că ai dreptate. Numai că, atunci cînd nu sînt lîngă el, imaginația mea o ia razna și-ncep să-mi fac griji.

– Inutil, te asigur. Acum iartă-mă, dar chiar trebuie să fug.

– Cere-i scuze lui Howard din partea mea. Spune-i că ai întîrziat din vina mea.

– Nu-ți fie teamă. Așa o să fac, spuse el, chicotind. Pa.

– Noah, adăuga ea înainte ca el să închidă telefonul, te iubesc.

Preț de o clipă, el fu surprins. Apoi, cu aerul distrat al unui soț devotat, însă foarte ocupat, el răspunse:

– Și eu te iubesc, draga mea.

Declarațiile de dragoste nu însemnau nimic pentru el. Erau înșiruiți de cuvinte fără nici o importanță. Spusese multor femei că le iubea, dar numai cînd încerca să le obțină favorurile. Își exprimase verbal iubirea pentru Maris pe cînd îi făcea curte, pentru că așa era de așteptat. Își declarase dragostea pentru ea ca să obțină acordul tatălui ei pentru căsătorie și jucase expresiv și pînă la capăt rolul soțului proaspăt căsătorit. În ultimele luni, însă, declarațiile lui deveniseră tot mai rare.

Dimpotrivă, Maris avea o fire afectuoasă. Era iritant de sensibilă. Își declara dragostea cel puțin o dată pe zi; deși se obișnuise s-o audă, el tot nu avea nici o legătură cu sentimentul corespunzător. Totuși, acea ultimă declarație de dragoste îl pusese pe gînduri. Nu cuvintele în sine fuseseră ciudate, ci felul în care ea le rostise. Îi sunase de parcă ea încercase să reîmprospăteze, fie în mintea lui, fie într-a ei faptul că ea îl iubea. Oare petrecerea-surpriză n-o asigurasă de devotamentul lui? Îl mai bănuia încă de infidelitate?

În timp ce trecea în grabă pe lîngă secretara lui Bancroft, salutînd-o cu un semn din cap, și intra în biroul avocatului, conversația cu Maris îi stăruia în minte. Ridicase niște întrebări la care trebuia să se gîndească.

Acel „te iubesc“ al ei fusese rostit cu o nuanță de disperare. Trebuia să afle ce însemna asta, dacă însemna ceva.

Un lucru era sigur: ea nu și-ar fi mărturisit dragostea dacă ar fi cunoscut conținutul dosarului pe care-l adusese cu el în biroul avocatului.

– Salut, Howard. Scuze pentru întârziere. I-o luase înainte, pentru a evita vreo remarcă de-a lui Bancroft. Am vorbit la telefon cu Maris și-am informat-o că o să primească documentul ăsta mâine sau cel mai târziu poimâine. E la dracu-n praznic, la marginea lumii, dar m-a asigurat că poșta funcționează.

Fără să fie invitat, se așează pe o canapea mică și își întinse brațele pe spetează – imaginea vie a nonșalanței. Uitându-se pe fereastra din spatele biroului avocatului, remarcă:

– Să știi, Howard, tot nu pricep ce-ai făcut ca să meriți biroul ăsta. Are o priveliște magnifică.

Atitudinea lui frivolă era menită să distragă atenția lui Bancroft de la problema în discuție. Știa din experiență că micul evreu nu era un adversar de neglijat. Înfațișarea lui ofilită îi adăuga un deceniu la vîrstă. În pantofi cu talpă groasă avea o înălțime de un metru și șaizeci și doi. Capul îi era pleșuv și ascuțit, cu o proeminență vizibilă pe creștet. Era adeptul bretelelor late, pe care le purta la niște pantaloni de tweed, indiferent de anotimp. Pe nas purta ochelarii pentru citit, mici și rotunzi. Howard Bancroft părea un pitic. Sau mai exact, ceea ce și era – un jurist viclean.

– Documentul e gata? întrebă Noah, deși actul respectiv se afla așezat la vedere, pe biroul avocatului.

– E gata, răspunse Bancroft.

– Mulțumesc că l-ai pregătit așa de repede.

Noah se aplecă și întinse mîna după document, dar Bancroft puse pe el mîna-i pătată, cu vine proeminente.

– Nu așa repede, Noah. Nu doresc să ți-l dau astăzi.

– De ce?

– Ți-am urmat indicațiile și-am întocmit documentul așa cum ai cerut, dar... Pot să fiu sincer?

- Am câștiga timp.
- Am ezitat să redactez documentul așa cum ai cerut tu. Conținutul lui e tulburător.

Avocatul își scoase ochelarii și începu să le lustruiască lentilele cu o batistă mare, albă, pe care o scosese din buzunarul pantalonilor. În timp ce-o scutura, lui Noah i se păru că flutura steagul capitulării, ceea ce chiar ar fi putut să facă. Howard Bancroft nu avea cum să câștige această bătălie.

- Da? În ce fel e tulburător?

Noah formulase întrebarea pe un ton suficient de tăios pentru a-l preveni pe avocat că motivele pentru care solicita acel document nu puteau fi discutate. Nici măcar puse la îndoială. Totuși, Bancroft nu pricepu aluzia.

- Ești sigur că Maris aprobă treaba asta?
- Am făcut cererea în numele ei, Howard.
- De ce crede ea că e necesar un asemenea document?

- Știi ca și mine, ca și Maris, că activitatea editorială nu mai e artizanatul pentru domni ca acum o sută de ani. A devenit o luptă pe viață și pe moarte, ca în orice alt domeniu. Dacă rezisti pe piața asta, ai putea fi sprijinit. Dacă te mulțumești să-ți menții statutul, rivalii tăi te depășesc și, cât ai zice pește, te trezești pe ultimul loc. Nu vrem ca Matherly Press să se sufocă cu praful stîrnit de alții, nu-i așa?

- Țasta-i un discurs emoționant, Noah. Îți sugerez să-l rostești la următoarea ședință a departamentului comercial, pentru regrouparea forțelor. Totuși, nu reușesc să înțeleg ce legătură au aspectele serioase pe care le-ai menționat cu întrebarea mea sau cu documentul ăsta.

- Documentul ăsta, zise Noah, arătînd spre locul de pe birou unde se afla, e sistemul nostru de siguranță. Industria editorială se modifică în mod constant și rapid. Matherly Press trebuie să fie pregătită pentru orice situație neprevăzută. Trebuie să fim capabili să acționăm cu

mobilitate, astfel încât, dacă apare vreo ocazie favorabilă, s-o putem exploata imediat.

– Fără acordul lui Daniel.

Noah arboră o expresie tristă.

– Ah, Howard, ăsta-i impedimentul. Lui Maris i se sfișie inima, ca și mie, pentru că Daniel înaintează în vîrstă. E o realitate tristă, pe care am fost nevoiți s-o acceptăm. Dacă sănătatea lui s-ar deteriora brusc, să zicem că din cauza unei crize care să-l facă incapabil să ia decizii în afaceri, această împuternicire ar garanta o tranziție lină și-ar proteja compania de o prăbușire în haos.

– Eu am redactat clauzele, Noah. Cunosc rostul lor. Mai știu și că există documente similare, de ani de zile. Le-a întocmit domnul Stern, avocatul personal al lui Daniel, cînd Maris a împlinit douăzeci și unu de ani. Am copii în dosarele mele, așa că știu că documentele astea includ un testament și, după cum spuneai, abordează orice situație neprevăzută. Dacă s-ar întîmpla ceva neașteptat, Maris are deplina împuternicire de-a lua decizii în numele lui Daniel, atît în viața privată, cît și în activitatea profesională.

– Știu că există deja niște documente. Dar ăsta e diferit.

– Sigur că e. Le anulează pe celelalte. În plus, îți asigură *ție* împuternicirea de a lua decizii în numele lui Daniel.

Noah se simți ofensat.

– Sugerezi că eu mă insinuez...

– Nu. Atît Daniel, cît și Maris mi-au atras atenția să modific documentele de împuternicire ca să te includ și pe tine. Numai că responsabilitatea asta cade în sarcina domnului Stern, nu într-a mea.

– Tu ești mai convenabil.

– Pentru cine?

Noah se uită urît la el.

– Ce găsești așa de tulburător, Howard?

Avocatul ezită, de parcă ar fi știut că era imprudent

să continue, însă pînă la urmă convingerile lui îi învinseră prudența.

– Mi se pare o scamatorie. Am impresia că e o treabă făcută fără știrea lui Daniel.

– El a autorizat-o. Ai spus-o chiar tu cu treizeci de secunde în urmă.

Depășit de situație, Bancroft își trecu mîna peste țeasta noduroasă.

– Mă mai deranjează și faptul de-a preda un document de asemenea importanță fără să fie semnat, cu martori, în prezența mea.

– I-am spus lui Maris că refuz să-l semnez înaintea ei, spuse Noah. Am fost ferm în privința asta. Ea o să semneze la notariat, în Georgia. Cînd documentul o să fie returnat, îl semnez și eu. După ce se va întoarce Maris, o să ne întîlnim cu Daniel. Sincer vorbind, cred că el se va simți ușurat după rezolvarea problemei. Nimănui nu-i place să se creadă despre sine că e vulnerabil în caz de boală sau deces. O să fie bucuros că l-am scăpat de responsabilitatea asta.

– Nu l-am văzut niciodată pe Daniel Matherly dînd înapoi din fața realităților vieții, oricît de sumbre ar fi fost, ripostă Bancroft. Dar, lăsînd asta la o parte, de ce să nu așteptăm pînă cînd vine Maris și să rezolvăm totul atunci? Explică-mi motivul grabei.

Noah oftă, de parcă s-ar fi stăpînit să nu-și piardă răbdarea.

– Faptul că e plecată e unul dintre motivele pentru care Maris vrea ca treaba asta să se rezolve rapid. Ea lucrează cu un autor debutant, care trăiește retras. Pînă la finalizarea manuscrisului, va fi deseori plecată din oraș și va sta acolo perioade lungi de timp. Există și necazuri, Howard. Se prăbușesc avioane. Accidente de mașină. Boli neașteptate. Dacă se întîmplă ceva rău, Maris vrea ca Matherly Press să fie protejată.

– Din cauza asta devine documentul valabil doar cu semnătura ta?

Noah rosti răspicat:

– I-am spus lui Maris, îți spun și ție: fără semnătura ei pe document, eu nu-l semnez.

Bancroft îl privi lung, apoi dădu din cap.

– Îmi pare rău, Noah. Vreau ca Maris să se asigure că asta e documentul pe care-l dorește și chiar și-atunci o s-o sfătuiesc să se mai gîndească la clauzele lui. Sînt lipsite de rigoare și necorespunzătoare. Lucrez pentru familia Matherly de multă vreme. Au încredere în mine, știu că acționez întotdeauna în interesul lor. Sînt sigur că înțelegi prudența mea.

– Care e cu totul inutilă, în afară de faptul că e o insultă fățișă la adresa mea.

– Chiar și așa.

– Foarte bine. Sun-o pe Maris. Făcu semn spre telefon. Era o cacealma, dar miza pe faptul că Bancroft n-avea să sune. Sau și mai bine, Daniel e acasă azi. Spune-i să vină încoace și să studieze documentul.

– Vreau să revăd eu primele documente înainte de-a avea o întîlnire cu vreunul din ei. Pînă cînd o să am ocazia s-o fac, nu vreau să le irosesc timpul. Bancroft își împreună mîinile peste document; era un gest elocvent. Dacă Daniel sau Maris nu mă sună ca să-mi dea acordul, nu-ți pot da astăzi documentul.

Noah îl privi cu asprime. Apoi zîmbi. Surîsul i se lărgi. De fapt, chiar sperase ca întîlnirea dintre el și Bancroft să ajungă la un punct mort. Sperase ca piticania să nu capituleze atît de ușor, și să-i strice distracția. Tot ce se întîmplase pînă acum fusese o încălzire pentru marele final. Urma să se bucure din plin de el.

– Păi, Howard, zise el cu o ușoară amenințare în glas, se pare că mă suspectezi de subterfugii corporatiste.

– Nu te suspectez de așa ceva, răspunse avocatul cu blîndețe.

– Asta-i bine. Sînt ușurat să aud asta. Fiindcă n-aș suporta gîndul că mă bănuiești de duplicitate. Mi se pare

ceva condamabil, nu crezi? Duplicitatea. Trădarea. Lipsa de loialitate față de familia ta. Față de rasa ta.

Noah se uită în ochii avocatului în vreme ce ridică dosarul pe care-l adusese cu el. Apoi îl puse încet pe birou și-l împinse către Howard, care îl privi cu presentimentul cuiva nevoit să ridice capacul unui coș, știind că înăuntru stătea încolăcită o cobră. După un minut de tăcere aproape palpabilă, avocatul deschise dosarul și începu să examineze materialul dactilografiat dintre coperte.

– Cine-ar fi crezut, Howard? zise Noah. Mama ta se regula cu naștiții.

Umerii înguști ai lui Bancroft se aplecară în față.

– Vezi tu, Howard, cunoașterea înseamnă putere. M-a interesat să aflu tot ce puteam despre oamenii din jurul meu, mai ales despre cei care puteau fi un obstacol. Cercetarea trecutului tău m-a costat o grămadă de bani și mi-a ocupat un timp prețios, dar trebuie să recunosc că mi-a adus profituri mai mari decât mă așteptam.

I-am făcut mamei tale o vizită la azilul în care ai sechestrat-o. După câteva mici presiuni, ea mi-a mărturisit secretul ei rușinos și, pentru o sumă modestă, un îngrijitor i-a transcris confesiunea cuvînt cu cuvînt. Mama ta a semnat-o. Uită-te, recunoști semnătura ei pe ultima pagină? Era atît de slăbită, încît abia mai putea ține creionul în mînă. Sincer să fiu, nu m-a surprins că a murit după câteva zile.

Tu cunoști bine povestea, Howard, însă eu am fost fascinat. Avea douăzeci și trei de ani cînd a fost ridicată din casa ei din Polonia. Restul familiei, frații ei, sora, părinții au fost puși la zid și împușcați. Ea a avut norocul să fie dusă într-un lagăr de concentrare.

La acea vreme, în lumea veche, douăzeci și trei de ani era limita de vîrstă a celibatului. Mama ta a împiedicat-o pe sora ei mai tînără să se mărite cu un pețitor înfocat fiindcă nu se măritase ea. Incapacitatea ei de a atrage un bărbat aproape că a dezbinat familia.

Dar în lagăr s-a bucurat de multă atenție din partea

bărbaților. A gardienilor. Vezi tu, Howard, mama ta își punea la bătaie păsărica pentru a trăi mai bine. În fiecare zi. Timp de cinci ani. Au ajuns să-i placă favorurile ce i se acordau și se grozăvea cu ele. Ar fi putut să muncească alături de celelalte prizoniere, să aibă capul ras, să se hrănească numai cu pâine și apă, să se teamă în fiecare zi pentru viața ei. Dar nu, ea trăia pe picior mare, într-o locuință confortabilă. Mînca bine. Bea vin. Se distra cu naziștii. Era tîrfa lagărului. Și din cauza asta, era disprețuită.

Nu e de mirare că și-a schimbat numele și și-a creat un trecut fictiv atunci cînd a emigrat în America.

Povestea pe care-o spunea despre luptătorul evreu pentru libertate care și-a sacrificat viața pentru ea și copilul ei nenăscut era emoționantă, dar cu totul neadevărată, așa cum ai descoperit chiar tu cînd aveai... cît? Șapte ani? Opt? Destul de mare ca să pricepi motivul acuzațiilor ce-i erau aruncate în față. Ai venit într-o zi acasă de la școală și-ai întrebat-o de ce toată lumea îți adresa cuvinte urite și te scuipa. Atunci ea a hotărît să vă mutați de-acolo.

Mîinile lui Howard Bancroft tremurau așa de tare cînd își scoase ochelarii, încît îi scăpă pe birou. Își acoperi ochii și gemu încet.

— Ea nu știa exact care dintre gardienii lagărului era tatăl tău. Își desfăcuse picioarele pentru mulți dintre ei. Bănuia însă că era un ofițer care se împușcase în cap cu cîteva ore înainte ca Aliații să elibereze lagărul. Tu te-ai născut patru luni mai tîrziu. Presupun că sarcina era prea avansată ca să mai avorteze. Sau poate că avea o slăbiciune pentru ofițerul ăla. Am auzit că pînă și tîrfele au sentimente.

Howard, Howard, ce secret oribil ai păstrat! Nu cred că ai fi văzut cu ochi prea buni în comunitatea evreiască dacă s-ar afla că mama ta le-a oferit plăceri bărbaților care i-au trimis la camerele de gazare și că tatăl tău a ordonat ca mii de evrei să fie torturați și exterminați, nu?

Avînd în vedere că ai fost avocatul supraviețuitorilor Holocaustului, acei oameni ar putea considera cruciada ta

drept o dovadă de ipocrizie. Prietenii tăi din Israel – care sînt mulți, din cîte înțeleg – te-ar ponegri. Sîngele tău e pătat de cel al unei țirfe trădătoare și-al unui criminal... Sigur, mi-ai putea spune: *Nu poți dovedi asta*. Însă reacția ta e o dovadă suficientă, nu? În plus, nici nu e nevoie s-o dovedesc. Simplul zvon ți-ar distruge reputația de bun evreu. Chiar și aluzia la ceva atît de rușinos ți-ar produce daune iremediabile.

Familia ta ar fi distrusă. Fiindcă pînă și soția și copiii tăi cred povestea inventată de tine și de mama ta. Mă cutremur gîndindu-mă la impactul pe care l-ar avea asupra lor, imaginîndu-mi cum va trebui să le explice nepoților tăi că bunicul lor a fost rezultatul ejaculării unui nazist. Nimeni nu te-ar mai stima și n-ar mai avea vreodată încredere în tine. Ai trăi cu siguranță dezonorat, ca un mincinos și trădător al religiei și rasei tale, așa cum a trăit și mama ta.

Howard Bancroft plîngea în pumni și tot trupul îi tremura incontrollabil, de parcă ar fi avut o criză de epilepsie.

– Sigur, nimeni nu trebuie să afle, zise Noah pe un ton ceva mai blînd. Se ridică și luă de pe birou atît dosarul, cît și actul de împuternicire. Eu știu să păstrez un secret. Pe legea mea. Schiță cu mîna un X invizibil pe piept. Totuși, sînt sigur că înțelegi prudența mea, spuse el, citînd ironic afirmația anterioară a avocatului. O copie a confesiunii mamei tale se află în seiful meu. Alta e la un avocat pe care l-am angajat în acest scop. E un individ insinuant, lipsit de scrupule și pus pe procese, cu puternice tendințe antisemite.

Dacă mi s-ar întîmpla ceva neplăcut, omul are instrucțiuni precise să distribuie declarația semnată a mamei tale în sinagogile din cinci orașe și din jurul lor. Ar fi o lectură foarte interesantă, nu-i așa? Mai ales relațiile despre felul cum făcea sex oral cu ofițerii SS. Unii erau prea rasiști ca să reguleze o evreică, dar se pare că felația nu conta.

Noah traversă încăperea spre ușă. Deși avocatul nu

făcuse nici un efort să se ridice, continuînd să plîngă cu mîinile la ochi, Noah zise:

– Nu, nu, Howard, nu te deranja să mă conduci. Îți urez o zi bună.

15

Pleci mîine?

– Mîine dimineată. Maris privi agitată în jur, evitînd să se uite la Parker. Mike a aranjat să mă ia o șalupă. La nouă și jumătate pleacă un avion de la Savannah care are legătură cu o cursă din Atlanta, la aeroportul La Guardia.

– Călătorie plăcută.

Expresia lui posacă sugera că-i ura să se ducă dracului.

Îl vedea pentru prima oară pe Parker în acea zi. Dimineata, se strecurase în bucătărie și luase repede un mic dejun cu cereale, sărise peste masa de prînz, pe urmă, la ora cinci, îl rugase pe Mike să-i aducă un sandviș la cabană. Își motivase nevoia de singurătate spunînd că are de lucru. Voia să recitească manuscrisul fără să fie întreruptă. Mike îi acceptase explicația. Sau se prefăcuse c-o acceptă.

Dacă privirea încruntată a lui Parker era un indiciu, însemna că făcuse bine ținîndu-se deoparte. Părea prost dispus, pus pe ceartă. Cu cît mai repede îi spunea ce-avea de spus și pleca, cu atît era mai bine.

– Înainte de-a pleca, începuse ea, m-am gîndit că trebuie să avem o ultimă discuție despre manuscris. Mi-am petrecut aproape toată ziua reevaluîndu-l.

– Reevaluare. Așa îi spunem?

– Cui să-i spunem?

- Faptului că mă eviți.

În regulă. Voia o ceartă. De ce să-l dezamăgească?

- Da, te-am evitat, Parker. Mă poți învinui? După...

Se opri cînd Mike apăru cu o tavă.

- Cobler de piersici proaspete, anunță el.

Parker se încruntă.

- Cum de n-are înghețată?

- Voiai să se topească înainte de-a o servi? Doamne!

Mike puse tava pe masă, apoi se îndreptă tropăind în bucătărie, mormăind ceva despre cît de morocănoși erau cu toții în ziua aceea. Se întoarse cu o cutie cu înghețată de vanilie, pe care o puse cu lingurița peste porțiile aburinde de cobler.

- Eu mănînc în camera mea, spuse el, luînd unul dintre boluri. În seara asta e o selecție din filmele lui Bette Davis la televizor. Dacă *tu* ai nevoie de ceva, îți poți lua singur, îi zise el lui Parker. Maris, dacă îți trebuie ceva, bate la ușa mea. La etaj, prima pe dreapta.

- Mulțumesc, Mike. Nu cred că o să te deranjez. Coblerul arată grozav.

- Poftă bună.

După plecarea lui Mike, Parker își atacă porția de cobler cu înghețată ca și cum desertul l-ar fi înfuriat. Cînd termină, lăsă lingurița să cadă cu zgomot în bol, îl puse pe tavă, apoi își împinse fotoliul spre computerul de pe birou.

- Vrei să citești ce-am scris?

- Sigur că vreau.

Cît timp se printară noile pagini, Maris termină de mîncat coblerul. Luînd bolul de faianță cu ea, porni încet spre biblioteca ticsită, uitîndu-se la titlurile cărților lui Parker.

- Îți plac romanele polițiste.

Parker întoarse capul.

- Dacă sînt bine scrise.

- Consideri că Mackensie Roone scrie bine.

- E în regulă.

- Doar în regulă? Ai toată seria cu Deck Cayton.

– Ai citit vreuna din ele?

– Cîteva, nu pe toate. Scoase o carte din raft și-o frunzări. Mi-aș fi dorit să le publicăm noi. Se vînd ca pîinea caldă.

– Oare de ce?

– De ce-ți plac?

El se gîndi preț de o clipă.

– Sînt ușoare și amuzante.

Maris încuviință.

– Milioane de cititori din lumea întreagă cred asta. Personajul Deck Cayton place atît bărbaților, cît și femeilor. Bogăția îi conferă independență. Munca de detectiv e doar un hobby pentru el. Trăiește pe un iaht fabulos, conduce mașini rapide, zboară cu avionul personal. Se simte la fel de bine în smoching ca și în jeansi.

– Și chiar mai bine fără ei.

– Probabil că ai citit-o pe cea despre crima din colonia de nudiști.

Rînjind diabolic, Parker zise:

– E cartea mea preferată.

– De ce oare nu sînt surprinsă?

– Întorcîndu-ne la personaj...

Cu un aer absent, ea linse înghețata topită de pe linguriță.

– Deck Cayton e bine conturat. E încîntător, spiritual, arătos. E...

– O secătură.

– Uneori așa e. Cu *S* mare. Dar e conceput cu atîta iarmec, încît cititorul îi iartă defectele. Autorul îl face uman, iar cititorii se identifică și apreciază asta. Și chiar dacă e înarmat, primejdios și are un limbaj dur, Deck e în fond vulnerabil.

– Din cauza morții soției lui.

– Așa e. Se fac referiri la asta, dar n-am citit cartea.

– E prima din serie, explică el. Un accident la schi. A

provocat-o la o cursă de coborîre, iar ea s-a izbit de un copac. Autopsia a dezvăluit că era gravidă de cîteva săptămîni. Lucru pe care nu-l ştuseră. Ar trebui s-o citeşti.

– Sigur c-o s-o citesc. Îşi ciocăni uşor dinţii din faţă cu linguriţa. Vezi cum a creat autorul o justificare a vulnerabilităţii lui Deck? Cititorii se pot recunoaşte în el din cauza celui tragic accident.

– Vorbeşti ca un editor.

Ea rîse.

– Din obişnuinţă, cred.

– Te-ai gîndit mult la personaj.

– Analizez fiecare carte de succes. Mai ales pe cele publicate de alte edituri. Trebuie să ştiu de ce Deck Cayton atinge o coardă aşa de sensibilă. Încercarea de-a prevedea ce doreşte publicul să citească e una din sarcinile mele. Dar asta nu mă împiedică să fiu o admiratoare. Lăsînd la o parte motivaţia personajului, Deck e modelul eroului de acţiune supradimensionat, care elucidează întotdeauna misterul, pune mîna pe răufăcător, face amor cu iubita.

– Şi o aduce la orgasm.

Maris închise cartea cu zgomot şi-o puse la loc pe raft. El îi dăduse acea replică cu intenţia de a o provoca, şi reuşise. Însă ea n-avea de gînd să-şi manifeste iritarea.

– După cum spuneam, place atît bărbaţilor, cît şi femeilor. Afirmaţia ei îl făcu să zîmbească, dar nu comentă.

– Ce carte ţi-a plăcut din serie?

– Bani de buzunar.

El se strîmbă.

– Serios? În cartea aia, Deck seamănă primejdios de mult cu un fătălău.

– Fiindcă se arată mai sensibil faţă de personajul feminin?

Parker îşi duse batjocoritor mîinile la inimă.

– A intrat în legătură cu latura lui feminină.

– Dar se manifestă curînd ca un veritabil mojić. Spre sfîrşitul cărţii, redevine lordul care-ar dori să fie orice bărbat.

– A corespuns fantasmelor dumitale?

– Deck Cayton?

– Soțul dumitale. Cartea lui a funcționat ca o bujie pentru fantasmele dumitale. Au corespuns – *corespund* – performanțele lui în pat așteptărilor dumitale?

Ea îl privi drept în ochi.

– Parker, asta-i o întrebare nepotrivită.

– Înseamnă că nu corespunde.

– Înseamnă că nu e treaba dumitale. Curiozitatea dumitale în ce privește viața mea intimă întrece măsura. Exact din cauza asta am evitat să fiu singură cu dumneata aseară și toată ziua de azi. Ce s-a întâmplat la instalația de egrenat m-a făcut să mă simt penibil. Sînt căsătorită.

– Ce s-a întâmplat la instalația de egregat? Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva care să-ți compromită reputația de femeie măritată.

Inocența lui simulată o înfurie, însă n-avea să-i dea satisfacția de a-și exprima mînia. Schimbă tactica și arboră un aer indiferent în vreme ce ducea bolul golit la tava de pe masă.

– Ai acordat mult prea mare însemnătate acelui sărut, Parker. M-ai întrebat de ce l-am îngăduit; așa că, de vreme ce pare să-ți fie neclar aspectul ăsta, dă-mi voie să te lămuresc. L-am îngăduit deoarece, dacă te respingeam, ar fi fost nedemn și jenant pentru amîndoi. Un cart de golf nu e locul potrivit ca să susțin o partidă de box pentru a-mi apăra virtutea. Și nu te amăgi singur crezînd că mi-e frică de dumneata. Te-aș fi putut învinge.

– Ah! Asta mă rănește, Maris. Acum joci murdar.

– Cred că ăsta-i singurul gen de luptă pe care îl înțelegi.

– E singurul gen de luptă, punct.

– Cu alte cuvinte, ce rost are să te lupți dacă nu pentru a învinge?

– Al naibii de corect, spuse el cu asprime. Să învingi cu orice preț. Nu contează cu ce mijloace. Am învățat –

mai degrabă am fost învățat – lecția asta. Dacă vrei să ajungi în frunte, trebuie să dorești competiția.

Deși încordarea cu care abordase el subiectul o intriga, strălucirea din ochii lui o avertiză să nu mai insiste.

– Voiam să lucrez cu dumneata la *Invidie*. Dacă un sărut fără importanță mi-a oferit ocazia asta, am plătit un preț destul de mic. Nu putem da la o parte episodul ăla pueril ca să ne ocupăm de ceea ce m-a adus aici? Cartea dumitale și dorința mea de-a o cumpăra.

– Cu cât?

Subiectul „bani“ nu fusese discutat pînă atunci, astfel că întrebarea lui o surprinse nepregătită.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Ei bine, gîndește-te.

– E prematur.

– Poate pentru dumneata, nu și pentru mine.

– N-am văzut tot manuscrisul, Parker. Nu închei un contract pînă nu-l văd.

– Iar eu n-o să mă spetesc terminînd o carte pe care s-ar putea s-o refuzi.

– Îmi pare rău, dar așa funcționează sistemul.

– Nu și sistemul meu.

Paginile recent imprimate erau așezate ordonat în poala lui. Maris ardea de nerăbdare să le citească, dar el ținea fălcile încleștate și era îndeajuns de țifnos ca să rămînă ferm pe poziție.

– Am putea face un compromis.

– Ascult, zise el.

– Sînt dispusă să-ți ofer un avans după ce văd un plan amănunțit al cărții.

– Nu merge. Nu vreau să fac un plan.

– De ce?

– Pentru că îmi place să scriu spontan, fără vreun plan.

– Nu trebuie să-l respecti. Dacă îți vine pe parcurs o

idee mai bună, n-o să te oblig să te ții de plan. Tot ce vreau e o idee generală a modului cum vei conduce acțiunea, un rezumat al intrigii.

– Asta ar strica surpriza.

– Sînt editorul dumitale. Nu-i nevoie să fiu surprinsă.

– Ba da. Ești mai întîi cititor, pe urmă editor. Ești prima care poate spune dacă romanul e bun sau e o tîmpenie. Răsturnările de situație sînt esențiale pentru valoarea lui. În plus, aș prefera să-mi canalizez energia către textul propriu-zis și nu spre întocmirea unui plan stupid.

– Nu te pripî, Parker. Pentru binele dumitale, cît și pentru al meu.

– Nu fac planul.

– Parcă ai fi Todd.

– Todd?

Ea se duse la masa unde lăsase copia manuscrisului.

– Ia să vedem... Cred că e în capitolul șase. Ba nu, șapte. E o scenă între el și Roark. El îi spune lui Roark că profesorul Hadley i-a sugerat să modifice atitudinea personajului față de tatăl său, iar Roark a considerat sugestia bună.

Ea frunzări manuscrisul.

– Aici. Pagina nouăzeci și doi. Todd spune: „Cînd stimabilul nostru profesor scrie o carte, poate să facă ce vrea cu personajele lui. Tu poți face orice vrei cu ale tale. Dar astea sînt personajele *mele*. Eu le-am creat. Eu știu ce le face să funcționeze. N-o să le modific ca să-i fac pe plac lui Hadley. Nu. Nu, domnule. N-o s-o fac“.

Maris îl privi cu atenție. El dădu din umeri.

– În regulă. Atunci o să-l las pe Todd să vorbească pentru mine.

– Doamne, cît de încăpățînat ești.

Se priviră în ochi și, într-un tîrziu, el întrebă:

– Vrei să auzi ce-am scris astăzi în timp ce dumneata erai preocupată să mă eviți?

Ignorîndu-i sarcasmul, Maris zise:

– Sigur că vreau să... Ai spus *să aud*?

– Mă gîndeam să citesc eu fiindcă textul e ilizibil. Am scris repede. Nu mi-am bătut capul cu majuscule, punctuație și-așa mai departe. Ia loc.

Ea se cufundă în pernele moi ale unui fotoliu din răchită, își descălță sandalele și își strînse picioarele sub ea. Parker își împinse căruciorul lîngă ea, acționează frîna și potrivește abajurul unei lămpi cu picior, astfel încît lumina să cadă direct pe pagini. În afară de mica pată luminoasă, camera era întunecată.

– Ți-am urmat sfatul, Maris, și-am accentuat rolul fetei. Apare și în alte scene, dar asta dintre ea și Roark are loc în seara de după altercația lui cu Hadley. Profesorul reprogramează întîlnirea lor după Ziua Recunoștinței. Roark se întoarce la căminul frăției, îl scoală pe Todd din pat și, după cum mi-ai sugerat, îl ia la bătaie. Cîțiva colegi îi despart. Roark a apucat să-i spargă o buză și să-l facă să sîngereze pe nas. Todd își cere scuze.

– Serios?

– Serios. Îi spune că a crezut că o să fie o glumă bună, dar că nu s-a gîndit la consecințe după ce avea să-l pună rău cu Hadley. Susține că n-a crezut că Hadley o să fie atît de sever din cauza întîrzierii lui Roark. Își imaginase că Roark va fi doar puțin muștruluit, după care Hadley va începe consultația.

– E sincer Todd?

– N-avem motive să credem contrariul, nu?

– Nu. Presupun că nu.

– Bun, așadar, Roark acceptă explicația și scuzele lui Todd, dar nu-i trece furia. Se simte nenorocit. O sună pe fată și își dă întîlnire cu ea în acea seară. Îi spune că vrea mult s-o vadă, că a avut o zi cumplită, vorbe din astea.

– Are nevoie de puțină tandrețe și compasiune.

– Exact.

Parker citi frunzărind paginile de deasupra teancului, lăsându-le să cadă una câte una pe podea lângă fotoliul lui.

– Partea asta o poți citi singură. A, pe fată am botezat-o Leslie.

– Îmi place.

– Ca să mă parafralez, Roark o duce la un cinematograf în aer liber. Cumpără cartofi cu chili și suc de cireșe.

– E mînă spartă.

– Hei, acordă-i și lui o șansă, da? E un puști care are niște economii. Pe deasupra, chiar îi plac cartofii cu chili și sucul de cireșe.

– Scuze. Continuă.

– După ce mănîncă, Roark o conduce pe fată lângă lac. Parchează mașina. Închide radioul. Ia să văd... da, aici: „Liniștea care-l învăluia era calmantă și reconfortantă ca sînul mamei. Ziua aceea fusese un șir de evenimente haotice, o trepidantă serie de porniri și opriri. Între izbucnirile de mînie, fusese crunt dezamăgit de prietenul lui, de sine.“

– E bine.

– Mulțumesc, răspunse el absent, continuînd să citească. În timpul serii, Leslie fusese neobișnuit de potolită, nu plină de energie, ca de obicei. Roark își imaginează că tristețea lui trebuie să fi fost contagioasă, că o molipsise și pe ea. Cît timp mîncaseră, purtaseră o conversație banală. Poți să citești și singură.

Își trecu degetul pe pagină, pînă cînd găsi paragraful pe care-l căuta.

– Așa, ascultă.

– Ascult.

– „Luna plină ajunsese deasupra orizontului și se reflecta în apă într-un unghi atît de ascuțit, încît lumina ei tremurătoare acoperea întreaga suprafață a lacului. Era o lumină rece. Pe țărmul opus, pini înalți și arbori desfrunziți se profilau nemișcați, în noaptea fără vînt, asemeni unor desene în tuș chinezesc, pe cerul clar de iarnă.“

– Îmi place.

– Rezumînd, conversația lor a fost forțată, artificială. După ce-au plecat de la restaurant, Leslie nu l-a întrebat pe Roark unde mergeau. Pe drumul spre lac, n-a scos nici un cuvînt... Iisuse, eu am scris asta? Luă un creion roșu din buzunarul cămășii și tăie rîndul cu o linie. Tăcerea ei începe să-l calce pe nervi. Vrea să știe ce crede ea.

Parker începu să citească iarăși din manuscris.

– „Roark se abținu s-o întrebe pînă cînd simți că-i plesnește pieptul de încordare. «De ce ești așa de tăcută?» Tonul vocii lui ar fi trebuit s-o scoată din sărite.

Dar cînd Leslie se întoarse către el, citi pe chipul ei numai bunăvoință. În loc de reproșuri, înțelegere. Și Roark fu dintr-o dată șocat de frumusețea fetei.

Cînd o văzuse prima dată își zisese că era drăguță. Cu ochi blînzi. El și băieții cu care chefuisese în acea seară o remarcaseră într-un grup de studenți. Comentaseră attributele fizice pe care bărbații le comentează de obicei cu indecență. Obținuse din partea lor o notă mare. În seara aceea, însă, i se părea frumoasă într-un fel care n-avea nici o legătură cu alcătuirea plăcută a trăsăturilor sau cu proporțiile siluetei ei. Emană o frumusețe mai profundă decît înfățișarea ei ireproșabilă, mai aparte chiar decît ochii de un albastru deosebit.

Iradia o frumusețe care nu era apreciată așa cum merita. După canoanele contemporane, nu era cine știe ce. Nu era sofisticată și nepăsătoare, ci simplă și plină de căldură. Te făcea să te simți iubit și acceptat în ciuda defectelor tale, în ciuda a orice. În acea seară, Leslie era frumoasă așa cum și-ar dori oricine să fie partenera sa de viață.“

Cînd Parker se opri din citit și ridică privirea spre ea, Maris reuși doar să dea încet din cap, făcîndu-i semn să continue.

– Leslie îl întreabă ce se întîmplase în acea zi de era atît de supărat. Vorbe în sensul ăsta.

Parker lăsă pagina să cadă peste brațul căruciorului și găsi pasajul din pagina următoare de unde voia să reia lectura.

– „Roark vorbi fără să se oprească timp de zece minute. Cuvintele se revărsau într-un șuvoi neîntrerupt, de parcă toată ziua subconștientul lui le alesese și le aranjase într-o ordine care să le confere cel mai mare impact și să le facă să exprime cât mai elocvent amploarea disperării lui.

Dar pînă la urmă, deprimarea lui se transformă într-o atitudine ultragiată. El dădu curs pătimișei dispute lăuntrice purtată cu sine, dispută care justifica mînia lui față de Todd. «Fac ceva pe scuzele lui!» Strînse pumnul. «Nu poate dregea răul făcut cu atîta ușurință.»

După ce-l ocări pe Todd, îl înjură pe infatuatul profesor fiindcă fusese un ticălos prea sever, recunoscînd că îi e teamă că n-avea să mai refacă o relație normală cu Hadley, și va lua o notă proastă la examen.

În cele din urmă, fluxul verbal se redusese, apoi se opri. Roark rămase iarăși tăcut și se ghemui în haina lui, nu de frig, ci de rușine că se purtase ca un afurisit de copil smiorcăit.“

Din nou, Parker înălță capul și se uită la Maris.

– Ce zici? Să arunc manuscrisul la gunoi sau să merg mai departe?

– Continuă. Te rog.

– O să reiau lectura cu răspunsul lui Leslie.

Întorcîndu-și privirea la pagini, citi:

– „Ea așteptă pînă cînd mînia lui se evaporă. Frigul de afară pătrundea în mașină. Respirația ei forma aburi între ei. Vorbea calm, așa cum ar fi procedat cineva cu un animal plin de temperament, devenit pentru scurtă vreme docil. «Ce s-a întîmplat azi e un lucru bun, Roark.» El pufni și-o privi cu atenție. «Bun? Cum Dumnezeu să fie bun? Nu că așa crede în Dumnezeu.»

El știa că ei nu-i plăceau remarcele ateiste. Era

credincioasă devotată, și se simțea jignită de glumele făcute pe seama religiei. De obicei îl dojenea pentru asta și-i cerea să fie amabil și să păstreze pentru sine comentariile irreverențioase. De astă dată, preferă să le ignore.

«Întîmplarea asta te-a afectat atît de tare fiindcă lucrarea ta înseamnă foarte mult pentru tine.»

Era un punct de vedere interesant. Voia să audă mai mult.

«Și tocmai pentru că înseamnă atît de mult pentru tine, vei reuși. Dacă ai fi putut să nu te mai gîndești la disputa cu profesorul Hadley sau să rizi de ea, te-aș fi sfătuit să mai reflectezi la alegerea carierei tale. Ai fi putut ignora incidentul ăsta doar dacă n-ai fi fost pasionat de scris. Ceea ce s-a întîmplat ilustrează profunzimea pasiunii tale. Disperarea pe care ți-a provocat-o... dovedește cît de mare e dorința ta de-a scrie, de-a scrie bine. Ai fost lovit unde te doare mai tare, iar asta confirmă faptul că faci lucrul pentru care ai fost născut.»

Fata zîmbi și continuă:

«Nu-i nevoie să-ți confirm eu asta. Poate că tu ai și făcut-o. Și dacă ai făcut-o, înseamnă că experiența asta a meritat toată neliniștea pe care a provocat-o.»

Îi luă mîna și-o strînse între palmele ei.

«Gîndește-te, Roark, și-o să-mi dai dreptate.»

Cînd Parker se opri, Maris zise:

– E o tînră cu multă intuiție.

– Așa crezi?

Ea dădu din cap. Observînd paginile rămase în poala lui, îl întrebă:

– Cum reacționează Roark?

– În felul în care reacționează cei mai mulți bărbați într-o situație cu o anume încărcătură emoțională.

– Cum anume?

– Păi, în funcție de modul în care sîntem stimulați să ne simțim rău sau bine, fie vrem să lovim ceva, fie să regulăm ceva.

Maris își drese glasul.

- Nu cred că Roark simte nevoia să lovească.
- Nu dumneata mi-ai sugerat să amplific relația lor?
- Ba da.
- Deci, e-n regulă. Cei doi se sărută, iar acțiunea se precipită în mod previzibil. Roark îi descheie haina și se cuibărește la pieptul ei. Fata îl lasă să-i mângâie pielea. „Piele catifelată de femeie, caldă, parfumată“, scrie aici. O să mai lucrez la pasajul ăsta.

Își făcu o însemnare.

- Îi mângâie sînii. Pentru prima oară de cînd se întîlnesc, își folosește buzele. Îi sărută sfîrcurile, făcînd-o să afle cîte ceva despre stîrnirea simțurilor și despre resursele de plăcere pe care le au un bărbat și o femeie dispuși să le exploreze.

Maris își simți inima bătîndu-i cu putere în piept.

- Mireasma ei. Răsuflarea ei. Pielea fină a trupului ei simțită de limba lui. Asociată cu dezamăgirea de peste zi. Preludiul n-a fost încă epuizat. Tipul e în culmea excitației, așa că vîră mîna lui Leslie în pantalonii lui și, cu o exprimare delicată, ea îi face o treabă manuală.

- Asta-i o exprimare delicată?

Răgușeala din glasul ei îl făcu să înalțe capul și s-o privească.

- Față de alte fraze similare, e destul de delicată, da.
- Bine.
- Roark îi spune că o iubește.
- Și simte asta?
- În clipa aia? Din toată inima.

Expresia sumbră de pe chipul lui Parker o făcu să rîdă.

- Sînt sigură. Cum reacționează Leslie?

– A, spuse el, încruntându-se. După cum se va vedea, treaba manuală e cadoul ei de adio. Îl părăsește.

– Atunci și acolo?

– Așa scrie aici, negru pe alb.

– Hmm. Și ea rupe relația din motivele expuse în prima redactare?

– Da.

– Înseamnă că e fată bună, nu? Și isteță. Oricît ar dura-o, ea acționează după cum crede că e mai bine pentru amîndoi, și mai ales pentru Roark. Se gîndește mai întîi la el și la cariera lui.

– Poate. Dar trebuie să-ți spun, Maris, că imediat după orgasm, e un adevărat dezastru dacă femeia se ridică și te lasă baltă.

– Probabil.

– O, așa e, zise el, dînd din cap cu înțelepciune. Întreabă orice bărbat.

– O să te cred pe cuvînt.

– În mintea lui Roark, ea e o cățea fără inimă. N-are nevoie de mila ei, și „cine dracu’ se crede“? E teribil de furios.

Maris se pregătea să protesteze, dar Parker ridică un deget ca s-o oprească.

– Cel puțin la început. Luă din poală restul de pagini. Îmi dai voie?

– Te rog.

– „Ziua începuse prost și se termina mizerabil. Se gîndi să se îmbete, dar nu vedea ce rost ar fi avut. Dezamăgirile ar fi fost amîinate pînă a doua zi, cînd ar fi trebuit să le înfrunte avînd și handicapul unei mahmureli. În plus, n-avea nici o scuză ca să se îmbete. Dreptul ăsta aparține unui om care are ceva de sărbătorit... sau de jelit. Puteai să te plîngi de un dezastru abătut asupra ta din întîmplare, cum ar fi o pedeapsă divină sau un capriciu al sorții? Regretul provocat de propria culpabilitate nu-ți acorda un asemenea privilegiu. Răspunderea față de o situație deprimantă nu poate fi înlăturată așa de ușor.

Oricît de mult ar fi vrut să arunce vina pe Leslie, pe Hadley, pe Todd, pentru necazurile acelei zile, Roark era conștient că vinovăția, în cea mai mare parte, dacă nu toată, îi aparținea.

Leslie era mai înțeleaptă decît lăsau să se creadă anii și experiența pe care le-avea. Mai mult, era extrem de onestă. Dorințele lor personale erau prea discordante, visurile lor prea diferite pentru a avea un viitor împreună. Țelurile lor se aflau în conflict. Mai târziu s-ar fi ciocnit cu mare zgomot. Cînd s-ar fi produs inevitabila despărțire, ei ar fi rămas plini de răni și de amărăciune.

Înțelepciunea hotărării ei de-a se întoarce în orașelul natal și la primul iubit nu-i făcea mai ușoară despărțirea, dar întreruperea relației lor înainte chiar de-a fi început îi scutea de suferințe în viitor. Măcar amintirile vor fi frumoase.

Profesorul Hadley avusese tot dreptul să fie tulburat. Nu voia să aibă sub oblăduirea lui studenți stupizi. Probabil că îl supărase la fel de mult că Roark se lăsase păcălit de colegul lui de cameră, ca și faptul că acesta întîrziase. Timpul profesorului era prea limitat și cunoștințele lui prea valoroase ca să fie risipite pentru niște tîmpiți. Crezîndu-l pe Todd făcuse o mare prostie.

Roark trebuia să-i dovedească lui Hadley că, în pofida tuturor aparențelor, nu era un imbecil. Putea învăța din experiența aceea. Trebuia să învețe. Dacă n-o făcea, ar fi fost tot atît de prost și-ar fi însemnat o pierdere de vreme așa cum credea Hadley.

Ziua aceea fusese prima zi rece a anotimpului, dar fusese și prima zi din viața de adult a lui Roark Slade. Fără ceremonii sau jurăminte, trecuse printr-un ritual de tranziție. Rămășițele de inocență cu care se trezise în acea dimineață fuseseră înlăturate din personalitatea lui. După acea zi, încrederea rămînea doar un cuvînt, un ideal ce n-avea să aibă vreo realizare practică în viața lui. Începînd cu acea zi, toate convingerile lui vor fi contaminate de scepticism.

Roark deveni conștient de acea tranziție doar după mai mulți ani, când petrecea ore, zile, chiar luni răsfoind paginile istoriei personale, căutînd momentul exact în care viața lui încetase să mai fie o încîntare și devenise un blestem. Căutările lui se opreau întotdeauna la acea zi.

Timp de mai multe luni după acea zi de marți, dinaintea Zilei Recunoștinței, Roark avea să se gîndească la profesorul Hadley și la ce putea învăța din acea experiență jenantă. Avea să mediteze la tot ce aflate de la Leslie despre sine ca bărbat și ca scriitor. Evita însă să se gîndească la ce aflate despre Todd, cel mai bun prieten al lui.“

După ce termină de citit ultima pagină, Parker rămase o vreme cu privirea ațintită asupra ultimei fraze, apoi lăsă coala să-i alunece dintre degete și să cadă plutind lîngă celelalte. Podeaua din jurul scaunului cu roțile era acoperită cu file de manuscris.

Încet, fără să se uite la Maris, zise:

– Atît am scris pînă acum.

Maris își trase picioarele de sub ea și își lăsă tălpile pe podea. Își trecu palmele peste coapse, apoi lăsă mîinile jos, își ridică umerii inspirînd adînc și expiră coborîndu-i încet.

– În regulă, Parker. E împotriva politicii companiei, și implicit a principiilor mele, dar o să-ți dau un avans de zece mii de dolari doar ca să termini manuscrisul. Apoi, vom negocia termenii unui contract. Dacă refuzi condițiile noastre și vinzi cartea altcuiva, cele zece mii trebuie returnate din primele beneficii primite de la celălalt editor. Dacă accepți oferta mea, suma inițială de zece mii va face parte din avansul pe care-l vom conveni ulterior. Pînă atunci, îți sugerez să-ți iei un agent.

– Eu îți sugerez să-ți vii în fire.

– Asta-i un refuz?

– Douăzeci și cinci de mii, ca să-mi acopăr cheltuielile. Trebuie să cumpăr cartușe pentru imprimantă, hîrtie.

– A naibii de scumpă e hîrtia, zise ea amuzată. Cincisprezece mii. Asta reprezintă o dovadă de bună-credință, avînd în vedere că n-am nici măcar un plan al cărții.

El cugetă cîteva momente.

– Cincisprezece, fără clauza primei încasări, și fără ca suma să fie inclusă în avansul convenit ulterior. Cu alte cuvinte, cele cincisprezece mii sînt ale mele, orice s-ar întîmpla. Dacă Matherley Press nu-și poate permite să riște cincisprezece miare, ar trebui să-și închidă porțile.

Avea dreptate, desigur, și, în afară de salvarea aparențelor, Maris nu găsea nici un motiv pentru continuarea disputei. Discuțiile aprinse puteau fi amîinate pînă la negocierea finală a contractului.

– S-a făcut. De îndată ce ajung la New York, o să-i pun pe cei de la departamentul nostru juridic să întocmească un acord scris. Deocamdată am încheiat un acord între gentlemen.

Maris întinse mîna. Parker i-o luă și-o trase mai aproape de el.

– Oricît te-ai strădui nu poți fi un domn, îi spuse el.

Ea se aplecă, apropiindu-și fața de a lui și șopti:

– Nici dumneata.

Rîzînd, el îi dădu drumul mîinii.

– Mi se pare corect. Vrei să iei paginile astea cu dumneata?

– Te rog. Doresc să le citească și tatăl meu.

– Dar soțul dumitale?

– Noah se ocupă de chestiunile comerciale și lasă partea editorială în sarcina mea, dar, fiindcă m-am implicat atît de mult în soarta acestei cărți, sînt sigură că o să vrea s-o citească și el.

Parker își dădu fotoliul înapoi, ca să-i facă loc să îngenuncheze și să adune filele manuscrisului.

– Te-aș ajuta, dar...

– Nici o problemă.

– ... îmi place mai mult așa. De fapt, mi te-am închipuit în genunchi în fața mea.

– Umilită?

– Și asta.

Ea își ridică privirea spre el, însă regretă imediat că o făcuse. Parker nu zâmbea, n-o tachina. Remarca era mai mult decît una dintre insinuările lui obișnuite.

– Închipuiți obscene. În unele state, aș putea fi arestat.

– Încetează, Parker.

– Bine, o să încetez.

– Mulțumesc.

– Cînd n-o să mai arăți în felul ăsta.

– Cum adică?

– Taman bună de regulat.

– Țasta nu-i un cuvînt.

– Taman? Ba da.

– Ar trebui să te acuz de hărțuire sexuală.

– Aș nega.

– Țasta-i unicul motiv pentru care n-o fac.

Ea continuă să strîngă paginile cu mișcări grăbite, nervoase. Pe urmă observă cicatricea.

Parker nu purta șosete, așa că i se vedeau picioarele. Cicatricea traversa călcîiul piciorului stîng, urca spre gleznă, apoi dispărea sub cracul pantalonului. Zona era umflată.

– De-acolo se vede urît. În realitate, e aproape frumoasă comparativ cu celelalte.

– Îmi pare rău, Parker, zise ea privindul.

– Nu-i nevoie să te scuzi. E în firea omului să fie curios văzînd ceva așa de grotesc. Sînt obișnuit cu privirile iscoditoare.

– Nu. Voiam să spun că îmi pare rău pentru ce ți s-a întîmplat. Trebuie să fi fost incredibil de dureros.

– La început.

Parker arboră o indiferență despre care ea știa că e falsă.

– După cîtiva ani m-am acomodat. În cele din urmă

s-a diminuat pînă la o durere surdă. În afară de anotimpul rece, cînd mă doare al naibii de tare, continuă el.

– Din cauza asta te-ai mutat la St. Anne? Ca să scapi de iernile aspre?

– E unul dintre motive. Parker își întoarse scaunul cu roțile. Mă duc să mai iau niște cöbler. Vrei și dumneata?

Maris se ridică ținînd în mînă paginile culese de pe jos.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă duc la culcare. I-am lăsat vorbă lui Mike să mă trezească devreme.

– Bine.

Brusc, atitudinea lui devenise glacială. Ea îi văzuse cicatricile, pe cele lăuntrice, dar și pe cele de pe picioare, iar el nu putea tolera așa ceva. Echivala acele răni cu slăbiciunea, cu o limitare a masculinității sale. Ceea ce i se păru ridicol. Parker, cu excepția cicatricelor de pe picioare, era un simbol al masculinității. Avea pieptul și umerii largi. În seara cînd îl cunoscuse, remarcase brațele lui musculoase. Pînă și picioarele – atît cît se vedeau de sub pantaloni – erau musculoase. Îl întrebasese pe Mike de ce Parker nu folosea un cărucior cu comandă. Bătrînul îi răspunsese că Parker voia să se mențină pe cît era posibil în formă, iar căruciorul acționat manual îl ajuta să-și păstreze tonusul muscular.

În trăsăturile lui Parker exista o asimetrie evidentă, dar neregularitățile îi confereau chipului său ceva captivant. Maxilarele proeminente, fața aspră și o chică pe care n-o prea îngrijea îi confereau un farmec tipic masculin.

O masculinitate față de care cea mai sigură distanță pentru o femeie măritată se obținea printr-o retragere totală.

– Luăm legătura curînd, Parker.

– Nu plec nicăieri.

– Pune-ți talentul la treabă.

– Bine. La revedere, Maris.

Parker își îndreptă căruciorul spre bucătărie, fără să se uite înapoi, de parcă ar fi fugit de ea. În urma lui ușa se închise cu o pocnitură.

Rămasă singură în camera pustie, slab luminată, Maris se simțea stingherită și oarecum neînsemnată. Modul în care o părăsise Parker i se părea un regres. Obținuse lucrul pentru care venise – o înțelegere cu el ca să termine *Invidie*. Încă o strângere de mână care să pecetluiască acea înțelegere nu l-ar fi omorât, nu? Nu spusese că avea să o conducă a doua zi de dimineață. Sigur, nu se așteptase la o despărțire siropoasă; dar se simțea descurajată.

De fapt, era tristă fiindcă urma să plece. Deși ar fi trebuit să fie nerăbdătoare să se întoarcă la treburile ei, unde accentul limbii, bucătăria și sunetele nopții îi erau familiare, înțelese că-i era teamă de iminenta sa plecare.

Insula o fascinase cu peisajul ei luxuriant, cu insectele, ale căror concerte o cufundau în somn în fiecare noapte. La început, umiditatea i se păruse dezgustătoare și aproape insuportabilă, dar pînă la urmă ajunsese să-i placă. Cu arborii săi acoperiți de licheni aproape la fel de vechi precum valurile oceanului, insula aparținea altei lumi, fascinantă și seducătoare. La fel și Parker Evans. Își alungă din minte acest gând.

Maris sesiză că paginile manuscrisului se umeziseră în strînsoarea mîinii ei. Relaxîndu-și degetele, dădu mîhnită din cap. Originea acelor fantezii senzuale nu era un mister. Ele prinseseră rădăcini în mintea ei atunci cînd Parker citise afurisitul ăla de pasaj despre sărutări alunecoase, sfircuri și resursele de plăcere pe care le au un bărbat și o femeie dispuși să le exploreze.

Plănuise să se întoarcă la casa de oaspeți și să citească acele pagini, dar se răzgîndi. Puteau aștepta pînă cînd va ajunge la New York, sub lămpile fluorescente, într-un cadru familiar, în spatele baricadei sigure a biroului ei. Puteau fi citite fără ca autorul lor să se afle în camera alăturată, nutrind în ceea ce o privea gînduri pentru care putea fi arestat.

Înainte de a părăsi solarul, luă un roman de Mackensie Roone din biblioteca lui Parker. Avea impresia că nu va reuși să adoarmă cu una, cu două. Deck Cayton putea să-i țină companie.

În dimineața zilei următoare, când ajunse la instalația de egrenat, Parker surprinse un raton.

– E aproape ziuă, amice. Mai bine ți-ai lua tălpășița.

Animalul ieși în fugă printre scîndurile rupte din perete.

Îi plăcea să vină acolo înainte ca soarele să se înalțe pe cer, când era încă răcoare și dinspre ocean bătea o briză ușoară. Îi plăcea să privească primele raze de lumină pătrunzînd printre crăpăturile pereților. Îi plăcea să-și închipuie că acea casă avea un suflet, ce se trezea la răsăritul soarelui cu speranța deșartă că noua zi va readuce viața și freamătul de altădată.

Îi plăcea să-și închipuie asta fiindcă se putea recunoaște pe sine în acea plăsmuire a imaginației lui.

Știa cum este cînd oamenii renunțau să se mai ocupe de tine și plecau dînd cu tristețe din cap și spunînd că n-aveai să mai însemni vreodată mare lucru pentru cineva.

Se trezise cu gîndul acesta în nenumărate dimineți. Înainte de a-și aminti unde se afla, trăia o senzație de anticipare a evenimentelor zilei respective. Apoi durerea îl trezea de-a binelea și, o dată cu conștiența, venea și teribila înțelegere a faptului că ziua respectivă n-avea să aducă nimic în afară de singurătate și lipsă de speranță, ca și ziua precedentă.

Slavă Domnului că scăpase de acea infectă stare autodistructivă.

Printr-un efort de voință, atribuisese un sens vieții sale. Își stabilise un țel. Deși îl costase o cumplită durere fizică și fusese nu o dată în pragul capitulării, se agățase de el. Acum îl mai despărțeau doar cîteva săptămîni de împlinirea acelui țel.

O pasăre pătrunse în încăpere pe ușa deschisă, trezindu-l brusc pe Parker din reverie. Creatura cafenie, cu pete – Mike ar fi putut-o probabil identifica de la treizeci de metri – se așază pe marginea porumbarului și, clătînindu-și capul împodobit cu pene, îl privi curioasă pe Parker.

– Pun pariu că te întrebi ce cauți aici.

Se întreba ce dracu' făcea *el* acolo, stînd de vorbă cu animalele în acea dimineață, dar asta nu-l îngrijora prea tare. Înjurase cîndva un întreg batalion de șobolani imaginari care i se urcau pe picioarele inerte și se țirau peste vîntre. De aceea nu era prea îngrijorat că se adresase în mod conștient unei ființe inofensive și reale cum era acea pasăre.

Venise acolo, în pustietatea acelei ruine, ca să-și reanalizeze planul și să-i descopere eventualele fisuri. Venise acolo ca să verifice cît era de pregătit și să se întrebe de mai multe ori dacă n-a omis ceva. Venise ca să anticipeze cît de plăcută avea să fie răzbunarea lui, ca să-i prevadă finalul, să-i pună capăt după paisprezece ani.

Uneori se refugia acolo doar ca să scape de Mike. Doi burlaci încăpățînați, locuind în aceeași casă, puteau crea situații în care un burlac încăpățînat era în plus. Parker era cel care provoca certurile. Prin comparație, Mike avea firea și răbdarea unui sfînt.

Nu se putea descurca fără Mike și nu suporta să se gîndească la ziua cînd va fi nevoit s-o facă. Mike nu-și arăta vîrsta, însă Parker știa că trebuie să fi trecut de șaptezeci de ani. Slavă Domnului, părea sănătos și avea energia unui bărbat de patruzeci de ani.

Chiar îi plăcea... îl *iubea* pe bătrînul ăla.

Erau însă zile în care pînă și prea răbdătorul Mike Strother îl irita, cînd simțea nevoia să fie singur, cînd o încăpere nu oferea suficient spațiu pentru lupta cu demonii lui.

În acea dimineață venise acolo ca să se gîndească la Maris. Între pereții ăia dărăpănați urzise planul de-a o aduce pe insula St. Anne, sub acoperișul lui, sub influența lui.

Nu bănuise că ea o să-i intre sub piele. Cu toate acestea, nu-și putea permite să-i pară rău pentru ea. Dacă voia să-i facă viața un infern lui Noah Reed, era necesar să se folosească de soția lui. Ea urma să fie prinsă în focul încrucișat ce avea să se declanșeze. Din păcate. N-ar fi primit decât ceea ce merita pentru că se măritase cu jigodia aia. Arăta și vorbea bine, însă nu putea fi deosebit de inteligentă.

– Adică, să fim serioși, s-a măritat cu un tip fiindcă s-a îndrăgostit de un personaj dintr-o carte? Cît de timpit poți fi ca să faci una ca asta? Întrebă el vrabia.

Nu, nu-și putea permite să aibă vreo slăbiciune față de Maris Matherly-Reed. Ce dacă-l făcea să rîdă? Și avea o conversație plăcută? Și ridica privirea spre el cu ochi triști, parcă pictați, și simțea compasiune pentru cicatricile lui? N-avea nevoie de mila ei. N-avea nevoie de ea. Și era al naibii de sigur că nu l-ar fi compătimit dacă ar fi știut ce intenționa el să-i facă ... ticălosului ăluia.

Parker își răsuci la timp căruciorul ca să se ferească de volumul cu coperte cartonate aruncat spre capul lui.

17

Parker devie traiectoria cărții cu o fracțiune de secundă înainte ca aceasta să-l lovească în tâmplă. Volumul ateriză pe pămînt, lîngă căruciorul său, iscînd un nor de praf. O recunosc după copertă. Era primul volum din seria romanelor cu Deck Cayton.

Maris stătea în cadrul ușii deschise. Prima dată cînd venise la instalația părăsită de egrenat bumbac îi fusese teamă și ezitase să intre. În dimineața asta era învăluită de

o aură incandescentă, asemenea unei stele recent apărute pe firmament. Dacă pragul pe care se oprise ar fi fost poarta spre infern, Parker se îndoia că asta ar fi intimidat-o.

Ținând seama de faptul că el îi putea vedea conturul picioarelor – pînă la șolduri – prin fustă, furia ei era inefficientă. Ochii lui erau atrași de acel triunghi vag profilat, dar se străduia să-i îndrepte spre o zonă neutră de deasupra taliei ei. Știa că nu era cazul s-o provoace și mai mult. Calm, el o întreabă:

– Nu ți-a plăcut cartea?

– Să ți-o trag.

– Cred că nu poți.

Cu pumnii strînși și brațele rigide pe lîngă corp, ea porni spre el, citîndu-l în vreme ce se apropia:

– „Măcar se despărțeau într-un moment cînd amintirile puteau rămîne frumoase.“

Se opri la un metru de căruciorul său. Parker observă că Maris purta ochelari.

– Ești fie un plagiator, fie un mincinos desăvîrșit, dar în ambele cazuri un ticălos.

– Ai mai spus asta. Am auzit de prima dată.

– Prin urmare, ce ești? Asta ca să știi. Oricum ești demn de tot disprețul.

– Cred că ai citat din capitolul șaptesprezece, pagina două sute patruzeci și trei. Deck se află la mormîntul soției lui. Simulă nedumerirea și continuă: Nu cred că se poate cineva plagia pe sine. Ori se poate?

Maris era prea mînioasă ca să vorbească.

– Deck e copleșit de durere, dar e recunoscător că trăise alături de ea, chiar pentru scurtă vreme, continuă el. Fraza aia mi s-a părut reușită.

– Destul de reușită ca s-o folosești în *Invidie*. După ce Leslie a pus capăt relației cu Roark.

În ce moment al zilei descoperise ea pasajul demascator? se întreabă el. Se întîmplase noaptea trecută, în timp ce stătea în patul din casa de oaspeți, sau îl citise

de dimineată în timp ce își băuse cafeaua? Împrejurările nu prea contau. Ea îi descoperise secretul și se înfuriase.

– De ce m-ai mințit, Parker?

– N-am mințit niciodată în privința asta, o contrazise el calm. Nu m-ai întrebat dacă eu sînt MacKensie Roone. Nu m-ai întrebat dacă am scris seria de romane polițiste cu Deck Cayton. Nici cînd am vorbit despre el aseară, n-ai spus nici o clipă...

– Nu face pe prostul, Parker! Ai mințit prin omisiune. Altfel, mi-ai fi dat informația asta esențială.

– Esențială? Nu prea cred. Nu era nici măcar importantă. Nu era relevantă. Dacă m-ai fi întrebat, ți-aș fi...

– Inventat o poveste de rahat. Cum a fost și asta încă de la început.

– Dacă n-aș fi vrut să fiu descoperit, n-aș fi folosit în mod deliberat fraza aia în *Invidie* și nu ți-aș fi recomandat pe urmă să citești primul volum din seria cu Deck Cayton.

– Ceea ce a fost încă unul din jocurile dumitale pentru a-mi testa ascuțimea minții, strigă ea.

Maris avea părul răvășit și obrajii îmbujorați, de parcă ar fi alergat tot drumul pînă acolo. La drept vorbind, arăta adorabil și mirosea încă a vanilie de la prăjiturile pentru ceai proaspete.

– Nu te-am văzut niciodată cu ochelari. De obicei porți lentile de contact?

Cu un gest nervos, ea își dădu părul pe spate.

– Vreau să știu de ce.

Coborîse vocea, încercînd să se controleze, dar respira precipitat de parcă intensitatea muștrărilor ce i le făcea i-ar fi creat o turbulență lăuntrică.

– De ce-ai început jocul ăsta ridicol cu mine, Parker? Sau MacKensie ori cum dracu' te-o chema.

– Parker MacKensie Evans. MacKensie a fost numele de fată al mamei mele. Cînd m-am hotărît să-mi iau un pseudonim, mi s-a părut o alegere logică. Mama ar fi fost încîntată să-l folosesc. Sună plăcut. Îmi conferea...

- Răspunde-mi la întrebare.
- ... siguranță.
- Față de ce?
- De teama de a fi deconspirat.

Aruncase cuvintele ca pe-o mănăușă. Preț de mai multe clipe, vorbele păreau să zacă între ei, pe dușumeaua de pământ, alături de carte. În cele din urmă, el zise:

– Când am vândut romanele cu Deck Cayton, mi-am dorit să rămân anonim. Și-acum doresc asta.

– Seria a avut un succes enorm. De ce să te ascunzi în spatele unui pseudonim?

Își încrucișă brațele pe piept și-o privi cercetător.

– Dumneata de ce crezi, Maris?

Ea deschise gura, vrînd să riposteze, apoi pricepu și tăcu, întorcînd privirea, stingherită.

– În regulă. Deck Cayton e idealul oricărui bărbat. Și-al oricărei femei, după cum spui dumneata. E agil și deștept, îi poate prinde pe băieții răi și poate aduce orice femeie în patul lui. De ce-aș dori să afectez imaginea de erou neînfricat dezvăluind înfățișarea autorului țintuit într-un scaun cu roțile?

Nu există fotografii ale scriitorului pe copertele cărților, constată ea cu voce tare. Nu se organizează lansări de carte, nu se acordă autografe. M-am întrebat deseori care este strategia de piață a editorului dumitale și m-am mirat că nu te includea. Erai protejat.

– Eroare. Eu mă protejam. Nici măcar editorul meu nu știe cine e MacKensie Roone. Nu-mi cunoaște numele real, nu știe nici dacă Mackensie Roone e bărbat sau femeie. Nu se știe nimic despre adevărata identitate a lui MacKensie Roone. Agentul meu literar îmi spune că...

– Sigur, îl întrerupse Maris cu blîndețe. Mackensie Roone are un agent pe care-l cunosc. N-ai consultat-o atunci cînd ai propus romanul *Invidie*. De ce?

– Nu știe de el.

– De ce?

– Fiindcă nu i-am spus. O să obțină un procentaj din drepturile de autor de la *Invidie*, pentru că ea o să negocieze contractul final. Pînă atunci, prefer să mă descurc singur.

– De ce?

– Încăperea asta are ecou?

– Înainte de-a te uide, vreau să înțeleg, Parker.

În ciuda primei părți a afirmației ei, Maris părea mai degrabă amețită decît furioasă, dar Parker simțea că i se acordase doar o păsuire temporară. Dacă o cunoștea cît de cît, iar el avea senzația că începuse s-o cunoască, de îndată ce ar fi avut timp să se gîndească pe îndelete la întreaga situație, ar fi făcut iarăși o criză de nervi.

– Explică-te, Parker. Ce rost are tot secretul ăsta?

– Am vrut să scriu o carte diferită. Total diferită de dialogurile vioaie și acțiunea trepidantă din romanele cu Deck Cayton. Nu mă înțelege greșit, nici astea nu sînt ușor de scris. Schiță un zîmbet trist. Sincer vorbind, mă surprinde teribil cît de populare au devenit. Dar pentru că sînt așa de populare, iar Deck e atît de bine cunoscut fanilor, cititorii așteaptă mult de la mine. De fapt vor același lucru, dar cumva deosebit. Vor ca fiecare carte să-l trimită pe Deck într-o nouă și excitantă aventură, însă nu m-ar privi cu ochi buni dacă m-aș abate prea mult de la formula consacrată.

E dificil să crezi mereu ceva ieșit din comun. Fiecare volum s-a vîndut mai bine decît cel anterior, ceea ce m-a bucurat. Dar asta ridică miza și nivelul așteptărilor și face fiecare carte să ajungă mai greu în frunte.

– Țasta-i un refren pe care l-am auzit și de la alți romancieri de succes, remarcă Maris. Susțin că e dificil să se depășească pe ei înșiși. Așa spunea și Noah în legătură cu *Învinșii*.

Parker nu voia să vorbească despre Noah și despre afurisitul lui de succes.

– Ți-am spus tot adevărul, Maris, așa că fii sinceră cu mine. Dacă agentul meu te-ar fi sunat într-o bună zi și-ar

fi zis: „Ghici ce-am primit? Chiar în momentul ăsta se află pe biroul meu un nou roman scris de autorul seriei cu Deck Cayton. Ceva cu totul diferit de romanele polițiste. Și vrea ca *dumneata* să-l vezi prima.“ Ți-ai fi dat drumul, nu-i așa?

Ea clipi auzind expresia jignitoare, dar continuă să privească în ochii lui, care-o sfredeleau.

– Voiam să ai reacția asta față de *Invidie*, Maris. Dar fără să știi nimic despre mine sau despre succesele mele anterioare.

Ea își întoarse privirea și își potrivi ochelarii. Când îl privi din nou, spuse:

– În regulă, așa e. Fără a mă exprima atît de vulgar ca *dumneata*, da, aș fi fost entuziasmată de un asemenea telefon. Dar de ce-ar fi fost ceva așa de teribil?

– Fiindcă voiam o opinie imparțială despre lucrare.

– Ceea ce te-a îndreptățit să mă protesti.

– Nu, ce naiba! N-a fost...

Simțea cum îi sporea iritarea și bănuia că asta se datora faptului că replica ei fusese corectă.

– Ți-am trimis prologul din proprie inițiativă, continuă el, pentru că era singura modalitate de a obține o părere obiectivă. Voiam să abordezi textul fără prejudecăți. Voiam să-l apreciezi la valoarea lui reală, nu pe baza reputației mele de autor de succes. Voiam o părere corectă.

– Ar fi fost la fel de corectă și fără tot misterul ăsta, Parker. Reacția mea ar fi fost aceeași.

– Dar eu n-aș fi știut niciodată cu certitudine, ce crezi?

Îi lăsă timp să răspundă, însă ea n-o făcu. Nu putea. Parker avea dreptate, iar ea știa asta.

– Te-am tras pe sfoară, de acord, dar voiam să-mi dovedesc mie însumi că sînt în stare să creez mai mult decît un personaj băutor de scotch și fustangiu, cu un mare pistol și-un mădular și mai mare.

– Deck Cayton e ceva mai consistent.

– Mulțumesc. Așa cred. Nu eram sigur de părerea dumitale.

Ea se aplecă și ridică volumul.

– Ai de gînd să mă bați la cap cu treaba asta?

– Poate.

Furia ei nu se risipise, era încă prezentă, fierbînd la foc mic, dar reușea să și-o stăpînească.

– Oricît de mînioasă aș fi, zise ea, nu pot maltrata o carte. Nu-mi stă în fire nici măcar să îndoii o pagină.

– Nici mie.

Ea răspunse zîmbetului lui împăciuitor cu o privire cruntă.

– Să nu îndrăznești să mă vrăjești, Parker. Îi întinse cartea și își șterse mîinile de praf. Ce-ai făcut dumneata a fost...

– Îngrozitor.

– Nu ăsta-i cuvîntul pe care intenționez să-l folosesc.

– Dar e cel corect. Cînd am pus prologul ăla la poștă, eram speriat de moarte.

– De ce? De un posibil refuz?

– Te-ai prins. Puteai să-mi trimiți o scrisoare scurtă. Să-mi spui că sînt penibil, că ar trebui să renunț la scris și să încerc să înșir mărgele pe ață ori să împletesc coșuri. Probabil că mi-aș fi cumpărat un pachet cu lame de ras și m-aș fi încuiat în baie.

– Asta nu-i amuzant.

– Ai dreptate, nu e.

– În plus, ești prea egocentric pentru a te sinucide.

Cît de puțin îl cunoștea. Trecuse prin momente – în timpul acelor zile întunecate în care sufletul lui fusese la fel de contorsionat ca și picioarele, iar sentimentele sîngeraseră asemenea rănilor ce refuzau să se vindece – cînd, dacă ar fi fost în stare să se miște, ar fi luat-o pe calea minimei rezistențe și și-ar fi încheiat socotelile cu lumea. Însă, în vreme ce se afla în acel abis al disperării, fusese cuprins de dorința de a trăi. Hotărîrea asta îi fusese insuflată de o forță atotputernică sau de o autoritate cosmică mai presus de neînsemnatul lui spirit de biet muritor.

Totuși, nu fusese vorba despre vreun înger. Nu un

înger așa cum sînt descriși de obicei îngerii. Nu exista nimic milostiv, binecuvîntat ori sfînt în planurile lui legate de Noah Reed.

Luă mîna lui Maris și-o strînse cu putere.

– Nu subestima importanța acestui lucru pentru mine.

Ea nu-i răspunse la strîngerea de mînă, dar îl privi cu atenție.

– De ce mi-ai trimis mie romanul? Îl cunosc pe editorul care a publicat cărțile lui MacKensie Roone. E foarte capabil.

– Este, admise el grav.

– Întrebarea mea rămîne. Există sute de redactori într-o duzină de edituri importante. Ce am eu deosebit? De ce m-ai ales pe mine?

– Din cauza articolului din revistă.

Spera să nu observe că mințea. Lui i se părea plauzibil răspunsul, dar ea îl privea cu o intensitate descurajantă.

– Articolul m-a convins că ești editorul potrivit pentru *Invidie*. Mi-a plăcut ce-ai spus despre latura comercială și cea calitativă, și despre cum, în activitatea editorială, balanța e în pericol să se încline în favoarea celei din urmă. Eu nu scriu cartea asta pentru bani. Am mai mulți bani decît o să am vreodată nevoie. A avut grijă Deck Cayton de asta.

Scriu *Invidie* pentru mine. Dacă va avea succes la cititori, o să fiu încîntat. Dacă nu, dumneata ai descoperit ceva de valoare în carte, iar pentru mine asta-i o confirmare a naibii de bună a talentului meu.

– O să aibă cititori. Își trase mîna dintr-a lui. O să am eu grijă de asta. Am investit prea mult în ea ca să n-o fac.

– Cîteva amărîte de mii de dolari?

– Nu mă refeream la avans.

Zîmbetul lui dispăru, lăsînd locul unei expresii grave.

– Știu.

– Mă refeream la...

Parker avu impresia că ochii i se umplu de lacrimi, dar s-ar putea să fi fost doar reflexia înșelătoare a lentilelor ochelarilor ei.

– Știi despre ce vorbeai, Maris.

Schimbară o privire lungă, plină de înțeles. Pe el îl mistuia dorința de-a o atinge.

– Nu vreau să pleci.

Nu conștientizase aceste vorbe înainte de a-și auzi propria voce răgușită. Rostise acele cuvinte la modul serios, din motive care n-aveau absolut nici o legătură cu răzbunarea pe Noah Reed.

– Scrie-ți cartea, Parker.

– Rămîi.

– Păstrăm legătura.

Ea se dădu înapoi cîțiva pași, apoi se întoarse și se îndepărtă de el.

– Maris!

Ea nu se opri, nu încetini pasul și nu se uită înapoi, nici măcar cînd el o strigă din nou.

18

Vizita asta a durat prea mult. Mă bucur că te-ai întors. Nadia Schuller schiță un zîmbet spre invitata ei la masa de prînz. Drept cadru al acelei întâlniri intime, Nadia alesese un mic restaurant liniștit de pe Park Avenue. Meniul era nepretențios, iar decorațiunile în stil rustic franțuzesc. Nadia considera că lambriurile sculptate erau cam deplasate în Manhattan, dar contribuiau la crearea unei atmosfere intime. De fapt asta era nota pe care încerca s-o imprime acelui prînz – prietenia. Lucru ce putea fi considerat o provocare, ținînd cont de faptul că se culca cu soțul invitatei.

– Mulțumesc pentru invitație.

Maris îi adresa un surîs forțat și deschise meniul – o aluzie nu prea subtilă la faptul că avea de gând să prînzească în grabă și să pună capăt acelei întâlniri cît de repede îi permiteau bunele maniere.

Un chelner cu un șorț lung și alb se apropie de masa lor.

– Ce-ai vrea să bei, Maris? întrebă Nadia.

– Ceai cu gheață, te rog.

– Eu o să iau un pahar de vin alb. Nu vrei și tu?

Pusese întrebarea de parcă i-ar fi acordat lui Maris permisiunea să bea alcool, dacă prefera.

Adresîndu-se de astă dată chelnerului, Maris repetă:

– Ceai cu gheață, te rog. Cu multă gheață și o felie de lămîie. Întorcîndu-se către Nadia, zise: Am căpătat obiceiul ăsta cînd am fost în sud.

– Acolo beau asta tot timpul, nu? Asta și whisky ieftin. Am aflat totul despre călătoria ta în sud.

– Da?

– De la secretara ta. Cînd am sunat să te invit la masă.

– Credeam că ți-a spus Noah.

– Nu, nu l-am mai văzut pe Noah de, ăă... de fapt, cred că din seara cînd v-am întîlnit pe amîndoi la banchetul literar.

Stătură la taifas pînă cînd se întoarse chelnerul cu băuturile, apoi îl ascultară recitînd recomandările culinare ale maestrului bucătar. Nadia îi ceru să revină peste cîteva minute, ca să aibă timp să aleagă ce doreau. Răzgul ăsta părea s-o deranjeze pe Maris, însă Nadia n-avea de gând să se lase tratată ca o cantitate neglijabilă. Nu-i plăcea deloc Maris și putea să jure că antipatia era reciprocă. Amîndouă erau femei de afaceri cu succes, însă felul cum abordaseră carierele lor, bărbații, viața în general le deosebea radical.

Maris Matherly-Reed se bucurase de toate avantajele care-i fuseseră refuzate Nadiei. Maris se născuse într-o familie bogată și respectată, și folosisese tacîmuri de argint

încă de cînd îi dăduseră dinții. Frecventase școli particulare exclusiviste și era un oaspete frecvent la petrecerile șic ținute în reședințele elegante din Hampton. Fotografia ei apărea deseori la rubricile mondene. Călătorise mult.

Maris era cultivată și arăta bine – fesele ei nu avuseseră nevoie de costisitoare și dureroase operații de lipoabsorbție. Totuși, oricît de frumoase erau, nu puteai topi un cub de gheață pe ele.

Nadia, născută Nadine, provenea dintr-o familie umilă. Sărăcia părinților ei o putea accepta, însă considera intolerabile ignoranța și asprimea acestora. La începutul adolescenței, hotărîse să nu rămînă în Brooklyn ca să se mărite cu vreun țopîrlan ratat, cu care ar fi avut veșnice dispute legate de găzduirea și hrănirea tot mai numeroaselor odrasle. Își dorea să ducă o viață mai bună.

Își pierduse virginitatea la treisprezece ani, culcîndu-se cu primul ei patron, care avea un magazin de solduri unde ea lucra, după orele de școală. Omul o prinsese furînd ojă și ruj din depozitul magazinului și-o pusese să aleagă între o acuplare nădușită sau arestarea urmată de judecarea la un tribunal pentru minori.

În afară de disconfortul de-a fi fost posedată pe niște lăzi într-o magazie igrasioasă, de un bărbat cu mîini aspre, umede și cu răsuflarea mirosind a usturoi, afacerea nu fusese chiar proastă.

Din experiențele care urmaseră Nadia învățase să-și negocieze sexul pentru a obține ceva ce voia sau pentru a evita ceva ce nu dorea.

Considerase liceul drept o obligație căreia trebuia să i se supună, și se amuzase suflîndu-le prietenii colegelor ei de clasă.

Nu dădea doi bani pe dramele sentimentale pe care le provoca. N-o îngrijora faptul că n-avea nici o prietenă. Cîtă vreme băieții rîvneau la ea, luîndu-se la întrecere pentru farmecele ei, cumpărîndu-i cadouri ca să accepte ceea ce ea oricum s-ar fi bucurat să facă, de ce i-ar fi păsat?

Atunci cînd notele ei se dovediseră a fi prea mici

pentru absolvire, profesorul ei de matematică fusese de acord să-i mărească media în schimbul unei partide de sex oral. Profesoara ei de istorie universală, o femeie de o jalnică urîtenie, fusese recunoscătoare pînă la lacrimi atunci cînd Nadia îi mărturisise că avea o afecțiune secretă pentru ea. Într-o seară ploioasă, petrecută în apartamentul profesoarei, care mirosea a pipi de pisică, media Nadiei săltase de la D la B+.

După ce obținuse diploma, evitase studiile superioare. N-avea răbdare să facă o facultate. Începuse în schimb să lucreze, trecînd de la o slujbă la alta, la intervaluri de șase luni, pînă cînd obținuse un post de redactor la un săptămînal local, prima slujbă care-i plăcuse și pe care o considerase demnă de ea. După cîteva săptămîni de la angajare, decisese că acela era domeniul în care avea să-și recreeze personalitatea – începînd cu schimbarea numelui – și să devină celebră.

Pînă la urmă, îl convinsese pe redactorul-șef s-o lase să scrie cîte un articol din cînd în cînd. Negocierea avusese loc pe bancheta din spate a mașinii lui, în umbra vilei în care șeful ei trăia împreună cu soția și patru copii. Nadia i se suise în poală și, aducîndu-l aproape în extaz, obținuse promisiunea lui gîfîită că avea să dea cale liberă propunerii ei.

Articolele Nadiei Schuller cuprindeau relatări flecare, degajate, anecdotice despre viețile și amozurile oamenilor din cartierul unde apărea săptămînalul. Ele deveniră curînd cele mai citite. Nadia își găsisse vocația.

Acum, după doisprezece ani și nenumărați amanți, stătea la masă în fața lui Maris Matherly-Reed, purtîndu-se civilizat, însă nutrînd o uriașă antipatie față de femeia care o surclasa fără ca măcar să-și dea osteneala. Dacă Maris ar fi detestat-o, Nadia ar fi urît-o mai puțin. Ceea ce nu putea tolera era aparenta indiferență a lui Maris față de ea. De parcă n-ar fi meritat să fie luată în seamă.

De exemplu, atunci cînd se întîlniseră la intrarea în restaurant, Nadia remarcase nuanța arămie pe care o

căpătase Maris în Georgia și îi amintise, mai degrabă cu perfidie, cât de mult dăuna pielii expunerea la soare. Răspunsul sec al lui Maris fusese:

– Data viitoare când o să mă duc acolo, o să-mi iau cu siguranță o pălărie.

După ce comandară chelnerului mâncărurile alese, Nadia îi întinse lui Maris un coș cu pâine spunînd:

– Vești tragice despre Howard Bancroft.

Vestea declanșă o reacție. Maris refuză coșul cu pâine dînd scurt din cap, iar privirea îi deveni tristă.

– Tragice, într-adevăr. N-am aflat decît ieri după-amiază, cînd m-am întors.

– De cîți ani se află în fruntea departamentului vostru juridic?

– De cînd m-am născut. Am fost cu toții șocați.

– A discutat cineva despre motivul sinuciderii?

– Nadia, eu...

– O, asta nu-i pentru rubrica mea. Faptele au fost relatate în ziare. Am obținut comunicatul de presă oficial, fără detalii, al departamentului vostru de relații cu publicul. Acolo nu se spunea mare lucru despre felul cum a murit, ci mai mult despre activitatea lui la Matherly Press.

Howard Bancroft fusese găsit în mașina lui, parcată la cîteva străzi distanță de casa pe care-o avea în Long Island, cu țeasta zdrobită și cu un pistol în mînă.

– Oamenii de la Matherly Press sînt un grup foarte unit. N-a lansat nimeni vreun semnal de avertisment?

– Nu, răspunse Maris. De fapt, Noah a avut o întîlnire cu Howard chiar în acea după-amiază. Spunea că părea neschimbat. A fost un om atît de îndrăgit, mai ales în comunitatea evreiască. Nu-mi pot imagina ce l-a determinat să comită un gest atît de disperat.

Sosiră bucatele comandate. În timp ce mîncau, abordară un subiect mai plăcut – cărțile pe care Matherly Press le programase să apară în toamnă.

– Prevăd că o să fie un sezon de succes pentru noi, îi spuse Maris. Cel mai bun de pînă acum.

– Pot să citez asta în rubrica mea?

– Poți.

Nadia își deschise omniprezentul carnet și-i ceru lui Maris să-i enumere titlurile și autorii care o entuziasmau în mod deosebit. După ce-și notă, lăsă jos stiloul și luă o bucată de biban de mare la grătar.

– Vorbește-mi despre proiectul la care lucrezi în Georgia.

– Nu pot.

Nadia se opri din mâncat.

– De ce?

– Nu e un subiect de discutat.

– Asta-i extraordinar. Ador proiectele înconjurate de mister.

– Țsta este și trebuie să rămână așa. Pînă și faptul că l-am pomenit e neoficial. Să nu scrii despre el.

Nadia luă o gură de vin, privind-o pe Maris peste buza paharului.

– N-ai făcut decît să-mi sporești curiozitatea.

– Va trebui să rămîi curioasă.

– Autorul...

– Preferă să rămînă anonim. Și asta e ceva neoficial. Nici măcar oamenii mei nu cunosc identitatea scriitorului, așa că nu încerca vreun șiretlic ca să smulgi informații de la vreun angajat al Matherly Press.

– Nimeni nu știe cine e el?

– N-am spus că e un „el“.

– Bine, bine, n-ai spus. Asta înseamnă că e o „ea“?

– Înseamnă că nu-ți spun.

– Dă-mi totuși ceva, se linguși Nadia. Ca între prietene.

– Nu ești prietena mea.

Nadia fu surprinsă de tonul lui Maris. După aceea afirmație răspicată, nu mai vorbiră despre necunoscutul scriitor din Georgia.

Nadia, păstrîndu-și zîmbetul pe buze, zise:

– E adevărat, Maris. Nu sîntem prietene. Am fost

amîndouă prea ocupate cu propriile cariere ca să ajungem să ne cunoaştem şi să cultivăm o prietenie, dar aş dori să schimbăm situaţia asta. Aş dori...

– N-o să fim niciodată prietene, Nadia.

Din nou, Nadia fu luată prin surprindere de sinceritatea lui Maris.

– De ce spui asta?

– Pentru că doreşti să te culci cu soţul meu.

Fără să vrea, Nadia fu impresionată. Domnişoara Virtutea-Întruchipată nu era pînă la urmă atît de virtuoasă. Avea mai multă vigoare decît sugera educaţia ei de pension. Renunţînd la prefăcătorie, se uită drept în ochii lui Maris.

– Sper că nu te întrebi de ce. Noah e un bărbat atrăgător.

– Un bărbat atrăgător *însurat*.

– Un amănunt care nu m-a complexat niciodată.

– Aşa am auzit şi eu.

În loc să se simtă insultată, Nadia rîse.

– Excelent. Ador să fiu subiectul unei conversaţii scandaloase.

Mai luă o gură de vin, apoi îşi trecu arătătorul peste buza paharului, continuînd s-o studieze pe Maris cu alţi ochi. Ea admira francheţea, dar n-ar fi crezut-o pe fosta domnişoară din lumea bună capabilă de aşa ceva.

Se întrebă însă cum ar fi reacţionat Maris dacă i-ar fi mărturisit relaţia ei cu Noah, dacă i-ar fi făcut soţioarei o relatare amănunţită despre ce făcuseră ei în pat cu o noapte în urmă? Cu tot calmul lui Maris, Nadia putea să jure că femeia din faţa ei s-ar fi năpustit asupra ei.

Deşi amuzant, n-ar fi fost înţelept. Prea multe erau în joc. Stăpînindu-şi tentaţia de a-şi dezvălui relaţia cu Noah, Nadia întrebă:

– Ai vorbit cu Noah despre asta?

– Da.

– Şi el ce-a zis?

– Că interesul lui pentru tine e legat strict de afaceri.

Că rubrica ta e atât de influentă, încît nu poate risca să te ofenseze. Că de aceea acceptă evidentele tale manipulări.

Nadia dădu din umeri.

– Deci așa stau lucrurile. M-am consacrat folosirii oamenilor drept surse de informații. În schimb ei mă folosesc pentru publicitate gratuită și promovare. Noah înțelege cum merge treaba.

Reușise să se învîrtă în jurul subiectului, fără să mintă ori să spună întregul adevăr, și spera că Maris se va mulțumi cu atât. Afacerea cu WorldView n-avea nevoie de complicații suplimentare.

Profitînd de tăcerea lui Maris, zise:

– Mă bucur că am limpezit atmosfera. Vrei puțin biban de mare?

– Nu, mulțumesc.

– E delicios, dar eu m-am săturat.

De fapt, îi mai era foame, însă dădu farfuria la o parte. O zonă a țesutului de pe coapse absorbea grăsimile ca un blestemat de burete, în ciuda tratamentelor pe care le urmasse. Calcula fiecare calorie. Exercițiile fizice erau singura religie în care credea și pe care o practica, și asta zilnic.

Noah o tachina în legătură cu programul ei riguros de menținere în formă, afirmînd că-l respecta pînă și în pat. De fapt, ea considera partidele de sex drept exerciții aerobice. Știa exact cîte calorii se consumau la fiecare act sexual.

Noah o cunoștea bine. Era singurul om de pe planetă în care ea avea încredere. Nu-l iubea, după cum nici el n-o iubea. Nici unul din ei nu punea mare preț pe mitul iubirii romantice. El admisesese, fără ezitare, că mariajul lui nu fusese consecința vreunei pasiuni amoroase, ci mai degrabă a dorinței lui arzătoare de a face parte din dinastia Matherly prin intermediul singurului membru disponibil al familiei. Stabilise cu Daniel o relație mentor-protejat, dar asta nu era suficient pentru a-i satisface ambiția. Să devină ginerele bătrînului fusese următorul pas important. Căsătoria cu Maris era de natură să-i consolideze viitorul, așa că o făcu să devină fapt împlinit.

Nadia admira genul ăsta de ticălos stăruitor și curajul necesar îndeplinirii unui plan îndrăzneț. Pentru ea, cruzimea era cel mai puternic afrodisiac. O remarcase la Noah de la prima lor întâlnire. Recunoscînd la el o ambiție egoistă egală cu a ei, îl dorise și nu făcuse pe sfioasă.

Prima lor întâlnire la un prînz de afaceri se încheiase cu o după-amiază petrecută în pat, la hotelul Pierre. Spre încîntarea ei, Noah aborda actul sexual cu aceeași detașare animalică și satisfacție egoistă ca și ea. Cînd el o părăsise zăcînd răsucită printre așternuturile umede, ea fusese răvășită, sfîrșită de oboseală, dar bine dispusă.

Se înțelegeau unul pe altul. Strădaniile lor individuale pentru a dobîndi succesul se armonizau, dar rivalizau îndeajuns pentru a declanșa certuri și a spori farmecul relației lor. Erau făcuți unul pentru altul. Se completau. Dacă ar fi făcut echipă, ar fi fost invincibili. De aceea voia Nadia să devină doamna Noah Reed.

Mă rog, ăsta era *unul* dintre motive. Îi era mai greu să-l recunoască pe celălalt, faptul că rămăsese în ea destul de mult din fosta Nadine ca să dorească să se mărite înainte de-a muri. Nu voia să îmbătrînească singură. Undeva între maturitate și pragul senectuții, o femeie singură era considerată curvă.

De la douăzeci pînă spre patruzeci de ani, disprețuise însăși ideea de căsnicie. Pretindea, în fața oricui voia s-o asculte, că n-o interesau deloc monogamia și patul conjugal. Ce plictiseală blestemată! În realitate, nici unul dintre bărbații care împărțiseră patul cu ea, suspinaseră, strigaseră, gemuseră și jubilaseră între coapsele ei n-o ceruse de nevastă.

Și, ducînd sinceritatea pînă la capăt, nici măcar Noah nu-i ceruse mîna. El nu era genul de pasionat-care-aduce-flori-și-le-ofereă-în-genunchi. Planurile lor de căsătorie apăruseră atunci cînd ea îi spusese că voia să se mărite cu el. Iar Nadia nu admitea un refuz.

Acum, actuala soție a viitorului ei soț termina un cappuccino pe care nu-l dorise. De obicei, Nadia putea

indulci sau intimida pe cineva ca să afle o bîrfă picantă pe care s-o dezvolte apoi în rubrica ei, însă Maris se încapățîna să tacă. Nu părea dispusă să discute ceva legat de carte sau de scriitor.

Nu că Nadia ar fi dat o ceapă degerată pe stupidul proiect secret al lui Maris. Scopul acelui prînz fusese s-o lase pe Maris derutată, în necunoștință de cauză și într-o fericită ignoranță față de ceea ce Nadia și Noah puneau la cale cu WorldView în spatele ei.

Maris își trădase intențiile. Noah trebuia avertizat că s-ar putea ca ea să nu fie atît de maleabilă și naivă precum părea. Nadia spera că bănuiala lui Maris despre o idilă dispăruse, fiindcă ultimul lucru de care aveau ei nevoie în acele importante săptămîni dinaintea termenului era o soție geloasă care să-i strîngă de gît.

– Mai vrei ceva, Maris? îi propuse ea amabil. Încă un cappuccino?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la birou. Lucrez ca să recuperez timpul cît am fost plecată.

– Atunci de ce-ai venit încoace?

Întrebarea fusese rostită înainte ca Nadia să-și dea seama că avea s-o pună. Procedînd astfel, recunoscuse că era curioasă. De ce acceptase Maris invitația ei?

– De multă vreme, ne-am evitat reciproc, dar în mod politicos, zise Maris. Detest falsitatea, mai ales cînd e vorba de mine însămi. Rămase tăcută preț de o clipă, apoi adăugă: Sau poate că sînt doar dezgustată de minciuni și mincinoși. În orice caz, am considerat că a venit momentul să-ți spun în față că sînt pe urmele tale.

Nadia înregistrează cuvintele, și afișă un zîmbet silit.

– Destul de corect. În vreme ce se îndreptau spre ieșire, spuse: O să-mi mai dai vești despre activitatea editorială, nu-i așa?

– Vești. Nu bîrfe.

– Cînd o să fii pregătită să dezvălui identitatea misteriosului autor și ce carte scrie, o să-mi acorzi mie exclusivitatea?

- Pe autor îl intimidează publicitatea. Mă îndoiesc...
- Nadia, ce surpriză plăcută.

Auzindu-și numele, Nadia se întoarce și se pomeni privind chipul inexpressiv al lui Morris Blume, ultima persoană de pe lume peste care ar fi vrut să dea când se afla în compania lui Maris Matherly-Reed. Nu i se păru deloc plăcută surpriza.

- Ce mai faci, Morris? Îi întinse mâna, dar păstră un ton rezervat, neatrăgător. Îți recomand bibanul de mare.

- Iar eu îți recomand un martini, zise el, înălțînd paharul glazurat. De fapt, eu l-am învățat pe barmanul de-aici cum să prepare un martini adevărat.

- Amestecat sau agitat?

- Agitat.

Maris se dusesse la garderobă ca să-și ia trenciul, așa că Nadia se simțea liberă să flirteze puțin. Nu trebuia să fie prea distantă. Cina luată cu Morris la Rainbow Room fusese plăcută. Dacă l-ar fi expediat rapid, omul s-ar fi întrebat de ce.

- Cu gin sau vodcă?

- Cu vodcă. Fără gheață și foarte sec.

Ea își arcui una din sprîncenele minuțios pensate.

- Îmi place cum sună.

- Gustă.

El luă măsline din paharul lui și i-o oferi. Privindu-l drept în ochi, ea atinse măslinea cu vârful limbii, înainte de a o mesteca.

- Hmm. Chestia mea favorită.

- Bem unul împreună?

- Mă tem că nu pot, Morris. O lăsăm pe altă dată?

- Te voi suna.

Ea îi adresa cel mai promițător surîs, obținut după ani mulți de exerciții. Acum îi intrase în obișnuință. Îi ură poftă bună, se întoarce și porni după Maris.

Spre surprinderea ei, surîsul avu un mare efect. Blume veni după ea, făcînd inevitabilă prezentarea în fața lui Maris. Nadia o făcu cu toată indiferența de care era în stare.

În timp ce-și strîngeau mîinile, Blume spuse:

– Sînt un vechi admirator al editurii dumitale.

– Și un solicitant, observă Maris.

El zîmbi dezarmant.

– Deci ai citit numeroasele scrisori pe care le-am trimis stimabilului dumitale tată?

– Ca și răspunsurile lui.

– Ești de acord cu el?

– Din toată inima. Deși sîntem flatați de faptul că o companie ca WorldView e interesată de o fuziune cu noi, preferăm să rămînem așa cum sîntem.

– Așa mi-a spus și soțul dumitale la ultima noastră întîlnire.

19

Noah revizua ultimele facturi ale companiei cînd soția lui năvăli ca o furtună în biroul său și trînti ușa în urma ei, uluind secretara.

Maris își aruncă sacoșa și treniul ud pe cel mai apropiat fotoliu, îndreptîndu-se cu pași mari spre marginea biroului soțului ei. Fusese țifnoasă și abătută de cînd se întorsese din Georgia, cu o seară în urmă, dar arăta mai bine ca niciodată. Era îmbrăcată într-un costum pe care-l purta la birou, dar îi stătea atît de bine, încît Noah îl admira de fiecare dată. Perioada petrecută pe țărmul oceanului îi adusese culoare în obraji și-i decolorase părul. Șuvițe aurii îi încadrau chipul dîndu-i o înfățișare tinerească, sănătoasă. Cu toate astea, părea destul de apăsată.

– Bună, Maris. Cum a fost prînzul?

– Tocmai am făcut cunoștință cu micul geniu de la WorldView, Morris Blume. Mi-a spus să-ți transmit salutările lui.

Afurisita de Nadia! își zise el. De ce nu-l sunase ca să-l prevină? Apoi își aminti: îi dăduse lui Cindy instrucțiuni stricte să rețină toate apelurile telefonice pînă cînd el va termina de revăzut declarațiile financiare adunate pe biroul lui – culmea, din cauza lui WorldView. Examina punct cu punct diagramele și coloanele de cifre, familiarizîndu-se cu ele, căutînd aspecte sensibile care ar fi putut provoca îngrijorarea lui Blume și a companiei. Dacă ei ar fi pus întrebări, Noah voia să aibă pregătite niște explicații.

Stăpînindu-se atît cît putea, el zise:

– Ce drăguț din partea domnului Blume că și-a amintit de mine.

– Se pare că n-a făcut un efort prea mare, Noah, de vreme ce ai avut o întîlnire recentă cu el. Se sprijini de birou și se aplecă spre el, fulgerîndu-l cu privirea. Despre ce întîlnire vorbea, Noah? Și de ce n-am fost și eu informată? *Ce întîlnire?*

El se ridică și înconjură biroul.

– Maris, te rog să te calmezi.

– Nu-mi spune mie să mă calmez.

– Bine, atunci îți cer s-o faci. Te rog.

Întinse brațele ca s-o prindă de umeri, dar ea se retrase și-i dădu mîinile la o parte.

– Vrei un pahar cu apă?

– Vreau o explicație, spuse ea, rostind apăsător fiecare cuvînt. Știi ce părere avem, eu și cu tata, despre corporații ca WorldView.

– Iar eu împărtășesc părerea voastră. Se așeză pe colțul biroului și își împreună tacticos palmele pe coapsă, deși ar fi preferat să le strîngă în jurul gîtului ei zvelt. De aceea am fost de acord să mă întîlnesc cu cei de la WorldView, continuă el.

Ea dădu neîncrezătoare din cap, de parcă pînă atunci se agățase de speranța că Blume mințea.

– Te-ai întâlnit cu șacalii ăia? Chiar ai făcut-o? În spatele meu, fără ca eu să știu?

Noah oftă și-i aruncă o privire îndurerată.

– Da, m-am întâlnit cu ei. Dar, înainte de-a o lua razna, poți să fii rezonabilă și să-mi dai posibilitatea să-ți explic?

Luînd tăcerea drept permisiune de-a continua, el spuse:

– Lacheii lui Blume mă vîneau de mai multe luni. Mă tot sunau, pînă cînd am încetat să mai primesc ori să răspund la apelurile lor. Ignorînd refuzul meu tacit, au început să-mi trimită faxuri. Pînă la urmă m-am săturat să tot arunc afurisitele alea de hîrtii la gunoi și am hotărît că cea mai expeditivă cale de-a controla situația era să stabilesc o întâlnire și să-i spun lui Blume, drept în fața aia de ticălos, că nu sîntem interesați de oferta lui de fuziune. Punct. Sfîrșitul discuției. Nu știu cum puteam să exprim mai clar poziția noastră. Nu ți-am vorbit despre asta fiindcă erai extrem de ocupată și n-aveai nevoie de o grijă în plus.

– Totdeauna sînt ocupată.

– Întîlnirea aia a fost lipsită de importanță.

– Nu prea cred.

– Și, sincer vorbind, zise el, am prevăzut că o să reacționezi mai degrabă emoțional decît rațional. Am presimțit că o să-ți sară țandăra și-o să-ți pierzi capul. Speram să evit o scenă de genul ăsta.

– Asta nu-i o *scenă*, Noah. E o conversație particulară între soț și soție, între parteneri de afaceri. Două tipuri de relație care ar trebui să implice încredere reciprocă.

– Exact, spuse el, ridicînd vocea la nivelul glasului ei. Tocmai de aceea și sînt surprins, atît ca soț, cît și ca partener de afaceri, de evidenta lipsă de încredere pe care o manifesti față de mine.

– Pune-o pe seama reacției mele emoționale, a faptului că mi-a sărit țandăra și-am luat-o razna!

– Iată niște explicații corecte, Maris. Ai intrat aici fără să bați la ușă și m-ai acuzat pur și simplu de trădare față de Matherly Press.

– În cel mai fericit caz, te-ai asociat cu inamicul!

Un ciocănit în ușa îi făcu să se întoarcă. Daniel stătea în prag, sprijinindu-se în baston.

– Îmi exercit un privilegiu al vârstei înaintate, acela de-a interveni neinvitat.

– Ești bine venit, Daniel. Maris tocmai s-a întors de la masă. Purta o discuție despre...

– Am auzit. De la capătul culoarului. Daniel intră și închise ușa. Maris e supărată din cauza întâlnirii pe care-ai avut-o cu cei de la WorldView.

Ea reacționează tresărind.

– Știi de asta?

– Noah mi-a vorbit despre decizia lui de a se întâlni cu ei. Mi s-a părut o idee bună și m-am bucurat că se ducea în locul meu. Eu nu cred că aș fi rezistat.

– De ce n-am fost și eu informată?

Ea adresase întrebarea amîndurora, însă răspunse Noah.

– Te pregăteai să pleci în Georgia. Daniel și cu mine am văzut cît de entuziasmată erai de proiectul acela și ne temeam că, dacă ai fi știut de WorldView, ți-ai fi schimbat planurile. N-avea rost să te deranjăm cu treaba asta.

– Nu sînt un copil.

Îl privi încruntată pe Noah, apoi pe Daniel.

– Am judecat greșit, admise Daniel. N-am avut intenția să te neglijam.

– Nu mă simt neglijată, mă simt răsfățată. N-am nevoie de protecție, tată. Sau de menajamente. Sau de favoruri speciale. Cînd e vorba despre afaceri, nu mai sînt fiică sau soție, ci funcționar al acestei companii.

Trebuia să mă fi consultat într-o chestiune atît de importantă, oricît de ocupată aș fi fost și indiferent de planurile mele de călătorie. V-ați purtat neglijent și ați greșit excluzîndu-mă de la discuții. Sînt supărată foc pe voi pentru că m-ați făcut să par stupidă în fața lui Morris Blume și a Nadiei Schuller.

– Îmi cer iertare, zise Daniel.

– Și eu, îl imită Noah. Îmi pare teribil de rău că te-ai

simțit stîmjenită astăzi la prînz. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta.

Ea nu spuse că le acceptă scuzele, însă Daniel consideră muțenia ei drept o iertare tacită.

– Rămîne să ne vedem la cină în seara asta. Maxine pregătește friptură la cuptor.

– Ne vedem la șapte, confirmă Noah.

Daniel le aruncă o privire neliniștită celor doi, apoi îi lăasă singuri. Maris se duse la fereastră. Noah rămase unde se afla, pe colțul biroului. După cîteva minute, ea vorbi:

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul.

– N-a trecut prea multă vreme de cînd ți-am spus cît de frumoasă ești cînd te înfurii.

Ea se întoarse repede, mînioasă.

– Nu mă trata de sus, Noah.

– Nu mai fi așa afurisit de susceptibilă, i-o întoarse el.

– Mă irită remarcele ieftine, sexiste, cum e asta.

– Asta-i o remarcă sexistă? Nu pot să-ți fac un compliment fără să vezi în el un gînd ascuns?

– Nu cînd ne certăm.

Faptul că farmecul lui părea să-și fi pierdut din eficiență era supărător și oarecum alarmant.

– Ce se-ntîmplă cu tine, Maris? De ieri, de cînd te-ai întors, ai fost plină de țepi ca un arici. Dacă lucrul la proiectul ăsta, zise el, dînd din mîna de parcă ar fi vrut să alunge niște microbi, e pe cale să-ți provoace o tensiune premenstruală cronică...

– Și ăsta nu-i sexism?

– ... atunci îți recomand...

– N-are nici o legătură cu asta!

– Atunci cu ce?

– Cu Nadia.

– Cu Nadia?

– Știa despre întîlnirea ta cu Blume?

El își ascunse încruntarea rîzînd scurt.

– Ce? Crezi că am sunat-o pe ziarista noastră de scandal și i-am strecurat informația?

Maris se întoarse cu fața la fereastră.

– Minți.

Noah se dădu jos de pe birou.

– Poftim?

– Știa, Noah. Nadia e cea mai perfidă femeie din câte cunosc. De obicei nu face un secret din asta, dar când Blume a menționat că s-a întâlnit cu tine, s-a albit, arătând ca și cum tocmai fusese demascată. Pe urmă, nu știa cum să mă îndepărteze de el mai repede și să ieșim din restaurant. Când ne-am luat rămas-bun, s-a arătat binevoitoare, dar era nervoasă. Maris se întoarse încet. Știa, spuse ea pe un ton apăsător.

Îi aruncă o privire atât de arogantă, încât îl făcu să turbeze. Simțea cum i se urca sîngele la cap. Își imagina vasele capilare explodîndu-i în spatele globilor oculari. Era zguduit de furie. Doar printr-un efort de voință reuși ca vocea să nu-l trădeze.

– De ce i-aș fi spus Nadiei, Maris? Nu era nimic de spus. Dacă Nadia știa, a aflat de la Blume. I-am văzut nu o dată împreună. Probabil că se linguesc unul pe altul ca să obțină informații.

– Da, așa merge treaba, șopti ea ca pentru sine.

Cînd îl privi din nou, întrebă:

– Dacă i-a spus Blume, de ce n-a scris despre asta în rubrica ei?

– E simplu. WorldView deține o serie de publicații unde apar articolele ei. Nu putea risca să-i întărească scriind că David i-a dat cu tifla lui Goliat, adică exact ce s-a întîmplat la întîlnirea mea cu ei. Dacă aș fi știut că o să iasă un asemenea scandal, aș fi continuat să-i evit. Jur pe ce-am mai sfînt: am crezut că întîlnirea aia o să pună capăt insistenței lor.

– Ea a mărturisit.

Noah își simți inima zbatîndu-i-se în piept. Îi era greu să-și păstreze calmul.

– Ce? Cine? Ce-a mărturisit?

– I-am spus Nadiei că sînt pe urmele ei. Că puteam vedea prin ea și că știam că ți-a pus gînd rău.

– Gînd rău? repetă el amuzat. Ce exprimare nostimă.
– N-am folosit-o ca să fiu amabilă, Noah, zise ea cu ținută. Astăzi am luat prînzul cu o femeie care mi-a spus în față că vrea să se culce cu tine.

El ridică ochii spre tavan.

– Maris, pentru numele Domnului. Nadia vrea să se culce cu orice bărbat. A făcut din asta scopul vieții ei. Nu e decît un uriaș hormon turbat. S-a dat la mine, sigur. Crezi că sînt așa ușor de cucerit? Ea se dă și la chelneri, și la portari, probabil că și la omul care-i ia gunoiul.

– Mulți bărbați o găsesc atrăgătoare.

– Este. Dar eu n-am avut o aventură cu ea nici cînd eram burlac, și sînt al naibii de sigur că n-o să-mi periclitez căsnicia cu tine încurcîndu-mă acum cu ea. Oftă și dădu cu mîhnire din cap. Despre asta era vorba? Ai lăsat-o pe Nadia să te supere?

– Nu. Eram mai supărată din cauza lui WorldView decît din cauza Nadiei. Dacă o vrei pe Nadia, înseamnă că pe ea o meriți.

El se strădui să zîmbească.

– Mă bucur că mi-ai dat ocazia să-ți explic ambele neînțelegeri. Astfel de lucruri n-ar trebui să ne macine. Dăunează căsniciei noastre.

O lăsa cîteva clipe să mediteze la spusele lui, apoi afișă zîmbetul nesigur al unui puști dojenit.

– Dacă ăsta-i sfîrșitul interogatoriului, aș vrea să-mi îmbrățișez anchetatorul.

Deoarece ea nu ridică nici o barieră reală ori sugerată, el se apropie, o luă în brațe și își vîrî fața în părul ei.

– Am fost furios cînd am făcut afirmația aia ridicolă despre tensiunea premenstruală cronică, însă are un dram de adevăr, nu? Nu ești tu însăși. O mîngîie pe spate. In-sula aia a fost chiar atît de oribilă?

– Mă întrebam dacă o să-ți manifesti vreodată interesul față de călătoria mea.

– Asta nu-i corect, Maris. De cînd ai venit, n-ai prea avut chef de conversație. Ai fost ursuză și distantă. De

fapt, mă gîndeam să te abordez amenințîndu-te cu scaunul electric și cu biciul. Nedescurajat de faptul că ea nu gustase gluma, o sărută pe tîmplă. Cum a fost călătoria? Cum e insula?

– Deloc oribilă. E diferită.

– Față de ce?

El o simți dînd din umeri.

– E greu de explicat. E doar diferită.

– Și autorul? Ai lucrat cu el atît de greu pe cît te așteptai?

– Mai greu decît m-am așteptat.

– Anul viitor avem de publicat o listă impresionantă de cărți ale autorilor cu care avem contracte. De ce-ți mai bați capul cu individul ăsta retras?

– Fiindcă scrie bine. Foarte bine.

– Merită să suporti încercările la care te pune?

– N-o să renunț la cartea asta, Noah.

– Mă gîndesc doar la tine. Dacă lucrul cu el te face nervoasă și...

– Nu mă face.

Din fericire, ea nu-i putea vedea expresia feței. Altfel ar fi înțeles cît de puțin lipsise să fie pămuită fără rost, fiindcă-l întrerupsese. El tăcu o clipă ca să-și reprime mînia, apoi întrebă pe un ton de o amabilitate prefăcută:

– Care e numele acestui geniu literar?

– Am jurat să păstrez secretul.

– Nu cumva omul tău împinge anonimatul pînă la ridicol?

– Există un motiv. E infirm.

– Cum așa?

– Zău că nu pot vorbi despre asta, Noah. Nu-i pot trăda încrederea.

– Ești sigură că părerea ta despre scrisul lui n-a fost influențată de infirmitate?

– Mi-a plăcut cum scrie înainte de-a afla despre starea lui. Nu-i afectează talentul. Ar fi fost oricum talentat. În ciuda problemelor pe care mi le creează, mă bucur de

ceea ce fac. O să-mi prindă bine. Îmi mai exersezi mușchii de redactor. În ultimii câțiva ani am devenit grasă și leneșă.

– Puțin leneșă, poate, dar nu grasă.

Noah își trecu palmele peste fesele ei – o mîngîiere despre care știa că-i plăcea și care de obicei declanșa o reacție plăcută. De astă dată gestul fu mai puțin eficient.

– Vorbeam în sens metaforic, Noah.

– Înțeleg asta. Totuși...

Își înclină capul și-o sărută, mai întâi pe obraz, apoi pe gură. Voia să se asigure că izbucnirea ei de mînie nu era indiciul unei situații mai grave, mai exact al faptului că ea se îndoia de loialitatea lui față de Matherly Press.

Ea îi răspunse la sărut. Poate că nu cu fervoarea pe care-o aștepta el, însă, atunci cînd se depărtă, ea îi zîmbi, domolindu-i îngrijorarea.

– Dacă facturile astea nu mi-ar solicita întreaga atenție, mormăi el, aș fi tentat să încui ușa și să te am chiar aici.

– De ce nu spui „la naiba cu facturile“ și să faci ce vrei?

Noah o sărută din nou, apoi o îndepărtă hotărît de el.

– Teribilă tentație, iubito. Dar mă cheamă datoria.

– Înțeleg.

– În seara asta? După cina cu Daniel?

– Ai obținut o întâlnire.

Maris îl sărută în grabă, apoi își luă treniul și geanta.

– S-ar putea să rămîn pînă tîrziu, ca să-mi fac ordine în birou, așa că n-o să am timp să mă schimb înainte de cină.

– Atunci o să plecăm direct de-aici, împreună. O să cer să ne-aștepte o mașină la șapte fără un sfert.

– Ne vedem atunci.

El schiță un sărut în direcția ei, apoi se întoarse la birou, convins că reușise să scape cu bine. Ca de obicei, Maris fusese potolită cu puțină atenție și afecțiune. Dar supărarea ei cauzată de întâlnirea cu cei de la WorldView nu era o chestiune minoră. Cînd se gîndi cît de aproape fusese de o demascare, își dori să-l vadă pe Morris Blume sîngerînd încet pînă își dă duhul. Faptul că-i pomenise lui

Maris de acea întâlnire fusese, desigur, felul lui de a-i aminti că termenul limită se apropia cu repeziciune. Blume profitase de o ocazie neprevăzută, pentru a-i aminti că WorldView se ocupa pînă la urmă de acea tranzacție.

Scăpase ca prin urechile acului. Asta îl costase un timp prețios. Totuși, pe termen lung, incidentul nu provocase daune importante. Slavă Domnului că avusese prevederea de a-l informa pe Daniel despre acea întâlnire. Pentru cazul în care el sau Maris ar fi aflat – iar în branșă zvonurile circulau cu iuțeală – el îi încredințase bătrînului informația, îndepărtîndu-l astfel de la acea pistă. Cei din neamul Matherly nu erau niște proști, dar nici pe departe la fel de isteți ca el. El nu lăsa nimic la voia întâmplării. Planifica totul cu meticulozitate. Proiectele lui aveau bătaie lungă și de aceea necesitau o perseverență și o răbdare de fier, calități care le lipseau indivizilor mai puțin dotați.

Noah se bizuia pe instinctele și inteligența lui, dar și pe cea mai bună resursă posibilă, cea care era statornică și se găsea întotdeauna din belșug – natura umană. Controlul se putea face ușor dacă știai preferințele, aversiunile, secretele, slăbiciunile, temerile cuiva. El poseda talentul de a-i face pe oameni să se ducă exact acolo unde voia el și să facă ce voia el. Avea harul ăsta. Avea o stranie abilitate de a-i manipula pe oameni, de a-i convinge să ia decizii despre care ei credeau că le aparțin și să acționeze în consecință. Mai făcuse asta. Ultima dată cu Howard Bancroft. Dar își perfecționase această îndemînare cu mult înainte de-a fi auzit despre Howard Bancroft.

Telefonul de pe birou sună. Pînă să deschidă el gura, Cindy își ceru scuze pentru întrerupere.

– Îmi pare rău, domnule Reed, dar doamna Schuller a sunat de cinci ori și insistă să-i dau legătura.

– Bine.

Noah apăsă pe butonul care clipea.

– Bună, Nadia, zise el plin de vervă. Înțeleg că ai avut un prînz de-a dreptul grozav.

„Invidie“ – Capitolul 12
Key West, Florida, 1986

Prima impresie a lui Rodd Grayson despre Key West fu una de cruntă dezamăgire.

Plecarea într-acolo fusese, în ultimele luni, aproape singurul subiect despre care vorbise. Nu prea se mai gîndise la altceva și bifase pur și simplu zilele din calendar, ca un copil care ține socoteala zilelor rămase pînă la Crăciun. Detesta orice-i întrerupea reveria și-i afecta planurile, inclusiv pregătirea examenelor de sfîrșit de semestru. Inima, mintea și sufletul îi erau concentrate doar asupra zilei cînd avea să ajungă la Mecca lui din Florida.

Însă acum, o dată sosit, după ce-și împlinise un vis vechi, primele imagini îl dezamăgiră.

Asemăna locul cu o tîrfă bătrînă. Părea uzat, oarecum nesănătos și foarte istovit. Dezvoltînd metafora în minte de parcă s-ar fi pregătit s-o aștearnă pe hîrtie, Key West i se părea mai degrabă o prostituată ce-și etala țîțele la un colț de stradă decît o curtezană exotică ispitindu-l cu promisiuni șoptite. De îndată ce încercările jalnice, mai curînd vrednice de milă de a-l vrăji erau înlăturate, orașul avea puține de oferit și nimic care să-l recomande favorabil. Era ieftin și banal, iar singura promisiune pe care-o sugera era una de desfrîu.

Planul lui și-al lui Roark fusese să plece amîndoi în Florida, în după-amiaza zilei absolvirii colegiului. Pregătiseră și împachetaseră totul, singura lor grijă înainte de a-și lua valea fiind să restituie bonetele și togile cu care mărșăluiseră la ceremonia de absolvire și să-și primească diplomele.

Plănuiseră să călătorească în mașinile lor și fuseseră

de acord să dea cu banul, pentru a stabili cine avea să meargă în faţă pe Duval Street.

Dar soarta se dovedi potrivnică. Minuţioasele lor planuri suferiră modificări. O obligaţie de familie îl împiedică pe Todd să plece în acea zi. Roark se offeri să-şi amîne şi el plecarea dar, după o consultare rapidă, căzură de acord că el ar fi bine să plece şi să caute o locuinţă.

– O să fac pe cercetaşul. Pînă ajungi tu acolo, eu o să instalez tabăra, spusese Roark în vreme ce-şi luau abătuţi rămas-bun.

Toyota lui Roark era burduşită cu bagaje. Fiecare centimetru pătrat din interiorul maşinii fusese folosit pentru a transporta tot ce avea el în căminul fraternităţii, unde trăise în ultimii trei ani, spre următoarea etapă a vieţii lui.

– E nasol, mormăise Todd.

– Cam așa e. Da' ce naiba, e doar un obstacol minor.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Nu-i obstacolul tău. În timp ce eu o să tînjesc, tu o să fii acolo și-o să scrii în neștire.

– Nu prea cred, bătrîne. O să fac săpături, o să caut o locuință, o să instalez un telefon. Prostii din astea. N-o să am timp să scriu ceva ca lumea.

Todd știa că nu era adevărat. Roark scria tot timpul – beat sau treaz, obosit sau înfierbîntat, bolnav sau sănătos. Scria cînd era fericit și cînd era trist. Scria la fel de mult cînd era bine dispus ca și atunci cînd îl irita ceva. Scria cînd era inspirat, dar și cînd frazele pur și simplu nu voiau să se închege. Scria orice. Oricum ai fi privit lucrurile, în pofida tuturor dezmințirilor sale, asta-i oferea un punct de plecare, iar pe Todd îl umplea de resentimente.

Cînd se instalase la volanul maşinii sale ticsite, Roark încercase din nou să-i ridice moralul lui Todd.

– Știu că acum pare un mare necaz, dar într-o bună zi de-abia o să ne amintim de el. O să vezi.

După cum conveniseră, Roark îi dăduse telefon lui Todd imediat după ce sosise la Key West. După cîteva zile, îl sunase din nou ca să-i spună că închiriasse un apartament pentru ei. Todd îl copleșise cu întrebări despre locuință,

însă răspunsurile lui Roark fuseseră evazive, iar descrierile vagi. După ce închisese telefonul, Todd înțelese că tot ce știa concret despre noua lor reședință era că suma cu care fusese închiriată se încadra în bugetul lor.

Abia după șase săptămâni reușise Todd să pornească spre noua lui adresă de la capătul continentului. În dimineața plecării, în timp ce părăsea definitiv casa copilăriei lui, nu-și pierdu vremea cu sentimentalisme și nu se uită deloc înapoi. Acea despărțire echivala cu o eliberare din închisoare.

În prima zi condusesse aproape douăzeci de ore și trecuse frontiera statului Florida; apoi oprise într-o parcare de lângă șosea și moțaise cîțva timp pe scaunul de la volan. Sosi la Key West a doua zi, pe la mijlocul după-amiezei. Numai cîteva dintre așteptările lui fură confirmate. Aerul, de exemplu. Era cald și înmiresmat. Nu mai trebuia să alerge la un curs matinal pe o vreme rece și vîntoasă. Soarele era fierbinte. Palmierii și bananierii creșteau din abundență. Muzica lui Jimmy Buffett se auzea peste tot, de parcă ar fi fost secretată de porii orașului.

În timp ce naviga pe străzile înțesate de turiști, urmînd instrucțiunile sumare pe care i le dăduse Roark, dezamăgirea lui inițială începu să se estompeze, lăsînd locul unor efluvii de entuziasm. Starea lui de spirit era susținută de imagini, sunete și mirosuri. Buna lui dispoziție nu dură mult. Ea se stinse de îndată ce localiză noul lui domiciliu. Exasperat, verifică adresa de două ori, sperînd din suflet că greșise drumul.

Era, cu siguranță, una dintre glumele proaste ale lui Roark.

Tufe înalte de oleandru formau un gard viu neîngrijit între stradă și pajiștea îngustă, năpădită de buruieni din fața clădirii. Se aștepta ca Roark să sară din spatele arbuștilor înfloriți, rînjind ca un tîmpit și zbierînd: „Bătrîne, ar trebui să vezi ce față ai. Parcă te-ar fi lovit careva peste ochi cu un sac de găinaț.”

Ar fi rîs pe săturate, pe urmă Roark l-ar fi condus la

adresa lor reală. Apoi ar fi ieșit la o bere și-ar fi retrăit momentul, și-atunci ar fi fost prima oară dintr-o mie de dați când aveau să repovestească scena, așa cum relatau mereu toate poantele lor bune când simțeau nevoia să ridă. Cu excepția incidentului cu profesorul Hadley. Pe ăla nu-l mai relataseră niciodată. Nu vorbeau niciodată despre el.

Todd își parcă mașina lângă trotuarul surpat și coborî. Ezita pînă și să pășească printre oleandri – care arătau ca niște arbuști tratați cu steroizi –, pe trotuarul crăpat, pînă la ușa clădirii cu trei etaje. Exteriorul din beton de zgură fusese zugrăvit într-un roz strident, flamingo, ca și cum nuanța intensă ar fi putut ascunde materialul de construcție ieftin.

O crăpătură largă cît arătătorul lui Todd străbătea zidul fațadei de la streșină pînă jos. Din ea se ițea într-un loc o ferigă sălbatică. Obloanelor, de culoarea supei de mazăre, le lipseau șipci și păreau să atîrne de tocuri numai de frică să nu cadă în apa stătută ce se adunase în jurul fundației. Întinsă cît șanțul unei cetăți, aceasta era o prosperă crescătorie de țințari.

Rama din aluminiu a plasei de țințari de la ușă, cîndva rectangulară, fusese crestată și strîmbată de-atîtea ori, încît își modificase vizibil forma. Plasa sfișiată o făcea total ineficientă împotriva insectelor zburătoare – sau a cameleonilor, după cum descoperi Todd cînd pătrunse într-un vestibul igrasios, cu podea din beton. Unul se îndepărtă în grabă cînd intră Todd, celălalt scoase un pufăit din gîtul roșu, de parcă ar fi protestat față de prezența intrusului.

Șase cutii poștale, care se găsesc de obicei pe zidul exterior al unei clădiri, erau fixate pe perete. Imediat ce ochii i se acomodară cu lumina slabă, Todd citi, spre disperarea sa, numele lui și-al lui Roark pe una dintre cutii.

Erau, cu totul, șase apartamente, cîte două la fiecare etaj. Al lor era la etajul trei. Pășind peste o băltoacă de lichid imposibil de identificat, începu să urce scara. După ce ajunse la palierul de la etajul doi, auzi glasurile celor de la emisiunea *Prețul corect*, transmisă la un televizor

aflat într-unul dintre apartamente. În rest, casa era cufundată în tăcere.

Cînd ajunse la etajul trei, era deja transpirat. Înjură aerul parfumat pe care-l binecuvîntase cu doar cîteva minute în urmă, conducînd pe străzi cu geamurile lăsate, făcînd ochi dulci fetelor cu umerii și picioarele goale, ce se plimbau pe trotuare.

Apartamentele aveau cu siguranță aer condiționat, își zise el, încercînd clanța de la 3A. Ușa era încuiată. Bătu de trei ori pînă să răspundă Roark, pe al cărui chip bronzat apăru un zîmbet larg.

— Hei, ai reușit! Cu o oră mai devreme.

— Nu e aer condiționat? Ce dracu', îți bați joc de mine?

Căldura din apartament era chiar mai sufocantă decît în vestibul și pe scara neaerisită. Și asta reprezenta doar una dintre numeroasele facilități ce lipseau acolo. În timp ce se uita în jur, Todd înțelese că i se adevereau cele mai negre presimțiri.

Cu multă bunăvoință, apartamentul putea fi considerat o gaură de șobolan. De fapt, trebuia să suporte niște renovări importante ca să poată fi catalogat drept gaură de șobolan.

Un ventilator ce se legăna dintr-o parte în alta agita aerul fierbinte din jurul a două fotolii prăpădite ce serveau drept mobilă în camera de zi. Tot el făcea să circule și duhoarea unor resturi de pizza întărite într-o cutie de pe măsuța care, alături de o plită cu două ochiuri și o chiuvetă, ocupa spațiul bucătăriei.

— Eram sub duș.

Într-adevăr Roark deschisese ușa șiroind de apă. Singura concesie făcută decenței era un prosop strîns în jurul coapselor.

— Credeam că ai devenit poponar, zise Todd pe un ton de gîlceavă.

— Vino-ncoa', tre' să vezi chestia asta.

Roark se întoarse și se îndreptă spre o ușă deschisă, care dădea în altă cameră.

Todd era atît de furios, încît abia reușea să tragă în plămîni aerul înăbușitor. Rezerva lui de bani fusese irosită. Dacă Roark semnase un contract de închiriere pentru locul ăla, din partea lui putea să-l și înghită. El avea să refuze categoric orice responsabilitate. Era limpede că prietenul lui ori își pierduse mințile sau economiile lor comune, ori îi fuseseră furate.

Nici o persoană rațională, nimeni care n-ar fi fost copleșit de sărăcie și disperare nu s-ar fi adăpostit de bunăvoie în clădirea aia. Era mai sigur să dormi sub cerul liber, pentru că nu riscai să-ți cadă tavanul în cap.

– Roark, lua-te-ar naiba! Todd își croi drum după el, strigînd: Roark! Ce dracu’?

Ușa dădea spre o cămăruță cu două paturi alăturate. Unul din ele gemea sub greutatea lucrurilor lui Roark, cele mai multe încă împachetate. Articole de îmbrăcăminte fuseseră trase din cutii și se revărsau peste ele ca niște măruntaie.

Pe celălalt pat dormise Roark. Și lucrase, după cum se părea. Monitorul unui computer și tastatura se aflau pe pat, iar blocul de memorie și imprimanta erau puse alături pe podea.

– Un computer? Ți-ai luat un *PC*? Cînd?

Își doriseră amîndoi calculatoarele așa cum majoritatea colegilor tînjeau să străbată America de la un capăt la altul. Roark nu-i spusese că își cumpărase un computer.

– Mi l-a dat unchiu-meu în chip de cadou pentru absolvire, zise Roark ducînd mîna la gură. Acu’ vrei să taci și să vii încoa’? Repede.

Todd se întoarse către deschizătura unde-ar fi trebuit să fie o ușă. Dar ușa scoasă din balamale fusese proptită de peretele alăturat. Lui Todd îi trecu prin minte că fusese pusă acolo ca să sprijine zidul.

Dincolo de acea deschizătură era o baie. Ceea ce o deosebea de baia comună de la căminul frăției era faptul că aceea fusese mai curată.

Însă și mai cumplită decît starea chiuvetei și a closetului

era imaginea prietenului lui, care aruncase prosopul de pe șale și intrase din nou sub duș. Stătea sub șuvoiul de apă și privea pe o fereastră deschisă.

– Care unchi? De ce nu mi-ai spus că unchiul tău ți-a dăruit un PC?

Roark îl privi peste umăr.

– Ai de gând să vii, ori ce faci?

– N-o să intru cu tine sub dușul ăla mizerabil. Aștept să-mi spui ce...

– Taci și vino-ncoace. Repede. Până nu intru înăuntru.

Entuziasmul lui Roark era contagios și convingător. Mai presus de orice, Todd era intrigat. Își dădu jos tenișii și intră sub duș complet îmbrăcat. Îl împinse pe Roark de la fereastră și privi prin plasa ruginită.

Pe acoperișul de deasupra etajului doi al clădirii învecinate, trei fete dezbrăcate stăteau la soare. Dezbrăcate însemnând complet goale. Nu doar fără sutiene, ci așa cum le născuseră mamele lor. Tot ce aveau pe ele era un strat lucios de ulei pentru plajă. În vreme ce Todd le privea stupefiat, una dintre fete își ungea alene sînii cu ulei.

– Pe aia o cheamă Amber, șopti Roark.

Amber își freca sînii, ungîndu-și sfîrcurile mari și roșii ca niște căpsune. Todd înghiți în sec.

– Le cunoști?

– Da, ce dracu'. Cît să vorbesc cu ele și să le spun pe nume. Blocurile noastre au aceeași parcare. Dansează la o bombă, strip-tease.

Asta explica de ce fetele ofereau o priveliște atît de senzuală. Nu era un trio de femei obișnuite. Erau spectaculoase.

– Aia cu pubisul ras e Starlight, îl informă Roark. În finalul numărului ei, chestia aia lucioasă scînteiază.

– Păsărica ei scînteiază?

– Pe legea mea. Ațintesc reflectorul exact acolo.

– La naiba.

– Bruneta e Mary Catherine.

– Nu prea sună a nume de stripteuză.

– Se dezbracă de veșminte de călugăriță. Pe urmă ia rozariul ăla și...

– Nu-mi spune. Lasă-mă să fiu surprins.

Bruneta stătea culcată pe prosop. Todd sărută aerul.

– Uită-te la curu' ăla.

– M-am uitat, zise Roark chicotind. Ca o inimă, nu? Sincer, o prefer. E și cea mai prietenoasă.

– Fac asta în fiecare zi?

– În afară de duminică. Sîmbătă noaptea au trei spectacole, așa că de obicei dorm toată duminica.

Amber puse capacul sticlei de ulei, apoi se întinse pe prosopul de plajă, desfăcîndu-și coapsele suficient de mult ca să fie sigură că soarele avea să ajungă la părțile intime.

– Ah, bătrîne, gemu Todd.

Rîzînd, Roark ieși de sub duș și își luă prosopul.

– Cred că ai nevoie de cîteva minute de intimitate.

– N-o să dureze cîteva minute, amice.

Cînd Todd apăru în pragul ușii și se sprijini epuizat de cadru, Roark, îmbrăcat într-un șort, stătea pe pat, cu picioarele încrucișate și cu tastatura pe genunchi. El îl privi cu atenție pe Todd și rînji.

– Ei, cum ți se pare apartamentul?

– Grozav, bătrîne. Nici nu mă gîndesc să locuiesc în altă parte.

21

Mike Strother puse deoparte paginile manuscrisului și sorbi din paharul cu limonadă preparată de el. Întrerupsese pentru o zi lucrul la șemineu. Cu o zi în urmă aplicase un strat de lac care necesita mai mult timp

ca să se usuce, din cauza umidității aerului. Cel puțin asta era explicația pe care i-o dăduse lui Parker.

În cursul dimineții, Mike lucrase afară. Parker îl văzuse stînd în patru labe, întorcînd pămîntul de la straturile de flori cu o lopățică. Pe urmă, măturase veranda și spălase ferestrele din față. Căldura după-amiezei îl adusese în casă la timp ca să pregătească prînzul.

Scrisese – de fapt, rescrisese – încă din zori, iar acum era nerăbdător să audă părerea lui Mike despre acea ultimă variantă.

Parker aprecia observațiile lui Mike, chiar și atunci cînd erau critice. Deși uneori îi venea să-i spună bătrînului să se ducă dracului cu tot cu opiniile lui stupide, recitea pasajele criticate dintr-o altă perspectivă, înțelegînd că, de fapt, observațiile lui Mike erau întemeiate. Chiar dacă nu le accepta, ținea cont de intuițiile lui Mike atunci cînd revizuia textul.

Mike nu se grăbea niciodată cu comentariile, fie ele bune sau proaste. Cînd era supărat pe Parker, dintr-un motiv sau altul, își păstra intenționat observațiile pentru sine pînă cînd Parker i le cerea. De data asta Mike făcea o pauză mai mare decît de obicei, iar Parker știa că voia doar să-l enerveze.

La rîndul lui, Parker era mai degrabă ȋfnos. Aștepta cu încăpățîinare, în timp ce Mike răsfoia paginile a doua oară, recitînd cîteva pasaje, scoțînd niște mormăieli fără sens, asemenea unui doctor care ascultă lamentațiile unui pacient ipohondru, trăgîndu-și în același timp, îngîndurat, buza de jos.

Scena asta dură cel puțin zece minute. Parker fu primul care cedă.

– Ești amabil să traduci mormăielile astea într-un simulacru de limbaj?

Mike îl privi de parcă uitase că se afla acolo, dar Parker înțelese că era un șiretlic.

– Folosești mult cuvîntul „naiba” și sinonimele lui.

– Asta era? La asta ai meditat zece minute?

– Nu puteam să nu observ.
– Tipii de vîrsta lor folosesc genul ăsta de limbaj. Mai ales cînd sînt între ei. De fapt, încearcă să se întreacă unul pe altul, să vadă cine poate fi mai vulgar, cine vorbește mai urît.

– Eu n-am făcut așa.

– Tu reprezinți o anomalie.

Mike se încruntă, dar nu comentă insulta.

– De asemenea, folosești cuvîntul „poponar“. Foarte jignitor.

– De acord. Dar în '88, noi nu născocisem termenul „corect politic“. Și în cazul acesta respect veridicitatea personajelor. Otravă ce ești, doi bărbați heterosexuali care discută între patru ochi n-or să fie sensibili sau respectuoși atunci cînd se referă la homosexuali.

– Sau la anatomia feminină, după cum se pare.

– Mai ales la anatomia feminină, zise Parker, ignorînd reproșul subînțele. N-ar folosi termenul politic ori medical pentru un act sau o parte a corpului atunci cînd există o alternativă trivială. Acum, dacă agitația ta provocată de limbajul grosolan s-a consumat, cum ți se pare...

– Azi n-ai fost la instalația de egrenat, nu?

– Ce legătură are asta cu manuscrisul? întrebă nerăbdător Parker.

– *Are* vreo legătură cu manuscrisul?

– Ai fost cam prost dispus în după-amiaza asta. Ai uitat să-ți iei laxativul aseară?

– Schimbi subiectul, Parker.

– Sau limonada aia e stropită cu Jack Daniel's?

– Mai exact, *eviți* subiectul.

– Eu? Credeam că subiectul e manuscrisul meu. Tu ai adus în discuție...

– Pe Maris.

– Instalația de egrenat.

– Au legătură, zise Mike. După luni de zile de interes față de locul ăla, n-ai mai fost acolo de cînd a plecat ea.

– Și?

– Deci faptul că nu te-ai mai dus la ruina aia nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat acolo între tine și Maris în dimineața când a plecat ea.

– Nu. Adică da. Adică... rahat. Așa e, cum dracu' ai spus. Parker se zburli, pus pe ceartă. În plus, nu s-a întâmplat nimic.

– Dacă te-ai duce acolo, nu ți-ar reveni în minte amintiri, fie plăcute, fie stînjitoare? Nu ți-ai aduce aminte de ea? Locul ăla nu te-ar face să-ți amintești ceva ce-a spus ea ori ai spus tu, un lucru pe care ai prefera să-l uiți?

– Știi ceva? Parker își dădu capul pe spate și-l fixă pe Mike cu bărbia ridicată. Ar fi trebuit să fii femeie.

– Ia să vedem. În timpul acestei conversații ai reușit să mă acuzi că sînt ciudat, pe urmă că beau pe-ascuns și am probleme cu digestia, iar acum îmi insultă bărbăția.

– Ești la fel de gălăgios ca o babă care n-are altă treabă decît să-și vîre nasul în treburile altora.

– Maris e și treaba mea, Parker.

Tonul ascuțit al vocii lui schimbă caracterul conversației, semnalînd faptul că ironiile încetaseră. Parker se întoarse și privi spre ocean. Era calm în acea după-amiază – o oglindă ce reflecta pe suprafața ei nuanțele arămii ale razelor de soare.

Ca de obicei în acel moment al zilei, un mic stol de pelicani zbura în formație chiar deasupra copacilor, către crengile pe care aveau să-și petreacă noaptea. Parker se întreba dacă s-ar fi simțit constrîns ori liniștit făcînd parte dintr-un grup atît de strîns unit. El era singur de atîția ani, încît nu-și mai amintea ce însemna să fii membru al unei familii, al unei frății sau comunități de indivizi.

MacKensie Roone era iubit de cititorii din întreaga lume. Se afla pe noptierele și în servietele lor. Îi însoțea pe plajă, la toaletă și în mijloacele de transport în comun. Era luat în căzile de baie și în paturi. Împărtășea cu ei o extraordinară intimitate.

În schimb, pe Parker Evans îl cunoșteau puțini oameni

și nici unul nu-l iubea. Asta fusese, desigur, alegerea lui, una necesară. Totuși, de curînd, începuse să înțeleagă cît de mare fusese prețul plătit pentru anii săi de izolare. Cu timpul, începuse să se obișnuiască să fie singur, însă în ultima vreme începuse să se simtă solitar. Exista o deosebire. Acea deosebire devenea evidentă în clipa în care pricepeai că nu-ți mai place să trăiești singur și dorești să fii împreună cu cineva. Atunci singurătatea se transforma în solitudine.

Alungînd disperarea ce amenința să-l copleșească, îi ceru, calm, scuze lui Mike, pentru că îl implicase în planul lui.

– Știu că te simți răspunzător într-o oarecare măsură și te admir pentru că ești conștient de asta.

– Am acceptat s-o supunem la testul ăla ridicol fiindcă mi-ai cerut-o tu. Chiar era necesar?

– Poate că nu, admise Parker cu voce joasă.

– Puteam să-i spun că tu ești MacKensie Roone, aș fi pretins că m-a luat gura pe dinainte. Te-ai fi înfuriat pe mine, dar ai fi trecut peste asta. Dar nu m-am pretat la toată mascarada aia și-acum mi-e rușine de mine însumi.

– Să nu-ți fie, Mike. Tu n-ai nici o vină. Eu am pus totul la cale. De la start pînă la finish, de la început pînă la sfîrșit – oricare ar fi acesta – eu sînt în culpă, nu tu.

– Asta nu prea mă absolvă de participarea mea voluntară.

Dînd din umeri întristat, Parker zise:

– Nu, dar asta-i tot ce pot face.

Se cufundară într-o tăcere grea. Într-un tîrziu, Mike își luă ochelarii de citit, amintindu-i fără să vrea lui Parker de Maris și de ochelarii pe care-i purtase ultima dată cînd o văzuse. Care ar putea fi ultima ocazie din viața lui, își aduse el aminte.

– Tinerii ăștia par să fie pe deplin împăcați, remarcă Mike în timp ce răsfoia din nou paginile. Nu manifestă pic de ostilitate între ei.

– După incidentul cu Hadley, Roark și-a văzut de treabă, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, îi explică

Parker. Luase decizia să nu lase acel episod să le afecteze prietenia.

– O decizie nobilă. Cu toate astea, e încă...

– Acolo, îl întrerupse Parker, completându-i fraza. Asemenea unui semn urât din naștere, care urîțește fața unui sugar altfel frumos. Nici unul nu vrea să recunoască stigmatul ce le marchează prietenia. Amîndoi îl ignoră, sperînd că se va estompa treptat și pînă la urmă va dispărea asemeni unui semn din naștere despre care, în cele din urmă, nimeni nu-și va mai aminti.

– Bună comparație.

– Nu-i așa? S-ar putea s-o folosesc.

– N-ai precizat sau explicat ce obligație de familie l-a împiedicat pe Todd să plece o dată cu Roark.

– Există în capitolul următor. Roark îi prezintă condoleanțe lui Todd pentru moartea mamei lui. Ea n-a vrut să-l tulbure în timpul acelor ultime luni dinaintea examenelor de absolvire, și nu i-a spus că-i fusese diagnosticat un cancer galopant. N-a lipsit de la ceremonia acordării diplomelor, deși i-a fost greu. Tratamentul pe care-l urmărise o slăbise, fără să aibă, din nefericire, vreun efect asupra tumorii. În loc să plece în Florida, Todd și-a însoțit mama acasă și a stat cu ea pînă cînd a murit.

– Un adevărat sacrificiu, mai ales dacă te gîndești ce însemna pentru el mutarea la Key West.

Parker zîmbi sarcastic.

– Păstrează-ți laudele. Îl fac să spună... Stai să-ți citesc.

Scotoci printre vrafurile de foi scrise de mînă, împrăștiate pe masa lui de lucru, pînă cînd găsi ce căuta.

– Todd îi mulțumește lui Roark pentru compasiunea lui și-așa mai departe, apoi spune: „De fapt, moartea ei a fost foarte convenabilă“. Roark e șocat. Pe urmă, Todd adaugă: „N-am vrut decît să fiu sincer“. „Nemilos de sincer“, spune Roark. Todd dă din umeri indiferent. „Poate, dar măcar nu sînt ipocrit. Îmi pare rău că a murit? Nu.

După moartea ei, am scăpat de pripon și de griji. Sînt liber. Acum nu trebuie să mă mai gîndesc decît la mine. N-am de dat socoteală nimănui. Nu trebuie să mă intereseze decît scrisul.“

Mike asimilă cele auzite.

– Deci în capitolul următor se renunță la mănușile albe.

– Dacă prin asta înțelegi că va fi dezvăluit adevăratul caracter al lui Todd, nu. Nu în întregime. Începem, totuși, să depistăm crăpături în fațadă.

– La fel cum adevăratul caracter al lui Noah Reed și s-a dezvăluit de îndată ce v-ați mutat la Key West. Punct cu punct.

Parker își simți mușchii feței încordîndu-se, așa cum se întîmpla de cîte ori Noah apărea în prim-planul gîndurilor lui.

– Durează doar cîteva capitole pînă cînd Roark își dă seama de adevărata fire a așa-zisului său prieten. Mie mi-au trebuit cîteva ani. Și-atunci a fost prea tîrziu.

Preț de cîteva clipe, își privi încordat picioarele, apoi, alungîndu-și amintirile urîte, vorbi din nou despre notițele lui.

– În capitolul următor reapare și profesorul Hadley.

Mike își mai turnă un pahar de limonadă și se întoarce la fotoliu, ascultînd cu atenție.

– De fapt, Todd aduce subiectul în discuție, explică Parker. Remarcă cît de grozav e că au reușit să răstoarne situația în favoarea lor. Zice că, dacă nu i-ar fi jucat festa aia lui Roark, actuala lor relație cu profesorul n-ar fi fost atît de solidă. Susține că Roark ar trebui să-i mulțumească pentru ce-a făcut.

Roark nefiind pregătit să-l muștruluiască, admite că farsa a fost în favoarea lor pe termen lung.

Parker își trase sufletul, apoi continuă.

– Conversația asta e menită să-l informeze pe cititor că profesorul Hadley i-a considerat atît de promițători pe cei

doi tineri talentați, încît s-a oferit să le îndrume în continuare activitatea literară, deși nu mai erau studenții lui.

– Foarte generos din partea lui.

Parker se încruntă.

– Nu e cu totul dezinteresat. Am gîndit un capitol, scris din punctul lui de vedere, din care cititorul află că el voia să-i îndrume pe cei doi tineri scriitori pur și simplu fiindcă le recunoaște talentul și, plin de optimism, dorește să-i vadă publicați și apreciați de public.

– Presimt că urmează un „totuși“.

– *Totuși*, n-ar fi fost un titlu de glorie pe firmamentul său dacă ar fi descoperit următoarea generație de romancieri consacrați?

– Cu alte cuvinte, e un ticălos bătrîn și oportunist.

Parker rîse.

– Toți sînt oportuniști, Mike. Toți. Fără excepție. Diferă doar gradul de oportunism. Cît de departe e dispus să meargă cineva ca să obțină ce vrea? Unii clachează. Renunță sau pornesc pe altă cale ori pur și simplu hotărîsc că obiectivele lor nu merită riscurile sau costurile presupuse. Însă alții...

Făcu o pauză și se concentrează asupra unui punct din spațiu.

– Ca să obțină ceea ce vor, alții sînt dispuși să facă orice. *Orice*. Pot trece peste legi, decență sau moralitate pentru a ieși în față.

Mike ar fi vrut să facă niște remarcе despre acele considerații filozofice, dar se răzgîndi și puse o întrebare:

– Vrei să acorzi atîta importanță unui personaj secundar?

– Adică lui Hadley? El e important pentru intrigă.

– Este?

– E indispensabil. Trebuie să pun la punct aspectul ăsta.

Mike dădu din cap, părăind preocupat de alt gînd. Trecu o jumătate de minut. Într-un tîrziu, Parker îl întrebă la ce se gîndește.

– Ritmul? Dialogurile? Descrierea apartamentului din Key West? Ți se pare prea lungă sau, dimpotrivă, insuficientă?

– Strip-teuza brunetă de pe acoperiș...

– Mary Catherine.

– E fata...

– Din prolog, care-i însoțește pe șalupă. Amintește-ți, unul din băieți îi scoate sutienul și-l flutură deasupra capului înainte de-a ieși din port. Deci e important să inoculez în mintea cititorului faptul că ea e genul prietenos amuzant. Voi vorbi mai mult despre ea într-un capitol viitor.

– E o fată drăguță, Parker.

– Strip-teuza cu fundul în formă de inimă?

Mike îi aruncă o privire ursuză. Parker înjură în barbă. Mike era hotărât să vorbească despre Maris, iar când își vîra în cap să vorbească despre ceva, continua să amintească acel subiect pînă cînd acesta era abordat.

Parker se întoarse cu notele la masa de lucru, zicîndu-și că ar putea renunța la acea conversație ca să fie liniștit tot restul după-amiezei.

– În primul rînd, Maris e femeie, nu fată. Și cine-a zis că nu e drăguță? Nu eu. M-ai auzit vreodată pe mine spunînd că nu-i drăguță? Spune „te rog“ și „mulțumesc“, își ține șervetul în poală și pune mîna la gură cînd cascadează.

Mike îl fixă cu o privire plină de reproș.

– Recunoaște. Nu e cum te-ai așteptat.

– Nu. E mai înaltă cu cîțiva centimetri.

Altă privire încruntată. Parker desfăcu larg brațele.

– Ce-ai vrea să spun? Că nu e snoaba care credeam că e? În regulă, nu e.

– Te așteptai să fie o fată răsfățată și bogată.

– O cățea.

– O agresivă și o scorțoasă...

– Feministă.

– Care-ar fi năvălit aici, năruindu-ne liniștea și încercînd să ne intimideze cu sofisticările și superioritatea

ei newyorkeză. În schimb, Maris a fost... mă rog, tu știi mai bine ca mine cum a fost. Mike tăcu o clipă și continuă: Oricum, a produs un impact, nu?

Da, îl produsese. Numai că mult mai blînd, mai feminin decît se așteptase Parker. Aruncă o privire spre vaza de pe măsuta pentru cafea. Maris culesese lăstari de caprifoi în timpul unei plimbări matinale și-l întrebasese dacă avea ceva împotriva să le pună în apă. „Doar ca să lumineze puțin camera“, spusese ea.

Mike, topit după Maris, răsturnase bucătăria cu fundu-n sus pînă cînd găsisese un recipient potrivit. Timp de mai multe zile, buchetul de flori de cîmp umpluse solarul cu un parfum îmbătător. Acum arăta jalnic. Florile erau ofilite, apa tulbure și urît mirositoare. Totuși Parker nu-i ceruse lui Mike să arunce florile, iar acesta nu luase inițiativa să golească vaza. Era o amintire de la ea, la care nu erau pregătiți să renunțe.

Scoicile pe care le adunase de pe plajă erau și-acum împrăștiate pe marginea mesei unde ea le expusese cu mîndrie. Cînd le adusese intrase în casă cu picioarele goale, pline de nisip. Murdărisese dalele, dar insistase să măture ea nisipul.

Planta lui ornamentală, muribundă, își revenise fiindcă ea o mutase într-un loc mai bun și-o udase exact cît trebuia. Două reviste de modă pe care le răsfoise în timp ce el lucra la roman zăceau încă pe fotoliul unde stătuse ultima dată. Perna aruncată acolo, cea cu franjuri pe margine, era cea pe care Maris o strînsese la piept în vreme ce-l asculta pe el citind un pasaj din manuscris.

Oriunde se uita, vedea urmele prezenței ei.

– E o femeie inteligentă, spuse Mike. A dovedit-o. Isteață, dar și sensibilă.

Mike vorbea în șoaptă, de parcă-i simțea spiritul în încăpere și nu voia să-l sperie. Asta îl irita pe Parker mai tare decît dacă ar fi zgîrîiat cu unghiile o tablă neagră. Se

purtau ca niște idioți. Atît el, cît și Mike. Doi sentimentali stupizi.

Și la urma urmei, cine spusese că încăperea lui avea nevoie să fie luminată puțin? Lui îi plăcea așa cum fusese pînă să sosească Maris Matherly-Reed să întunece cadrul ușii.

— Nu deveni confuz, Mike, zise Parker, ceva mai aspru decît ar fi dorit. Face pe sensibilă fiindcă vrea o carte de la mine.

— O carte. Nu profituri. Nu cred că-i pasă dacă *Invidie* o să-i aducă vreun sfanț. Îi place cum scrii.

Parker dădu indiferent din umeri, dar în sinea lui era de acord. În ciuda faptului că se tîrguiseră, Maris părea interesată mai mult de calitățile narrative ale cărții decît de potențialul ei financiar.

— E în stare și să-și rîdă de sine. Asta îmi place, zise Mike. Apoi, uitîndu-se chiorîș la Parker, adăugă: Presupun că nu-i nevoie să menționez că e și frumoasă.

— Atunci de ce-o faci?

— Așadar ai observat?

— Ce, crezi că-s orb și încuiat? Da, e plăcută la vedere. Făcu un gest care însemna: *Și ce dacă?* Înfațișarea ei n-a fost o surpriză. I-am văzut poza în articolul ăla de revistă.

— Fotografia n-o avantaja.

— Mă așteptam să fie atrăgătoare. Noah nu s-a întîlnit niciodată cu fete urîte, mormăi Parker. Nu din cîte știu eu.

Pentru că Mike refuza să comenteze în vreun fel, Parker continuă:

— Știi ceva? Mă bucur că-i atrăgătoare. Zău. Asta o să-mi faci sarcina mult mai plăcută.

— Ce-ai de gînd să faci?

— Știi că nu vorbesc niciodată despre o intrigă pînă cînd n-am scris măcar o parte. Cred că va trebui să faci apel la imaginație.

— Ai de gînd s-o folosești pe Maris.

– În mod sigur! Și dacă nu-ți place cum vorbesc, acoperă-ți urechile.

Își șterse un strop de sudoare de pe frunte. Instalația de aer condiționat funcționa. Atunci de ce era atât de-al naibii de cald înăuntru?

– Acum vrei, te rog, să încetăm discuția asta? Am de lucru.

Mike își termină calm paharul cu limonadă, apoi frunzări din nou paginile manuscrisului. În cele din urmă se ridică, se duse spre Parker și-i dădu teancul de hîrtii.

– Faci progrese.

– Nu exagera cu laudele. S-ar putea să devin îngîmfat.

În drum spre ușă, Mike zise:

– Poate o să vrei să-ți reevaluezi motivația.

– Motivația personajelor mele e cît se poate de clară.

Mike nici măcar nu catadicsi să se întoarcă și să-l privească pe Parker atunci cînd spuse:

– Nu mă refeream la personajele tale.

22

Asta-i camera mea preferată.

Maris stătea tolănită în confortabila cameră de lucru a tatălui ei, la un pahar de băutură.

În ultimul moment, Noah fusese nevoit să se consulte cu directorul comercial asupra unei clauze controversate, așa că el o îndemnase să se ducă înaintea lui la Daniel. Pe ea n-o deranjase faptul că el fusese reținut. De cînd se întorsese din Georgia, nu fusese niciodată singură cu tatăl ei.

– Și eu prefer camera asta, spuse Daniel. Am petrecut ceva timp aici, dar îmi place și mai mult atunci când ești cu mine.

Ea rîse.

– N-ai fost întotdeauna așa. Îmi amintesc de vremurile când veneam aici, sperînd să te conving să renunți la lucrările pe care le aduceai acasă. Eram o adevărată pacoste.

Zîmbiră amîndoi amintindu-și de acea perioadă, apoi Daniel se posomorî.

– Mi-aș dori să retrăiesc acele vremuri, Maris. De-aș putea, aș petrece mai mult timp patinînd în parc sau jucînd Monopoly cu tine. Regret că am irosit acele ocazii.

– Nu mi-au lipsit prea multe, tată. De fapt, nu mi-a lipsit nimic, iar tu ai fost mereu alături de mine.

– Ești mult prea generoasă, dar îți mulțumesc că ai spus asta.

Maris îl simțea melancolic în acea seară. Se bucurase foarte mult s-o vadă, însă veselia lui nu suna firesc. Gîlceava lui amuzantă cu Maxine părea forțată. Zîmbetele lui erau falsuri reușite, dar ea simțea încordarea.

– Tată, nu te simți bine? S-a întîmplat ceva?

El își aminti de înmormîntarea lui Howard Bancroft.

– E mîine dimineață.

Maris dădu compătimator din cap.

– Howard n-a fost doar juristul tău, ci și un prieten bun și de încredere.

– O să-mi lipsească. O să-i lipsească întregului oraș. Să mă tai și nu pot pricepe ce l-a îndemnat să recurgă la un gest atît de cumplit.

Își jelea prietenul, firește, însă Maris nu era sigură că sinuciderea lui Bancroft era singurul lucru care-l apăsa. Își zise că starea lui ar putea fi o reacție la propria ei dispoziție. Nici ea nu era veselă. Proasta ei dispoziție ar fi putut fi provocată de două lucruri. Mă rog, de fapt de doi oameni. Noah și Parker.

Felul în care justificase Noah întâlnirea lui cu cei de la WorldView era plauzibil. Îl verificase pînă și Daniel. Cu toate astea, o rodea că ei nu-i aduseseră la cunoștință ceva așa de important pentru Matherly Press. Nu fusese niciodată *atît* de ocupată.

Dacă ea ar fi fost oricine altcineva, funcția pe care-o ocupa în ierarhia companiei ar fi impus să fie ținută la curent. Relațiile ei de familie nu trebuia să constituie un element perturbator. Ca vicepreședinte al editurii avea tot dreptul să fie informată despre intervenția lui Bloome. Ca soție, trebuia să fie respectată de soțul ei.

Asta o înfuriase cu adevărat – faptul că Noah trecuse cu nonșalanță peste mînia ei. O tratase ca pe un copil ușor îmbunat cu o acadea sau ca pe un cățel a cărui încredere putea fi cîștigată cu o mîngîiere pe cap. Platitudinile lui conciliante păreau să fie reguli dintr-un manual. Căsnicie, pagina 101, lecția trei: „Cum să vă certați constructiv“.

Modul în care o împăcase fusese mai umilitor decît ofensa propriu-zisă. Să fie atît de prost încît să creadă că ea putea fi așa ușor calmată și neutralizată?

– Maris.

Ea înălță capul și-i zîmbi întristată lui Daniel.

– Pluteai?

– Nu mai sus de un milion de kilometri. Îmi pare rău. Am multe în minte.

– Vrei să-mi umpli paharul, te rog?

Cînd o văzu ezitînd, el își flutură mîna iritat.

– Știu, știu. Crezi că beau prea mult. Apropo, am respectat sfatul ăla pe care mi l-a dat Noah ca între bărbați. Venea direct de la tine.

– Mă îngrijorează cum urci scările după ce-ai băut cîteva pahare, asta-i tot. Ești puțin nesigur pe picioare.

– Dacă mă îmbăt în seara asta, o să mă duci sus, în cîrcă, ce zici de asta?

Aruncându-i o privire dojenitoare, Maris traversă încăperea ca să-i ia paharul și apoi se duse la bar.

— Dacă tot ești acolo, de ce nu-ți torni și ție unul? îi sugera el. Cred că te-ar ajuta.

Ea îi turnă un scotch și își umple paharul de vin cu Chardonnay.

— De ce?

— De ce cred că ai nevoie de un întăritor în seara asta? Fiindcă arăți de parcă ți-ar fi fugit câțelul de-acasă.

Era adevărat. Avea senzația intensă a unei pierderi. Ezitase să-i stabilească exact originea și să-i dea un nume, deși în străfundul sufletului știa: Parker Evans.

Se întoarse la fotoliul ei și, în timp ce Daniel își umplea meticulos pipa, ea își lăsă privirea să rătăcească prin cameră. Se uită la vasta colecție de valoroase ediții princeps legate în piele a tatălui ei. Erau meticulos aliniate pe rafturile unei biblioteci masive cu uși din sticlă.

Nu putu să nu compare acea bibliotecă ordonată și scumpă cu rafturile înțesate de cărți aruncate la întâmplare din camera lui Parker. Compară mobilierul scump și confortul acestei încăperi cu fotoliile din răchită și pernele cu fețe din creton din solarul lui Parker. Camera asta avea un șemineu de marmură, recuperat dintr-un palat italian. Căminul din lemn din casa lui Parker fusese sculptat de un sclav pe nume Phineas. Și înțelese că, oricât de mult îndrăgea locuința asta, camera asta și frumoasele amintiri din copilărie pe care le evoca, îi era dor de insula St. Anne, de casa lui Parker cu podele din lemn crăpate și de confortabila cabană de oaspeți, cu cada de baie înălțată pe labe metalice cu gheare. Îi era dor de zgomotele pe care le făcea Mike în bucătărie și de răpăitul tastelor computerului când Parker scria, după metoda lui rapidă, cu două degete. Îi lipsea zarva de-o armonie stranie a greierilor, foșnetul depărtat al valurilor spărgându-se pe plajă, parfumul de caprifoi, aerul sărat, atât de dens, încât părea un veșmînt pe pielea ei și... Parker.

Îi era dor de Parker.

— Te gîndești la el? întrebă Daniel cu blîndețe, întrerupîndu-i gîndurile. El te-a întristat?

— Să mă întristeze? Deloc, spuse ea, scuturînd hotărîtă capul. M-a înfuriat? Da. Aș vrea să-l strîng de gît? Cu siguranță. E provocator pe toate planurile, începînd cu felul în care își abordează profesiunea. Rareori admite o sugestie ori o observație critică fără să înceapă o discuție în contradictoriu, care se termină întotdeauna urît. Stă ascuns în casa aia, pe insula aia. Oricît de frumoase ar fi casa și insula, el le folosește drept refugiu. Ar trebui să trăiască printre oameni. Un scriitor profită, de obicei, de orice ocazie pentru a-și promova opera. Dar nu și el. O, nu. Adoptă o atitudine arogantă și pretinde că se află deasupra acestor meschinării, dar eu știu care e realitatea: motivul pentru care preferă izolarea e infirmitatea lui.

A, ți-am spus asta, tată? E ținut într-un cărucior cu roțile. N-am aflat decît în clipa cînd am ajuns acolo. La început am fost șocată, pentru că, atunci cînd am vorbit cu el la telefon, n-am primit nici un indiciu că ar fi avut vreun defect, în afară de lipsa de maniere. M-a luat cu totul prin surprindere. Dar după o vreme... Nu știu, tată, e ciudat. Cînd mă gîndesc acum la el, nici măcar nu mai văd căruciorul.

Făcu o pauză ca să mediteze la ce spusese, înțelegînd cît de profund adevărată era afirmația ei. Nu mai vedea fotoliul lui Parker, nici infirmitatea lui, și se întrebă de cînd se întîmplase asta.

— Presupun că forța personalității lui face invaliditatea să pară nu doar neînsemnată, ci chiar invizibilă. Are o extraordinară stăpînire a limbajului. Pîna și vocabularul lui obscen — înțelege grosolan — e impresionant. Are un simț ascuns al umorului. Răutăcios, uneori. Poate fi și teribil de ursuz, dar cred că pe bună dreptate. Oricine în situația lui ar avea resentimente. Vreau să spun că e tînăr, în floarea vîrstei,

așa că amărăciunea lui, cauzată de faptul că e ținut într-un fotoliu cu roțile, e de înțeles și de iertat. Se rușinează de cicatricele lui, deși n-ar trebui. Oamenii, mai ales femeile, l-ar considera atractiv indiferent de felul cum arată picioarele lui. Nu e... nu-i frumos la modul propriu, dar... are un... cred că l-ai putea numi magnetism animal. Simți că emană energie chiar și atunci când stă nemișcat. Când îți vorbește, ești captivat de ochii lui. Intensitatea cu care îți reține atenția îi compensează infirmitatea. Dar să nu ai impresia că e slab. Nu e. De fapt, e chiar puternic. Mîinile lui...

Mîinile lui. Când îi ținuseră capul nemișcat în timpul sărutului. Când îi cuprinseseră șoldurile și-o opriseră lângă fotoliul lui. În acele momente le simțise incredibil de puternice, impresionante. Totuși, în alte situații, ca atunci când culesese o frunză din părul ei, atingerea lui fusese ușoară și agilă, chiar jucăușă.

Cînd ea îi arătase o scoică din palma ei, el atinsese grijuliu delicatele spirale cu vîrfurile degetului, de parcă s-ar fi temut să le apese prea tare ca să nu zdrobească scoica. O femeie n-ar fi trebuit să se ferească de mîngîierea lui.

— E cel mai complex individ pe care l-am întîlnit vreodată, zise ea cu glas răgușit. Extrem de talentat.

Evocă în gînd chipul lui Parker și se auzi spunînd:

— Și furios. Foarte furios. Se simte asta în scrisul lui. Chiar cînd e relaxat și glumește cu Mike, i se poate depista furia. Zîmbetele lui au ceva tulburător. Există o anume cruzime în ele, și e păcat, fiindcă nu cred că poate fi crud. Însă persistă urme de furie. O furie totdeauna prezentă, chiar sub înfățișarea lui exterioară. Există un pasaj în romanul lui, în care descrie cum s-a mîniat Roark pe Todd. Compară furia lui cu un șarpe alunecînd printr-o apă liniștită, întunecată, fără să iasă la suprafață, fără să se arate, dar mereu acolo, tăcut, sinistru și mortal, așteptînd să-i otrăvească pe amîndoi.

Poate că e furios numai pentru că e pironit într-un

fotoliu cu roțile. Și, totuși, mai e ceva... Ceva ce nu știu, ceva ce mi-a scăpat, ca și cum ar mai exista un secret care trebuie să iasă la lumină.

Rîse încet.

– Nu-mi dau seama ce-ar putea fi. Mi-a făcut atîtea surprize. Și nu toate plăcute.

Luă o gură de vin și-și ridică umerii într-un gest de neajutorare.

– Țasta-i cel mai bun răspuns la întrebarea ta, încheie ea.

Daniel o studie îngîndurat cîtva timp, continuînd să-și umple pipa. O aprindea rareori, dar îi plăcea acel ritual. Îi dădea de lucru în timp ce-și aduna gîndurile.

Cînd vorbi în cele din urmă, spuse:

– De fapt, Maris, întrebarea mea se referea la Noah.

Jenată, ea roși intens. Timp de cinci minute, pălăvrăgise despre Parker.

– A... a, bine, se bîlbîi ea, da, el... n-aș spune că Noah m-a întristat, dar m-a supărat întîlnirea lui cu cei de la WorldView. Și mai ales faptul că a preferat să nu-mi vorbească despre ea.

Daniel puse pipa deoparte și își luă paharul. În vreme ce-i contempla conținutul chihlimbării, întrebă:

– Ți-a spus Noah că a avut o întîlnire cu Howard în după-amiaza cînd avocatul s-a sinucis?

Felul în care pusese întrebarea o făcu să-și încordeze ceafa. Nu era o curiozitate întîmplătoare.

– A menționat-o.

– A avut loc doar cu cîteva ore înainte ca Howard să-și pună capăt zilelor.

Maris își pierdu apetitul pentru vin. Punînd paharul de cristal pe marginea mesei, își șterse apa, ori transpirația de pe palme.

– Care-a fost rostul întîlnirii?

– După cum spune Noah, Howard avea nevoie de semnătura lui pe proiectul final al unui contract dintre noi

și unul dintre partenerii noștri autorizați. Noah a aprobat proiectul îmbunătățit și asta a fost tot.

– Tu... Maris își dresе glasul: Tu te îndoiеști de asta?

– N-am nici un motiv. Deși...

Cu răsufлarea tăiată, Maris аșteptă ca el să continue.

– Secretara lui Howard mi-a spus că întâlnirea cu Noah a fost ultima din acea zi și că, atunci cînd a părăsit biroul, nu era în apele lui.

– Mai exact?

– Părea chinuit. Cred că vorbele ei au fost „extrem de supărat“. Daniel sorbi din paharul cu whisky și continuă: Sigur, primul eveniment n-are probabil nici o legătură cu celălalt. Howard putea să fie supărat din multe motive, de ceva din viața lui intimă, fără legătură cu Matherly Press ori Noah.

Dar tatăl ei nu credea asta. Dacă ar fi crezut, n-ar mai fi avut acea discuție.

– Tată, crezi...

– Așa. Văd că аți început fără mine. Noah împinse ușile duble și pătrunse în cameră. Iubito, îmi cer iarăși scuze că te-am făcut să vii singură pînă aici. Se aplecă și-o sărută pe Maris, apoi își linse buzele, de parcă le-ar fi încercat gustul. Bun vin.

– Este. Foarte bun.

Maris se ridică și se duse la bar, încercînd să ascundă bărbaților și sieși că-i tremurau genunchii.

– Îți dau și ție.

– Mulțumesc, dar аș prefera ce bea Daniel. Dar cu gheață. Cum a fost și ziua asta.

Noah traversă încăperea ca să-i strîngă mîna socrului său, apoi se аșează lîngă Maris pe canapea și o luă pe după umeri în vreme ce ea îi întindea paharul.

– Noroc.

După ce bău o gură, spuse:

– Maxine m-a trimis cu mesajul că cina e gata în zece minute.

– Sper că friptura ei înăbușită nu-i la fel de uscată ca ultima dată, mormăi Daniel.

– Friptura ei nu e niciodată uscată, spuse Maris, minunându-se cum de puteau discuta despre ceva atît de banal precum o friptură cînd cu numai cîteva clipe în urmă subiectul fusese sinuciderea inexplicabilă a unui om.

– Uscată sau nu, eu o s-o devorez, zise Noah. Sînt mort de foame.

Sigur, primul eveniment n-are probabil nici o legătură cu celălalt.

Se agăța de afirmația tatălui ei, vrînd cu disperare s-o creadă.

Despre Noah vorbiseră. Soțul ei. Bărbatul de care se îndrăgostise și pe care încă-l mai iubea. Bărbatul lîngă care dormea în fiecare noapte. Bărbatul cu care voia să aibă copii.

Își puse palma pe coapsa lui, iar el, fără ca măcar să întrerupă conversația cu Daniel, i-o acoperi cu mîna lui, apăsînd-o cu afecțiune. Era gestul distrat, liniștitor al unui soț.

Cina fu delicioasă, iar friptura înăbușită ilustră perfect excelentul talent culinar al lui Maxine. În timp ce se serveau tarteles cu lămîie, Daniel începu să caște. De îndată ce Maxine luă farfuriile goale, el îi rugă să-l scuze.

– Rămîneți și mai beți o cafea, le spuse el, ridicîndu-se. Eu trebuie să mă retrag. Mîine dimineață mă scol devreme ca să mă duc la înmormîntarea lui Howard. Nu pot spune că o aștept cu nerăbdare.

– Și eu vreau să spun noapte bună, tată. Ziua asta a fost lungă și obositoare.

După ce Daniel părăsi încăperea, Maris își puse mîinile pe reverele hainei lui Noah, se ridică pe vîrfuri și-l sărută cu tandrețe pe buze.

– Cred că o să mă duc acasă înaintea ta.

El o prinse de talie și-o trase mai aproape.

– Mi se pare că ne făcusem niște planuri pentru seara asta.

– Așa e. Dar vreau să-ți cer un serviciu. Te rog să rămîi și să-l ajuți pe tata să se suie în pat. Știu că nu e treaba ta...

– Nu mă deranjează.

– Se zbîrlește cînd vine vorba despre nesiguranța lui și-a urcat deja o dată la etaj în seara asta. Dacă inventezi un motiv ca să te duci sus cu el, n-o să i se pară că îl escortezi. Ți-aș fi recunoscătoare.

– Consideră treaba ca și făcută, iubito. O să-ți urmez indicațiile.

La ușă, ea se prefăcu a-și aminti că voia să ia un vechi carnet de adrese din dormitorul ei de la etajul trei.

– Va trebui să-l caut. Nu mai știu unde l-am pus.

Noah se oferă să i-l aducă și-i sugeră s-o ia înainte, în timp ce el avea să-l caute. Nu era sigură că Daniel se lăsase păcălit de înscenarea lor, dar bătrînul nu zise nimic.

Cînd își luară rămas-bun, Daniel o îmbrățișă strîns. Apoi o îndepărtă de el și-o privi cu atenție în ochi, de parcă ar fi vrut să descifreze gîndurile tulburătoare din spatele lor.

– Vreau să aflu mai multe despre cartea asta nouă și despre bărbatul complex care-o scrie.

Amintindu-și felul în care vorbise în neștire despre Parker se îmbujoră.

– Ți-am apreciat întotdeauna opiniile, tată. Am să-ți trimit mîine o copie a manuscrisului prin curier. O să ne întîlnim la sfîrșitul săptămînii să discutăm despre el.

El îi strînse mîna cu o încredere și o dragoste care-o făcură să dorească să se ghemuiască în poala lui, așa cum făcuse cînd era mică, în căutarea confortului și siguranței și simțind că totul avea să fie bine, că toate grijile ei erau inutile și că neliniștea ei confuză nu se justifica.

Dar, desigur, nu putea să facă asta. Crescuse, iar

confidențele ei erau ale unei femei, nu ale unui copil. Nu puteau fi împărțite tatălui ei.

Daniel se dădu la o parte, iar Noah se apropie s-o îmbrățișeze.

– Daniel pare cam abătut în seara asta, îi șopti el. După ce-o să-l vîr în pat, cred că o să bea un coniac cu el.

– Bine. Dar să fie mic. Te aștept.

Maris nu se duse direct acasă. Nici nu avusese intenția asta. Faptul că-l folosise pe tatăl ei drept pretext pentru a-l întîrzia pe Noah o făcea să se simtă vinovată, dar nu cine știe ce. Nu i-ar fi amăgit niciodată dacă n-ar fi dorit cu disperare să scape de sîcîietoarele îndoieli care puseseră stăpînire pe ea.

Luă din centru un taxi pînă la apartamentul din Chelsea. Cînd ajunse la ușa locuinței, inima îi bătea cu putere, dar nu din cauza scării abrupte. O neliniștea ce-avea să găsească înăuntru.

Descuie ușa cu cheia pe care-o primise în noaptea petrecerii-surpriză și, amintindu-și unde era comutatorul, îl răsuci. Instalația de aer condiționat bîzîia încet. Observă că pernele de pe canapea păreau aranjate recent.

Intră în bucătărie și se uită la chiuveta uscată, fără nici o pată. În mașina de spălat vase nu erau farfurii, nici măcar un pahar. Coșul de gunoi de sub chiuvetă era gol, iar punga de plastic din interior era la fel de curată ca atunci cînd fusese pusă acolo.

Avea o menajeră? Noah nu menționase că angajase vreuna, dar asta nu însemna că n-o făcuse.

Se întoarse în camera de zi și se îndreptă spre încăperea în care își instalase Noah biroul. Cu mîna pe clanță, se opri și rosti o rugăciune, deși nu putea spune exact pentru ce se ruga. Apoi deschise ușa.

Cercetă interiorul camerei dintr-o privire, pe urmă se

sprijini deprimată de tocul ușii. Încăperea arăta exact așa cum o lăsaseră ei în acea noapte. Nimic nu fusese deranjat sau schimbat. Nu existau ghemotoace de hîrtie în coșul de gunoi, nici cărți de referință cu paginile însemnate, nici note lipite pe ecranul computerului sau scrise pe vreun blocnotes.

Știa cum arată spațiul de lucru al unui scriitor. Cel în care lucra Parker arăta de parcă și-ar fi petrecut acolo ani întregi de muncă obsedantă. Era plin de însemnări, creioane roșii cu minele roase pînă la lemn, cornete pe care scrisese gînduri, făcuse diagrame și mîzgălituri, dosare cu marginile îndoite și uzate, piramide instabile cu lucrări de referință și agrafe pentru hîrtie deformate în timpul perioadelor de chinuitoare concentrare. În ciuda acelei dezordini, dacă ceva era atins ori mutat de pe biroul lui Parker, acesta începea să răcnească la cel vinovat. Știa exact unde se afla fiecare lucru și nu accepta nici o schimbare. Mike nu avea voie să curețe acel loc, de parcă dezordinea îi stimula favorabil lui Parker creativitatea.

Spațiul de lucru al lui Noah părea neatins. La o examinare mai atentă, Maris văzu că pe tastatura computerului se așternuse un strat fin de praf. Tastele nu fuseseră folosite niciodată.

Inima nu-i mai bătea cu putere. De fapt, o simțea ca pe o piatră în piept. Stinse luminile și părăsi apartamentul. Incuie conștiincios ușa, deși nu știa de ce se mai obosea s-o facă. Pentru ea nu era nimic de valoare înăuntru.

Ieși din clădire și coborî treptele din față pierdută în gînduri, cu mișcări apatice. Era copleșită de teama confruntării inevitabile cu Noah. Cînd se va întoarce de la tatăl ei, Noah se va aștepta ca docila lui soție să fie dornică și pregătită să facă dragoste cu el.

Așa-l făcuse să creadă. Îl făcuse să creadă că era la fel de maleabilă ca lutul umed, credulă, acceptînd totul orbește. Fusese ușor de amăgit fiindcă, pînă de curînd, Maris se comportase exact așa.

Noah va veni acasă convins că disputa lor legată de WorldView era un episod uitat, că ea nu pusese sub semnul întrebării scopul întâlnirii lui cu Howard Bancroft, că n-avea nici un motiv să se îndoiască de el atunci când îi spunea că se apucase din nou de scris.

Supusa, blînda și maleabila Maris. Stupida Maris. Așa gîndea el despre ea.

Dar gîndea greșit.

Cînd ajunsese în stradă, observă un pasager coborînd dintr-un taxi, la o jumătate de bloc distanță. Nu sperase să aibă norocul de-a găsi atît de repede un taxi. Ridică mîna ca să-i facă semn șoferului.

După ce-și primi plata, omul parcurse scurta distanță pînă la locul unde Maris aștepta pe trotuar. Dar ea nu se mai uita la taxi. Îl privea pe bărbatul care coborîse din mașină, urca grăbit treptele altui bloc și pătrundea înăuntru cu nonșalanța cuiva care locuia acolo.

Maris își coborî încet brațul, și îi făcu semn taximetristului să plece. Apoi porni cu pași mari și străbătu repede distanța pînă la cealaltă clădire.

Blocul era la fel de ciudat ca și cel pe care tocmai îl părăsise. Nu exista portar, nici vreo măsură de siguranță care s-o împiedice să intre în hol. Se uită la căsuțele poștale. Toate, cu excepția uneia, aveau înscris cîte un nume. Fie că acel apartament era liber... fie chiriașul de la 2A primea corespondența la altă adresă.

Urcă din nou niște scări și se apropie de ușa apartamentului 2A cu un calm uluitor. Ciocăni repede și privi direct în vizor, știind că cineva o privea de partea cealaltă.

Nadia Schuller deschise ușa și cele două femei se aflară față în față. Era îmbrăcată pentru o întâlnire amoroasă, doar cu un capot din mătase care părea să fi fost legat grabnic în talie, în drum spre ușă. Nadia nu avu nici măcar decența de-a părea alarmată sau rușinată. Expresia ei era una de amuzament infatuat atunci cînd se dădu înapoi și deschise ușa mai larg.

Privirea lui Maris trecu pe lângă ea, îndreptându-se către Noah, care venea dintr-o cameră alăturată, probabil o bucătărie, cu câte un pahar în fiecare mână. Era în cămașă și fără cravată.

Cînd o văzu, rămase încremenit.

– Maris.

Nadia zise:

– Sper că n-o să asist la una din farsele alea sinistre din filmele cu Ronald Reagan.

Maris o ignoră. Nadia n-o interesa. Singurul lucru care conta pentru ea era lipsa de gust a lui Noah în materie de amante. Nu-și irosi disprețul pe Nadia, ci și-l îndreptă spre bărbatul cu care se măritase în urmă cu mai puțin de doi ani.

– Nu te mai obosi cu scuzele sau cu explicațiile, dacă asta ai de gînd să faci, Noah. Ești un mincinos, un soț adulter, și vreau să dispari din viața mea. Să dispari. Imediat. O s-o rog pe Maxine să vină și să-ți împacheteze lucrurile, fiindcă nu suport gîndul de-a le atinge. Poți aranja cu portarul să vii să le iei cînd n-o să fiu eu acasă. Nu vreau să te mai văd, Noah. Niciodată.

Apoi se întoarse, coborî în grabă scările, traversă holul mic și ieși în stradă. Nu plîngea. Nu era furioasă, nici tristă, nici umilită. Dimpotrivă, se simțea surprinzător de liberă și cu inima ușoară. Nu avea senzația că părăsise ceva, ci mai degrabă că se îndrepta spre ceva.

Nu ajunsese departe, cînd Noah îi prinse brațul din spate și-o întoarse cu violență. El îi zîmbi, dar era un zîmbet rece, înfricoșător.

– Ia te uită, Maris. Isteațo.

– Ia mîna de pe mine!

Ea se zbătu să-și elibereze brațul din strînsoarea lui, însă el nu-i dădu drumul. Degetele i se înfipseră mai adînc în mușchii ei.

– Taci, șuieră el, scuturînd-o atît de tare, încît ea își

mușcă limba și strigă de durere. Am auzit ce-ai avut tu de spus, Maris. Fiecare cuvînt. Un discurs curajos. Am fost impresionat. Dar acum lasă-mă să-ți spun eu cum o să fie. Căsnicia noastră a existat și va exista în condițiile impuse de mine. Nu-mi dai tu ordin să dispar din viața ta. Nu-mi ordoni tu să plec. O să te părăsesc doar atunci cînd o să fiu al naibii de bine pregătît. Sper că înțelegi asta, Maris. Viața ta va fi mult mai ușoară dacă o să pricepi.

— Mă rănești, Noah.

El rîse.

— N-am început încă să te rănesc.

Pentru a-și întări afirmația, îi strînse brațul și mai tare, cu cruzime, degetele lui zdrobindu-i carnea. Deși îi dăduseră lacrimile de durere, ea nu se dădu înapoi.

— Pînă atunci, o s-o reglez pe Nadia, o să reglez pe cine vreau, și nu-mi pasă dacă mă urmărești. Dar o să rămîi soțioara supusă, pricepi? Sau o să fac din viața ta și-a celor pe care-i iubești iadul pe pămînt, Maris. Pot să fac asta, să știi. O s-o fac. În ochi avea un licăr diabolic atunci cînd se aplecă mai mult spre ea și șopti: *O s-o fac*. Îți promit.

Apoi îi dădu drumul atît de brusc, încît ea se împletici și căzu lîngă un gard de fier ce înconjură lăzile de gunoi.

În timp ce se îndepărta de ea, întorcîndu-se către apartamentul pe care-l împărțea cu Nadia, strigă vesel:

— Nu mă aștepta.

Prea uluită ca să se poată mișca, Maris îl privi plecînd și continuă să se uite la ușa blocului mult timp după ce el dispăruse înăuntru. Nu era atît de speriată pe cît era de consternată. Deși brațul îi pulsa de durere și simțea gustul sîngelui în gură, nu putea crede ceea ce tocmai se întîmplase. Noah? S-o amenințe? S-o amenințe fizic? Calmul lui conferea certitudine amenințărilor și le făcea terifiante.

Apoi Maris începu să tremure, violent și nestăpînit, simțînd că-i îngheța sîngele în vine după brusca, dar incontestabila

înțelegere a faptului că era măritată cu un om pe care nu-l cunoștea cu adevărat. Bărbatul pe care crezuse că-l cunoște nu exista. Noah jucase un rol, asta era tot. Imitase un personaj dintr-o carte pentru că știa că ea se îndrăgostise nebunește de acel personaj. Își jucase bine rolul. Nu ieșise niciodată din pielea personajului. Nici măcar o dată. Pînă în seara asta.

Era șocată constatînd cine era în realitate Noah Reed.

23

*„Invidie“ – Capitolul 15
Key West, Florida, 1987*

Roark?

Roark își frecă ochii somnoros.

– Da.

– Dormeai?

Era patru și jumătate dimineața. Se culcase după ora trei. Clubul de noapte la care lucra împreună cu Todd nu închidea înainte de ora două. Una dintre obligațiile lui era să calculeze încasările, și nu putea face asta pînă cînd nu pleca ultimul consumator. Scrisese toată ziua și pe urmă muncise timp de opt ore. Nici măcar nu reușise să adoarmă, ci zăcuse inconștient.

– Cine e?

– Mary Catherine. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Își coborî picioarele din pat, lovind cu talpa o cutie goală de băutură, care se rostogoli cu zgomot pe podeaua de beton pînă la patul lui Todd. Colegul lui mormăi un protest în pernă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Roark în șoaptă.
- Poți să vii încoace?
- Ăă... acum?

Localul unde fetele făceau strip-tease se afla în imediata apropiere a clubului în care el servea la bar, iar Todd parca mașini. Uneori, în timpul pauzelor, asistau la prestația vecinilor lor. El și cu Todd ajunseseră să le cunoască destul de bine pe fete ca să intre gratis. Un bodyguard îi introducea printr-o intrare din spate. Uneori mergeau împreună, alteori separat, dar rareori puteau sta mai mult de cincisprezece-douăzeci de minute. Acele câteva minute îi făceau să uite corvoada zilnică.

Bugetele lor limitate îi obligaseră să-și reducă la minimum întâlnirile. Din fericire, cele trei dansatoare exotice erau „prietenoase“ cu ei și altfel decât oferindu-le priveliștea unor trupuri goale.

Într-o zi, Roark se oferise să ducă mașina lui Starlight la un atelier ca să-i schimbe uleiul și să-i regleze motorul. Ceea ce făcu mecanicul mașinii fusese nimic. Pentru a-i mulțumi, Starlight se întrecuse pe sine.

Însă, spre marele său regret, Mary Catherine nu se arătase niciodată atrasă de el. Îl tratase ca pe un frate, în vreme ce cu Todd cocheta fără rușine și-i acordase favoarea de-a se culca de mai multe ori cu el.

– Poți, Roark? Sînt singură aici și... mă rog, am nevoie de un serviciu.

Inima începu să-i bată mai tare.

– Sigur. Vin imediat.

– Nu-i spune lui Todd, bine?

Asta-i domoli oarecum entuziasmul, fiindcă i-ar fi plăcut să-l tachineze pe Todd, spunîndu-i că primise în toiul nopții un telefon de la una dintre gagicile lui. Cînd venea vorba despre femei, devenea un ticălos fără scrupule.

Își trase pe el un șort și un tricou, își vîrî picioarele într-o pereche de sandale și plecă fără să-l trezească pe

Todd. Sări peste șanțul cu apă murdară din jurul blocului și porni pe cărarea de-acum știută și îndelung bătută spre clădirea în care stăteau fetele. Urcă treptele cîte două deodată și ajunse la ușa apartamentului gîfîind. Mary Catherine deschise înainte ca el să bată.

– Te-am văzut pe fereastră.

El pătrunse în casă, încercînd să ascundă cît de dezamăgit era de înfățișarea ei. Nu aducea nici pe departe cu mîndrețea de femeie care era atunci cînd își dădea jos veșmintele de călugăriță și rămînea sub lumina reflectoarelor într-o splendidă goliciune sau cînd zăcea întinsă provocator pe acoperiș, unsă cu ulei de plajă.

Nu era fardată și avea nasul și ochii roșii, de parcă ar fi plîns. Părul ei lung și ondulat era prins într-o coadă de cal nepieptănată. Purta un jersey larg, ce n-o avantaja, și un șort lăbărlat din stofă ecosez.

– Te-am trezit, nu-i așa?

– Scriam, miști el.

– Lumina era stinsă.

– Făceam niște planuri în gînd.

– Aha.

Fata strîngea în pumn tivul jerseyului.

– Detest să-ți cer asta, Roark, dar...

– S-a întîmplat ceva?

– În noaptea asta am avortat.

El rămase cu gura căscată, prostit și fără grai.

– Un copil.

Dădu din umeri.

– Mă rog, cred că nu era încă un copil, da' știi și tu...

În orice caz, am nevoie de niște lucruri și nu mă simt prea bine, așa că mă-ntrebam dacă n-ai vrea să te duci tu pîna la magazinul deschis non-stop să mi le cumperi.

Roark înghiți în sec, apoi își umezi îngîndurat buzele.

– A, sigur. Cu plăcere.

– Ți-aș fi recunoscătoare.

– Pentru puțin, da' te simți bine? Să chem un doctor sau ce să fac? Vrei să te duc la spital? Ai... ăă, verificat cum stă treaba?

– Da, n-am nimic. Nu mi se-ntîmplă prima oară.

El își trecu palma peste gură și bărbie.

– N-ai făcut vreo prostie, nu? Nu l-ai provocat tu? Intenționat, vreau să zic.

Ea dădu din cap și zîmbi stins.

– Nu. N-a fost așa de grav. Doar că s-a-ntîmplat, Roark. Un accident natural. Prima oară, da, am fost la o clinică, dar de data asta s-a produs de la sine. Am început să mă simt rău la lucru. Am avut crampe.

Roark dădu cu înțelegere din cap, deși fata ar fi putut vorbi și despre sculptura în gheață, că el tot nu se pricepea. De fapt, probabil că știa mai multe despre sculptura în gheață.

– Am fost invitată la o petrecere cu celelalte fete. Părea că o să dureze toată noaptea, așa că mi-am cerut scuze, am venit acasă și m-am suit direct în pat. M-am tezit acum vreo oră în... într-o mare mizerie. Dădu din umeri. Pierdusem copilul.

El văzu lacrimi sticlindu-i în ochi, însă ea se întoarse repede și întinse mîna după un petic de hîrtie și cîteva bancnote împăturite.

– Am făcut o listă amănunțită. Cu numele mărcilor și mărimi. M-am gîndit că n-o să știi ce să iei dacă n-o fac.

– Ai dreptate, zise el, încercînd să pară detașat, dar eșuînd lamentabil.

– Ăștia ar trebui să-ți ajungă.

El luă lista și banii de la ea.

– Altceva?

– Cred că totu-i acolo. O să las ușa descuiată, ca să poți intra direct cînd te întorci.

El încuviință și dădu să plece, dar ea îi atinse brațul, făcîndu-l să se întoarcă.

– Mulțumesc, Roark. Din suflet. Mulțumesc.

El bătu ușor mîna mică de pe brațul lui.

– Du-te și întinde-te în pat. Mă întorc cît de repede pot.

Cînd Roark reveni, ea era întinsă pe canapea, cu un braț peste ochi și celălalt pe abdomen. Își retrase brațul de la ochi și-i adresă un zîmbet larg în timp ce el se apropia în vîrfurile picioarelor.

– Ai găsit tot ce trebuia?

– Așa cred.

– Ți-am dat destui bani?

– Nu-ți face probleme. De ce nu ești în pat?

– Păi ți-am spus, e cam murdar.

La capătul unui culoar scurt, una din ușile dormitorului era întredeschisă. Roark puse sacoșa plină de cumpărături pe podea, lîngă sofa.

– Aste-s lucrurile tale.

Pe urmă o luă pe hol către dormitor.

– Roark, nu, protestă ea, ridicîndu-se în capul oaselor.

– Ai grijă de tine, Mary Catherine. Eu o să am grijă de pat.

O făcu, deși nu era o treabă plăcută.

Nu-și imaginase că o să fie atît de greu să-și păstreze calmul. Nu-și putea scoate din minte faptul că „murdăria“ însemna o viață de om, care începuse exact la fel ca orice altă viață. Din motive care n-aveau să fie vreodată cunoscute, acea formă de viață hotărîse să renunțe, să-și încheie rapid socotelile cu lumea și să dispară. Se spunea că avorturile erau binecuvîntări deghizate, o modalitate naturală prin care un uter scăpa de o creatură imperfectă. Cu toate astea, faptul că o viață se stinsese în acea noapte era cumplit de trist.

În plus, sarcina trebuia să fi fost destul de avansată, fiindcă acolo era mai mult sînge decît se așteptase el. Strînse lenjeria și o îndesă într-un sac de plastic pe care-l găsi în cămara din bucătărie. Îl legă strîns, apoi îl duse la containerul pentru gunoi din spatele clădirii.

Întors în apartament, auzi dușul curgînd. Găsi lenjerie curată într-un dulap de pe hol și făcu din nou patul. Tocmai termina cînd ea intră în dormitor, curată, purtînd alt tricou larg și alt șort lăbărțat.

El întinse brațul ca să-i arate patul.

– Suie-te.

Ea se supuse, oftînd ușurată în vreme ce se întindea pe cearșaf.

– Totul e-n regulă?

– Sigur.

– Ai luat Tylenol?

– Trei pastile. Mi-am zis că n-au ce rău să-mi facă.

– Ce zici de un ceai?

– Ai făcut destule pentru mine.

– Ce zici de un ceai?

Ea ridică privirea spre el.

– Chiar vrei să-mi faci un ceai?

– Ai un fierbător?

– Nu cred.

– Cuptor cu microunde?

– Sigur.

Cinci minute mai tîrziu, el se întoarse cu o ceașcă aburindă cu ceai, un plic cu îndulcitor și o linguriță.

– N-am știut dacă vrei zahăr ori nu.

– Două pastile, te rog.

În timp ce-i amesteca îndulcitorul în ceai, aruncă o privire spre ecranul televizorului. Sonorul era închis, dar ea se uita la imagini.

– Îmi place mult filmul ăsta, îi spuse fata. Am cumpărat caseta video și cred că l-am văzut de-o mie de ori. E cu Audrey Hepburn și Cary Grant.

– O pereche imbatabilă. Ai grijă, e fierbinte, spuse el, dîndu-i ceașca.

Fata îi făcu loc lîngă ea pe pat, iar el se așeză, sprijinindu-se cu spatele de perete.

– Despre ce e vorba?

– Ea e superbă și are necazuri. El e frumos și vine s-o salveze. Ea e speriată. El e iscusit. Pînă la urmă, se îndrăgostesc unul de altul.

Urmăriră în tăcere filmul pînă la sfîrșit, pe urmă ea închise televizorul. El îi luă ceașca goală din mînă.

– Mulțumesc, Roark, mi-a prins bine. Nimeni nu mi-a făcut vreodată ceai.

– Mama îmi făcea mereu ceai cînd eram bolnav.

– A fost bună cu tine?

– Foarte bună. Am avut noroc.

– Da, ai avut. Bătrîna mea m-a alungat cînd aveam cincisprezece ani.

– Cum așa?

– L-a prins pe prietenul ei fluturîndu-și cîrnatu' în fața mea.

– De ce nu l-a alungat pe el?

Ea rîse, de parcă întrebarea lui ar fi fost amuzantă.

– Ești un băiat bun, Roark. Văzînd că el se strîmba, adăugă: Am vrut să-ți fac un compliment.

– Mă rog, mulțumesc. Totuși, mi-ar plăcea să fiu considerat curajos și primejdios.

Zîmbetul ei dispăru. Ochiul își pierdură strălucirera, părăsind să privească în adîncul ființei ei, la ceva ce-o făcea nefericită.

– Nu, așa e Todd.

Roark nu știa cum să reacționeze și se gîndi că era mai bine să tacă. Se lovi peste coapse cu palmele și dădu să se ridice.

– Păi, eu trebuie să...

– Așteaptă, Roark. Ai fost așa de amabil. Adică, ce mai, ai fost grozav. Nu-mi plac femeile lipicioase, care cerșesc milă, dar nu vreau să rămîn singură în noaptea asta. N-ai vrea să stai cu mine? Doar pînă adorm?

– În regulă. Sigur.

– Întinde-te.

Roark se lungi stînjedit lîngă ea. Fata se cuibări lîngă el și își lăsa capul pe umărul lui. El o cuprinse cu brațul.

– Poate că ar trebui să chemi mîine un doctor, îi sugera el.

– Da. Probabil că o să vrea să-mi facă un chiuretaj. Ii-hi.

Roark gîndea la fel. Avea o vagă idee despre ce însemna procedura aia, dar prefera să nu știe mai multe.

– Nu luai anticoncepționale?

– Nu. Mă îngrașă, explică ea. Iar el a uitat să aducă prezervative. Cel puțin așa mi-a spus. Cred că am fost împită că n-am insistat.

– Al naibii de corect. Sarcina nu-i cel mai rău lucru care se poate întîmpla.

– Știu, dar el e genul de bărbat care se ferește de boli și alte chestii din astea.

– Deci n-a fost un tip oarecare? Adică, e cineva pe care-l știi bine?

– Roark, nu mă-ntreba, bine?

– Bine.

– Hai să vorbim despre altceva.

Dar nu vorbiră. Nici măcar nu făcură vreo mișcare, în afară de degetele lui care treceau prin părul ei răsfirat pe pernă.

– Numele meu adevărat nu e Mary Catherine, mărturisi ea în șoaptă.

– Nu?

– E Sheilla.

– E frumos.

– Mary Catherine e doar pentru numărul cu călugărița.

– Mi-am închipuit.

– M-am gîndit eu. Tu ești deștept. Eu nu m-am mai dus la școală de cînd am plecat de-acasă; eram în clasa a zecea. Sînt o idioată.

– Nu prea cred.

– Eu, da. Oricum, cînd clienții se vor plictisi de numărul cu călugărița, o să trebuiască să pregătesc altceva și poate că o să-mi schimb și numele de scenă, ca să se potrivească cu numărul nou. Am ceva în minte. Vrei să auzi?

– Mi-ar plăcea.

– M-am gîndit că aș putea fi o sirenă. Înțelegi, aș avea o coadă plină de perle, strălucitoare. Aș purta o perucă lungă, astfel încît părul să-mi ajungă pînă la fund. Poate chiar pînă la genunchi.

– Ai fi o minune. Ai putea să-ți zici Lorelei.

– Lorelei?

– Ca sirena din mitologie.

Ea se uită la el fără să înțeleagă.

– Cînta cu o voce minunată, îi explică el. O folosea ca să-i ademenească pe marinari spre stînci, unde navele lor naufragiau.

– Nu glumești? Tre' să nu uit asta.

– Aș putea să-ți scriu povestea ca să n-o uiți.

Ea se sprijini într-un cot și-l privi cu sinceră admirație.

– Vezi? Ești al naibii de isteț.

Roark rîse, rîse și ea, pe urmă se priviră serios cîtva timp. Apoi fata îi zise:

– Poți să te joci cu ei dacă vrei.

Imediat, el își coborî privirea spre pieptul ei. Fata își ridicase tricoul peste sîni. Încarnarea afecțiunii și fantasmelor lui, ceea ce admirase de la distanță se afla la cîtiva centimetri de ochii lui, de degetele și de buzele lui. Ea îi oferea sîinii. Un cadou.

Roark, însă, întinse mîna doar pentru a-i trage tricoul în jos.

– Care-i problema? întrebă ea. Nu mă pot regula în noaptea asta, dar aș putea să fac sex oral.

– Nu-i nevoie.

– Crezi că aș face-o doar pentru tine? Mai gîndește-te.

Își strecură mîna între copasele lui și-i luă penîsul în mînă. Mă întrebam ce-ascunzi acolo. De obicei, Starlight e o cățea mincinoasă, dar te asigur că a spus adevărul despre tine.

Roark își ținu răsufierea. Sîngele îi fierbea sub presiunea degetelor ei. Cu toate acestea, el îi îndepărtă mîna.

– Ar însemna să profit de situație.

– Ei și?

– Nu mi s-ar părea corect, Sheila.

– Iisuse, cei mai mulți bărbați ar face moarte de om pentru o ofertă ca asta. Tu ești real?

– Sînt real, sigur. Dar m-aș blestema de dimineață.

– Bine, atunci freac-o sub duș cînd te uiți la noi făcînd plajă. Fata chicoti văzîndu-i mirarea. Nu sîntem chiar așa de ignorante, Roark. Din care alt motiv ați face voi atîtea dușuri? Și exact cînd facem noi plajă?

Ea zîmbi și se întinse, lipindu-se el.

– Adevărul e că n-aș fi fost în formă în noaptea asta. Zău că mă simt mizerabil, știi asta?

– Culcă-te, Sheila. Cînd o să te trezești, o să crezi că ai visat urît.

– Ești drăguț.

– Și tu.

Roark îi mîngîie spatele și părul, continuînd s-o țină în brațe și după ce ea adormise. Cînd se întoarse în apartamentul lui, a doua zi de dimineață, Todd era deja treaz și lucra la calculator.

– Unde-ai fost?

– M-am plimbat pe plajă.

Todd îl privea bănuitor.

– Singur, preciză Roark.

– Cine-i fata?

– Singur, repetă Roark morocănos.

– Aș. Todd se întoarse apoi la tastatură, adăugînd: Cafeaua e gata, dar am folosit ultima picătură de lapte.

Noah hotărî să-i acorde lui Maris un răgaz de o săptămînă ca să se calmeze. Ajunsesse la concluzia că o femeie care își surprinde soțul înșelînd-o merită o perioadă de grație de șapte zile, în care să-și lingă rănile. Era un interval de timp mai mult decît suficient pentru refacerea cuiva care trăise un asemenea eveniment. Dacă Dumnezeuul Genezei crease cosmosul în tot atîtea zile, o soție putea, cu siguranță, să se împace cu infidelitatea soțului ei.

În plus, stabilise acel termen pentru a coincide cu cel pe care i-l impusese Morris Blume. La următoarea lor întîlnire, Noah trebuia să-i raporteze că totul mergea ca pe roate și se desfășura conform planului. Ar fi fost mai bine dacă ar fi aplanat conflictul cu Maris înainte de-a face afirmația asta.

Blume îi acorda atenție doar atîta timp cît făcea parte din familia Matherly. Afacerea aflată în derulare cu WorldView ar fi fost primejduită de o răcire a relațiilor lui cu Maris și Daniel. Chiar și o altercație minoră cu ei l-ar fi făcut pe Blume să dea înapoi. Trebuia să se împace cu Maris înainte de acea importantă întîlnire.

Dacă în decurs de o săptămînă n-avea să-l contacteze, plănuise să se ducă la ea cu șapca-n mînă și s-o implore să-l ierte. Ar fi preferat s-o sugrume decît să se pocăiască, însă răsplata finală merita cîteva minute de cîință. Între timp, închiriasse un apartament la Plaza. Avea să-i acorde spațiu și o grămadă de timp să se perpelească... și să mediteze la consecințele excluderii lui din viața ei.

O să fie ca dracu', Maris, draga mea. Spera că fusese cît se putea de clar în privința asta.

Din nefericire, fu nevoit s-o vadă pe Maris în dimineața următoare a neplăcutei scene de lîngă blocul Nadiei. Nu era o soluție să evite participarea lui la înmormîntarea lui

Howard Bancroft. Când sosi, îl văzu pe Daniel stînd singur pe treptele sinagogii și înțelese imediat că socrul lui nu știa ce se întîmplase cu o seară în urmă. Daniel îl întîmpină de parcă nimic neobișnuit nu s-ar fi întîmplat.

Pe cînd își strîngeau mîinile cu sobrietate, Daniel îl întrebă unde era Maris.

– Pe drum, sînt sigur. Eu am fost obligat să plec înaintea ei ca să trec în grabă pe la birou.

Bătrînul acceptă explicația și îl lăsă pe Noah să-l conducă înăuntru ca să se adăpostească de burnița ce începuse să cadă.

Maris sosi după cîteva minute. Arăta palidă și slăbită în rochia neagră care n-o avantaja. Nu era cea mai potrivită culoare pentru ea. Lui nu-i plăcuse niciodată cum arăta în negru. Ea îl observă lîngă Daniel, în vestibul, cu o tichie pe cap, așteptînd-o.

După o ușoară ezitare, Maris porni prin mulțime către ei. Respecta prea mult ceremonia ca să facă o scenă. Noah mizase pe discreția ei, după cum mizase pe faptul că ea n-avea să-i vorbească lui Daniel despre aventura lui extraconjugală cu Nadia. Soția lui nu era numai mîndră, ci și plictisitor de previzibilă.

Maris îl îmbrățișă cu tandrețe pe Daniel.

– Cum te simți în dimineața asta, tată?

– Trist pentru noi toți, dar mai ales pentru familia lui Howard. Hai să intrăm.

O luară pe culoarul lung al sinagogii. Maris făcu în așa fel încît, atunci cînd intrară în spațiul dintre bănci, Daniel să se afle între ei. Era întruchiparea decenței, deși Noah știa că scrîșnea din dinți fiindcă se afla în prezența lui. Imaginîndu-și ce test de rezistență trebuia să suporte ea, își stăpînea cu greu entuziasmul.

După serviciul funebru, Maris îl consolă pe Daniel și, de dragul lui, inventă o scuză ca să ia un taxi pînă în centru. Noah n-o mai văzu în ziua aceea. N-o căută în

următoarele cîteva zile. În timpul întîlnirilor de afaceri programate, ea se purta de parcă totul era în ordine. Nu fuseseră niciodată excesiv de afectuoși la serviciu, cu excepția ocaziilor cînd se întîlneau în biroul lui sau al ei. În fața angajaților adoptaseră totdeauna o conduită profesională. Prin urmare, nimeni de la Matherly Press nu observă răceala dintre ei.

Noah se duse la apartamentul lor cînd știa că ea nu era acasă, ca să-și ia niște haine de schimb. Nu fu surprins să constate că toate erau la locul lor, exact așa cum le lăsase. Maris n-o chemase pe Maxine să-i împacheteze lucrurile. N-ar fi încredințat niciodată secretul separării lor manajerei loiale tatălui ei. Vestea proastă ar fi ajuns de la Maxine direct la Daniel, iar Maris nu voia ca Daniel s-o afle. Intenționa să-l scutească pe bătrîn de grijile legate de problemele lor conjugale și de efectele dăunătoare pe care asemenea probleme le-ar fi avut asupra editurii.

În totală necunoștință de cauză, Daniel continua să primească telefoanele lui Noah, iar Noah continua să-i facă scurte vizite la sfîrșitul după-amiezelor, ca să comenteze evenimentele zilei. Relația cu socrul lui rămînea solidă. Maris suferea în tăcere, singură, neputînd să dea vina decît pe sine. N-ar fi trebuit să adopte acea atitudine arogantă față de el. Ar fi fost cazul să se gîndească de două ori înainte de-a pronunța ultimatumuri care o făceau doar să pară ridicolă.

Se delectă gîndindu-se că ea regreta izbucnirea necugetată de mînie și că nu avea pe nimeni în care să se încreadă. De cîte ori și-o imagina trăindu-și suferința solitară, autoimpusă, zîmbea.

Totuși, după cîteva zile, Noah începu să se sature de acea situație. Se gîndea s-o abordeze pe Maris și să pună capăt acelei stupidenii. Apoi se încapățîină și se decise s-o lase să mediteze șapte zile încheiate înainte de-a lua legătura cu ea.

Maris avea să plîngă, să-i arunce vorbe grele și să-l roage să-i spună cum de putuse s-o rănească atît de rău cînd ea nu făcuse nimic ca să merite un asemenea tratament. El i-ar fi dat ocazia să-și verse năduful. După asta, ea i-ar fi acordat iertarea. N-avea nici o îndoială.

Îl va ierta de dragul bătrînului. Putea conta pe faptul că Maris îl va cruța pe Daniel de orice fel de supărare. Îl va ierta și pentru că femeile adoră să ierte și-apoi să-i facă mizerii celui iertat tot restul vieții sale. Sigur, asta nu i se va întîmpla lui, dar își imagina că așa ceva îi pregătise Maris. În perspectiva afacerii lui cu WorldView, el nu va face nimic în acel moment ca s-o lămurească. Va lăsa asta pe mai târziu.

Pînă atunci, separarea lor temporară nu era lipsită de unele avantaje. Cîtă vreme Maris nu-i vorbea, el nu era nevoit să-i asculte cicăleala.

Cu Nadia lucrurile stăteau altfel. Îl sîcîia în permanență să divorțeze de Maris. Insistența ei devenise iritantă și crease între ei o tensiune care atinsese, suficient de ironic, punctul critic în ultima zi a termenului autoimpus de el.

Își dăduseră întîlnire la prînz, într-un restaurant scandalos de scump și elegant, dintr-un cartier rezidențial. Venea și un autor de succes de la Matherly Press, ca să-i acorde Nadiei un interviu pentru rubrica ei. Scriitorul nu sosise încă atunci cînd ei comandară aperitivele.

Celorlalți clienți ai restaurantului, printre care se aflau mulți editori, li se părea că purtau o conversație civilizată despre tendințele actuale ale pieței sau poate despre fenomenul S.F. care zguduise lumea cărții asigurîndu-și locuri fruntașe în toate clasamentele titlurilor de succes. În realitate, ei se certau în legătură cu viitorul lor imediat.

– Ea știe despre noi, așa că ce mai aștepți? Depune actele pentru divorț și isprăvește cu povestea asta.

– Nu pot părăsi familia pînă cînd nu e consolidată afacerea cu WorldView, argumentă el.

- Ce legătură are una cu alta?
- Asta-i o întrebare incredibil de stupidă, Nadia.

Remarca ofensatoare îi îngheță Nadiei zîmbetul pe buze. Dacă s-ar fi aflat în altă parte, furia ei ar fi erupt precum lava din Vezuviu. Așa însă, ea sorbi alene din paharul cu martini, își netezi șervetul scrobit din poală și își potrivea șiragul triplu de perle de la gît – care, observă el, erau scăldate în culorile mîniei.

– Ai grijă, Noah, zise ea calm. Tu nu vrei să mă supăr pe tine.

Ca și ea, el își păstră surîsul pe chip, însă glasul lui trăda iritarea.

– Mă ameninți?

– Fiind un ticălos calculat și fără inimă, e normal să recunoști o amenințare atunci cînd o auzi.

– Nu cumva pentru că sînt un ticălos calculat și fără inimă nu-mi poți rezista?

Văzîndu-l pe chelner apropiindu-se însoțit de șeful de sală, Nadia îi adresă un zîmbet strălucitor și vorbi doar pentru urechile lui:

– Fă-ți un serviciu, Noah, și amintește-ți că ți-aș putea da lecții despre cum să fii fără inimă.

După plictisitorul prînz, el o însoți pînă la mașina cu șoferul care îi aștepta, însă Nadia refuză politicos invitația lui de-a o conduce la birou.

Noah îi luă mîna, sperînd ca gestul să pară un salut prietenesc între doi profesioniști, dar i se adresă pe un ton confidențial pe care știa că ea avea să-l înțeleagă:

– Dacă pare că mă mișc greu în legătură cu divorțul asta e pentru că nu vreau să comit vreo eroare care ne-ar putea costa reușita afacerii. O fac pentru noi, Nadia. Dar ca s-o ducem la bun sfîrșit, trebuie să fim dispuși la cîteva sacrificii. Nu pot destrăma acum căsnicia cu Maris. Nici vorbă. Înțelegeți asta, nu-i așa?

Spre imensa lui ușurare, ea îi zîmbi, părăind destul de pocăită.

– Sigur că înțeleg. Sînt doar nerăbdătoare să fiu cu tine.

– Nu mai mult decît mine. De fapt, zise el, apropiindu-se puțin de ea, aș vrea să fiu în tine chiar acum.

Ea închise ochii și se aplecă ușor spre el, pe urmă privi în jur ca să se convingă că nimeni nu observase scena, și nici n-o putea auzi.

– Neastîmpăratule. M-ai făcut să mă umezesc.

– Atunci ora șase n-o să vină de-ajuns de repede.

Noah îi strînse mîna în grabă, apoi se sui pe bancheta din spate a mașinii, zîmbind în barbă. Secretul prin care-o putea mulțumi pe Nadia consta în priceperea de a o face să se excite. Acela era mobilul autoprețuirii ei. Imaginea pe care și-o făcea despre sine gravita în jurul sexului ei. Dacă era fericită acolo, nu-i mai trebuia nimic.

Îi displăcea faptul că-l bătea mereu la cap, însă disputa cu ea fusese stimulatoare și-l pregătise pentru concilierea cu Maris. *Numește-o repetiție*, își zise el în timp ce ieșea din ascensor și împingea ușile de sticlă ce dădeau spre birourile conducerii de la Matherly Press.

Intră direct în biroul lui Maris, dar ea nu era acolo. Cînd ieși, dădu peste secretara ei.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule Reed?

– O caut pe Maris.

Ochii ei, măriți de lentilele groase ale ochelarilor, îl priveau întrebător.

– Nu vine astăzi, domnule Reed. Amintiți-vă, pleacă în Georgia.

Pleacă în Georgia? De cînd? *Drace!* Asta nu se potrivea deloc cu planurile lui.

Fu nevoie de tot talentul lui actoricesc ca să nu-și dea în vileag neștiința.

– Bine, bine. Știu că pleacă azi, dar spunea că o să treacă pe-aici înainte de-a se duce la aeroport.

– Serios? Mie nu mi-a spus.

– Hm, presupun că s-a răzgîndit. Afișă un zîmbet forțat, sperînd să pară firesc. O s-o sun pe telefonul mobil.

Sună de vreo douăsprezece ori, dar nu obține decît poșta vocală. Era limpede că ea nu voia să fie găsită. O înjură tot restul zilei. Dacă ar fi apărut pe neașteptate, ar fi fost în stare s-o strîngă de gît. Alesese cel mai prost moment ca s-o facă pe soția trădată și să fugă. Nu-i spusese limpede că el n-avea de gînd să se despartă în ruptul capului de ea și că dacă el îi cerea să se răsucescă și să facă pe moarta așa trebuia să facă? Îmbufnarea ei putea compromite întreaga afacere.

Dar, dacă se gîndea mai bine, ducă-se dracului. Avea documentul pe care Howard Bancroft îl întocmise pentru el. Ar fi preferat să nu-l folosească. Din punct de vedere legal, documentul ăla complica lucrurile, iar el prefera să evite complicațiile juridice. Însă actul era acolo, în seiful lui – o poliță de asigurare, o măsură extremă, de folosit atunci cînd ar fi devenit necesară.

Simțindu-se din nou încrezător și invincibil, Noah ajunse la apartamentul Nadiei din Chelsea puțin după ora șase. Simțea nevoia să bea ceva rece și să facă un duș răcoros, urmat de o partidă fierbinte de sex agresiv.

Fluiera în timp ce urca grăbit scara. Cînd intră în apartament, încetă brusc să mai fluiera. Un tînăr musculos, într-un tricou negru strîns pe trup și cu pantaloni negri ieșea din dormitor, punîndu-și ceasul la mînă. Își ridică pe umăr sacoșa sport și trecu nepăsător pe lîngă Noah, îndreptîndu-se către ușă. Singurul semn că-l văzuse pe Noah fu o mișcare neglijentă din cap.

Cîteva minute după plecarea tînărului, Noah rămase în pragul ușii, arzînd mocnit. O ardere atît de intensă, încît ar fi putut fi o cameră de combustie, împodobită cu un costum Hugo Boss. Trase de butonii lui cu monogramă, își netezi părul și își șterse transpirația de pe buza de sus.

Erau gesturi conștiente, ocupații pentru mâinile lui ca să nu le folosească pentru a rupe, zdrobi sau distruge ceva, însuflețit ori nu.

Cînd reuși să-și recapete oarecum controlul, porni către dormitor și împinse ușor ușa, care se deschise. Nadia era întinsă goală pe patul lat, printre așternuturile de mătase răvășite și umede. Și părul îi era răvășit și umed.

Văzîndu-l, se întinse și-i zîmbi moleșită.

– Noah, iubitule, e deja ora șase? Am pierdut noțiunea timpului.

Vinele de la tîmplele lui îi zvîcneau dureros, dar glasul îi rămase calm:

– Cine era bărbatul ăla?

– A, té-ai întîlnit cu Frankie? E antrenor la clubul meu de sănătate.

– Ce făcea aici?

Ea se sprijini într-un cot și se uită la el cu o maliție prea puțin temperată de un zîmbet viclean.

– Asta-i o întrebare incredibil de stupidă, Noah.

Daniel Matherly termină de citit ultima pagină a manuscrisului. În vreme ce aranja filele, spuse:

– Asta-i tot ce ai pînă acum?

Maris încuviință.

– N-am mai primit nimic de la el de cînd m-am întors. L-am sunat de cîteva ori să-l încurajez, dar am vorbit doar cu Mike, ajutorul lui. După cum spunea el, P... autorul n-a scris prea mult în ultima vreme.

– Mă întreb de ce.

– E supărat.

– I-a zburat muza.

– Nu e nimic magic. E încăpățînat ca un catîr. Și ca orice catîr, trebuie să fie îmboldit. Ezită înainte de-a adăuga: Așa că o să mă duc acolo.

– Zău? Cînd?

– Acum. Sînt în drum spre aeroport.

– Înțeleg.

– Am trecut pe-aici doar să văd ce faci, să-mi iau rămas-bun și să-ți aud părerea despre ce-ai citit pînă acum.

Își amînase plecarea cu o săptămînă. După ce-l găsisese pe Noah în apartamentul Nadiei Schuller, hotărîrea de-a se întoarce în Georgia ca să-l revadă pe Parker devenise indiscutabilă.

Aventura soțului ei îi dăduse cale liberă ca să-și examineze sentimentele ambigue și contradictorii față de Parker. Dar ca să fie corectă cu el, și cu ea însăși, amînase plecarea pînă cînd analizase problema din toate unghiurile. Nu voia ca întoarcerea ei acolo să fie o reacție reflexă la succesiunea rapidă de evenimente șocante din viața ei. Nu voia să fie reacția unei soții furioase și răzbunătoare. Prefera să fie o acțiune întreprinsă după mai multe zile de atentă examinare.

În ultimele șapte zile, nu prea se gîndise la altceva.

Fusese teribil de mîniată pe Parker în dimineța cînd părăsise insula; adevărul era că nu voise să plece. Acum putea recunoaște asta și faptul că în fiecare moment de după plecarea ei dorise să fie din nou cu el.

Inițial, sentimentul de vină o pîrjolise lăuntric asemeni unui cărbune încins. Era măritată. Își luase un angajament în fața altarului, pe care-l considerase un legămînt pentru toată viața. Își luase în serios toate obligațiile conjugale. Dar se părea că în ziua nunții ei fusese singura care procedase așa. Noah își călcase jurămintele. Din cîte bănuia ea, Nadia nu era singura femeie cu care o înșelase. Știa că înainte de căsătorie, el nu dusese lipsă de prietene. Era posibil ca Noah să nu-și fi schimbat niciodată modul de comportament din cel al unui burlac într-unul de om însurat. Alesese de bunăvoie să-i fie necredincios. Ea avea să aleagă, tot de bunăvoie, să pună capăt căsniciei. Luîndu-și o amantă, el își pierduse dreptul și privilegiul de-a fi soțul ei.

Dar, chiar dacă nu l-ar fi prins cu Nadia, tot l-ar fi părăsit. În acea noapte, pe un trotuar din Chelsea, Noah dăduse la iveală un aspect al caracterului lui care o îngrozea, o dezgusta și-o înfricoșa. N-ar mai fi trăit nici o zi cu un bărbat care-i sugerase atât de eficient violența, încît ea îl crezuse capabil s-o aplice. Căsnicia lor era încheiată. Noah Reed ținea de trecut.

Acum voia să afle dacă Parker Evans era viitorul ei.

Nu mai putea ignora sau contesta atracția pe care-o avea față de el. Nu doar inteligența și talentul lui îi plăceau, cum încercase să se amăgească singură. Era atrasă de bărbatul Parker. Visase de nenumărate ori că-l săruta din nou, că-i simțea mîinile pe trup, că-și lipea buzele de-ale lui.

Nici măcar nu știa dacă el era în stare să facă dragoste în sens tradițional, dar asta nu conta. Voia să-l mîngîie și să fie mîngîiată. Voia să fie în intimitate cu el, pe orice plan și prin orice mijloace era posibil.

Măritată fiind, n-ar fi dat niciodată frîu liber acelei dorințe. Fusesse curtată și în timpul căsniciei, dar nu privise niciodată alt bărbat, nici nu se gîndise la vreunul într-un context sexual, ceea ce făcea cu atât mai tulburătoare atracția ei spontană față de Parker.

Pe drumul de întoarcere la New York, încercase să se autoconvingă că insula era cauza dispoziției romantice pe care o avusese acolo și că, o dată întoarsă într-un spațiu familiar, acesta avea să dispară. Cînd avionul aterizase pe aeroportul La Guardia, se încredințase că neînțelegerea dintre ea și Noah nu era gravă, că pauza temporară din căsnicia lor o lăsase pradă unor bizare reverii ce-ar fi dispărut în clipa în care pasiunea lor amorțită s-ar fi redeșteptat.

Își impusese să creadă că, dacă ar fi avut puțină iscusință, ar fi putut revigora viața lor sentimentală și-ar fi trăit din nou euforia și entuziasmul simțite atunci cînd plecase din biserică în rochie de mireasă, la brațul lui Noah.

Cît de naivă fusese acea strategie!

Acum o înfuria gîndul că fusese dispusă să-și asume întreaga responsabilitate pentru că mariajul lor mergea prost. Cum putuse fi atît de credulă? În afară de ea, mai ştia cineva de aventura lui Noah? Oamenii cu care lucrau amîndoi zilnic... aflaseră? Era ca o figură tragicomică: soția-care-află-ultima? Funcționarii trebuie să-și fi zis: *biata Maris*, în vreme ce ea muncea din greu la editură, soțul ei dispărea periodic la cîte o întîlnire clandestină cu amanta lui.

Noah avea dușmani printre angajați, dar și aliați — oameni pe care-i adusese de la editura unde lucrase înainte de-a veni la Matherly Press. Comparativ cu îndepărtarea lui din editură, divorțul i se părea o treabă ușoară.

Asta-i aduse în minte următorul obstacol pe care-l avea de înfruntat: să-l informeze pe Daniel despre despărțirea lor. Hotărî să amîne momentul cît putea de mult. Pentru tatăl ei ar fi fost o dublă lovitură. Și-ar fi pierdut nu doar ginerele, ci și protejatul. Maris era convinsă că Daniel va fi suficient de puternic încît să controleze situația, așa cum făcuse cu toate piedicile și dezamăgirile din viața lui, însă n-avea rost să-l supere înainte de vreme. De aceea, pînă cînd va veni momentul să-i spună, trebuia să păstreze aparența normalității.

Acum tatăl ei o cerceta cu tulburătoarea lui intuiție. Îi era greu să nu se simtă stingherită de privirea lui directă.

— Deci ce crezi, tată?

— Despre carte? Cred că-i foarte bună. Vorbind în calitate de editor, l-aș îndemna pe autor s-o termine.

— Atunci cred că o s-o iau din loc.

Se ridică și începu să-și îmbrace trenciul.

— Noah ce crede?

— Nu l-a citit încă.

— Nu mă refeream la manuscris, Maris. Ce crede despre faptul că pleci să mai stai o vreme cu scriitorul ăsta?

— N-am nevoie de permisiunea lui. Observînd că Daniel

fusesse surprins de tonul ei tăios, se corectă. Îmi pare rău, tată. N-am vrut să mă răstesc la tine.

– Accept scuzele. Nu intenționez să mă amestec în viața ta personală. Doar că...

– Nu te opri, dacă tot ai început.

El îi luă mîna.

– Doar că-mi amintesc bine momentul cînd te-ai îndrăgostit de o carte și apoi de autorul ei.

Ea îi adresă un zîmbet vag.

– Asta crezi? Crezi că m-am îndrăgostit ca o școlăriță de scriitorul ăsta?

– N-ar fi pentru prima oară.

– Acum sînt mai vîrstnică și mai înțeleaptă. Se abținu să adauge: *Mi-am învățat bine lecția*. Cartea asta și autorul ăsta n-au nici o legătură cu Noah și căsnicia noastră. Absolut nici una.

Ăsta era adevărul. Căsnicia ei era terminată, indiferent că-l va mai vedea sau nu pe Parker Evans. Chiar dacă n-ar fi auzit niciodată de Parker sau de romanul *Invidie*, mariajul ei ar fi luat sfîrșit. Pentru că soțul ei nu-i era credincios, iar căsnicia lor era o impostură.

– Deci Noah e de acord să pleci?

Se părea că atitudinea lui Noah față de acea chestiune era foarte importantă pentru tatăl ei. Bineînțeles că n-ar mai fi fost dacă el ar fi cunoscut întreaga poveste. Era tentată să-și suflece mînele și să-i arate vîntăile de pe brațe. Putea să-i spună cum scuiase sînge timp de o oră după ce-și mușcase limba. Și dacă i-ar fi reprodus amenințările teribile ale lui Noah, folosind aceleași sinistre inflexiuni ale vocii, care fuseseră chiar mai alarmante decît cuvintele? Tatăl ei ar fi fost la fel de șocat ca și ea. S-ar fi dus imediat să-l caute pe Noah și să-i aplice pedeapsa cu propriile-i mîini. De aceea nu voia să-l demaște acum pe Noah. Trebuia să amîne momentul ăsta pînă cînd avea să-și pună ordine în gînduri și să conceapă un plan realist pentru Matherly Press, dar și

pentru viața ei intimă. Abia după ce va obține niște răspunsuri, îi va da tatălui ei detaliile problemei.

Îl privi drept în ochi și, pentru prima dată în viața ei, îl minți.

– Da. E de acord.

El îi luă fața între palme și-o sărută pe obraji.

– La ce oră ai avionul?

– De-abia am timp să ajung.

Chinuită de gândul că l-a mințit, îl îmbrățișă cu putere. Strînse pleoapele și nu fu surprinsă când simți lacrimi în ochi.

– Ești cel mai bun prieten al meu, tată. Te iubesc foarte mult.

– Și eu te iubesc, Maris. O depărtă de el ca să-i poată privi chipul. Mai mult decît o să știi vreodată.

25

Parker deschise ușa. Preț de cîteva clipe, se uită la ea cu un aer absent. În cele din urmă zise:

– Ai uitat ceva?

– Ești foarte drăguț.

– Mulțumesc.

– Ai de gând să mă lași să intru?

El ezită, de parcă ar fi cîntărit în minte întrebarea ei, apoi își trase scaunul cu roțile în hol, lăsîndu-i loc să intre în casă.

– Unde-i Mike?

– S-a dus pe continent după alimente, hîrtie igienică și alte cumpărături.

– Și te-a lăsat singur?

– Nu sînt neajutorat, mormăi el. Am trăit singur pînă să urce Mike la bord. În plus, nu sînt singur.

E cu o femeie.

Maris înțelese acum că toate indiciile erau prezente. Mike era plecat. Parker avea cămașa descheiată și părul mai ciufulit ca de obicei.

– Îmi cer scuze. Eu... trebuia să fi sunat înainte de-a veni.

– Da, trebuia, spuse el îmbufnat. Dar dacă tot ai făcut drumul, nu te împiedică nimeni să intri. Sîntem acasă.

Își întoarse scaunul cu roțile și intră în sufragerie. Maris îl urmă fără tragere de inimă, dorindu-și să găsească o cale de-a se retrage și de-a o lua la fugă fără să privească în urmă, ca o fricoasă. La fel de mult își dorea să nu fi fost nevoită s-o cunoască pe prietena lui arătînd atît de neîngrijit.

Nu era pregătită să cunoască pe nimeni, și mai ales pe o femeie invitată de Parker pentru a petrece o după-amiază plăcută. Fusta costumului ei din pînză era foarte șifonată. Îi fugise un fir de la ciorap. Trenciul, de care avusese nevoie la New York, era aici la fel de deplasat ca o mască de oxigen în Sahara.

Își lăasă valiza în hol și puse peste ea impermeabilul împăturit, apoi își trecu degetele prin părul răvășit de vînt în timpul călătoriei cu șalupa. Nu avea timp să-l aranjeze mai bine. Făcîndu-și curaj cu o inspirație profundă, trecu prin deschizătura arcuită dintre hol și sufragerie.

Pregătirile ei nu fuseseră necesare. În afară de Parker, încăperea era pustie. Ea îl privi iscoditor.

– Acolo, sus, zise el, făcîndu-i semn cu bărbia.

– Am observat deja că se leagănă, îi spuse ea, uitîndu-se la candelabru. Îl lovește curentul de aer de la instalația de aer condiționat.

– O explicație rezonabilă. Însă eronată. E vorba despre fantoma spînzuratului.

Ea rîse scurt. Faptul că-l găsisese pînă la urmă singur o făcea să se simtă ușor amețită.

– Fantoma spînzuratului.

El începu să-i relateze povestea unui plantator care apucase vremuri grele.

– Încercările lui disperate de-a reface averea familiei n-au făcut decît să sporească dezastrul financiar. Omul s-a spînzurat chiar aici, în sufragerie. După un moment de gîndire, adăugă: Sînt convins că nimeni nu lua masa aici la vremea aia.

– Chiar crezi că fantoma lui e... Arată spre lustra ce se balansa. Acolo sus? întrebă ea.

– Da, ce dracu'.

– Nu te deranjează că o fantomă locuiește în casa ta?

– A locuit aici cu aproape o sută de ani înainte de mutarea mea și-a lui Mike. Dădu din umeri. Nu pare să ne ia în seamă, așa că-l ignorăm și noi. De obicei. Astăzi mi-a ținut companie. E un interlocutor al naibii de interesant.

Maris se uită bănuitoare la Parker, apoi dădu cu ochii de carafa de pe bufet. Întorcîndu-și privirea spre el, zise:

– Ești beat.

– Nu încă.

– Dar nici departe.

– Mă străduiesc. Își împinse căruciorul spre bufet. Vrei și tu?

– Sigur.

El întoarse repede capul. Surpriza provocată de răspunsul ei îl făcu să rînjească aprobator.

– Păcatul ți se potrivește, doamnă Matherly-Reed. Ar trebui să-l comiți mai des. Luă un pahar curat de pe o tavă din argint și începu să toarne din carafă. Spune cînd să mă opresc.

– Ajunge.

După ce turnă băutura, fixă cele două pahare între coapsele lui și se întoarse cu căruciorul spre ea.

– Servește-te.

Asta era o obraznicie strigătoare la cer. Privindu-l drept în ochi, ea întinse mîna spre unul din pahare.

– Nu te grăbi, spuse el tărăgănat.

Ea trase paharul dintre coapsele lui și-l ciocni cu cel rămas.

– Noroc.

El rînji din nou.

– Asta s-ar putea să-ți aducă puțină culoare în obraji, dar va trebui să bei mai mult dacă vrei să mă ajungi din urmă. După ce ridică paharul spre ea, dădu băutura pe gît dintr-o dată.

Ea sorbi mai prudent din bourbonul ei.

– Asta faci în loc să scrii? Bei?

– Cu siguranță ai vorbit cu Mike.

– După ce-ai refuzat să răspunzi la apelurile mele.

– E un turnător.

– Unele lucruri le înțeleg și singură.

– Ești o fată isteată, de acord.

– De ce-ai încetat să mai lucrezi la *Invidie* și de ce te îmbeți în toiul după-amiezei?

– Cunoști un moment mai potrivit? În plus, toți marii scriitori au fost beți. Nu știai? Pariez că Homer frecventa echivalentul grecesc al Ligii Alcoolicii Anonimi. De la Edgar Allan Poe la Fitzgerald și...

– Parker, de ce faci asta?

– De ce te-ai întors? se răsti el.

– Eu am întrebat prima.

– Pentru că nu am nici unul din narcoticele pe care obișnuiam să le iau și mi-ar fi greu să mă spînzur de candelabru.

– Asta nu-i deloc amuzant.

– Nici nu voiam să fie.

– Ai menționat sinuciderea de două ori pînă acum. E

neplăcut și de prost gust. Mai ales acum, după ce un bun prieten de-al meu și-a zburat creierii săptămîna trecută.

Schimbul de replici se încheie aici. Parker își întoarse capul și pentru o vreme se așternu tăcerea. Maris sorbi încet din bourbon pînă cînd îl termină. Apoi puse paharul gol pe bufet. În cele din urmă, Parker zise:

– Mike a terminat șemineul.

– Am observat. E minunat. Maris străbătu încăperea pînă la șemineu și își trecu buricele degetelor peste finisajul satinat al lemnului. A făcut o treabă grozavă.

– Nu uita să-i spui.

– O să-i spun.

– Cine era prietenul tău?

Ea se întoarse către el.

– Avocatul companiei. Îl cunoșteam de-o viață. Era ca un unchi pentru mine.

– Îmi pare rău.

– Pentru el, totul s-a terminat înainte de-a simți vreo durere. Pentru cei care-l îndrăgeau, n-a fost așa ușor. Vor suferi încă multă vreme.

– Avea probleme?

– Nimeni nu le știa.

– Atunci de ce-a făcut-o?

– Ăsta rămîne un mister. Apoi adăugă: Noah a avut o întîlnire cu el în acea după-amiază.

– N-a remarcat nimic ciudat?

– Nu, nimic.

– De ce s-au întîlnit?

– Afaceri curente. De ce?

– Doar mă întrebam.

Ea îl înfruntă din nou.

– De ce?

În loc să-i răspundă, el o întrebă dacă mai voia să bea.

– Nu, mulțumesc. Degetele de la picioare îmi tremură deja.

El se uită la pantofii ei.

— Ești îmbrăcată pentru New York. Du-te și schimbă-te, pe urmă vino să citești ce-am scris de când ai plecat.

Ea zîmbi surprinsă.

— Deci ai scris?

— Mike doar *crede* că le știe pe toate.

— Întîlnirea asta a picat cum nu se putea mai bine. Putem discuta liber. Noah afișa o nonșalanță pe care n-o avea. Ca să-și convingă vizitatorul de nepăsarea lui, învîrți alene măslinea înfîptă în scobitoare din paharul lui cu martini. Maris a plecat iarăși din oraș.

— Așa face de obicei?

Morris Blume sosise în blocul cu apartamente de închiriat de pe Reed's West Side purtîndu-și atitudinea condescendentă ca pe un accesoriu de modă. Noah insistase să se întîlnească într-un cadru intim, doar ei doi, fără lacheii lui Blume. Aceia erau ca niște păsări colibri în jurul unei flori tropicale, plutind în aer atunci cînd nu băteau repede din aripi.

Noah îi dăduse portarului blocului un bacșiș exorbitant ca să-l lase pe Blume să intre, și să uite tot ce văzuse. Îl întîmpinase cu ospitalitate pe Blume cînd acesta ieșise din ascensor. Blume mărșăluise pur și simplu prin apartament, cercetîndu-l precum un sergent antrenat care inspectează o cazarmă. Ochii lui lipsiți de culoare păreau să caute defecte. S-ar fi zis că locuința trecuse cu bine examenul.

— Foarte frumos.

Noah îi atribuisese lui Maris decorațiunile de bun-gust.

— Se pricepe la asta. Bei ceva?

Acum stăteau pe două canapele așezate față în față, cu paharele cu martini în mîna. Numele lui Maris apăruse din nou în conversație.

— Călătorește frecvent, nu-i așa? întrebă Blume.

– Doar de curînd, de cînd a început să lucreze la un proiect cu un autor care trăiește pe o insulă de lîngă țărnul Georgiei.

– Ești sigur de asta?

Deoarece Noah simțea că soția și amanta lui îi scăpaseră de sub control în ultima vreme, insinuarea lui Blume îl enervă.

– Sigur, de ce? întrebă el morocănos. De locul unde e soția mea?

Buzele incolore ale lui Blume schițară un zîmbet.

– Am cunoscut un bărbat a cărui soție se duse, chipurile, să discute cu niște decoratori pentru a-și renova recent cumpărata distilerie de vinuri din Sonoma. S-a dovedit însă că ea consulta un faimos avocat din Los Angeles specializat în divorțuri, care era foarte priceput în pat. Soția l-a terminat pe avocat, distileria și restul. După ce s-a încheiat jecmăneala, omul s-a considerat norocos că a scăpat cu mădularul întreg. Ai de tras niște învățăminte de-aici.

Critica implicită îl rodea, însă Noah chicoti.

– Scriitorul ăsta e trecut și infirm, ținut într-un fotoliu cu rotile. Nu pasiunea a condus-o pe Maris în Georgia.

– Ar putea fi ceva mai dăunător decît o idilă.

Noah trase măslinele din scobitoare cu dinții și-o mestecă rînjind indolent.

– Dacă sugerezi că Maris pregătește vreun subterfugiu în cadrul firmei, zău că n-o cunoști. Ea nu gîndește ca noi, Morris. Ea e un șoarece de bibliotecă. O romantică, o visătoare. Cu capul în nori. Crede-mă, n-o să ne facă nici o surpriză neplăcută.

– Bănuiesc că va fi surprinsă atunci cînd Matherly Press va face parte din WorldView.

– O să aflăm curînd.

– Îmi place tonul dumitale încrezător.

Continuînd să zîmbească viclean, Noah își puse paharul

pe măsuta pentru cafea și întinse mîna după servietă. Cu un declic, încuietoearea se deschise.

– Livrat la timp, așa cum am promis.

Îi întinse lui Blume documentul pregătit de Howard Bancroft. După ce-o găsisese pe Nadia goală în pat, imediat după dispariția inoportună și neașteptată a lui Maris, hotărîse că următoarea lui acțiune trebuia să fie îndrăzneată și decisivă.

Se săturase să joace prudent, se săturase ca alți oameni – femeile, fir-ar să fie! – să-i dicteze ce și cînd să facă. Trebuia să acționeze rapid și agresiv. Era timpul să aibă grijă de Noah și numai de Noah, lăsîndu-i pe ceilalți să se ducă dracului.

Blume examinează documentul, răsfoindu-i rapid paginile. Era destul de familiarizat cu jargonul juridic pentru a-i pricepe esența. Noah se aștepta să fie felicitat.

Dar după ce termină de citit ultima pagină, Blume puse documentul pe masă.

– Foarte bine. Acum nu mai e nevoie decît de semnăturile lor.

Pieptul bombat al lui Noah se dezumflă ca un balon înțepat.

– Nu-i nevoie, Morris. N-ai citit...

– Că e valabil doar cu semnătura ta? Blume chicoti în timp ce se ridica de pe canapea încheindu-și nasturele de sus al hainei perfect croite a costumului său gri. O clauză incertă, Noah. Foarte. Eu eludez deja legile antitrust și mii de alte reglementări comerciale.

Își flutură mîna palidă cu un gest disprețuitor.

– Nu sînt altceva decît neplăceri care-mi consumă timpul dacă toate celelalte aspecte se prezintă în perfectă ordine, adică pînă în cele mai mici amănunte. N-aș încheia o tranzacție de amploarea asta avînd sub mine o asemenea trapă juridică. Nici măcar n-aș încerca. Documentul ăsta, așa cum se prezintă acum, i-ar alerta pe agenții guvernului. Și chiar dacă nu, familia Matherly ar putea face scandal

și-atunci ne-am pîrli cu toții. Nu știu cum ești tu, dar eu, cînd mă pîrlesc, vreau să mă simt bine.

Îi făcu semn cu ochiul. Lui Noah îi venea să-l omoare.

– Acum te rog să mă scuzi, mă întîlnesc cu cineva la cină. Se întoarse și porni către ușă.

Noah clipi des ca să-și limpezească ochii și-l urmă.

– Nu-ți face griji, Morris. O să obțin semnăturile.

– Eu nu-mi fac niciodată griji.

Deschise ușa, apoi se opri și se întoarse către Noah.

– Una dintre semnături ar fi probabil suficientă. Fie a socrului tău, fie a soției. Medită cîteva clipe, apoi dădu din cap. Da. M-aș simți protejat cu încă o semnătură alături de a ta.

– Doamne ține-i la distanță pe agenții guvernamentali, zise Noah cu răceală. De familia Matherly mă ocup eu.

– Bucuros. Dintre cele două, aș prefera să mă ocup de agenții guvernamentali. Rînjetul lui îl făcea să arate ca un craniu sinistru, recent exhumat. Sună-mă cînd obții semnătura aia. Doar după ce-o obții, da? Timpul meu e extrem de prețios, iar povestea asta durează deja de prea multă vreme.

O oră mai tîrziu, Noah intra în camera de lucru a lui Daniel. Întăritat de remarca usturătoare făcută de Blume la despărțire, se gîndise doar cîteva minute înainte de-a hotărî pe care dintre membrii familiei Matherly să-l abordeze.

Nu vorbise cu Maris de mai bine de-o săptămînă. Documentul de împuternicire nu prea era o ramură de măslin pe care să i-o întindă. În plus, ea dăduse recent la iveală o îndărătnicie pe care nu i-o cunoscuse. Dintre cei doi, Daniel era mai vulnerabil. Își cîștigase un renume cu ani în urmă, însă vîrsta i-l estompase. Nu mai era forța formidabilă care fusese cîndva. Obosit și cu sănătatea subrezită. Nu mai era la fel de încăpățînat ca altădată. Dacă ar fi opus rezistență, Noah se simțea capabil să i-o înfrîngă.

Maxine deschise ușa și-i spuse că Daniel se afla în camera de lucru.

– S-a dus acolo imediat după cină. Spunea că vrea să citească ceva înainte de culcare.

Într-adevăr, când Noah intră în cameră, în poala lui Daniel se afla o carte deschisă, dar socrul lui stătea cu bărbia lăsată și, preț de o clipă, Noah se temu că bătrînul ticălos murise.

– Daniel.

Socrul lui înălță capul.

– Salut, Noah. Tocmai citeam ceva.

– Totdeauna sforăi când citești?

– Să nu-mi spui că mai și salivam.

– N-am văzut.

– Bine. Ia loc. Bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

Pe drum lui Noah îi trecuse prin minte un gînd supărător. Și dacă Maris îi vorbise tatălui ei despre relația lui cu Nadia? Poate că i se confesase înainte de-a pleca în Georgia. Ca să pună capac unei zile absolut mizerabilă, n-ar mai fi trebuit decît ca socrul lui să-l acuze de adulter și să-l dea afară din casă. Însă bătrînul se purta normal.

Noah se așeză pe canapea.

– Îmi pare rău că te deranjez, dar o să sune Maris mai tîrziu și-o să-mi ceară un raport complet despre ce-ai mîncat la cină.

– Calcan la grătar, orez nedecorticat și legume fierte.

– Un meniu pe care o să-l aprobe. În plus, m-a însărcinat să-ți țin companie cît timp e ea plecată.

Daniel pufni.

– N-am nevoie de doică.

– De acord. Dar te rog să accepți, altfel o să dau de dracu' cînd se întoarce. Își sprijini coatele pe genunchi și se aplecă în față. Ce-ai zice să ne ducem la țară în week-end? Să mergem la pescuit. Să ne relaxăm. Numai Domnul știe cît de bine mi-ar prinde.

– Rareori mă mai duc acolo.

– Înainte de-a pleca, i-am sugerat ideea asta lui Maris, iar ea a fost întrutotul de acord. Cred că se simte vinovată că nu te-a luat mai des la fermă. Dacă am merge s-ar simți cu inima împăcată.

Daniel cîntări propunerea preț de cîteva clipe. Noah tăcea. Nu putea insista prea mult; Daniel ar fi devenit bănuitor. Trebuia să tacă și să-l lase pe Daniel să hotărască.

– Mîine la ce oră?

Încordarea lui Noah slăbi, iar el zîmbi.

– Am o întîlnire la micul dejun pe care mi-ar fi greu s-o reprogramez. Putem pleca imediat după aceea.

– Asta nu-i dă prea mult timp lui Maxine să...

– De fapt, Daniel, mă gîndeam să plecăm doar noi doi. Ca niște burlaci. Aruncă o privire peste umăr, vrînd parcă să se asigure că menajera nu trăgea cu urechea. Coborînd glasul, spuse: Dacă vine și Maxine, o să te cicălească precum o cloșcă. Va trebui să-i dai socoteală pentru fiecare pahar băut, pentru fiecare gram de grăsime. Ca să nu mai vorbesc de pipă.

– E mai sîcîitoare decît o nevastă și tot ce fac ajunge direct la urechile lui Maris.

– Uneori, noi, bărbații, trebuie să ne impunem punctul de vedere.

– Așa e, așa e.

– Deci sîntem pregătiți?

– Eu sînt dacă ești și tu.

– Perfect! Se ridică și traversă camera ca să-i strîngă mîna lui Daniel. O să vin mîine dimineată pe la zece. Nu-ți lua multe bagaje. O să-l sun pe băcanul de-acolo și-o să-i spun să trimită mîncare și băutură la fermă, ca să avem provizii cînd ajungem. În drum spre ușă, adăugă: Mă ofer să-i transmit eu lui Maxine vestea că ea nu-i invitată.

În vreme ce Maris studia manuscrisul, Parker o studia pe ea.

Stătuse o oră încheiată în cabana pentru oaspeți și se întorsese îmbrăcată într-o fustă largă, fără pretenții, care-i ajungea pînă aproape de glezne și cu o bluză fără mîneci, poalele acesteia legate în talie îi dezgoleau din cînd în cînd abdomenul. Își aruncase sandalele cînd se așezase în fotoliu și își strînsese picioarele sub ea. Își spălase părul cu șampon. Rujul proaspăt aplicat dădea buzelor ei un luciu ca de piersică. Și, fie din cauza alcoolului pe care-l băuse, fie grație cosmeticelor avea acum mai multă culoare în obraji. Arăta și mirosea minunat.

Parker își zise că trebuia să fie recunoscător pentru faptul că ea considera manuscrisul atît de captivant, încît nu-și dădea seama că el o studia. Era concentrată asupra paginilor din poala ei, și Parker simțea o gelozie absurdă pe propria-i lucrare.

Înainte de sosirea ei, el era pe cale să se îmbete zdravăn. Nu fusese în stare să scrie absolut nimic dimineața, deși din punct de vedere meteorologic era o zi perfectă pentru așa ceva. Înnorată, mohorîță și cenușie, genul de vreme cînd se cufunda de obicei în povestea lui și nu ieșea la suprafață decît mînat de foame, sete ori nevoia de-a se ușura.

Dar mintea îi fusese pustie. Mă rog... nu chiar pustie. Doar că nu putea să scrie ce-avea în minte, fiindcă toate gîndurile îi erau la Maris. Așa cum se întîmpla de cînd ea plecase, nu prea se mai gîndea la altceva.

Maris prezidînd o întrunire.

Maris zîmbindu-i lui Noah.

Maris strigînd după un taxi.

Maris sărutându-l pe Noah.

Maris lucrînd la birou.

Maris dormind lîngă Noah.

Maris făcînd cumpărături pe Fifth Avenue.

Maris desfăcîndu-și coapsele în fața lui Noah.

Învolburarea imaginilor mentale fusese de-ajuns ca să-l scoată din minți și să-l facă să apeleze la băutură.

Acum se întreba dacă nu cumva presimțise sosirea ei. Da, s-ar putea. Venise în sufragerie, cameră pe care o vizita rareori. Își plînsese de milă, dînd pe gît bourbonul de îndată ce-l turna în pahar, privind în gol pe fereastră.

Cînd auzise un vehicul intrînd pe alea ce se desprindea din drumul principal, bănuise că se întoarce Mike. Își amintea cum sperase ca Mike să nu fi uitat să cumpere o cutie cu batoane mici de ciocolată.

Cînd o văzuse pe Maris la volanul cartului de golf ce se apropia, inima începuse să-i bată neregulat, cu putere, asemenea unui motor gripat.

O așteptase oare în subconștientul său, încremenit ca o văduvă ce scrutează orizontul cu speranța de-a zări nava marinarului ei? Detesta să se considere un om distrus, jalnic, așteptînd ca Maris să-l onoreze cu prezența ei. Doamne, oare să fi decăzut în halul ăsta?

Dar acum înțelegea că exact asta făcuse de cînd ea îi întorsese spatele și plecase furioasă de la instalația de egrenat. Din acea dimineată se cufundase în suferință, perpelindu-se în nădușelile gloriei, dăduse gata multe sticle de whisky și își alimentase fantezmele.

Chinuitoare fantezme cu ea și Noah.

Încîntătoare fantezme cu ea și el.

În timpul nopților, avea visuri erotice în care ea îl strîngea în brațe și-i psalmodia numele în șoaptele repezi ale orgasmului. Ziua plăsmuia viziuni în care ea îl mîngîia, îi atingeau cu degetele pieptul și abdomenul, gura ei aluneca mătăsos...

– Era al lui Todd?

El sări în sus de parcă l-ar fi ars fotoliul.

– Cum? Își dresе glasul și alungă reveria sexuală. Poftim?

– Copilul pe care l-a avortat Mary Catherine. Era al lui Todd?

– Tu ce crezi?

– Așa se sugerează. O să aflăm exact?

El dădu din cap.

– Cred că-i mai bine să rămînă doar o sugestie. Să las cititorul să tragă singur concluzia.

– De acord.

Ea răsfoi din nou paginile, oprindu-se din cînd în cînd să recitească cîte un pasaj.

– E un personaj remarcabil. Roark, vreau să spun. E atît de... ei bine, eroic. Cum spune Mary Catherine, e drăguț.

Parker se strîmbă.

– Dar nu e prea drăguț, nu? Nu vreau să treacă drept un sfînt. Sau mai rău, un pămpălău.

– Nu e așa.

Maris zîmbi ca să-l liniștească, însă el continua să se încrunte, nesigur.

– Crede-mă, Parker. Ți-aș spune dacă ar fi atît de drăguț încît să pară stupid.

– Cititoarele nu se simt atrase de eroii amabili, după cum cititorii nu-și doresc eroine prea virtuose. Trebuie să existe măcar o aluzie, poate chiar promisiunea păcatului.

– Nu trebuie să te îngrijoreze Roark. Cititoarele or să-l îndrăgească, fie și numai pentru scena asta, dacă nu și pentru altele. E foarte bărbat. Reacțiile lui sînt instinctiv masculine. Privește situația într-un context sexual mai întîi, apoi își extinde punctul de vedere pentru a include și alți factori, cum ar fi moralitatea.

În același timp, e sensibil la nevoile lui Mary Catherine.

Refuză invitația ei de-a face sex, demonstrînd că știe care sînt limitele decenței. Fără să-l bați la cap pe cititor cu bunătatea lui, îi sugerezi că are o conștiință puternică și fibră morală. El afirmă un... Maris ridică privirea și-l văzu rîzînd pe tăcute de ea. Ce e?

– Chiar că te-a stimulat textul ăla, nu?

– Asta-i meseria mea.

– Înțeleg nevoia ta de-a te entuziasma. Însă la urma urmei, e doar o carte, Maris.

– Nu, pentru mine nu e doar atît. Vorbise încet și puțin rușinată. Atunci cînd îndrăgesc o carte, personajele devin reale pentru mine. Cred că asta se datorează faptului că mi-am pierdut mama la o vîrstă atît de fragedă. Aveam nevoie de oameni în jurul meu, așa că prinții și prințesele despre care citeam au devenit frații și surorile mele.

Trăiam în palate și pe corăbiile piratilor. Submarinul căpitanului Nemo mi-a fost la fel de familiar ca și dormitorul meu. Personajele din cărțile mele m-au luat cu ele în aventurile lor. Am rîs și-am plîns cu ele. M-am implicat în viețile lor. Am fost confidenta tuturor. Cunoșteam speranțele și visurile, dar și temerile lor. Au devenit un fel de familie pentru mine.

Îndreptă colțul îndoit al unei pagini de manuscris și dădu timid, autoironic din umeri.

– Presupun că pasiunea pentru ficțiune s-a prelungit pînă la maturitate.

Preț de cîteva clipe apăsătoare, ea ținu capul aplecat. În cele din urmă, îl privi pe Parker. Acesta se aplecă spre ea și vorbi aproape în șoaptă.

– Dacă te poate entuziasma o carte atît de mult, aş vrea să ştiu ce altceva te pasionează.

Maris ştia exact la ce se gîndea el. Gîndurile lor mergeau în aceeaşi direcţie. El îşi dăduse seama din felul în care ochii ei se încetoşară şi după cum îşi ţinea răsufarea.

– Mă pasionează cuvîntul care începe cu *a*.

– Cuvîntul care începe cu *a*?

– Alimente.

El își dădu capul pe spate și începu să rîdă. Hohotele îi urcau din piept și se simțea atît de bine, încît fu surprins. Pentru prima oară după mulți ani, rîsul lui era spontan. Nu era amestecat cu amărăciune și cinism.

Ea mimă cu degetele un pistol îndreptat spre el.

– Te-am prins.

– De acord. Ți-e foame?

– Sînt lihnită.

– Mike n-o să-mi ierte niciodată că am fost o gazdă mizerabilă. Cred că pot încropi o masă, dar va trebui să mă ajuți.

– Ia-o înainte.

Se duseră în bucătărie și pregătiră împreună niște sandvișuri.

– Vrei avocado? întrebă el, punînd la cuptorul cu microunde feliile de șuncă.

– Oho.

– Va trebui să-l decojești. Mike spune că eu nu reușesc fără să iau din pulpă.

– Un lucru care-mi place la tine, Parker...

– Numai unul?

– ... e că-ți recunoști defectele.

– Păi sînt atît de puține, încît îmi pot permite s-o fac. Ea aruncă spre el o pungă cu cartofi prăjiți.

– E altceva decît ce mănînci de obicei, nu? întrebă el cu gura plină.

– E limpede că m-ai luat drept o puștoaică răsfățată.

– Nu, răspunse el sincer. Muncești prea mult ca să te potrivești cu imaginea asta.

– Mulțumesc.

– Ești devotată muncii tale.

– Da, sînt.

– Nu te lași pînă nu-ți faci treaba.

– Mă străduiesc.

– Atunci de ce te-ai întors? Sînt și eu o treabă pe care-ai lăsat-o neterminată?

– M-am întors ca să-ți aduc un contract, împreună cu cecul tău în valoare de cincisprezece mii.

– Voi n-ați auzit de Federal Express?

– Nu eram sigură că o să ajungă un curier pînă la St. Anne.

El îi aruncă o privire care însemna că ea știa mai bine, în timp ce Maris mușca coaja feliei de pîine.

– În regulă, pînă acum am fost sinceri. Voiam să fiu sigură că scrii, Parker, și dacă nu, să te îndemn s-o faci. Tatăl meu m-a sfătuit să procedez așa.

– Aha, deci te-ai întors pentru că *tăticul* tău a crezut că-i o idee bună.

– Nu-i tocmai așa.

– Atunci de ce, Maris, exact!

Ea se uită la el, deschise gura să vorbească, ezită, apoi începu.

– Înainte de-a pleca, ne-am certat. Voiam să limpezesc atmosfera între noi. Altfel, relația noastră de lucru ar fi...

El scoase un sunet ca cel al unei sonerii de la un concurs televizat.

– Ție s-ar putea să ți se pară ca o junglă neexplorată, însă, mă crezi ori nu, avem telefoane, e-mail, fax – diverse metode de comunicare.

– Dar tu n-ai fi primit telefoanele mele, nici n-ai fi răspuns la e-mail și faxuri.

– Pînă la urmă aș fi făcut-o.

– Nu eram sigură.

– Ba da, erai. El puse capăt disputei ridicînd mîna și oprind-o să-și expună următorul argument. Ai luat avionul ăla pentru că voiai să mă revezi. Recunoaște, Maris.

Ea își ridică sfidător bărbia, iar Parker își zise că era posibil ca ea să nege. Însă Maris îl surprinse din nou.

– Bine, de acord. Așa e. Am vrut să te revăd.

Împreunădu-și brațele pe tăblia mesei, el se aplecă spre ea.

– De ce? Nu din cauza farmecului meu personal. Am stabilit mai devreme că nu am așa ceva. Își mîngîie bărbia. Așa că mă întreb dacă tu și cu soțiorul tău v-ați certat. După care ți-ai zis: *O să-i arăt eu lui. O s-o iau din loc spre insula aia de la capătul pămîntului și-o să-mi fac de cap cu un schilod.* De asta te-ai întors?

Parker își imaginează că ea avea să iasă ca o vijelie din încăpere, să-și ia lucrurile din cabana de oaspeți, să alerge la cartul de golf și să-l părăsească într-un potop de cuvinte grele. Dar se înșelă din nou. Ea rămase unde era și i se adresă cu o voce remarcabil de calmă:

– Spune-mi, Parker, de ce continui să fii nemilos? Faptul că ești rău cu oamenii te face să te simți mai puternic și mai bărbat? Folosești răutatea ca să uiți de fotoliul cu rotile? Sau enervezi oamenii în mod intenționat, ca să-i ții la distanță? Îi rănești înainte să te poată răni ei? Dacă așa stau lucrurile, atunci îmi pare sincer rău pentru tine. Serios, pentru prima dată de cînd te-am cunoscut, mi-e milă de tine.

Cînd se sculă de la masă, mersul și atitudinea ei erau demne. Avea spatele drept, ținea capul sus și, în timp ce-o privea dispărînd pe ușa bucătăriei, Parker se simți cea mai josnică făptură de pe pămînt.

O acuzase că se folosea de el ca să se răzbune pe Noah, cînd de fapt lucrurile stăteau exact pe dos. El se folosea de ea ca să se răzbune pe Noah.

Temîndu-se că ea avea să plece înainte ca el să-și ceară scuze, își scoase căruciorul din bucătărie, traversă în grabă holul central și ieși pe ușa din față. Se simți ușurat găsind-o pe verandă, sprijinindu-se de o coloană și privind stejarii uriași ce stăteau de strajă pe ambele părți ale cărării din față.

– Maris.

– O să plec mâine dimineață.

– Nu vreau să pleci.

Ea rîse încet, dar fără haz.

– Nu știi ce vrei, Parker. Să scrii. Să nu scrii. Să fii celebru. Să stai retras. Să stau aici. Să mă trimiți la plimbare. Nu știi nici măcar dacă vrei sau nu să trăiești.

Oricum ar fi, nu trebuia să mă întorc. Motivele pentru care am revenit au fost în cel mai bun caz confuze, pînă și pentru mine. Trebuia să fi rămas la New York, unde locuiesc, și să te las să te lăfăi singur în furia și amărăciunea ta și să ții companie fantomei unui spînzurat. Te poți întoarce la jalnicele tale distracții mîine, după ce plec.

Parker își trase căruciorul exact în spatele ei și o prinse de talie, în locul de unde porneau șoldurile.

– Nu pleca.

Aplecîndu-se, își apăsă fruntea în scobitura spatelui ei. Își răsuci capul în stînga și în dreapta și își contractă degetele, sporind strînsoarea.

– Nu mă interesează deloc motivul întoarcerii tale, Maris. Îți jur că nu. Chiar dacă ești aici doar ca să-ți iriți soțul, nu-mi pasă. Te afli aici, iar eu vreau să fii aici.

Își mută mîinile în fața trupului ei, ținîndu-le o vreme pe nodul bluzei, apoi le strecură sub țesătură și-i atinse pielea. Masînd-o ușor, o trase treptat spre spate.

Ea îi rosti numele pe un ton tînguitor – parțial afirmativ, parțial întrebător, parțial suspinînd resemnată.

Parker continua s-o tragă înapoi, pînă cînd genunchii ei se îndoiră, iar el o așeză în poala lui. O întoarse și-i trecu picioarele peste un braț al fotoliului, și începu s-o legene acum ca pe un copil.

Ea ridică îngrijorată ochii spre el.

– E bine așa?

El își trecu degetele prin părul ei. Îi mîngîie obrazul cu degetul mare, apoi și-l trecu peste buza ei inferioară.

– E perfect.

Avu nevoie de toată voința lui ca să n-o sărute în clipa aceea. Știa că ea se aștepta și ăsta era unul din motivele pentru care n-o făcea. Celălalt consta în faptul că încă se simțea vinovat pentru că afirmase că motivația ei nu era sinceră. De parcă a lui ar fi fost.

– Vrei să faci o plimbare călare? întrebă el.

– Călare?

– Spre plajă.

– Pot să merg pe jos.

– Poți să și călărești.

El eliberă frâna și manevră căruciorul pe rampa ce cobora dinspre verandă către cărarea pavată ce ducea spre pădure.

– Am pavat cărările în timpul reconstrucției casei.

– Mike spunea că nici nu te-ai gândit să folosești un cărucior cu motor, că îți place să rezolvi totul pe calea cea mai grea.

– Autopropulsia e un bun exercițiu fizic. Mike mă hrănește bine. Nu vreau să mă îngraș.

– De unde vine mirosul ăsta minunat?

– De la magnolii.

– În seara asta nu sînt licurici.

– *Gîndacii luminoși* cred că o să plouă.

– Așa e?

– O să vedem, nu?

Cărarea pavată mergea pînă la dunele de nisip, unde întîlnea o alee, construită din scînduri de lemn decolorat. Ierburi de mare înalte se frecau de picioarele lui Maris în vreme ce treceau peste dune. În depărtare, aleea ajungea la o platformă avînd suprafața de exact doi metri pătrați și jumătate. Parker se opri și trase frîna căruciorului.

Plaja pustie se întindea în fața lor. Din acel loc nu se

vedea continentul. Părea la fel de primitiv ca în perioada formării sale. Luna era ascunsă după o pătură deasă de nori, dar împrăștiată suficientă lumină ca să se vadă valurile spărgându-se de țarm. Lăsau o spumă argintie, care licărea scurt înainte de-a se topi în nisip. Briza era la fel de blândă ca respirația unui sugar, singurul zgomot fiind foșnetul continuu al fluxului.

— E un loc uimitor, șopti plină de respect Maris. O pădure deasă crescând chiar deasupra plajei.

— Și fără hoteluri care să altereze priveliștea.

În loc să contemple peisajul, el freca între degete o șuviță din părul lui Maris, studiindu-i textura, delectându-se cu acea senzație.

Ea întoarse capul și se uită la el.

— Ce fel de narcotice?

— Ah. Trebuia să-mi dau seama că o să reții scăparea aia.

— Am făcut-o. Și de-atunci o am mereu în minte. Ce fel de narcotice ai luat?

Expresia ei nu era severă, ci doar curioasă. Poate și compătimitoare. El lăsa șuvița de păr și își coborî mîna.

— Medicamente. Calmante. În cantități mari. Le luam cu pumnul.

— Din cauza picioarelor?

— A fost o convalescență lungă.

— Care a fost motivul, Parker?

— Prostia mea. După o scurtă pauză, menită să-i sublinieze spusele, el continuă: Am suportat mai multe operații, mai întâi pentru refacerea oaselor și înlocuirea părților lipsă cu plastic sau metal. Pe urmă pentru fixarea tendoanelor și mușchilor. După asta, pielea...

Ce naiba, Maris, nu vrei să auzi așa ceva, iar eu zău că nu vreau să vorbesc despre asta. Pe scurt, am stat în spital mai bine de un an, apoi în... alte instituții. Am făcut ani la rând fizioterapie. A fost cumplit. Atunci am devenit dependent de calmante. Când doctorii au refuzat să-mi mai dea rețete, am cumpărat pastilele de la vânzători independenți.

- Negustori de droguri.
- Căroră le-am devenit prieten intim.

Ea nu părea șocată, dar ar fi putut fi dacă el i-ar fi relatat la ce se pretase ca să-și mențină provizia secretă de droguri, așa că rezumă faptele.

- Ajunsesem un gunoi.
- Dar ai ieșit la suprafață.
- Nu, am fost prins de boașe și smuls din situația aia.
- De Mike.

– De Mike, repetă el, dînd din cap la gîndul celui miracol. Din rațiuni pe care n-o să le înțeleg niciodată, s-a purtat ca un adevărat prieten cu mine. A apărut într-o bună zi din neant. În viziunea încețoșată a unei apatii de drogat, l-am văzut stînd în mijlocul unei murdării de nedescris, uitîndu-se la mine de parcă încerca să hotărască dacă meritam efortul pe care avea de gînd să-l depună ca să mă salveze de mine însumi.

– Poate că ți-a fost trimis.

– Un înger păzitor? Vrăjitorul cel bun? În orice caz, nu era Doamna cu Coasa. Deși în săptămînile care au urmat *salvării*, îmi doream uneori să mor. Înainte să-mi dau seama ce se întîmplă, a pus mîna pe provizia mea de droguri și m-a supus dezintoxicării.

– Nu cred că a fost plăcut.

– N-ai vrea să știi. Crede-mă. Cînd am scăpat, a continuat să-mi aplice tratamente, fizice și psihice. M-a curățat, m-a instalat într-un apartament potrivit nevoilor mele fizice și m-a întrebat ce aveam de gînd să fac cu restul vieții mele. Cînd i-am spus că mă pasiona scrisul, mi-a procurat un computer.

– Te-a determinat să începi să scrii.

– A făcut-o sub forma unei provocări.

– Care ți-a oferit o rațiune de-a trăi.

– Nu, pe-atunci decisesem deja că trebuia să trăiesc.

Aveam un motiv al naibii de serios, își zise el în gînd.

– Pot să-ți pun o întrebare foarte personală, Parker?

– Poți, dar s-ar putea să regreti.

– Roark ești tu?

Știuse că ea avea să-i pună întrebarea asta, mai devreme sau mai târziu. Era prea deșteaptă ca să nu pună totul cap la cap. Un scriitor despre un scriitor. Era normal ca ea să remarce paralelismul și să-l întrebe. Răspunsul pe care-l avea pregătit nu era o minciună, dar nici întregul adevăr.

– Nu întru totul.

– Există o vagă asemănare?

– Cam așa ceva.

Ea dădu din cap cu un aer solemn, dar nu mai insistă.

– Ai început imediat să scrii seria romanelor de aventuri?

– Nu, am încercat mai multe genuri. Ticluiam, apoi renunțam la o duzină de planuri pe săptămână, timp de aproape doi ani. Cîteva mii de hectare de arbori au ajuns în coșul meu de hîrtii pînă să apară personajul Deck Cayton. El a fost primul care mi-a trezit interesul, care mi-a îndepărtat mintea de la limitele mele fizice.

Cînd am obținut ceea ce consideram a fi o poveste publicabilă, am angajat un agent literar și i-am spus că putea supune manuscrisul atenției unei edituri dacă-mi jura pe viața ei și-a copiilor ei că nu va dezvălui niciodată identitatea mea.

– Și așa a venit pe lume MacKensie Roone. Maris îi atinse obrazul. A fost o renaștere pentru care sîntem cu toții recunoscători. Doar că-mi pare rău pentru suferința pe care-a trebuit s-o înduri ca să ajungi acolo.

– Pe termen lung, cred că merită.

În clipa cînd rosti fraza, înțelese că vorbise la timpul prezent. Se temea că Maris observase și avea să-l întrebe despre țelul său final, dar ea întorsese capul și privea suprafața apei. Luminile unui tanc petrolifer clipeau la orizont.

Începură să cadă stropi de ploaie, formînd mici cratere umede în nisip. Cădeau și pe platforma de lemn, lăsînd pete deschise la culoare. Parker le auzi înainte de-a le simți pe piele. Erau la fel de calde și de moi ca niște lacrimi.

— Parker.

— Da.

— Îți amintești că, atunci cînd am venit prima oară la instalația de egrenat, ai sugerat că Noah s-a însurat cu fata patronului ca să-și asigure cariera?

— Asta te-a iritat.

— Da. Pentru că aveai dreptate. Simțeam asta în adîncul sufletului. Se întoarse și-l privi în ochi. Săptămîna asta l-am prins cu altă femeie.

Afirmația directă fu urmată de o pauză care-i dădea lui Parker timp să răspundă. El păstra o expresie neutră.

— N-o să te plictisesc cu niște detalii sordide, continuă ea.

— Cît de sordide?

— Suficient de sordide.

— Cît să te facă să te cațeri pînă aici? Să dai timpul înapoi?

— Nu. Îți jur că nu din cauza asta sînt aici. Aventura lui Noah mi-a dat dreptul de-a mă întoarce. Adevărul e că nici măcar n-am vrut să plec.

— Atunci de ce-ai plecat?

— A fost o chestiune de conștiință.

— În legătură cu ce? Nu s-a întîmplat nimic.

— Mie mi s-a întîmplat ceva, exclamă ea, apăsîndu-și pumnul în piept. Voiam să stau cu tine, iar ăsta era un motiv suficient ca să plec. Nu era bine pentru căsnicia mea să fiu lîngă tine. Ce simțeam pentru tine mă înspăimînta. Pentru liniștea mea sufletească, trebuia să redevin femeia cu o căsnicie fericită. Ironia sorții! Eram la New York doar de o zi cînd am descoperit că Noah își călcase jurămintele de soț.

— E un prost.

Pricepînd complimentul indirect, ea îi adresă un zîmbet.

— Și eu sînt. Sînt o proastă fiindcă n-am înțeles mai devreme că mariajul nostru nu era ceea ce voiam eu să fie. Că Noah nu era bărbatul care voiam eu să fie. Nu era eroul cărții lui.

– Iar acum te gîndești la Roark ca la un erou.

Dînd din cap, ea zise:

– Nu confund realitatea cu ficțiunea, Parker. Am depășit etapa asta. Tu ești real. Te pot atinge. Maris îi luă mîna, examinînd-o în vreme ce-și trecea degetul peste vinele de pe dosul palmei lui. Căsnicia mea, cîtă a fost, e încheiată. Nu mai vreau să vorbesc despre Noah.

– Mie-mi convine.

Parker îi prinse mai multe șuvițe de păr, pe care le răsuci în jurul pumnului și-o trase mai aproape, pînă cînd fețele lor se aflară la cîțiva centimetri distanță. Ezită cîteva clipe, apoi își apropie gura de buzele ei, verifică unghiul și îl modifică. Își păstra întrucîtva controlul, pînă cînd o auzi scîncind ușor. Îi îndepărtă capul, o privi în ochi și recunoscu o dorință egală cu a lui.

Stăpînirea de sine îl părăsi. Îi acoperi fața cu sărutări nebunești, la întîmplare, iar ea îl imită. Apoi li se împreună buzele și se sărutară cu o pătimașă lăcomie.

În cele din urmă, Parker se retrase și își ținu răsufarera, apoi continuă mai calm. Îi mîngîie cu limba buza. Depuse cîteva sărutări ușoare la colțurile gurii; pe urmă își strecură limba printre buzele ei. Își dădu capul întîi într-o parte, apoi în cealaltă, fără să piardă contactul fizic cu ea. Chiar și atunci cînd se retrase, buzele lui rămaseră aproape de-ale ei, sorbindu-î răsufarea.

De-abia mișcîndu-și buzele aproape de gura lui, ea șopti:

– În seara cînd ne-am cunoscut, cînd m-ai sărutat...

– Da?

– Nu voiam să te oprești.

– Știu.

– Știi?

– Nu te-ai gîndit că și eu simțeam la fel, Maris?

Drept răspuns, ea își trecu degetele prin părul lui și își mișcă provocator limba. În timp ce se sărutară, el îi descheie nasturii, desfăcu nodul din talie și îi dădu la o parte bluza.

Sînii ei erau potrivit de mari, minunat de rotunzi, iar

acum picăturile mai mari îi stăruiau pe piele. Unele formau pîrîiaşe ce se prelingeau peste curbele domoale, intersectîndu-se şi împletindu-se în desene erotice.

— Parker. Ştii că plouă.

— Da.

Îi luă un sîn în palmă, remodelîndu-l. Îndepărtă cu degetul mare un strop de apă de pe sfîrc. Se aplecă şi îşi frecă buzele de el.

— Aşa cum spuneai odată, n-o să te topeşti.

Apoi îi luă sfîrcul în gură.

— Poate că da, murmură ea.

Transformîndu-i visul în realitate, ea îi cuprinse capul cu braţele şi-l trase spre ea, repetîndu-i numele cu şoapte răguşite.

El îşi strecură mîna printre faldurile largi de ţesătură pînă între coapsele ei, apoi în sus, pînă în centru. O atinse.

— E bine?

Ea scoase un sunet pe care Parker îl luă drept confirmare. Sexul ei era moale şi umed. El o pătrunse cu degetele.

— O, Doamne, Parker.

El o dezmiarda cu degetele. Curînd, ea îşi ridică soldurile peste mîna lui.

— Aşteaptă să se întîmple, Maris.

Ea se relaxă şi, deşi continua să respire sacadat, nu mai încercă să grăbească orgasmul. El continua să-şi frece buzele de sînii ei. Sfîrcurile îi deveniră mici şi tari.

Apoi Parker simţi acea mică încordare pe care ea o dorea. Involuntară. Presantă. Imposibil de înfrînat. Maris se arcui pe spate şi îşi acoperi ochii cu braţul. Gîtul ei expus cerea să fie sărutat. El se aplecă şi îşi apăsă buzele pe scobitura de la baza gîtului, din care ieşeau sunete delicate. Stătu nemişcat pînă cînd ultimele vibraţii ale socului îi străbătură trupul şi ea rămase fără vlagă.

Parker îşi retrase mîna de sub fustă, i-o netezi, apoi o trase mai aproape, ţinînd-o la pieptul lui şi lăsîndu-şi bărbia pe creştetul ei. Epuizată, ea îşi puse mîna pe torsul lui.

– Ți-ai încheiat cămașa.

– Pentru cină. Una dintre regulile impuse de mama.

Ea îi descheie nasturii și își frecă obrazul de părul de pe pieptul lui, apoi își lăsă capul în dreptul inimii lui.

– E mai bine.

Ploaia continua să cadă, udîndu-le părul și hainele, dar ei n-o simțeau. Nici nu le păsa. El o mîngîia pe spate, oprindu-și degetele la fiecare vertebră.

– El nu te-a regulat deloc, nu-i așa?

O simți încordîndu-se și, preț de o clipă, se temu că mersese prea departe, vorbise prea mult, o ofensase cu limbajul lui necioplit. Dar reacția ei fu trecătoare.

– N-am știut asta pînă cînd m-ai atins. Viața sexuală a fost altă autoamăgire.

Maris părea să-i fi simțit zîmbetul, pentru că înălță capul și se uită la el.

– Trebuie să te simți tare mulțumit de tine însuși.

Rînjetul lui, de-o infatuare lipsită de căință, se transformă într-un zîmbet blînd.

– Mă simt bine. O sărută ușor pe buze, șoptind răgușit: Dar tu te simți mai bine.

Se sărutară îndelung, cu patimă. El nu voia să se oprească, dar pînă la urmă se retrase.

– Ar fi bine să ne întoarcem acasă înainte ca Mike să organizeze o expediție de căutare.

Întinse mîna să ridice frîna fotoliului, dar ea îl opri.

– Dar tu? Își legănă șoldurile peste erecția lui. Nu vrei să-ți... fac ceva?

Înfiorîndu-se, el o strînse de mijloc și gemu:

– Ba da. Vreau să nu te mai miști așa.

– Ah. Scuze.

El îi zîmbi strîmb.

– Cînd sînt cu tine, vreau să mă concentrez asupra plăcerii și nu să mă gîndesc cum o să ajung la orgasm fără să ne prăbușim din fotoliul ăsta.

– E așa de zguduitor?

– O să fie, da.

- Dar eu m-am simțit grozav.
- Asta demonstrează cît de puțin te pricepi.

Ea zîmbi și-l sărută iute, apoi se întoarseră amîndoi și porniră spre casă.

- Apropo, fiindcă am nevoie de amîndouă mîinile ca să conduc chestia asta afurisită, ar fi bine să-ți închei bluza, altfel Mike o să se uite urît.

În dimineața următoare, Daniel se sculă devreme. Făcu un duș, se îmbracă în grabă, apoi, înainte de a coborî la parter, împachetă cîteva haine de schimb pe care urma să le ia la țară. Maxine fusese foarte nefericită cînd auzise că el pleca în week-end fără ea și își manifestase fătîș nemulțumirea. Daniel se arată foarte blajin cînd o întrebă dacă putea să-i servească micul dejun în curte, fără să se deranjeze prea mult.

- Nici un deranj, domnule Matherly. O să-mi ia doar cîteva minute să pregătesc tava.

- Perfect. În timpul ăsta o să dau cîteva telefoane.

Se duse în biroul lui și dădu primul telefon la un număr pe care-l memorase deja. Rosti puține cuvinte în timpul convorbirii de cinci minute. Mai tot timpul ascultă ce i se spunea.

În cele din urmă, domnul William Sutherland își termină raportul și întrebă:

- Vreți să merg mai departe, domnule Matherly?
- Sigur că da.

Daniel dădu al doilea telefon la firma Becker-Howe. Nu fu surprins că, pînă și la acea oră, cînd majoritatea newyorkeșilor stătea la coadă la bilete și se înghesuia în metrou ca să ajungă în timp util la birouri, îi răspunse însuși domnul Oliver Howe.

Howe se lăudase întotdeauna că muncea paisprezece ore pe zi, cu excepția zilelor de sărbătoare, cînd lucra numai opt. Se părea că programul lui era la fel de încărcat ca de obicei, în ciuda vîrstei sale înaintate.

Cariere de editor a lui Howe începuse cam în aceeași

perioadă cu cea a lui Daniel și de o manieră asemănătoare. Howe moștenise compania de la bunicul său, la câteva luni după absolvirea facultății. Între el și Daniel apăruse o rivalitate amicală de-a lungul anilor, iar relația lor se transformase în cele din urmă într-o prietenie impusă de împrejurări. Se respectau foarte mult unul pe celălalt.

– Ollie, sînt Daniel Matherly.

Așa cum se aștepta, vechiul său coleg fu încîntat să-l audă. După ce schimbă cîteva amabilități, Oliver Howe spuse:

– Nu mai pot juca golf, Danny. Nu mă lasă blestematul de reumatism.

– Nu de asta te-am sunat, Ollie. E vorba despre afaceri.

– Credeam că te-ai retras.

– Așa se zvonește, însă dintre toți, tu ar trebui să știi mai bine cum stau lucrurile. Adevărul e că am dat peste o ofertă grozavă și mă gîndeam că te-ar putea interesa.

După cîteva minute, Daniel ieși din birou fără să se sprijine în baston. Se simțea revigorat. Își freca palmele mulțumit cînd se apropie de Maxine.

– Vrei să te duci, te rog, să cumperi niște pîine de la brutăria mea preferată?

– Nu au pîine în Massachusetts? Domnul Reed spunea că o să umple casa cu alimente.

– Înțeleg, dar mi-e poftă de... știi din care. Cu semințe pe ea.

– Știu din care. Brutăria aia e la celălalt capăt al orașului. Mă duc după ce luați micul dejun.

– După micul dejun o să vină Noah să mă ia. Mai bine du-te acum. Pot să mă servesc și singur.

Ea îl privi bănuitoare, și pe bună dreptate. Pofta lui subită pentru un anume fel de pîine nu era decît un șiretlic prin care s-o scoată din casă. Aștepta un oaspete la micul dejun și nu voia ca ea să afle despre ce e vorba.

Maxine continuă să obiecteze, dar pînă la urmă dispăru supărată pe ușa de serviciu, mormăind în barbă. Plecase

doar de cîteva minute cînd Daniel auzi soneria și se duse să deschidă ușa din față, invitîndu-și oaspetele înăuntru.

– Menajera mea are de făcut un comision, explică el în timp ce se îndrepta spre curte.

Maxine pregătea întotdeauna masa pentru trei persoane, în caz că Maris, Noah ori amîndoi treceau pe-acolo. Chiar dacă Maris era plecată din oraș, iar Noah urma să vină mai tîrziu, Daniel observă ușurat că menajera păstrase obiceiul. Făcu semn spre un scaun de la masa rotundă din fier forjat.

– Ia loc, te rog. Cafea?

– Da, mulțumesc.

Daniel îi turnă în ceașcă. Dîndu-i frișca și zahărul, spuse:

– Îți mulțumesc că ai venit așa de repede.

– N-a prea fost o invitație, ci mai degrabă o poruncă, domnule Matherly.

– Atunci de ce-ai venit?

– Din curiozitate.

Daniel recunoscuse sinceritatea răspunsului dînd aprobator din cap.

– Deci ai fost surprins să auzi vești de la mine?

– Șocat, mai exact.

– Mă bucur că putem vorbi sincer. Știu ce prețios e timpul dumitale, dar și eu am un program încărcat în dimineața asta. Ginerile mele vine să mă ia la ora zece, după care o să plecăm la casa noastră de la țară. M-a invitat să petrecem împreună cîteva zile plăcute, deoarece fiica mea lipsește din oraș. Ridică spre oaspetele lui un coș din argint. Vrei briose?

– Nu, mulțumesc.

– Pentru niște briose din tărîțe, nu sînt rele. Le face chiar menajera mea.

– Nu, mulțumesc.

Daniel puse coșul pe masă.

– Ce spuneam?

– Domnule Matherly, știu că nu ești senil, așa că te rog să nu-mi subestimezi inteligența prefăcîndu-te că ești.

Nu m-ai invitat aici ca să gust brișele din tărîțe ale menajerei dumitale.

Daniel renunță să se mai prefacă. Punîndu-și coatele pe masă, își împreună palmele și se uită la oaspetele lui pe sub sprîncenele albe, ce formau acum un V ascuțit deasupra nasului.

– Sînt în stare să-mi pun averea la bătaie, mizînd pe probabilitatea ca, atunci cînd Noah și cu mine o să ajungem la țară, el va fi în posesia unui document de un anume fel, care-l împuternicește să conducă afacerile editurii mele.

Vorbise pe tonul eficient și răstit ce-i fusese totdeauna la îndemîină și cu ajutorul căruia își construisese o reputație de negociator dur și uneori necruțător.

– În cursul acestei săptămîni, voi fi presat să semnez acest document, continuă el. Ridică mîna ca să-și împiedice oaspetele să vorbească. Nu. Nu spune nimic. Ai face bine doar să ascuți.

După o lungă, îngîndurată, oarecum bănuitoare ezitare, Daniel fu îndemnat de musafirul său să continue.

28

„Invidie“ – Capitolul 20
Key West, Florida, 1988

Todd nu se gîndise că o să dureze atît de mult. Era nerăbdător să ajungă bogat și să dobîndească faimă – în ordinea asta.

După ce plătitese ipoteca asupra casei părinților lui, profitul obținut din vînzarea locuinței fusese derizoriu.

Fiecare părinte avusese cîte o biată poliță de asigurare pe viață, însă mama lui o folosise pe cea a soțului ei ca să-l îngroape, iar Todd o utilizase pe-a ei ca să-i asigure un loc de veci. După ce terminase cu toate cheltuielile, resturile ce formau moștenirea lui nici nu mai meritau să fie socotite. De-abia-i ajunseseră banii să se mute în Florida; sosise la Key West fără o lețcaie în buzunar.

Costul vieții era mult mai ridicat decît estimaseră el și cu Roark, chiar dacă trăiau în condiții mizerabile și mîncau pe sponci. Obținea bacșișuri bune parcînd mașini, însă banii se duceau rapid pe chirie, benzină, hrană și alte cheltuieli mărunte. Mai erau și ratele lunare pentru computer. El, spre deosebire de colegul său de cameră, nu fusese atît de norocos încît să aibă un unchi care să fi considerat o obligație de familie faptul de a-i dăruî nepotului său un cadou costisitor la absolvirea colegiului. Avantajul de care se bucurase Roark îi otrăvise viața. Todd nu pierduse vremea și echilibrase situația, cumpărîndu-și în rate un computer.

Era deprimat de lipsa cronică de bani, dar și mai deprimat de lipsa de creativitate.

Faima, chiar mai mult decît bogăția, părea atît de îndepărtată, încît nici nu mai intra în discuție. Să scrii ficțiune era o muncă grea. Îl cuprinsese somnul citind nenumărate cărți plictisitoare pe această temă, însă era aproape sigur că nici unul dintre profesorii lui de tehnică literară nu menționase cît de dură era treaba asta. El nu strălucise niciodată la acel capitol. Întrebarea aceasta nu fusese pusă la nici un examen. Scrisul era o muncă a naibii de grea.

Cel puțin o dată pe săptămînă, el și Roark se duceau la casa lui Hemingway. Proprietatea în stil colonial spaniol era sanctuarul lor. Se duceau acolo să-și prezinte omagiile, ca niște pelerini. Sigur, Todd fusese dintotdeauna un admirator al scriitorului, însă abia acum începea să aprecieze măreția lui Hemingway.

Talentul era ceva cu care te nașteai. Îl aveai ori nu-l aveai. Dar numai talentul nu era suficient. Ceasuri întregi de eforturi epuizante erau necesare pentru a deștepta și-a

dezvolta acel talent, pentru a scrie acea „frază adevărată” perfect încheată, care părea atât de simplă cînd o citea cineva.

Simplitatea asta era înșelătoare. Nu apărea din întîmplare. Se datora unei iscusințe greu de dobîndit. Scrisul era o muncă stresantă, solitară, care te spetea. Un scriitor săpa tuneluri în creierul său, folosind cuvintele drept tîrnăcop. Eforturile dintr-o săptămîină puteau scoate la iveală o singură pepită care merita să fie păstrată. Dacă se întîmpla îți venea să plîngi de bucurie.

Todd îi admira pe cei care scriau bine. Hemingway și alți asemenea lui erau zgîrciți cu talentul și priceperea lor. Ai fi putut crede că, după ce-ai petrecut atîta timp studiindu-le opera, le-ai cercetat cu atenție fiecare frază și-ai analizat fiecare cuvînt, îndemînarea de-a scrie ca ei ți s-a transmis, că talentul este contagios. Dorința nu conta deloc? Numai că erau zile cînd nu putea descoperi nici măcar o fărîmă de geniu în textele lui.

Și se părea că nici altcineva nu putea.

Mototoli paginile cu observații critice primite de la profesorul Hadley și le aruncă într-un colț al camerei.

Roark intră chiar în clipa cînd ghemotocul de hîrtie ateriză pe podea, la cîțiva centimetri de coșul cu hîrtii.

– Hadley a fost rău?

– Hadley e un *idiot*.

– Ce noutate. Și pe mine m-a pus pe jărat.

– Serios?

– Pe urmă m-a lăsat să mă perpelesc. Prin urmare, m-am gîndit că, dacă tot avem liber în noaptea asta, ar trebui să ne îmbătăm.

– Mi-ar plăcea, zise Todd indispus. Da’ nu-mi pot permite.

– Nici eu. Însă meseria de barman are avantajele ei.

Spunînd asta, scoase de la spate o sticlă de whisky ieftin.

– Ai furat-o?

– Cu poșirca asta nu-mbeți nici nevasta.

– Ești poet.

– Și nu știam. Să mergem.

Todd se rostogoli din pat.

– Nu trebuie să-mi zici de două ori.

Stînd pe plajă, își trecură sticla unul altuia, toastînd pentru apusul de soare, pentru crepuscul și pînă la urmă pentru cerul nopții. Continuară să toasteze pentru firmament, pînă cînd stelele începură să se estompeze și să se clatine, iar universul deveni ușor încețoșat.

– Lumină de stea, stea lucitoare, prima stea... și tot așa. Pune-ți o dorință, Roark.

– Doresc să-mi dai să beau.

Todd îi întinse sticla. Roark bău, i-o dădu înapoi, pe urmă se întinse pe nisip, își puse mîinile sub cap și începu să rîdă.

– Ce e? întrebă Todd, care își folosea fesele ca să sape o groapă mai confortabilă în nisip.

– Dorințe, răspunse Roark. Mi-am adus aminte de un banc cu un duh.

– Sînt sute. Care din ele?

– Un tip găsește o lampă fermecată, o freacă, duhul sare din lampă și-i spune că-i îndeplinește trei dorințe. Tipul își dorește un Ferrari, și *poc!* A doua zi de dimineață, un Ferrari strălucitor e parcat în fața casei lui. Tipul freacă iarăși lampa, duhul sare afară și-i spune că mai are două dorințe. Ăla își dorește zece milioane de dolari și *poc!* A doua zi de dimineață zece milioane de dolari stau în teancuri pe noptiera lui. Freacă lampa din nou, duhul apare și-i spune că mai are dreptul la o dorință. Individul vrea un penis pînă la pămînt și *poc!* A doua zi de dimineață se trezește și constată că picioarele lui au opt centimetri lungime.

După ce se opriră de rîs, Roark adăugă:

– Morala: fii atent la ce-ți dorești.

Todd mormăi:

– Îmi doresc ca scula lui Hadley să se zbîrcească de tot și-apoi să cadă. Dacă-o avea așa ceva. Mă îndoiesc.

– Ce manuscris i-ai trimis?

– *Învinșii.*

– Ai lucrat pe rupte la cartea aia. Ce-a avut de zis? Todd luă o înghițitură zdravănă din sticlă.

– Intriga depășește limita verosimilității. Dialogurile sînt nasoale.

– A zis Hadley „nasoale“?

– Ceva în genul ăsta.

– Hm.

– Ce?

– Mie mi-a zis că dialogurile mele sînt vioaie și bine ritmate, dar că intriga e previzibilă. Se uită la Todd. Poate că ar trebui să colaborăm.

– La naiba, nu. Nu împart nimic. Am petrecut doi ani de ucenicie fără să câștig un ban.

– Ai vîndut o povestire, îi aminti Roark.

– O povestire proastă pentru o revistă de provincie și-am primit douăzeci și cinci de dolari. O să fie citită la căcăstoare în cel mai bun caz. Aruncă o scoică în valuri. Trăiesc într-un bloc unde gîndacii de bucătărie sînt carnivori, iar chiriașii de la parter înarmați și periculoși.

– Dar nu poți ignora priveliștea. Și poți să ți-o iei la labă cînd o admiri.

– Asta așa e, răspunse grav Todd. Nu m-am masturbat niciodată așa de mult ca acum.

– Nu cumva ți-a crescut păr în palmă?

– Închin pentru băile de soare în pielea goală printre dansatoare exotice.

Înălță sticla pentru a toasta, dar Roark i-o luă din mînă și mai trase o înghițitură.

– Sînt lefter, continuă morocănos Todd. Mașina mea are peste două sute cincizeci de mii de kilometri la bord.

– Pînă una-alta, parchezi mașini Porsche și BMW.

– O treabă pe care și un cimpanzeu ar învăța s-o facă.

– Un cimpanzeu e mai haios. Ar căpăta bacșișuri mai bune.

Todd se încruntă la Roark.

– Ai de gînd să mă lași să termin sau ce naiba?

– Scuze. Nu voiam să-ți întrerup discursul de autocompătimire. Roark îi întinse sticla. Mai bea ceva.

– Mulțumesc. Todd rîgîi sonor. Cînd se vor termina toate necazurile astea, vreau ca întreaga glorie să-mi revină mie și numai mie. Nu vreau să te jignesc.

– Nici o problemă. Nici eu nu voiam să colaborez cu tine. Glumeam.

– Aha. Todd se lăsă pe spate, pe nisip. Și ce ți-a scris cu adevărat Hadley în notele pe care ți le-a trimis?

– Ți-am spus.

– Asta-i adevărul?

– De ce te-aș minți?

– Ca să mă faci să mă simt mai bine.

Roark pufni.

– Nu sînt atît de generos.

– Bine, bine, ești un ticălos. Poate că m-ai minți din alt motiv.

Roark se ridică în capul oaselor.

– Te gîndești la ceva anume, Todd? Dacă-i așa, de ce nu vorbești?

– Subestimezi întotdeauna criticile lui Hadley.

– N-o să îmbrac cămașă din pînză de sac din cauza opiniei unui om – fiindcă asta sînt toate criticile lui. Nu mă las copleșit de ele cum faci tu.

– Poate.

– Poate ce?

– Poate că asta explică de ce le subestimezi. Pe de altă parte, poate că încerci să scapi de mine.

Roark dădu din cap năucit.

– Ce-ți veni?

– Las-o baltă.

– O s-o las pe dracu'. Mai întîi mă acuzi de minciună și pe urmă îmi oferi o motivație de rahat. Mă deranjează și una, și alta.

– Iar pe mine mă deranjează că-ți închipui că ești un scriitor mai bun decît eu.

– Decît mine, îl corectă Roark.

– Du-te-n mă-ta! Todd țîșni în picioare, dar pămîntul se clătina serios și-l dezechilibra. Ateriză tot în nisip.

Roark îl prinse de umeri și-l răsuci.

– De ce te-aș induce deliberat în eroare cu privire la criticile lui Hadley?

Todd ridică brațele și dădu la o parte mîinile lui Roark.

– Ca să mi-o iei înainte. Nu suportîi ideea că eu am fost – că *mie* mi-a fost publicat un text înaintea ta.

– A, parcă tu ai fi fost încîntat dacă eu aș fi vîndut un manuscris înaintea ta.

– Mi-aș fi smuls mațele pe gît.

Preț de cîteva clipe, spațiul îngust dintre ei deveni nesigur, mișunînd de simboluri de ostilitate gata să scoată scînteii. Todd își strînsese pumnii, presimțind un atac.

Spre surprinderea lui, Roark începu să rîdă.

– Mai bine ți-ai fi smuls mațele pe gît?

Todd încercă să nu zîmbească, dar nu se putu stăpîni și începu să rîdă.

– În toiul discuției, ca să nu mai vorbesc de beție, asta mi-a venit în minte.

– Nu-ți recomand replica pentru cartea ta.

– Am reținut.

Priviră oceanul cîteva minute, apoi Roark zise:

– Eu sînt terminat în noaptea asta. Crezi că putem ajunge pînă la mașină?

Todd fu mulțumit că Roark cedase primul.

– Ce dracu', bătrîne, nu știu. Sînt mort de beat.

Roark îl ajută pe Todd să se ridice. Ajunseră pînă la parcare, deși le trebui ceva timp, deoarece se împiedicau des și se opreau. Eforturile lor de oameni beți le slăbeau genunchii și le dădeau un aer comic. Nici unul nu era în stare să conducă, însă Roark se sui la volan fiindcă era ceva mai treaz decît Todd.

A doua zi, pe la prînz, cînd începură să-și trateze mahnirea cu hamburgeri și cartofi prăjiți, Todd reluă conversația:

- Să știi că puțină rivalitate ne-ar prinde bine.
Roark gemu.
- Nu începe iarăși. Eu nu te consider un rival, Todd.
- Rahat. Bineînțeles că mă consideri.
- Cum ne-ar putea prinde bine rivalitatea?
- Ne-ar face să lucrăm mai serios. Recunoaște, când mă vezi scriind, nu-ți vine să stai cu mîna-n sîn. Dacă eu sînt în fața computerului, tu nu te poți uita la un meci la televizor. Eu fac la fel. Dacă tu scrii, mă simt vinovat că nu scriu și eu. Dacă tu stai la computer șapte ore pe zi, trebuie să stau și eu cel puțin tot atît. Latura asta competitivă né stimulează.
- Eu nu sînt stimulat decît de dorința de-a scrie proză de calitate.
- Todd își flutură mîinile în aer.
- Sfîntul Roark. Slavă lui și aleluia.
- Mă enervezi.
- Bine, bine, o să încetez. Mușcă din cheeseburger-ul lui. Oricum, chestiunea e pe tapet. Eu o să primesc o avere pentru *Învinșii* înainte ca tu să apuci să-ți termini cartea. Atunci o să vedem cine se înverzește de invidie.
- Asta *nu* o să se întîmple.
- Todd rîse.
- Ah, bătrîne, aș vrea să-ți poți vedea sticlirea de maliție din ochi. Tocmai mi-ai dat dreptate.

29

Este cafea?

– Întotdeauna este.

Parker îi aruncă lui Mike o privire urîță, traversă bucătăria în fotoliu și își umplu din nou ceașca.

– De obicei vii și mă întrebi dacă mai vreau cafea, verifici dacă am nevoie de ceva.

– Nu voiam să-mi asum riscul de-a fi muștruluit. La micul dejun ai spus clar că Maris și cu mine ar trebui să ne facem nevăzuți astăzi, și asta facem.

– Lucrez la un pasaj dificil. Nu voiam să-mi fie distrasă atenția și nici să fiu întrerupt.

Se îndrepta spre ușa dintre încăperi când îl auzi pe Mike mormăind:

– Puteai să ne vorbești frumos.

Parker se opri și schimbă direcția.

– Ai spus ceva?

Mike aruncă din mână prosopul pentru vase și se schimbă la față.

– Am spus că bluza ei era greșit încheiată aseară, când în sfârșit te-ai hotărât s-o aduci din ploaie înăuntru și să-mi dai de știre unde fuseserăți.

– Oho! Ai comis mai multe greșeli într-o singură frază, Mike. Vrei să le analizăm pe rînd? Sau ar trebui să-mi dau seama că ești iritat în general și să mă întorc la treaba mea?

– Am venit acasă după o zi petrecută pe continent, ca să găsesc ușile larg deschise, luminile aprinse, nimeni în casă. Am crezut că ai fost răpit.

– Te-ai gândit că eu aș fi putut fi înălțat la cer și tu ai rămas pe dinafară? Pariez că asta chiar te-a scos din sărite.

– Tu și înălțarea la cer sînteți subiecte ireconciliabile. Nu te-aș alătura niciodată unei astfel de idei. Și am exclus curînd posibilitatea răpirii. Cine-ar fi fost atît de nebun încît să te vrea?

– Bătrîne! Chiar ești cu capsă pusă.

– Am tot dreptul să fiu. Nici măcar n-aș fi știut că Maris s-a întors dacă n-aș fi observat două farfurii în chiuveță și n-aș fi verificat cabana de oaspeți.

– Ești un adevărat Sherlock Holmes.

– Mi-ai fi putut lăsa un bilet, ca să știu că v-ați dus pe plajă.

– Aș fi putut. Dar mă temeam că instinctele tale

materne aveau să răbufnească și-ai fi venit pînă acolo ca să te asiguri că noi, puștanii, n-am pățit nimic.

– Și că nu erați gata să faceți prostii.

Parker renunță la umor și spuse încordat:

– Așa e, Mike. Nu voiam să ne prinzi jucîndu-ne indecent. Mie nu mi-ar fi păsat, dar lui Maris s-ar fi putut să-i pese.

– Asta mă duce la următoarea chestiune.

– Nu vreau s-o aud.

– Ai născocit un plan de răzbunare și ai de gînd să-l pui în aplicare fără milă, nu-i așa?

– Am mai discutat despre asta.

– Nu-i așa?

– Sigur că așa e! strigă Parker.

Tonul lui răstit nu-l opri pe Mike.

– Care o să fie ultimul capitol?

– Cum adică, să deconspir finalul? Să ți-l spun și să stric surpriza? Nu cred că o să fac asta.

Mike se uită urît la el.

– N-o să fie un final fericit.

– Nu mă interesează publicitatea.

– Doar răzbunarea.

– Care oferă întotdeauna o motivație solidă, prin urmare o intrigă solidă. Ai terminat?

– Nu tocmai. Cum rămîne cu Maris?

– Ea face parte din intrigă.

– O folosești, nu-i așa? În ciuda a ceea ce e ea.

– *Din cauza* a ceea ce e.

Mike trebuie să fi sesizat hotărîrea de nezdruccinat a lui Parker. Sau poate că tonul lui imperativ îi amintise bătrînului că își depășise limitele. Ori pur și simplu obosise. Oricare-ar fi fost cauza, mînia lui Mike se risipi.

– Parker, te implor să renunți. Scoate-ți din cap ideea asta. Spune-i totul lui Maris. Pentru binele tău și al ei. Spune-i.

– Ce să-mi spună?

La auzul glasului ei, cei doi bărbați se întoarseră brusc. Era limpede pentru ea că apăruse în toiul unui schimb dur de replici, care părea o ceartă.

– Ce să-mi spună? repetă ea.

– Am mai scris cîteva pagini, zise Parker. Ies acum de la imprimantă.

– O să le iau eu.

Mike îi aruncă lui Parker o privire plină de înțeles. Dar oricare ar fi fost acel înțeles, Maris nu-l putea descifra. Bătrînul se duse în solariu, lăsîndu-i singuri.

– Tocmai a făcut alt ibric de cafea, îi spuse Parker.

– Mulțumesc, dar mi-am depășit limita. Dacă mai beau cafea în dimineața asta, o să mă legăn atîrnată de candelabru lîngă prietena ta, fantoma.

– Aș da orice să văd asta.

Zîmbi forțat; încercarea lui de-a face haz eșuă.

Maris nu-și putea explica starea de spirit din casă, pe care nici n-o putea defini. Apăruse cu o seară în urmă, cînd ea și Parker se întorseseră de pe plajă. Mike, care sosise în absența lor, stătuse pe verandă, așteptîndu-i cu mîinile în solduri și părăind tulburat. Îi certase pentru că se udaseră pînă la piele. Spusese că se aștepta din partea lui Parker la un comportament nebunesc, iresponsabil, însă n-avea dreptul s-o supună pe Maris unui asemenea tratament.

Pe urmă îl împinsese grăbit pe Parker pînă în dormitorul lui din spatele casei. Maris știa unde se află camera, dar nu fusese niciodată invitată s-o vadă, nici măcar atunci cînd Mike îi arătase casa, inclusiv apartamentul lui și camerele nefinisate de la etajul doi.

Simțindu-se puțin deprimată din cauza finalului abrupt al acelei seri romantice, ea se întorsese la cabana pentru oaspeți. Simțea că pe Mike nu-l supăraseră faptul că ei fuseseră plouați și nici absența lor inexplicabilă din casă. Bătrînul era ușor iritat și mai îngrijorat decît ar fi trebuit. Nu putea înțelege ce făcuseră ei, sau ce nu făcuseră, ca să-l provoace.

Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, și-ar fi închipuit

că omul de încredere al lui Parker era gelos pe ea. Era la mintea cocoșului că un om în postura lui Mike ar fi fost iritat de un intrus apărut în viața confortabilă pe care el o asigurase acolo. Există un ritm pe care el nu-l voia tulburat. Era de înțeles că intrusul ar fi fost privit ca o amenințare. Prima reacție a lui Mike ar fi fost să-și protejeze poziția și importanța. De asemenea, ar fi încercat să-l ferească pe cel aflat în grija lui de orice rău potențial.

Însă Mike nu fusese gelos pe ea. Nu o tratase ca pe un potențial pericol pentru Parker. Dimpotrivă, păruse să se bucure sincer că ea intrase în viața lor. Fusese cât se poate de amabil cu ea și, chiar în cele mai neînsemnate dispute, îi luase partea.

Cu toate acestea, Maris nu-și putea reprimă impresia că Mike avea o vagă idee despre ce făcuseră ei pe plajă, și îi dezaproba. Orice alte elemente ar fi intrat în discuție, acela rămânea motivul esențial al indignării lui. Când se întorsese la cabana pentru oaspeți, descoperise că nu-și încheiase corect bluza. În grabă, sărise un nasture. O dovadă limpede că ceva nu fusese în regulă.

Cu toate acestea, Maris se simțea mai degrabă derutată decât jenată. Ea și Parker nu mai aveau de mult vârsta la care să dea socoteală cuiva, iar Mike ar fi trebuit să-și închipuie că indiferent ce se întâmplase pe plajă, fusese cu acordul ambelor părți. Să-l fi preocupat pe Mike o chestiune de ordin moral? Neștiind starea actuală a căsniciei ei, bătrînul credea probabil că Parker avea o aventură cu soția altui bărbat.

În orice caz, revenirea lor acasă anulasese planurile pe care ea sau Parker le făcuse pentru a continua ceea ce începuseră pe plajă. Prudentă, Maris rămăsese în cabana pentru oaspeți pînă dimineața. Se culcase tîrziu sperînd că Parker va veni la ea, dar el nu apăruse. Dimineața, la micul dejun, el fusese ursuz și nervos. Mai mult ca de obicei. Și se purtase de parcă episodul de pe plajă nu avusese loc.

Maris încerca disperată să nu se lase copleșită de tristețe. În pofida mîngîierilor tandre din seara trecută, relația ei cu Parker era încă neclară și firavă. Se temea de schimbarea sentimentelor lui; asta ar fi aruncat-o cu capul înainte în abisul deznădejdi.

Fusese deja prostită de un bărbat. Nu voia să repete greșeala. Niciodată. Și cu siguranță nu în aceeași săptămînă.

După tentativa de a conversa despre cafea, nici ea, nici Parker nu mai scoaseră o vorbă. Se priveau în ochi din întîmplare și în grabă. Parker părea să facă un efort serios ca s-o evite.

Simțindu-se stînjinită, ea îl întrebă dacă era mulțumit de ceea ce scrisese în acea dimineață.

– Cred că e bine, mormăi el.

Lui Maris atitudinea lui i se părea aiurea. Erau adulți, nu adolescenți. Pînă acum nu scăpase nici o ocazie de-a strecura o aluzie sexuală clară în conversația lor. Era sigur că nu fusese timid cînd își manifestase atracția față de ea, începînd cu seara cînd se cunoscuseră. Neașteptata lui sfială era lipsită de logică.

– Te-a mustrat Mike?

El o privi cu atenție.

– În legătură cu preludiul?

– Ăă... mă refeream la seducerea unei femei măritate.

– Asta am făcut?

– Nu fără a fi serios încurajat.

– Deci e o seducere de bună-credință?

– Parker, ne jucăm cu sensurile cuvintelor sau ai de gînd să-mi răspunzi?

– Mike e îngrijorat din cauza ta.

– De ce?

– Consideră că sînt putred pînă în măduva oaselor.

– El crede că soarele răsare și apune în ființa ta.

– Se teme că o să te rănesc.

Privindu-l cu atenție, ea întrebă:

– O s-o faci?

– Da.

Surprinsă de replica tăioasă, ea se așează la masa de bucătărie, fără să-l piardă din ochi.

– Cel puțin ești sincer.

– În mod brutal. Asta îndepărtează majoritatea oamenilor.

– Am remarcat. Dar eu nu fac parte din majoritatea oamenilor.

Conturul aspru al buzelor lui se îndulci. În ochii lui apăru o strălucire, care nu existase cu cîteva clipe în urmă. Privirea lui zăbovi asupra gurii ei, a sînilor, în poala ei. Acele locuri ce cunoscuseră mîngîieri intime fură înfiorate de amintiri senzuale. Cînd o privi din nou, el zise cu glas aspru:

– Am remarcat.

Se uitară unul la altul, pînă cînd Mike intră din nou în bucătărie, aducînd cîteva pagini de text.

– Scrisul era șters, așa că a trebuit să înlocuiesc cartușul de toner.

Îi întinse filele lui Maris.

– Trebuie să mă întorc la lucru, spuse Parker, împingîndu-și fotoliul spre solariu. Nu vorbiți despre mine în absența mea.

– Avem lucruri mai interesante de discutat, i-o întoarse Mike.

Parker trînti ușa în urma lui. Maris rîse.

– Voi doi sînteți ca niște frați certăreți. Sau ca un cuplu căsătorit de mult.

– Doamne ferește.

– Ai fost vreodată însurat, Mike?

– Sînt un burlac convins. Ce zici de niște crab gratinat la cină?

– E delicios. Parker a fost?

– Însurat? Nu.

– A avut femei?

Mike scoase din frigider un pachet cu carne de crab înghețată și-l puse pe o poliță. Apoi se întoarse către ea.

— Tu ce crezi?

Ea lăsă ochii în jos și își trecu degetul peste nervurile tăbliei din lemn a mesei.

— Sigur că a avut femeii, conchise Maris.

— Mai multe decît cîteva, mai puțin decît multe. Nimic de durată. Nimic serios.

Ea dădu din cap. El se întoarse să pregătească ingredientele pentru mîncare.

— Parker mi-a povestit cum l-ai salvat de infern, ca să zic așa.

Cînd Mike se întoarse, ea constată că dezvăluirea asta îl surprinsese. Își reveni repede și spuse:

— Îmi acordă mai mult credit decît merit. N-am făcut decît să-i spun niște lucruri pe care el le știa deja.

— Ca de exemplu?

— I-am spus că se află pe calea sigură a autodistrugerii. L-am întrebat de ce își pierde vremea. I-am spus că, dacă voia într-adevăr să moară, putea găsi o modalitate să-și ia zilele.

— Bine gîndit.

El dădu din umeri cu modestie.

— Important e că metoda a funcționat. Mike făcu semn spre paginile de manuscris pe care ea le adusese din cabana pentru oaspeți. Ți-a plăcut ultimul capitol?

— Am recitit capitolul despre avortul lui Mary Catherine. Todd începe să se dovedească a fi ticălosul.

— Interesant, murmură Mike, că îl consideri personajul ticălos.

— N-ar trebui?

— Da, cred că asta a fost intenția lui Parker.

— Citești tot ce scrie el?

— Doar ce-mi cere să citesc.

— Adică?

El zîmbi în timp ce căuta în dulap o farfurie.

— Tot ce scrie.

— Sînt sigură că îți prețuiește părerea.

Mike rîse disprețuitor.

– El crede că singura părere care contează e a lui.
– Vrea să cunoască mai degrabă reacția decît părerea.
Am învățat din lucrul cu scriitorii că le place să aibă un auditoriu. Chiar dacă acesta nu comentează niciodată, autorii au nevoie de cineva care să-i asculte în timp ce-și expun gîndurile și ideile. Îi faci un serviciu prețios lui Parker pe lîngă celelalte.

Mike nu cometă, ci o întrebă dacă vreunul dintre asociații ei de la Matherly Press citise manuscrisul.

– Ca să respect dorința lui Parker de-a rămîne anonim, l-am ținut secret. Totuși, i l-am dat tatălui meu, care a fost la fel de mulțumit ca și mine.

– Nimănui altcuiva?

– Nu.

Îl îndemnase de cîteva ori pe Noah să-l citească, dar de fiecare dată el se arătase prea puțin interesat; totuși îi promisesese, distrat, că îl va citi de îndată ce programul îi va permite. Maris știa acum de ce soțul ei avea un program atît de încărcat: mare parte din timpul lui era rezervat amantei.

Schimbînd subiectul, ea zise:

– Apropo de tata...

Era puțin probabil ca telefonul ei mobil să sune fără să-l audă, dar ea îl luă din buzunarul fustei și-l verifică. Nu ratase nici un mesaj.

– Ar trebui să-l sun. Nu mi-a răspuns nimeni azi-dimineață la el acasă, și asta-i ceva neobișnuit.

Nu era încă îngrijorată; se întreba doar unde întîrzia Maxine atîta timp. De obicei, li se aduceau proviziile, așa că n-avea de ce să lase nesupravegheate casa și pe Daniel atîta timp.

Daniel nu se dusesese la birou; Maris verificase. Prin urmare, se părea că el și Maxine plecaseră undeva împreună. Poate că se duseseră să se plimbe în Central Park, la un muzeu ori la un film. Lui Daniel îi plăceau toate astea, iar Maxine îl însoțea uneori, bucurîndu-se de o pauză în preocupările ei casnice.

Maris încercase de mai multe ceasuri să dea de ei. Lăsase mesaje la poșta vocală, cerîndu-le s-o sune imediat ce se întorc. Ori nu verificaseră mesajele, ori plecaseră pentru multă vreme. Ambele variante erau la fel de neobișnuite.

– Poți să folosești telefonul nostru, îi spuse Mike.

– Mulțumesc, dar o să folosesc telefonul meu.

Înainte de-a pleca, îl întrebă pe Mike dacă putea să-l ajute cu ceva la pregătirea mesei.

– Sînt o femeie ocupată, dar mă pricep cît de cît să gătesc.

– La momentul oportun, o să te las să torni vinul.

Bănuise că el o s-o refuze, așa cum făcea și Maxine, însă dorise să-și ofere serviciile.

– Atunci o să te rog să mă scuzi. În drum spre ușă Maris spuse: De-abia aștept să mă apuc de capitolul următor.

30

Noah deschise telefonul mobil.

– Alo.

– Unde ești?

– Nadia?

– Da, Noah, Nadia sînt, răspunse ea înțepat.

El aruncă o privire prudentă peste umăr, ca să se asigure că Daniel nu cobora. Soarele după-amiezei pătrundea printre șipicile jaluzelelor deschise, aruncînd fișii lungi de lumină pe podeaua de lemn, conferind pereților de culoarea șofranului o delicată strălucire.

Casa de la țară a familiei Matherly era prea încărcată pentru gustul lui. El prefera stilul contemporan. Unghiuri drepte și suprafețe netede. Totuși stilul colonial restaurat era o reușită. Cu câțiva ani în urmă, casa fusese prezentată în *Architectural Digest* – refugiul de la țară al unui simbol al activității editoriale.

În camera de zi, fotoliile largi și adânci, erau prevăzute cu câte un scăunel pentru picioare. Apărătoarea din bronz sculptat a șemineului fusese instalată de primii proprietari ai casei. Colecția de farfurii din porțelan a lui Rosemary Matherly, provenite din toate colțurile lumii, era expusă în spatele ușilor de sticlă ale unui dulap înalt.

Pe mese și pe rafturi erau împrăștiate fotografiile ale lui Daniel cu autori celebri și personalități din alte domenii de activitate – de la industria divertismentului la sport și politică. Pozele cu Maris reprezentau o cronică ilustrată a copilăriei, adolescenței și tinereții ei.

Erau câteva fotografii în care Noah apărea împreună cu Maris. Una, făcută la petrecerea de la nunta lor, o înfățișa pe mireasa veselă oferindu-i o felie din tortul miresei. Noah simțea o plăcere perversă uitându-se la ea în timp ce vorbea cu ultima lui amantă.

– Te-am sunat toată ziua, spuse ea.

– Iar eu te-am evitat. Când văd unul dintre numerele tale pe ecran, las telefonul să sune.

– Mi-am imaginat. De aceea am sunat de la telefonul unui prieten.

– Bărbat sau femeie?

– Asta ți-o spun doar dacă vorbești cu mine.

– Ai o memorie selectivă, Nadia. E limpede că ai uitat de ce nu vorbesc cu tine.

– Sigur că n-am uitat. Dar m-am trezit azi-dimineață hotărâtă să te iert, așa că...

– Tu ai hotărât să mă ierți? Nu eu mi-am regulat antrenorul.

– L-am văzut pe antrenorul tău, Noah. Nimeni n-ar vrea să-l reguleze.

Începuse iarăși să-și bată joc de el, să fie condescendentă, așa cum fusese și când o găsisese înfășurată în așternuturile umede, extaziată după o partidă de sex. Tonul ei zeflemitor îl înfurie. Reacția lui atunci nu fusese provocată de gelozie. Puțin îi păsa cu cine se regula ea și cât de des, dar nu suporta să fie luat peste picior.

În loc să manifeste jenă, remușcare, rușine sau teamă – reacție pe care-și dorea din suflet s-o vadă la ea –, Nadia zîmbise cu insolență. Ce cătea obraznică!

Fusese atît de furios, încît îi venise s-o ucidă. Chiar îi trecuseră prin minte imagini în care își punea mîinile pe gîtul ei zvelt și-o strîngea pînă-i ieșeau ochii din orbite, o strîngea pînă cînd inima înceta să-i mai bată.

Avusese prezența de spirit să nu acționeze sub acel impuls criminal, totuși îndeajuns de puternic ca să întrevadă partea întunecată a sufletului său. Asemenea feței întunecate a Lunii, era invizibilă, însă mereu prezentă.

De mai multe ori în viață fusese nevoit să treacă hotarul dintre lumină și întuneric. Acele scurte incursiuni în zona întunecată a ființei sale îl zguduiseră și se simțise norocos că reușise să se întoarcă de-acolo. Se aventura în acea regiune doar cînd n-avea de ales. De curînd avusese ocazia să-și analizeze părțile umbrite sufletului. Mai întîi cu Maris, lîngă blocul în care stătea Nadia, după ce soția lui îi descoperise legătura clandestină. Apoi cu Nadia. În ambele cazuri, dorise al naibii de tare să le agreseze, să le reducă la tăcere, să le ucidă.

Acum era intrigat, copleșit de adîncimea abisului din sine. Imboldul de a-l explora pînă la limitele lui extreme era irezistibil.

Necunoscînd natura malefică a gîndurilor lui, Nadia credea că se certau pentru că ea se distrase cu halterofilul.

– Problema e că te-ai purtat ca un idiot la prînzul din ziua aceea. E cazul să-ți amintesc că nimeni nu-i spune Nadiei Schuller că e „incredibil de stupidă“ și scapă basma curată. Tu ți-ai făcut numărul tău, iar eu l-am făcut pe-al meu. Nu crezi că e cazul să trecem peste asta?

Noah era tentat să-i arunce în față epitetul care i se potrivea atât de bine și să-i închidă telefonul. Asta ar fi dorit să facă. Numai că n-ar fi fost inteligent s-o îndepărteze acum. Afacerea cu WorldView atârna greu în balanță. I se părea de rău-augur s-o rupă cu Nadia. Morris Blume părea s-o placă și se dovedise indispensabilă colaborării cu acesta. De ce să nu profite în continuare de ea? Până la urmă, avea să capete ce merita, dar nu înainte de încheierea afacerii cu WorldView. Răsplata lui pentru răbdarea dovedită se cifra la zece milioane de dolari. De fapt, pentru zece milioane de dolari și controlul asupra lui Matherly Press era în stare de orice.

– Noah, te rog. Te rog să-mi spui unde ești.

Glasul îi devenise blînd și conciliant, chiar plăcut. Era o situație avantajoasă pentru ambele părți, iar el nu putea cere mai mult. Zîmbind în barbă, Noah zise:

– Sînt în casa de la țară împreună cu socrul meu.

– Cu Daniel Matherly?

El chicoti.

– E singurul socru pe care-l am.

– De ce te-ai lăsat tîrît acolo?

– De fapt, eu l-am invitat. Avem de discutat afaceri.

– A, despre WorldView. Plănuiești lovitura de grație.

– Exact.

Îi spuse că Maris plecase și că Maxine rămăsese la New York.

– Sînt doar cu bătrînul. Pescuim. Discutăm ca între bărbați.

– Pe urmă îi răsucești puțin brațul.

– Mă îndoiesc că o să se ajungă pînă acolo.

– N-o să cedeze ușor, Noah.

– Nu ușor, dar pînă la urmă va accepta. Sînt sigur de asta.

– Ai nevoie de un șef de galerie lîngă tine? Aș putea veni cu mașina. M-aș putea ascunde într-un colț pe undeva. Casa aia e destul de încăpătoare pentru tine, pentru mine și pentru socrul tău?

– Interesantă propunere. Mă tentează să te strecor

înăuntru, dar n-ar fi prudent. De cum a luat-o pe ulei, bătrînul începe să rătăcească prin casă. Dacă se aventurează în dormitorul interzis și vede ceva ieșit direct din *Kama Sutra*?

– Care pagină?

– Ești incorigibilă.

– Absolut. N-am pic de rușine. De aia sînt dispusă să-mi asum riscul de-a fi prinsă. Dacă bătrînul dă peste noi, cine știe? Poate se îmbunează. Își coborî vocea și zise pe un ton seducător: Cel mai grozav sex e cel de după o ceartă, știi bine. Aș putea aduce o cutie cu bomboane de ciocolată. Din cele cleioase. Cu umplutură din cremă moale, pe care-ți place s-o lingi.

– Grozav telefon erotic, Nadia. Sînt deja excitat.

– Acordă-mi două ore.

– Aș vrea să te pot vedea chiar acum, însă nu poți veni aici.

– Glumeam. Mă așteaptă un premiu consistent după fuziunea asta și n-aș face nimic ca s-o periclitez. Însă mi-e dor de tine. Cred că va trebui să apelez la devotatul meu vibrator.

– Ai destule baterii?

– Nu-mi lipsesc niciodată.

– Hopa, îl aud pe Daniel venind. Trebuie să închid. Ne vedem cînd mă întorc în oraș.

– Pe curînd, iubitule.

Închise, apoi adăugă:

– Și eu te iubesc, draga mea.

Se întoarse și-l văzu pe Daniel intrînd în camera de zi.

– Ah, fir-ar să fie! Era Maris. N-a vrut să mă lase să te chem la telefon ca să nu te scol din somn. Vrei s-o sun eu? Spunea că se pregăteau să ia masa, dar poate că aș prinde...

– Nu, nu. Ce mai face?

– Lucrează din greu la manuscrisul ăla. Zice că e teribil de cald. Vremea, nu manuscrisul, adăugă el cu un zîmbet. Îi e foarte dor de noi, altfel e bine.

– Atunci n-o mai deranja. Daniel se așeză într-un fotoliu și își puse bastonul alături. Mi s-a făcut sete cît timp am moțait.

Noah rîse încet și traversă încăperea spre masa care ținea loc de bar.

– Somnul face sete. Un scotch dublu?

– Cu gheață, te rog.

– Am sunat în oraș. Ne vor trimite curînd niște sandvișuri duble, salată de cartofi cu maioneză adevărată, chec de ciocolată și înghețată de vanilie pentru desert.

– Doamne, ce-mi place viața de burlac, spuse Daniel, luînd paharul de whisky de la ginerele lui. Ai avut o idee excelentă.

Maris se bucura că se schimbase înainte de a veni la cină deoarece, pentru prima dată de la sosirea ei, masa era servită în sufragerie.

Purta o rochie gri din mătase, pe care o cumpărase la începutul sezonului de la Bergdorf's, considerînd-o perfectă pentru mesele luate în casa lor de la țară. Țesătura ușoară a rochiei cu corsajul strîmt și fusta largă i se păreau la fel de potrivite și pentru o cină în casa antebelică a unui plantator. La gît purta un șirag de mărgelă din coral, în nuanțe palide.

Masa aranjată de Mike arăta superb. Flori proaspete de magnolie fuseseră puse într-un vas de cristal în centru, flancat de sfeșnice din argint cu lumînări albe, subțiri. Folosise servicii din porțelan, argint și cristal, scumpe și de bun-gust.

– E superb, Mike, remarcă ea în timp ce bătrînul îi oferi scaunul cu spătar în formă de liră.

– Nu te lăsa impresionată, zise Parker care stătea în capul mesei. Totul e închiriat pentru seara asta.

– Da, de la Barul și Grătarul lui Terry, spuse Mike zîmbind. În afară de coastele afumate de vițel, scoate bani frumoși din închirierea de tacîmuri pentru mesele oficiale.

Maris rîse.

– Indiferent de unde sînt, îmi plac.

– Toate au aparținut mamei lui Parker, o informă Mike în vreme ce turna vinul.

Ea se uită la Parker ca să obțină confirmarea.

– Serviciul de masă a fost transmis din generație în generație în familia mamei. Îl primea prima fiică sau prima noră. Cum mama n-a avut așa ceva, mi-a revenit mie. Stă la păstrare de cînd a murit ea. Îl folosim pentru prima oară. Aruncă o privire spre Mike. Nu-mi dau seama ce ocazie deosebită e asta.

Maris înălță paharul cu vin.

– Pentru terminarea romanului *Invidie*.

– O să beau pentru asta. Mike ridică paharul.

– Nu e încă terminat, le aminti Parker, însă ridică și el paharul.

Cupele de cristal sunară ca niște clopoței cînd fură ciocnite. Vinul Pinot gris, rece și ușor, se potrivea perfect cu cina pregătită de Mike.

Parker putea contesta faptul că era o ocazie deosebită, însă Maris observă că și el își schimbase hainele pentru cină. Se întrebă dacă Mike îi ceruse să se arate mai îngrijit ori o făcuse din proprie inițiativă. Singura concesie pe care-o făcuse părului său fusese să-și treacă degetele prin el, dar așa cum era îi stătea bine. Se răsese, și Maris simțea aroma săpunului de santal. Purta aceiași pantaloni, însă poalele cămășii erau vîrîte sub curea. Mînecele suflecate pînă sub coate dădeau la iveală antebrațele puternice.

Lumina sfeșnicelor estompa ridurile săpate pe chipul lui de anii de suferință, îmblînzea asprimea pe care revolta o imprimase trăsăturilor lui și domolea amărăciunea care-i compromitea zîmbetele. Părea relaxat și bine dispus.

În vreme ce mîncau, îi delectă cu povești fantastice despre Terry, de la faimosul Bar și Grătar, care avea reputația de a fi de toate – un pirat al zilelor noastre, un traficant de droguri și negustor de sclavi albi.

– Nu-mi pasă și nu știu care din zvonuri e adevărat

sau dacă e vreunul. Face niște sandvișuri cu carne prăjită al naibii de bune.

Maris se înfioră amintindu-și de tavernă.

– N-aș recomanda nimănui localul ăla. Are o clientelă de-a dreptul dezgustătoare.

– Hei! făcu Parker, pârînd ofensat.

Ea schimbă delicat subiectul, întorcîndu-se la carte.

– Tensiunea sporește.

– Presupun că te referi la Roark și Todd.

– Devine sensibilă, zise ea. Ce-am citit azi mă face să cred că o să ajungă curînd la un punct critic.

– Nu divulg nimic.

– Măcar o sugestie. Te rog.

Parker se uită la Mike.

– Crezi că aș putea da în vileag cîteva răsturnări de situație?

Mike se gîndi cîteva clipe.

– Ea *este* editorul tău.

– Așa e, declară Maris.

Rîseră, apoi ea se aplecă spre Parker, ca să-și argumenteze rugămintea.

– Și dacă ești pe cale să comiți o greșeală fatală, din punct de vedere editorial? Prezintă-mi cîteva dintre scenele următoare, te-aș putea ajuta să eviți niște capcane potențiale, scutindu-te să rescrii o grămadă de pagini.

Parker își miji bănuitor ochii.

– Știi cu ce seamănă asta? Cu o amenințare voalată.

– Deloc.

– E jaf curat.

Parker își puse palma peste pahar și degetele lui puternice mîngîiară absent modelul tăiat în cristal. Rămase cu ochii ațintiți asupra ei. Maris îl privea provocator.

Mike își trase scaunul și se ridică.

– Cine dorește o spumă de căpșuni? Am făcut-o chiar eu, din fructe proaspete.

Fără să-și ia ochii de la Parker, ea întrebă:

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc.

Mike se duse în bucătărie și închise ușa în urma lui.

Maris gîfîia ușor. Simțea un gol în stomac, în ciuda bucatelor pe care tocmai le mîncase. Cele două pahare cu vin nu-i justificau amețeaua, așa că punea acea tulburare pe seama felului în care Parker o privea – de parcă ea ar fi fost cel mai gustos aliment de la masă.

– Ei bine? Ce urmează, domnule Parker?

– Să-ți spun ceva. Ochii lui, care rătăciseră pe bustul ei, se ridicară încet. O să jucăm un joc de cărți.

Ea își înălță curioasă sprîncenele.

– Îți amintești scena din *Văduva de paie*, continuă el, în care Cayton și martorul la crimă l-au jucat?

– Vag, minți ea.

De fapt, și-o amintea foarte bine. Cînd apăruse cartea, scena aia făcuse vîlvă. „Încărcată de erotism“, o descrisese *Publishers Weekly*.

– Martorul era o femeie, nu?

– Franțuzoaică. Delicăta, frumoasă și frivolă. Poreclită așa fiindcă...

– Partea aia mi-o amintesc.

El îi adresă un rînjit de vulpoi. Maris știa că fusese păcălită, dar nu-i păsa. De fapt, se lupta să-și stăpînească zîmbetul prostesc pe care buzele ei se chinuiau să-l schițeze.

Arborînd o mină serioasă, ea zise:

– Nu-mi amintesc prea bine regulile jocului.

– E simplu. Se folosește un pachet de cărți. Fiecare jucător trage o carte. Cartea mai mare cîștigă.

– Ce cîștigă?

– Cînd cîștiga Cayton, franțuzoaica trebuia să-i dea cîte un detaliu despre identitatea criminalului.

– Și dacă ea trăgea cartea mai mare?

– Cayton îi acorda o favoare sexuală.

– El îi acorda ei o favoare sexuală.

– Da.

Maris își lovi ușor buzele strânse cu degetul, de parcă ar fi fost inhibată de lipsa de logică.

– Mi se pare că – și te rog să mă corectezi dacă greșesc – Cayton câștiga oricum.

– Păi, vezi tu, el făcuse regulile, și nu era un timpit.

– Dar franțuzaica...

– O tipă tare. Părul roșu, lung, picioare care nu se mai sfârșesc, pistrui decolorați pe țițe, un fund care... mă rog, cunoști genul.

– Deci Deck Cayton a căpătat și informațiile, și pe tipa tare.

– N-a fost o idee strălucită?

– Și te aștepti ca eu să nu fiu mai isteață decât franțuzaica? Te aștepti să joc după regulile astea?

– Cred că asta depinde.

– De cât de mult doresc să aud răsturnările alea de situație?

– De cât de mult vrei favorurile alea sexuale.

31

Daniel ținea în mână ultimul document întocmit de Howard Bancroft în lunga sa carieră juridică. Noah așteptase pînă după cină ca să-l scoată la iveală. Stăteau relaxați în confortabila cameră de zi, scăldată acum în lumina blîndă a veiozelor.

Daniel tocmai terminase de citit actul de împuternicire. Se uită la Noah pe deasupra ochelarilor.

– Așadar, a existat un motiv ascuns în spatele acestui week-end petrecut împreună.

Noah pufăi din trabuc.

– Deloc, Daniel. Aș fi putut să ți-l arăt și la New York. Oricînd.

– Dar ai preferat să mi-l dai aici. De ce?

– Pentru că aici, la țară, ai mintea limpede. Putem vorbi fără să fim întrerupți, departe de problemele editurii, fără Maxine care să ne cicălească. Putem vorbi sincer, ca între bărbați, ca de la ginere la socru.

Sesizase că bătrînul era încă bănuitor. Se așteptase să fie. De fapt, se așteptase la o izbucnire de mînie. Reacția lui Daniel era mult mai blîndă decît anticipase. Însă bătrînul era încăpățînat și imprevizibil. Starea lui de spirit se putea modifica radical dintr-o clipă în alta. Ar fi putut avea un acces de furie în orice moment. Îl urmărea cu atenție în timp ce Daniel se ridica din fotoliu și se proptea în baston.

Noah se aplecă spre el cu sollicitudine.

– Ai nevoie de ceva, Daniel? Mai vrei porto? Îți aduc eu.

– Îmi iau singur, mulțumesc, se răsti Daniel.

Își turnă vin, lăsîndu-l pe Noah într-o stare de agitație ascunsă cu grijă. Acesta stătea cu picioarele pe taburetul din fața fotoliului. Părea să n-aibă în minte nimic mai important decît inelele de fum pe care le trimitea spre tavan.

Daniel se întoarse la fotoliu și nu vorbi înainte de-a sorbi de cîteva ori din vin.

– Dacă asta-i o discuție în familie, de ce ai preferat s-o porți în absența unuia dintre membri?

Noah nu se grăbi să răspundă. Studie capătul aprins al trabucului, de parcă și-ar fi ales atent cuvintele pe care urma să le spună.

– Asta-i o chestiune extrem de delicată, Daniel.

– E și părerea mea.

– Și-a mea. Nu-i o problemă care să fie discutată cu Maris la telefon. Luă o înghițitură de scotch. Punînd paharul pe masă, observă fotografia de la nunta lor. Atinse cu nostalgie rama din argint și zîmbi afectuos. Maris gîndește mai întîi cu inima, apoi cu capul. Îl privi pe

Daniel și adăugă: Știi asta. Ai trăit alături de ea mai mult decît mine.

– Nu mai e un copil.

– Adevărat. E femeie, iar instinctele și reacțiile ei sînt tipic feminine. Țin de sfera afectivă, fac din ea o persoană adorabilă, dar n-o ajută întotdeauna în profesiune. Îți amintești ce impulsiv a reacționat săptămîna trecută, cînd a aflat de întîlnirea mea cu cei de la WorldView? Reacția ei față de acest document ar fi fost și mai irațională.

Preț de cîteva clipe privi documentul aflat pe măsuta pentru cafea.

– Din cîte o cunosc, ar intra în panică. Ar crede că o ferim de vreo amenințare. Ar ajunge la o concluzie greșită. Tu ai cancer într-o fază finală. Dumnezeu știe ce și-ar imagina. Ne-ar trebui o grămadă de timp ca să-i risipim cele mai rele temeri.

Dădu din cap și rîse încet.

– Săptămîna trecută ne-a acuzat că am lăsat-o pe dinafară, protejînd-o inutil de o situație neplăcută. Dacă...

– Dacă semnez documentul ăla fără să discutăm mai întîi cu ea, o să se înfurie pe noi.

– Fără îndoială. Cred că totul se rezumă la alegerea momentului cînd dorim să avem parte de-o scenă precum cea de săptămîna trecută. Înainte sau după semnarea documentului. Dacă va fi înainte, timpul ei de reacție va fi prelungit. Te va pune să faci o serie de analize ca să se convingă că nu ești pe moarte.

Dacă va fi după semnarea documentului, continuă el, timpul ei de reacție se va scurta. Personal cred că-i cea mai bună alegere. Cu toții avem altceva mai bun de făcut cu timpul și energia noastră. Făcu o pauză și pufăi de cîteva ori din trabuc. Mă gîndesc și la Maris, Daniel. Încerc s-o scutesc de obligația de-a lua o decizie dificilă. Ea nu se poate hotărî să accepte unele dintre certitudinile inevitabile ale vieții.

– Cum ar fi moartea mea.

Noah încuviință cu gravitate.

– Și nici măcar posibilitatea diminuării forțelor tale. Refuză cu desăvârșire să abordeze subiectul ăsta. Ai fost întotdeauna eroul ei. Ar considera documentul ăsta ca pe o trădare a acelei imagini. Ar putea chiar să creadă că prin validarea unei astfel de împuterniciri provocăm destinul. Că de îndată ce ea l-ar semna, tu ai fi doborât de boală.

Făcu o pauză strategică, prefăcându-se că analiza comportamentul soției lui.

– Mă îndoiesc că Maris l-ar semna înainte de a-l semna tu. Asta ar liniști-o. I-ar liniști conștiința.

Daniel luă documentul cu o mână, iar cu cealaltă își prinse îngîndurat buza de jos.

– Nu sînt cretin, Noah.

Noah simți un nod în gît.

– Pricep rostul unui asemenea document.

Noah răsufală încet, încercînd să vorbească cu calm:

– Se pare că și Howard a priceput. El l-a redactat.

– Tocmai asta mă nedumerește. Howard știa că există deja un document similar, alături de testamentul meu și alte documente personale. Au fost întocmite de domnul Stern, însă Howard avea copii în dosarele lui.

– După cum mi-a explicat Howard, documentele alea erau depășite.

Acum urma partea delicată a discuției. Pînă la acest punct mizase pe un exercițiu de convingere. Argumentele lui erau solide și, după cum observase Daniel, nu lipsite de temeii. Acum urma să efectueze o manevră abilă, și un singur pas greșit l-ar fi putut da de gol.

Cu o nepăsare calculată, scutură scrumul trabucului într-o scrumieră cositorită.

– Cred că Howard a înțeles cît de veche era împuternicirea anterioară. Mi-a atras mai întîi mie atenția în loc să discute cu Maris, din motivele pe care le-am amintit în seara asta. Nu voia s-o supere.

– De ce nu mi-a atras mie atenția?

– Din același motiv, Daniel. Își feri privirea, ca și cum

l-ar fi durut că trebuia să spună ceea ce urma: Pe Howard îl îngrijora posibila ta reacție. Nu voia să-ți închipui că el te considera incapabil să iei singur genul ăsta de decizii.

– Am fost prea buni prieteni ca să gîndească așa, i-o întoarse Daniel. Ce Dumnezeu, de zeci de ani aveam încredere unul în altul. Glumeam cu el și pe seama metehnelor bătrîneții.

– Asta înseamnă mai mult decît să te plîngi de niște dureri. Howard era conștient de caracterul delicat al acestui document. Noah ridică mîna cînd văzu că Daniel se pregătea să-l întrerupă. Îți relatez doar ce mi-a spus el. Se temea că o să te simți ofensat.

– Că o să împușc mesagerul?

Noah dădu din umeri, vrînd parcă să spună: *Cam așa ceva.*

– E o chestiune atît de personală, de intimă, încît Howard a crezut că ar fi mai bine să ți-o aducă la cunoștință cineva din familie.

Daniel își dresе glasul și luă o gură de vin. Răsfoi din nou documentul. Se opri să recitească o anume clauză și, chiar înainte de-a vorbi, Noah știu ce anume îi reținuse atenția.

– Pînă cînd Maris va semna acest...

– Eu am împuternicire deplină. Știu. Am observat și eu viciul ăsta de procedură.

– De ce-ar fi redactat Howard documentul în felul ăsta cînd știa că ar fi fost împotriva voinței mele? Nu că n-aș avea încredere în tine, Noah, dar Maris e Matherly Press și invers. Niciodată nu se va lua sau aplica vreo decizie fără implicarea și aprobarea ei.

– Desigur. Howard știa asta. Ca și mine. Ca toată lumea. Cînd i-am semnalat fisura asta s-a îngrozit și a înțeles că fusese o scăpare.

Noah chicoti.

– Cred că moștenirea Lumii Vechi i s-a furișat în minte într-o clipă de neatenție. Se gîndea la Maris ca la o fiică și

soție, nu ca la unul din șefii unei companii valorînd mai multe milioane de dolari. Avea multă afecțiune pentru ea și probabil că o considera tot fetița cu codițe pe care obișnuia s-o salte pe genunchi. Oricum, am insistat să adauge un codicil pe ultima pagină, care stipulează că documentul nu e valabil fără semnăturile tuturor membrilor familiei.

Spera ca Daniel să nu observe că ultima pagină putea fi îndepărtată, fără să pară că documentul fusese falsificat ori modificat. Fusese o idee de ultim moment, una la care trebuia să se fi gîndit mai devreme. Angajase avocatul lipsit de scrupule cu care-l amenințase pe Bancroft, ca să redacteze codicilul. Limbajul juridic suna corect, deși îi lipsea stilul elegant din restul documentului. Spera că Daniel n-o să observe nici asta.

Noah trase ultima oară din trabuc, apoi strivi capătul aprins în scrumieră. Se lovi ușor peste coapse și se ridică din fotoliu, încheindu-și în mod oficial perorația.

– Eu unul sînt epuizat. E limpede că trebuie să te gîndești peste noapte la asta. Putem discuta mai tîrziu. Ce-ai vrea să mănînci la micul dejun?

– Nu-i nevoie să mă mai gîndesc, zise brusc Daniel. Dă-mi să semnez afurisitul ăla de document și să isprăvim o dată. M-am săturat să vorbesc despre asta.

Noah ezita.

– Nu hotărî nimic în week-end-ul ăsta, Daniel. Ia documentul la New York. Pune-l pe domnul Stern să-l studieze.

– Și procedînd așa, să pun la îndoială judecata prietenului meu? Nu. Sinuciderea lui Howard a alimentat deja speculații meschine. N-o să-i las pe oameni să spună că el își pierduse priceperea. Unde naiba e un pix?

– Simpla semnătură nu-l face valabil. Trebuie legalizat.

Asta fusese altă problemă potențială, cu o soluție evidentă – avocatul lipsit de scrupule din oraș. După ce totul avea să fie gata, Noah trebuia să trateze cu el, riscînd astfel să fie șantajat. Dar asta era o problemă pentru mai tîrziu.

– Îl legalizăm cînd ajungem în oraș, bombăni Daniel,

dar vreau s-o rezolvăm în seara asta. Pentru liniștea mea. Altfel n-aș fi în stare să mă odihnesc, să mă bucur de micul dejun sau de orice altceva. Mîine vreau să gîndesc doar cum să pun momeala în cîrligul undiței. Așa că dă-mi un afurisit de stilou.

Recitalul lui Noah fu superb, după cum își zise în sinea lui. Scoase șovăitor un stilou și i-l întinse lui Daniel. Înainte de a-i da drumul, îl privi adînc în ochi pe socrul lui.

– Ai băut mult, spuse el, simulînd îngrijorarea. N-avem nimic de pierdut dacă așteptăm pînă...

Daniel smulse stiloul din mîna ginerelui său și își puse semnătura pe document.

Cina din casă fu mutată pe verandă după ce în sufragerie pătrunsese o viespe.

Amenințarea zumzăitoare apăru din neant și ateriză pe marginea cîinii cu cafea a lui Maris. Ea scoase un strigăt slab – într-un moment nepotrivit, imediat după afirmația lui Parker despre favorurile sexuale.

Amintindu-și indicațiile unui instructor dintr-o tabără de vară, despre ce trebuia făcut atunci cînd exista amenințarea înțepăturilor de insecte, ea rămase nemișcată.

Parker, dîndu-și seama ce-o făcuse să țipe, strigă:

– Mike! Sprayul pentru insecte! Acum!

Mike veni în grabă din bucătărie cu o butelie de insecticid. Ținti cu precizie mortală și viespea muri în chinuri sub privirile celor trei.

Parker avansă ideea că insecta se ascunsese în florile din vasul de pe masă. Mike susținea insistent că, dacă magnoliile ar fi adăpostit vreo viespe ar fi descoperit-o.

Înainte de-a izbucni o ceartă în toată regula, Maris interveni cu tact, spunînd că insecta putea să fi intrat în casă pe mai multe căi, apoi sugeră să ia cu toții desertul pe verandă, unde se vor simți bine dacă Mike va da drumul ventilatoarelor instalate în timpul renovării casei.

Mîncară spuma roz în boluri reci, garnisite cu rămurile

de mentă. Maris insistă să le toarne cafeaua în maniera delicată pe care-o învățase de la Maxine și reuși să-i servească fără să ciocnească ceștile de farfurii.

Parker se încruntă privind ceașca din porțelan fin.

– Degetarul ăsta n-are cafea nici cît s-o guști. O cană obișnuită ce cusur are?

Nici Maris, nici Mike nu-l băgară în seamă. Ea se balansa mulțumită în leagănul de pe verandă, ascultînd zgomotele nopții care-i fuseseră atît de străine la început și acum îi deveniseră familiare.

– La ce te gîndești? întrebă Parker.

– Mă întrebam dacă o să mă reacomodez cu zgomotele traficului din Manhattan. M-am obișnuit să aud greierii și broaștele.

Mike strînse farfuriile goale pe o tavă și le duse în casă. De îndată ce Mike se îndepărtă, Parker întrebă:

– Ai de gînd să ne părăsești curînd?

Ventilatoarele de deasupra îi învolburau părul. Ferestrele din față îi luminau doar o parte a feței, lăsînd-o pe cealaltă în umbră. Maris nu-i putea vedea ochii, iar expresia lui rămînea de nepătruns.

– Va trebui să plec pînă la urmă, răspunse ea încet. Cînd o să fie gata prima versiune a romanului, iar tu n-o să mai ai nevoie de mine.

– Două lucruri complet diferite, Maris.

Glasul lui o făcu să simtă iar un gol în stomac.

Ușa din față scîrțîi cu un zgomot familiar, liniștitor, cînd Mike reveni și le umplu din nou ceștile, dîndu-i lui Parker o cană. Cînd se așeză pe balansoarul din răchită, acesta trosni primejdios. Rîseră cu toții.

– Sper că relicva aia o să reziste, spuse Parker.

– Te referi la mine sau la balansoar? întrebă Mike bine dispus.

– Eu nu îndrăznesc să stau în el, zise Maris, ducîndu-și mîna la stomac. Am mîncat prea mult.

– A fost o masă bună, Mike, spuse Parker. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Amesteca alene un cub de zahăr în cafea. Ca să încheiem plăcut seara ne-ar trebui o poveste frumoasă.

– Hm. Măcar de-am cunoaște vreun povestitor bun. Mimînd timiditatea, Maris se uită la Parker printre gene.

El se strîmbă și oftă, dar era încîntat de curiozitatea lor. Își împreună degetele și ridică mîinile deasupra capului pînă cînd îi trosniră încheieturile.

– Bine, bine, nu mă pot lupta cu amîndoi. Unde rămăsesesi?

– S-au dus pe plajă și-au dat gata o sticlă de whisky, zise Maris, avînd scena încă proaspătă în minte.

– Tot nu înțeleg de ce limbajul lor trebuie să fie așa de vulgar.

Parker se încruntă auzind comentariul lui Mike și-i făcu semn lui Maris să continue.

– Todd l-a acuzat pe Roark că nu era sincer în legătură cu observațiile primite de la profesor.

– Ai citit pasajul în care Roark s-a enervat? întrebă Parker.

– Da, iar furia lui era justificată. Nu i-a dat niciodată lui Todd vreun motiv de neîncredere.

– Dimpotrivă, a fost pîrlit de Todd în mai multe rînduri, observă Mike.

– Cel mai recent cu Mary Catherine. Cred că trebuie să mai adaug o scenă cu ea, zise Parker, mai mult pentru sine. Poate că o să-i spună lui Roark că pruncul avortat era al lui Todd.

– Credeam că ai stabilit să-l lași pe cititor să tragă concluzia.

– Așa e. Dar s-ar putea să mă răzgîndesc. Asta ar amplifica animozitatea dintre Roark și Todd. Și dacă... Se gîndi cîteva clipe, apoi continuă: Și dacă Todd o lasă baltă pe Mary Catherine? O evită. Ba chiar i se plînge lui Roark că e o pacoste, o lipitoare, ceva de genul ăsta. Între timp, Mary îi spune lui Roark ce are pe suflet. Recunoaște că a pierdut copilul lui Todd, că s-a îndrăgostit de el și-așa mai

departe. Roark o agreează ca prietenă. În noaptea aia fusese lângă ea ca să curețe mizeria datorată lui Todd, așa că e foarte iritat de felul cum o tratează prietenul lui.

– Todd o să afle vreodată despre copil? întrebă Maris.

– Nu, nu cred. Mary Catherine nu vrea ca el să știe, iar Roark nu i-ar trăda încrederea.

– Ți-am spus că băiatul ăsta are onoare.

– Nu te grăbi, zise calm Parker. Nu te-a surprins că a protestat prea mult atunci când Todd l-a acuzat că nu era sincer în legătură cu observațiile lui Hadley?

Ea dădu încet din cap.

– Acum, dacă stau să mă gîndesc...

Parker scoase cîteva coli împăturite din buzunarul de la piept al cămășii.

– Am scris asta chiar înainte de-a înceta lucrul.

Ea întinse mîna după pagini, dar Mike sugerează să le citească Parker.

– De acord? întrebă Parker, adresîndu-i-se lui Maris.

– Cu siguranță. Te rog.

32

Parker despături paginile de manuscris și le ridică spre lumină.

– „Dragă domnule Slade, citi el, după cum declari în ultima dumitale scrisoare, dorești să-ți trimit viitoarea corespondență la recent obținuta căsuță poștală și nu la adresa locuinței dumitale. Deoarece pentru mine nu contează, pot doar să presupun că această cerere provine dintr-o dorință neprecizată de comoditate.”

Parker strînse din umeri.

– Doamne Sfinte. Ce limbut e bătrînul, nu?
– Mă rog, predă tehnica literară, zise Maris. E de așteptat să fie expansiv.

– Expansiv e una, dar e de-a dreptul insuportabil, zise Mike.

Parker îi aruncă o privire cruntă.

– Mulțumesc, Mike, pentru această observație nesolicitată și lipsită de tact.

– Tu ai criticat primul.

– Eu am voie. Sînt autorul.

Maris se strădui să nu izbucnească în rîs.

– Te-ai putea gîndi să mai dai jos din grăsime, Parker. Doar puțin.

– În regulă. Nici o problemă. Pe de altă parte, doar de dragul discuției, limbuția lui Hadley se potrivește personajului. Amintește-ți că se trage dintr-o veche și distinsă familie din sud, care avea mai multă mîndrie arogantă decît bani și trăia depășindu-și veniturile. Cu săbii ale confederațiilor expuse în salon. Cu o matroană al cărei „medicament pentru dureri de cap“ era păsatul făcut în Tennessee. Cu o mătușă țăcănită și fată bătrînă – citește „deflorată, pe urmă lăsată cu buza umflată“ – care trăia la mansardă, mirosea a gardenii și n-ar fi mîncat pentru nimic în lume fructe proaspete.

– Îmi amintesc că am citit detaliile astea pitorești, zise Maris.

– Bunicii mei aveau prieteni care semănau perfect cu membrii familiei lui Hadley, îi spuse Parker. Îmi amintesc că limbajul lor era înflorit și vetust.

Maris se uită la Mike, așteptînd confirmarea.

– Mă bizui pe cunoștințele tale despre cultura și moștenirea sudului. E prea mult?

– Ca de obicei, exagerează, răspunse bătrînul. Dar există o fărîmă de adevăr în ce a spus. Dacă străpungi carcasa aproape oricărei familii din sud care dăinuie de mai multe generații, o să găsești cel puțin un cleric, un nebun, un infractor și băutură cît să îneci o flotă întreagă.

Rîzînd, ea se întoarse către Parker.

– Continuă cu scrisoarea.

El găsi pasajul unde rămăsese.

– „Dacă o relație a fost construită pe o anume temelie, e extrem de greu să distrugi acea temelie și s-o reconstruiești cu alte elemente, fără să distrugi și relația inițială.“

– Nu mai înțeleg, zise Mike. Despre ce vorbește?

– Am convenit să reduc din grăsime, da? spuse Parker, iritat de întrerupere. Își trecu degetul peste cîteva rînduri. Pe scurt, spune că relația lor a început ca una dintre profesor și student. Susține că-i vine greu să renunțe la obiceiul de-a aborda o atitudine profesorală cu Roark, să nu-l mustre, în loc să-i adreseze comentariile lui ca unui egal. Se uită la Mike. Te-ai prins?

– Mulțumesc.

– Bine, pe urmă... „Nu că aş fi egalul dumitale, domnule Slade. Scrisul dumitale a depășit puterea mea de a-l critica. Merită o evaluare mai elevată decît a mea, deși n-ai putea obține una mai laudativă la adresa talentului dumitale.“

În paragrafele următoare Hadley mărturisește că a nutrit și el aspirații de scriitor, pînă cînd a fost obligat să recunoască faptul că nu era dăruit cu talent. Spune că rolul lui e să predea, să instruiască, să inspire, bla-bla, bla-bla.

Trecu la pagina următoare.

– „Rareori are un profesor cu o capacitate limitată ca a mea ocazia de a lucra cu cineva atît de talentat. Consider un privilegiu faptul de a fi martorul evoluției unui mare romancier american, pentru că asta cred că o să devii pînă la urmă.“

Parker ridică arătătorul, atrăgîndu-le atenția că ajunsese la esența pasajului.

– „Scrisul dumitale îl depășește cu mult pe cel al oricărui alt student, din trecut sau prezent, inclusiv pe cel al prietenului dumitale, Todd Grayson. El a scris o

povestire frumoasă, cu câteva personaje interesante, mai ales protagonistul. Totuși, textelor lui le lipsește profunzimea emoțiilor, *sufletul* care vibrează în scrisul dumitale. N-am nici o îndoială că și el va publica. Poate produce un text corect ca mecanism, avînd elementele de ficțiune indicate de manuale. Asta nu înseamnă, în mod obligatoriu, că scrie bine.

Îi pot învăța pe studenți abecedarul literar, îi pot informa despre regulile ficțiunii, familiarizîndu-i cu scriitorii care au stăpînit aceste tehnici, însă numai Dumnezeu împarte talentul. Această însușire inefabilă și evazivă nu poate fi învățată ori dobîndită oricît de mult ar dori-o și-ar căuta-o cineva. Am învățat adevărul ăsta trist din propria mea experiență. Dacă aveam talent, scriam propriile mele romane.

Mulțumește zeului la care te rogi, domnule Slade, pentru că ai fost binecuvîntat cu darul ăsta magic, spre deosebire de prietenul dumitale. Mă tem că, pînă la urmă, această distribuție inegală a talentului va crea o breșă între voi.

În timpul carierei mele, am observat mii de tineri și tinere. Experiența m-a făcut un abil observator și un bun judecător al caracterelor.

Unele caracteristici umane ne sînt comune tuturor. Manifestarea acestor caracteristici depinde de împrejurări. Fiecare își manifesta la un moment dat teama, fericirea, frustrarea și-așa mai departe.

Există trăsături specifice anumitor indivizi. Ele definesc persoana și caracterul acesteia. Există exemple admirabile de smerenie, generozitate, curaj.

Din nefericire, există și perechile lor întunecate, cum ar fi gelozia, lăcomia și invidia. Persoanele guvernate de una din aceste trăsături o maschează cu farmec, și de cele mai multe ori cu succes, fiindcă acea trăsătură este dublată de priceperea de-a o ascunde. Cu toate acestea, trăsătura respectivă trăiește și se maturizează înlăuntrul

persoanei respective la fel de insidios ca un țipar într-o peșteră, așteptînd, chiar anticipînd momentul cînd va putea lovi pe oricine sau orice o amenință.

Nu doresc să-l vorbesc de rău pe prietenul dumitale. Mi-ar plăcea să cred că barometrul meu pentru integritate m-a înșelat și că greșesc teribil în legătură cu ceea ce îl motivează. Îmi amintesc însă de mașinațiile domnului Grayson în urma cărora ai întîrziat la o importantă întîlnire cu mine. Spus pe șleau, a fost o glumă deplasată, cu tonuri malițioase. Sînt sincer surprins că prietenia voastră a supraviețuit acelei întîmplări. E un merit al dumitale. Nu cred că domnul Grayson are capacitatea de-a ierta, iar asta e o altă deosebire notabilă dintre caracterele voastre.

Nu mi-aș îngădui să-ți aleg eu prietenii. Nu mi-aș asuma responsabilitatea asta nici dacă mi-ai cere-o, dar o să închei folosind o expresie pe care-am auzit-o în campus. Aparține jargonului contemporan, care face un mare deserviciu limbii engleze, dar are meritul de a fi elocventă: Păzea!

Aștept cu nerăbdare să citesc următorul fragment din manuscrisul dumitale. În scrisorile ce însoțesc manuscrisele, nu uiți niciodată să-ți ceri scuze pentru că-mi răpești timpul și să-mi mulțumești pentru atenția deosebită pe care-o acord lucrării dumitale. Domnule Slade, să fie clar: e un privilegiu pentru mine, nu o obligație. Al dumitale sincer, profesor Hadley.“

Parker împături paginile și le puse la loc în buzunarul de la cămașă. Preț de cîteva momente, nu vorbi nimeni. Pe Maris o amortiseră cuvintele lui și ritmul în care le citise. Își alungă ușoara stare de confuzie și împinse încet leagănul.

– Deci intuiția lui Todd a fost corectă. Analizele lui Hadley primite de Roark *erau* mai favorabile decît cele trimise lui.

Parker încuviință și adăugă:

– Iar Roark n-a fost sincer în legătură cu asta.

– Nu cred că asta contează.

Intensitatea privirii lui o sili să-și continue gîndul.

– Lui Todd nu i-ar fi picat bine dacă Roark ar fi spus: „Ai ghicit. Hadley consideră că ești un scriitor de duzină, dar crede că eu aș putea ajunge un al doilea Steinbeck“.

Mike adăugă:

– Dacă Roark i-ar fi spus adevărul pe plajă, Todd ar fi pus capăt relației lor atunci și acolo. Povestea ta s-ar fi încheiat. Sfârșit.

Parker mormăi ceva neinteligibil.

Lectura manuscrisului părea să-l indispună și Maris nu înțelegea de ce. Conținutul său îi captivase, și pe ea, și pe Mike. Scrisoarea era o modalitate inteligentă de a face să înainteze povestirea, fără a se bizui strict pe faptele narate. De vreme ce ea și Mike aprobaseră acel fragment, de ce era supărat?

– Ce te deranjează, Parker?

– Se înțelege că Roark e băiatul bun, da? E mielul din perechea țap/miel.

– Cred că ăsta-i un fel de-a privi lucrurile.

– Nu te deranjează faptul că și-a înșelat prietenul?

– N-a intenționat să-l înșele. A fost bun cu el. A încercat să-l scutească pe Todd de ceea ce Hadley numise „tristul adevăr“, deoarece știa că ar fi avut un efect devastator asupra lui. Pur și simplu Todd nu era la fel de talentat ca Roark. E posibil ca Roark să fi simțit de la început că lui Todd îi lipsea...

Maris pocni din degete.

– Nu, *știa*. Nu-i așa? Sigur că știa că era mai bun. Trebuia să știe. Altfel de ce și-ar fi luat o căsuță poștală ca să nu primească scrisorile la adresa de-acasă? Se temea că Todd avea să-i intercepteze vreuna dintre analizele laudative de la Hadley.

– Nimic nu-ți scapă, zise Parker, pârînd mai bine dispus. Acum uită că știi asta.

– De ce?

– Pentru că e un element esențial în capitolul următor.

– Menționarea căsuței poștale a fost o presimțire?

El zîmbi enigmatic.

– Todd interceptează una dintre scrisori, da? Poate chiar scrisoarea asta, fiindcă ar putea dăuna cel mai mult prieteniei lor. Acolo sînt exprimate clar deosebiriile dintre talentul și caracterele lor. Todd... ăă, ia să vedem, împrumută o pereche de jeanși ori altceva de la Roark, eventual fără să-l întrebe, și găsește scrisoarea într-un buzunar.

– Mulțumesc. Nu-mi imaginasem încă în ce fel va pune mîna pe ea. Soluția asta-i destul de bună.

Maris jubila.

– Todd citește scrisoarea. Nu-i vine să-și creadă ochilor. Temerea lui secretă se confirmă. Roark e mai bun decît el. De-aceea încercase să-și saboteze prietenul la înțîlnirea acestuia cu Hadley. N-a mers. De fapt, totul s-a întors împotriva lui. Hadley l-a susținut pe Roark. Mai mult, Roark a obținut aprecierile lui Hadley. Todd a fost deocheat de două ori. Reacționează... făcînd ce?

– Tu să-mi spui.

Ea se concentrează, mușcîndu-și inconștient un colț al buzei de jos.

– Era să spun că ar fi fost zdrobit, dar pe urmă mi-am dat seama că această reacție nu e în firea personajului. Dădu din cap. Nu, e prea egocentric ca să lase un profesor universitar să-i distrugă ambiția. Cred că s-ar înfuria. Ar fi vînat de mînie. Își duse mîinile la tîmple. Ar turba, ar erupe ca un vulcan.

– Cum își canalizează turbarea, Maris?

– Îl confruntă pe Roark cu scrisoarea.

– Nu, n-o face.

– Parker, interveni blînd Mike.

– Nu e suficient de cinstit ca să adopte metoda asta.

El...

– Parker, repetă Mike.

– Așteaptă. El...

– Parker.

– El...

– Parker!

– *Fir-ar să fie, Mike! Ce e?*

Parker se răsuci spre bătrîn, care-l privea insistent, drept în ochi. Atmosfera era tensionată, așa cum fusese de dimineață în bucătărie. În ambele cazuri, cei doi își transmisese răduri pe care Maris nu le putea ghici.

Parker fu primul care cedă. Închise ochii și își masă fruntea.

– Îmi pare rău, Mike. Iartă-mă. Urmăream firul unui rănd.

– E-n regulă. Știu că nu-ți place să fii întrerupt cînd ai succes.

– Cina a fost grozavă.

– Ai mai spus asta.

– A, da. Așa e. Ei bine, mulțumesc din nou.

– Cu plăcere. Mă bucur că ți-a plăcut.

Mike se ridică și luă tava de argint pe care se aflau ceștile de cafea.

– Cred că o să intru în casă înainte să mă devoreze țînțarii.

– Bună idee. Noapte bună.

– Noapte bună, Mike, zise și Maris.

La ușă, Mike se întoarse și i se adresă lui Parker:

– Vrei să rămîn treaz și să te ajut...

– Nu, nu. Mă descurc singur. Du-te la culcare.

Bătrînul ezită, se uită la Maris, apoi dădu din cap și intră în casă.

După ce rămaseră singuri, Maris ridică mîinile într-un gest de disperare.

– Explică-mi și mie ce s-a întîmplat.

– Cînd?

– Chiar acum. Între tine și Mike.

– Nimic.

– Parker, strigă pe un ton blînd.

– Nimic.

Maris îl privi insistent, dar el nu se lăsă înduplecat. Simțindu-se ofensată pentru că nu i se oferise nici o lămurire ea se ridică din leagăn.

— Foarte bine. Joacă-te cu cuvintele. Dar fără mine. Noapte bună.

— Nu pleca supărată.

— Atunci nu-mi închide gura. Detest să fiu tratată de sus.

El își trecu mâinile peste față.

— Și ai dreptate. Îmi pare rău.

Trase în piept aerul înăbușitor și întoarse capul ca să privească șirul de stejari.

— E vorba despre... *treaba* asta dintre mine și Mike.

Uneori vede o negură ce se furișează pe lângă mine. O hidoșenie abjectă. Cum eram atunci când a dat peste mine. Cred că asta îl sperie. Se teme că o să cad din nou în abisul ăla. Mă smulge afară înainte de-a mă afunda prea mult.

Întorcându-se, o privi în ochi.

— Cam așa ceva.

— Mulțumesc.

Se priviră citeva momente, apoi el zîmbi parșiv.

— A fost o seară agitată.

— Da, a fost. Dar n-aș renunța la nici o secundă din ea.

El întinse mîna, îi prinse încheietura cu degetele și o trase spre el. Ea veni lângă el, dar nu îndeajuns de aproape. Parker își trecu brațul pe după mijlocul ei și o trase alături. Luînd-o de ceafă cu cealaltă mîna, o aplecă spre el ca s-o sărute. Ea își puse palmele pe obrajii lui aspri. Își împreunară gurile, explorîndu-le cu limbile, copleșiți de dorință.

După ce se desprinseră din încheștare, el își lipi fața de mijlocul ei.

— Am tînjit după asta toată ziua.

— Au fost momente când credeam că ai uitat de seara trecută.

El rîse încet, răgușit.

— E al naibii de greu să uit.

Îi atinse sîinii cu capul prin mătasea rochiei. Răsuflarea lui umedă îi pătrundea țesătura pînă la piele. Parker îi cuprinse fesele cu palmele și își îngropă mai adînc fața în trupul ei.

Trecîndu-și degetele prin părul lui, Maris suspină:

– Ah, Parker, te rog.

– Da. Orice. Numai să-mi spui.

– Eu... ăă...

– Ce e?

– Nu pot face asta.

– Poți. O faci. Ai făcut-o. Seara trecută. Îți amintești?

Mîna lui găsi pielea de sub fusta ei și căldura dintre coapse. Genunchii ei se înmuiară, dar ea îi dădu mîna la o parte și se depărtă.

– Nu pot. Nu putem.

El inspiră adînc și o privi cu atenție.

– De ce nu?

Maris își linse buzele, simțindu-i gustul.

– Mă îngrijorează tatăl meu.

– Tatăl tău? Părea să caute semnificația aceluia cuvînt. Tatăl tău? Ți-e teamă că n-ar fi de acord? Că ar veni să mă caute cu o pușcă în mînă? Sau ce?

Ea zîmbi și dădu din cap.

– Nu, nu despre asta-i vorba. Am încercat toată ziua să dau de el.

Îi făcu un scurt rezumat al tentativelor ei.

– În cele din urmă, chiar înainte de cină, am găsit-o pe menajera noastră, Maxine, acasă la sora ei. Se duce la ea cînd are o zi liberă. Ceea ce se-ntîmplă rar. Oricum, mi-a spus că tata s-a dus să-și petreacă week-end-ul la casa noastră de la țară, undeva la vest de Massachusetts. El și cu Noah. Amîndoi au insistat ca ea să rămînă acasă.

– Ei și? Ce legătură are plecarea lor de la New York cu faptul că noi ne hîrjonim pe verandă?

– Nici una. Direct.

– Atunci nu pricep.

– Maxine îl supraveghează ca o cloșcă. N-aș fi îngrijorată dacă ea ar fi cu el. Nu-mi place că e singur.

– Nu e.

– Nu, e singur cu Noah.

Nu-i spuse lui Parker că Noah o asigurase pe Maxine că Maris cunoștea planurile lor pentru week-end și că le aprobase. Credincioasa menajeră se zăpăcise atunci când aflase că Maris nu fusese consultată.

– De ce m-ar fi indus în eroare domnul Reed?

Într-adevăr, de ce?

Pe urmă, Maxine îi spusese că Daniel avusese un oaspete la micul dejun.

– Pe cine?

– Nu știu.

Îi vorbise apoi despre însărcinarea pe care i-o dăduse Daniel.

– Cred că domnul Matherly a născocit un motiv ca să mă scoată din casă. Când m-am întors, spăla farfuriile.

– Spăla farfuriile?

– Nu voia ca eu să știu că fuseseră folosite două tacâmuri. Când l-am întrebat despre asta, s-a apărut spunând că erau farfuriile lui și că, dacă voia să folosească o duzină la micul dejun, putea s-o facă. Mai târziu și-a cerut scuze. Important e faptul că a fost cineva în casă după ce-am plecat eu, iar el nu voia să știe nimeni despre asta.

– Părea supărat?

– Nu. De fapt, părea foarte bine dispus și nerăbdător să plece când a venit să-l ia domnul Reed.

– Atunci sînt sigură că ne facem griji degeaba.

Maris spera ca asigurările ei să sune sincer în urechile menajerei neliniștite. Ei îi sunau fals, chiar și acum, când i le repeta lui Parker.

– Mă simt ușurată știind unde e și sînt sigură că e bine. Dar o să mă liniștesc după ce-o să vorbesc cu el.

– Ai încercat să-l găsești la casa de la țară?

– Linia e ocupată de mai multe ore. Deși nu voiam să vorbesc cu Noah, am încercat și la telefonul lui mobil. Și ăla era ocupat, așa că am lăsat un mesaj pe robot și numărul de telefon de-aici. Sper că nu te deranjează.

- Dacă n-ai menționat numele meu.
- Sigur că nu. Problema rămîne însă deschisă. N-a sunat nimeni. Trebuie să-mi verific telefonul, să văd dacă n-am vreun mesaj.
- E cam ciudat.
- Ce?
- Faptul că tatăl tău a fost de acord să petreacă week-end-ul cu soțul tău.
- Tata nu știe că ne-am despărțit.
- Cum era de așteptat, Parker părea surprins.
- Cred că trebuia să-i fi spus imediat, însă n-am găsit ocazia potrivită. Voiam s-o fac într-un moment cînd ar fi avut cel mai mic impact.
- Crezi că Noah plănuiește să-i dea nefericita veste în week-end-ul ăsta?
- La asta m-am gîndit prima oară, zise ea încordată. Poate că vrea să-i ceară tatei să intervină în folosul lui. Trebuie să-și apere poziția la Matherly Press. Dacă pentru asta s-a însurat cu mine, va încerca să prevină divorțul.
- Ar interveni tatăl tău în favoarea lui Noah?
- Cu siguranță, nu. El știe că sînt nefericită. Dar nu știe cît de mult. Coborînd glasul, zise: Pînă cînd am venit pe insula St. Anne și te-am cunoscut, nici *eu* n-am știut cît de nefericită sînt.
- El gemu.
- Nu te uita așa la mine, Maris.
- Cum?
- Cu ochi încețoșați. De fapt, ar fi bine s-o iei din loc înainte de-a mă hotărî să nu mai fiu atît de delicat și de înțelegător. Iar am risipit un preludiu grozav. Scorul e zero la doi pentru mine.
- Ești vulgar. Exact cum spunea Mike. Rîzînd, ea își trecu mîna prin părul lui răvășit. A fost o seară frumoasă.
- Începuse să fie și mai frumoasă, bombăni el.
- Maris se aplecă și-l sărută ușor pe buze.

- Somn ușor.
- Da, o să dorm ca un prunc. Ca un prunc în călduri.
- Dacă te consolează cu ceva, Parker...
- Ce?
- Pot. O fac. Am făcut-o. Aseară. Și-mi amintesc.

33

Telefonul lui Maris nu înregistrase nici un mesaj. Încercă la telefonul mobil al lui Noah, dar o voce înregistrată o informă că numărul pe care-l căuta nu era accesibil. Teribil de îngrijorată, formă numărul de telefon al casei lor de la țară.

Daniel răspunse la al doilea apel. Ea răsuflă ușurată, însă primele ei cuvinte sunară ca o mustrare.

- Tată, unde ai fost?

- Adineauri am fost la baie. Am uitat să cer permisiunea?

- Scuză-mă. Nu voiam să sar la beregata ta, dar am încercat toată ziua să te contactez. Nu știam că ai plecat la țară pînă cînd n-am vorbit cu Maxine. De atunci, te-am sunat mereu.

- Acum a sunat prima oară telefonul. Am observat de-abia înainte de-a urca în dormitor că receptorul aparatului din bucătărie era așezat strîmb în furcă. Se pare că Noah nu l-a închis bine după ce-a sunat la furnizorul de alimente.

Probabil că Noah lăsase intenționat telefonul deschis, știind că ea îl va căuta pe Daniel și că va intra în panică nereușind să-l găsească. Țsta era modul abject de a o pedepsi pentru că-l părăsise? Surprinzător cît de limpede

îi vedea acum adevărata fire. Ce o orbise vreme de atîția ani? *O carte*, își zise ea, disprețuindu-și propria-i naivitate.

Ei bine, nu mai era naivă. Voia ca el să plece, să dispară din viața lor. Nu mai suporta să-l știe nici măcar o zi membru al familiei. De ce să mai aștepte și să nu-i spună tatălui ei adevărul?

Din fericire, își veni în fire la timp.

Discuția ar fi durat prea mult, iar în Massachusetts era la fel de tîrziu ca și pe insula Sf. Anne. Apoi conversația trebuia purtată față în față, cu atît mai mult cu cît era vorba despre interesele lor de afaceri și despre viețile lor intime.

Lăsînd deocamdată la o parte ostilitatea ei față de Noah, îl întrebă pe Daniel dacă se simțea bine.

– De ce nu?

– De cînd n-am mai vorbit cu tine, mi-am imaginat tot felul de lucruri.

– Nici unul bun, pot să jur. Așa mă îngrijoram și eu cînd tu întîrziai cu zece minute.

– Am inversat rolurile, tată?

– Deloc. Și-acum sînt îngrijorat dacă întîrzii zece minute. Dar fii sigură că am avut o zi foarte plăcută.

Începută cu un oaspete misterios la micul dejun. Ar fi vrut să-l întrebe cine fusese, însă nu putea s-o facă fără să dea în vileag faptul că Maxine pălăvrăgise. Spera ca el să-i ofere de bunăvoie informația.

– Ce-ai făcut de-ai avut o zi așa plăcută?

– Nu mare lucru, și tocmai asta-i frumusețea.

– Casa era în ordine cînd ai ajuns acolo?

– Strălucea de curățenie.

– Unde te-ai dus să cînezi? La Harry sau în altă parte?

– Am mîncat acasă. Credeam că ți-a spus Noah.

– Cînd să-mi spună?

– Azi după-amiază, cînd ai sunat. Tocmai coboram scara cînd el închidea telefonul.

Ea deschise gura, dar nu scoase o vorbă. Noah îl mințise. Probabil că Daniel surprinsese sfîrșitul unei

conversații telefonice, iar Noah pretinsese că vorbise cu ea. Să-l ia dracu'!

– Poate că mi-a spus și-am uitat.

– Nu mă surprinde, spuse el, părînd să nu-i fi remarcăt furia. Te gîndești la multe. Cum merge cartea?

– Grozav. Povestea a început să curgă bine. E uimitor să vezi cum funcționează mintea unui scriitor. N-am fost niciodată atît de implicată în procesul de creație. E fascinant.

– Îmi dau seama cît de mult îți place.

– Enorm.

– Și autorul? Tot așa de bădăran e?

– Fie s-a îmblînzit, fie m-am obișnuit eu cu el. Nu știu care-i situația.

– Poate că puțin din fiecare.

– Poate.

Maris îl simți ezitînd. Apoi tatăl ei spuse:

– Îmi pare bine că ai ținut cont de instinctele tale și te-ai întors să lucrezi cu el.

– Și mie-mi pare bine, tată. A fost o decizie corectă. Sînt sigură.

– Ești fericită acolo? Cu lucrul? Cu restul?

– Da. Foarte, zise ea pe un ton calm.

– Bine. Meriți asta, Maris.

Oricine ar fi ascultat conversația lor i s-ar fi părut nevinovată. Însă, ținînd cont de cea pe care-o avuseseră chiar înainte de plecarea ei de la New York, Maris știa că tatăl ei îi transmitea mai mult decît lăsau vorbele să se înțeleagă.

El știa că ea era nefericită cu Noah. N-ar fi surprins-o ca el să fi aflat și de infidelitatea lui Noah. Daniel Matherly era cunoscut pentru abilitatea lui de a descoperi secrete. Cînd îl vizitase ultima oară, Maris aproape că divulgase sentimentele ei față de Parker. Fără să-l numească, vorbise tot timpul despre el, cu entuziasmul nestăpînit al unui om îndrăgostit.

Această conversație pe ocolite era maniera tatălui ei de a-i aduce la cunoștință că o aproba.

De emoție, înghiți în sec.

– Voiam să-ți aud glasul, tată.

– Și eu mă bucur că-l aud pe-al tău.

– Îmi pare rău că te-am deranjat așa de târziu.

– Tu nu mă deranjezi niciodată, și de altfel nu dormeam.

– O să te sun și mâine. Nu, așteaptă.

Avînd în vedere minciunile pe care le spusese Noah, gîndul că acesta rămînea cu tatăl ei, ca un ginere loial, pînă la sfîrșitul week-endu-lui îi făcea scîrbă.

Probabil că soțul ei avea de gînd să se arate prietenos, să se pună bine cu Daniel, să facă o mărturisire înlăcrimată și să-i expună situația lui, înainte ca Maris să-i vorbească despre despărțirea lor.

Dar n-ar fi făcut-o dacă ea l-ar fi putut împiedica.

– Tată, mâine aș vrea s-o trimit pe Maxine acolo. Arde de nerăbdare să meargă la țară și să vadă florile de vară. Te-ar deranja?

– Florile...

Daniel își dresе glasul cu scepticism, lăsînd-o să înțeleagă că scuza era transparentă.

– Am avut doar o zi de liniște departe de ea. Dar, oftă el, dacă așa te vei simți mai bine...

– O să mă simt mai bine. O s-o sun mâine dimineață, la prima oră.

Se simțea ușurată gîndindu-se că Maxine avea să lase totul baltă și să plece imediat.

– Sună-mă cînd sosește, ca să știu că a ajuns cu bine.

– În regulă, draga mea. O să te sun mâine. Și, Maris...

– Da.

– Profită cît poți de timpul petrecut acolo. Nu-ți refuza plăcerea de-a te bucura de acel loc. Nu-ți face nici un fel de griji. Îl ascuți pe bătrînul tău tată? Totul o să fie bine. Ai încredere în mine, iubito?

– Întotdeauna am avut.

Își lăasă obrazul pe micul telefon, dorindu-și să fi fost mîna lui pătată, plină de zbîrcituri.

– Noapte bună, tată. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Patul lui Parker era mai îngust decît un pat dublu și mai înalt decît unul obișnuit. Tăblia înaltă și sculptată, din lemn vechi căpătase o nuanță cafenie și reflecta lumina veiozei de pe noptieră.

Patul era așezat pe un covor ce părea un Aubusson autentic. Ventilatorul de deasupra era de genul celor pe care Maris le văzuse doar în filme: o țeavă din alamă era suspendată orizontal la aproape doi metri sub tavanul înalt avînd la capete cîte o osie ce învîrtea alene niște elice din carton.

La cele trei ferestre înalte nu existau draperii. Jaluzelele, vopsite în alb contrastau plăcut cu pereții zugrăviți în culoarea zahărului ars și cu podeaua din lemn închis la culoare. Lîngă un perete se afla un șifonier masiv, împodobit în partea superioară cu sculpturi asemănătoare celor de la capătul tăbliei patului. Se părea că acolo își ținea Parker toate hainele, deoarece în încăpere nu mai exista alt dulap.

Televizorul și videorecorderul, instalate într-o vitrină de lîngă peretele opus patului, erau singurele concesii făcute modernității – în afară de fotoliul cu roțile aflat în fața noptierei. Nu existau alte aparate pe care te-ai fi așteptat să le găsești în dormitorul unui infirm, însă Maris nu era surprinsă. Îl văzuse urcînd și coborînd singur din gator.

Parker, dezbrăcat pînă la brîu, citea sprijinit de tăblia patului cînd Maris se strecură pe ușă. El lăasă încet cartea în poală.

– Bună seara. Te-ai pierdut?

Ea rîse nervos, gîfîind ușor.

– Nostimă întrebare, dar am impresia că sînt așteptată.

– Speram să vii. Mi-am spus și rugăciunile.

– Atunci pot să intru?

– Glumești?

– Credeam că poate... Mike...

– Nu și dacă încui ușa.

De când intrase în cameră, își ținuse mâinile la spate. Simțind clanța în scobitura taliei, ea apăsă butonul încuietorii, ca să nu fie deranjați. Se apropie de pat, tot cu mâinile la spate. Simțea sub tălpile goale răcoarea scîndurilor lustruite ale podelei. Cămașa scurtă de noapte îi flutura pe trup, în timp ce se apropia de el.

Ea își luă mâinile de la spate.

– Ți-am adus cadouri. Două mai exact.

Primul era un pahar luat din micul bar aflat în casa de oaspeți. Maris i-l întinse. El îl luă și-l ținu în sus, privindu-l cîteva clipe, apoi începu să rîdă cînd văzu luminițele fluorescente din interior.

– Gîndaci luminoși.

– Eu i-am prins, zise ea cu mîndrie. I-am văzut pe fereastra camerei de oaspeți cînd mă îmbrăcam pentru cină și-am ieșit după ei.

Îi izolase cu o folie de plastic întinsă peste gura paharului, pe care-o găurise ca să le asigure licuricilor o viață mai lungă.

Cînd ridică privirea spre ea, ochii îi străluceau de emoție.

– E un cadou formidabil. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Îmi dai voie?

Luă paharul de la el și-l puse pe noptieră.

– Care-i celălalt?

Îi arătă cartea pe care o strîngea la piept.

– Ai de gînd să-mi citești o poveste înainte de culcare?

– Cam așa ceva.

– Chiar mă întrebam de ce porți ochelari.

– Mi-am scos lentilele de contact. Arătînd spre partea liberă a patului, întrebă: E voie?

– Ești invitata mea.

Ea dădu așternutul la o parte, apoi își trase picioarele sub ea și se așeză pe călcîie, cu fața la el.

– Citești deja o poveste înainte de culcare.

El închise cartea și o puse pe noptieră.

– Aș prefera s-o aud pe-a ta.

Maris întoarse cartea ca el să poată citi titlul imprimat cu litere aurii pe fundalul verde al copertei.

– *Văduva de paie*, citi el, zîmbind.

– Un roman scris de autorul meu preferat.

– Cine, ăla?

– Falsa modestie nu-și are rostul.

– Dar tu ai standarde ridicate, domnișoară Matherly.

Faci un comerț agresiv. Ce-ți place la romanul ăsta?

Faptul că el i se adresase cu numele de fată nu-i scăpă. Deschise cartea.

– Ei bine, îmi place mai ales scena în care Deck Cayton, frumosul, atrăgătorul, vicleanul, dar minunatul erou folosește un joc de cărți ca să obțină informații de la o femeie.

– Franțuzaica.

– Nu contează. E o scenă provocatoare și antrenantă.

– Admiratorii au gîndit cu siguranță așa. Și criticii.

Ea își țuguie buzele și se încruntă.

– Totuși...

– Hopa. Acu' să te ții!

– Scena ridică unele probleme.

– Tipic pentru un editor, zise el încet. Fiecare compliment este însoțit de o observație.

– Uite, domnule Evans, dacă nu prețuiești problemele pe care...

– Nu, nu. Le prețuiesc, problemele alea ridicate ale tale. Își fixă ochii pe sîinii ei. O să le abordez ca un bărbat. Își puse o mîină sub cap și-i adresă un zîmbet infatuat. A fost o metaforă.

– M-am prins, zise ea pe un ton sec. Pot să reiau ideea?

– Te rog. Dă-mi un exemplu.

– Oh... Ea își luă ochii de la subsuoara lui. De exemplu, limbajul e foarte descriptiv.

– Nu așa ar trebui să fie?

- Ba da, însă în pasajul ăsta e...
- Explicit?
- La maximum.
- Și ce-i așa de rău în asta?
- N-am zis că-i rău. Problema ține de acuratețe.
- Acuratețe.
- Corect. Nu sînt sigură că... ăă... pozițiile de împerechere sînt posibile din punct de vedere anatomic. Pentru ființe umane, vreau să spun.

El izbucni în rîs, apoi își mîngîie bărbia melancolic.

- Înțeleg. Poți să fii mai precisă?
- Există mai multe exemple, așa că m-am gîndit, spuse ea dregîndu-și glasul și deschizînd cartea la pagina însemnată, că am putea interpreta scenele, ca să vedem dacă... sînt posibile.

- La asta te-ai gîndit?

- Da, la asta m-am gîndit.

Parker rămase nemișcat cîteva clipe, privind-o. Apoi își luă încet mîna de sub cap.

- Din cîte-mi amintesc, frumosul, atrăgătorul, vicleanul, dar minunatul nostru erou începe prin a-și pune mîna pe coapsa franțuzaicei. E un gest liniștitor. Nimic mai mult. Vrea s-o asigure că el nu constituie o amenințare.

Parker își puse mîna pe coapsa ei, chiar deasupra genunchiului îndoit, și o strînse ușor. Prin mătasea albastră a cămășii ei de noapte, Maris simțea căldura și forța fiecăruia dintre cele cinci degete ale lui.

- Discutabil, murmură ea. Că el nu e o amenințare; dar o să-i acordăm privilegiul incertitudinii.

- În schimbul acestui gest de bunăvoință, deși Deck a tras carte mai mică, franțuzaica îi spune că, în momentul comiterii crimei, a auzit un zgomot venind dinspre alee.

- Care-a făcut-o să se uite pe fereastra dormitorului. Atunci a văzut un bărbat cu șapcă roșie de base-ball, ieșind în fugă din clădirea alăturată.

- O informație prețioasă, zise Parker. Mai ales că

franțuzoaica putea descrie chiar și emblema de pe șapcă. Eroul nostru îi mulțumește cu un sărut.

Parker îi scoase ochelarii și-i prinse fața între palme. Îi mîngîia pomeții cu degetele mari în vreme ce-i mîngîia cu privirea fiecare trăsătură. Continuă cu buzele. Cînd ajunse la gura ei, o sărută ușor, senzual.

Maris se luptă să reacționeze doar cu un geamăt stins, excitată. Cînd el se retrase, șopti:

– Ea are un gust incredibil.

– Asta nu scrie în carte.

– Nu scrie? Ar trebui. El se vede silit să revină la ea.

– Franțuzoaica nu rezistă.

El continuă s-o sărute blînd, ațîțînd-o, chinuînd-o, lăsînd-o să tînjească. După cîteva minute se desprinseră; Maris era deja amețită. O moleșeală delicioasă îi cuprinsese membrele. Cu toate astea, găsi resursele necesare pentru a continua jocul.

Întinse inutil mîna după ochelari, dar nu reuși să și-i potrivească pe nas.

– Nu-i nimic, zise ea și îi așează lîngă carte. Știu ce urmează. Franțuzoaica, fata aia norocoasă, trage iarăși cartea mai mare.

– Și Cayton e al naibii de norocos. Trebuie să-i ofere o favoare sexuală.

– Dar lui nu-i convine poziția, așa că o pune cu picioarele desfăcute în poala lui.

Parker își puse mîinile pe talia ei. Ea se ridică în genunchi și se așează călare pe el.

– Dacă-mi amintesc corect, Cayton îi sărută urechile, gîtul...

Dar Parker i-o luase înainte. La urma urmei, el scrisese scena și-i cunoștea conținutul. Cordonul cămășii ei de noapte căzuse și ea se întinse peste el. Parker îi luă sînii în palme, mîngîindu-le sfîcurile cu degetele mari. Apoi luă unul în gură și, sorbindu-l cu patimă, îl strivi între limbă și cerul gurii.

Fără rușine, ea îi cuprinse capul cu brațele, ținîndu-l

strîns. Murmurînd șoapte de neînțeles, îl sărută pe creștet, pe temple, oriunde putea ajunge fără să-l îndepărteze, fiindcă nu voia ca el să se oprească.

Sexul ei se deschise ca un fruct prea copt, a cărui coajă crăpa. Parker își vîrî mîna între coapsele ei și, cînd o atinse, ea se înfioră fără să vrea.

– Dă-i drumul, o îndemnă el. Știi ce vrei.

Ea îi rosti numele, în șoapte întretăiate.

– Continuă, Maris.

Ea începu să se miște, legănîndu-și șoldurile, trăgîndu-i degetele mai adînc în ea, răspunzînd subtililor lui mîngîieri, pînă cînd ajunse la convulsiile orgasmului. Cel puțin așa crezu ea, pînă cînd el o ridică sprijinindu-i coapsele cu mîinile lui puternice și trăgînd-o spre gura lui. Șocată, ea scoase un icnet răgușit, care se transformă curînd într-un geamăt grav, intens, de incredibilă plăcere.

Maris își lipi palmele de tăblia patului și cînd sprijinul deveni insuficient, se rezemă de ea, lăsîndu-și obrazul pe lemnul răcoros în timp ce se lăsa în prada plăcerii.

Degetele lui îi intrară în carne. Îi simțea părul moale pe abdomen, iar barba lui nerasă îi zgîrîia plăcut interiorul coapselor.

Senzațiile o copleșiră. Se pierdu cu totul. Minte și trupul îi erau stăpînite de impulsuri senzuale. Capitulă în fața ritmurilor primitive ce vibrau în ea.

De mai multe ori Maris ajunse aproape de orgasm, însă el îi domolea eforturile cu cele mai blînde sărutări și cele mai dulci cuvinte, apoi o aducea din nou în pragul extazului. Cînd îi îngădui să termine, fu ceva devastator. Ultima legătură cu rațiunea fu retezată și ea pluti, pierdu contactul cu realitatea, se zvîrcoli în vîrtejul delirului.

Își reveni treptat ca un fulg ce planează în căderea lui spre pămînt.

Pielea i se umezise, pieptul îi ardea, sfîrcurile erau tari și roșii. Inima îi bubuia și fiecare bătaie îi răsuna în cap. Se sprijini de tăblia patului pînă cînd respirația i se domoli.

Într-un târziu deschise ochii, conștientizînd faptul că erau plini de lacrimi.

Se lăsa în jos și se lipi de pieptul lui Parker, precum victima unui naufragiu tîrîtă de valuri spre țărm. Cămașa de noapte i se adunase în jurul taliei. Părul umed îi atîrna în șuvițe pe obraji și la ceafă. Parker își trecu ușor mîinile pe spatele ei, peste coapse, oprindu-le pe fesele ei. O strînse ușor, făcînd-o să zîmbească.

Inima lui bătea rapid și cu putere, sub urechea ei. De cîte ori inspira, nasul îi era gîdilat de părul de pe pieptul lui. Avea sub ochi sfîrcul lui. Cînd îl atinse se întări. Maris îi simți răsuflarea accelerată și erecția.

– Stai o clipă, zise ea stins.

Pieptul lui se zgudui de rîs.

– Nu plec nicăieri.

Trecură cîteva minute. Ea savura intimitatea contactului atît de strîns cu un bărbat. Nu, nu cu un bărbat. Avusese un bărbat. Ea își dorea nespus să fie intimă cu *acest* bărbat. Pînă acum, nu știuse că poate exista o deosebire atît de mare între doi reprezentanți ai aceluiași sex, ai aceleiași specii.

– Te-ai abătut de la textul cărții, șopti ea.

– Da? Memoria mi-e puțin încetoșată.

– Nu era nimic de genul ăsta în carte. Nici măcar ceva asemănător. În nici o carte.

Ea își înălță capul, îl privi, se apropie încet de el și-l sărută ușor pe buze, apoi își strecură limba în gura lui. Pe măsură ce sărutul devenea mai pătimaș, ea își ondula bazinul peste erecția lui.

El se desprinsese de buzele ei și își lăsa capul pe spate, pînă cînd și-l îngropă în pernă. Pielea i se întinsese peste oasele feței. Mîinile lui îi strîngeau cu putere coapsele, forțînd-o să stea nemișcată.

– Ce e? întrebă ea cu naivitate.

– Nici asta nu e în carte.

– A, scuze. Hai să vedem ce urmează.

Fără să-și schimbe poziția, ea se întinse cu stîngăcie

după ochelari și-i puse pe nas, apoi deschise cartea, prefăcându-se că citește.

– A, da, acum îmi amintesc. El îi ia mîna și i-o îndreaptă spre...

– Scula lui.

– Așa scrie.

Desprinzîndu-se încet de el, ea trecu alături pe locul ocupat inițial. Își potrivi cămașa de noapte și era pe cale să-și aranjeze mînele la umeri cînd Parker dădu din cap în semn că nu. Maris își scoase cămașa, o ținu cîteva clipe la piept, apoi o aruncă la capătul patului. Parker inspiră adînc, cu nările fremătînd, își trecu mîna peste sîinii ei, apoi în jos către abdomen, își răsfiră degetele prin părul ei pubian și se întoarse la sîni. Ciupi ușor un sfîrc și-l privi cum se întărește.

Ea își lăsă palma pe abdomenul lui. Părul îi creștea lateral, spre o fișie mătăsoasă de piele ce cotea în jos de la buric. Ea o observă și-o urmări cu mîna pe sub cearșaf, dar Parker o opri.

– Aici se sfîrșește fantezia, Maris.

Ea ridică privirea spre el. Expresia lui era hotărîtă și aspră. Nu glumea. În doar cîteva clipe, se repliase fizic, iar pe plan afectiv făcuse un uriaș pas înapoi.

– Nu înțeleg.

– Asta nu e ficțiune.

– Mă bucur că nu e.

– E realitate.

– Știu.

– Habar n-ai, zise el aspru. Dă la o parte cearșaful ăsta și realitatea o să te șocheze.

Ea aruncă o privire rapidă spre picioarele lui acoperite de cearșaf. Zîbind stins, ea dădu din cap.

– Crezi că mă sperie cicatricile tale?

– Cred că te-ar speria, da.

– Te înșeli. Îl privi în față și spuse cu glasul înecat în lacrimi: Parker, ți-e imposibil să înțelegi ce-ai făcut pentru mine. Nu, ascultă-mă, te rog, zise ea cînd văzu că el se

pregătea s-o întrerupă. S-ar putea să am o singură dată curajul să-ți spun asta.

Își scoase ochelarii, se frecă la ochi, își umezi buzele și zîmbi cu tristețe.

— N-am mai jucat pînă acum astfel de jocuri sexuale. Doar am citit despre ele. Credeam că se întîmplă doar în cărți. Ce-ai spus tu seara trecută pe plajă, deși brutal, era corect. Cu Noah, nu m-am simțit niciodată liberă să mă exprim sexual. Ce s-a întîmplat acum între noi ar fi fost de neconceput pentru mine cu cîteva săptămîni în urmă.

Nu se potrivea deloc cu firea femeii care a intrat la Barul și Grătarul lui Terry ca să te caute. N-am știut pînă acum ce-am pierdut. Tînjeam după genul ăsta de pasiune. O contopire senzuală. Abandon sexual absolut și neînfrînat. Asta mi-ai dat tu. Însă nu-i totul. N-ar însemna nimic dacă n-am împărți toate astea. Lasă-mă să împart totul cu tine, sfîrși ea cu glas răgușit. Te rog.

El continua s-o privească, însă expresia lui nu mai era încordată. De fapt, arăta mai vulnerabil decît și-ar fi putut închipui.

— Nu sînt frumos, Maris.

— Ești minunat.

Într-o doară, ea se aplecă spre el. El n-o opri. Ea începu să-l sărute, pornind de la gît. Buzele treceau cu iuțeală pe pielea lui. Îi acoperi un sfîrc cu gura, iar el șuieră o blasfemie și își afundă degetele în părul ei.

Ea îl sărută încă o dată cu gura deschisă, chiar mai jos de buric, și împinse cearșaful sub șoldurile lui. El îi murmură numele cînd ea îi luă penisul în mînă. Vibra de vitalitate. Îl mîngîia lent, variind apăsarea degetelor ce urcau spre capăt.

— Nu în felul ăsta și-a căpătat franțuzoaica porecla? întrebă ea cu glas voalat.

— Maris...

Numele se evaporă de pe buzele lui cînd ea se aplecă spre el.

Ea savură aroma și gustul mascat. Îi plăcea să-i simtă palpitările abdomenului, să audă exclamațiile lui răgușite de excitare, să trăiască senzația de a-l cuprinde cu gura.

El o strînse mai tare de păr ca s-o înștiințeze că era momentul să schimbe poziția. Ea își desfăcu coapsele și rămase deasupra lui, în timp ce el își luă penisul în mână și-i frecă vârful neted de ea, stîrnindu-i dorința pînă cînd Maris simți nevoia imperioasă de-a-l avea în trupul ei. Se lăsă în jos, cuprinzîndu-l lent, îndreptîndu-se ca să-l primească tot.

El inspiră iute de cîteva ori și șopti:

– Așteaptă.

Ea rămase nemișcată. El își trecu mîinile peste coapsele ei. Degetele lui dădură peste părul ei pubian și-l mîngîiară, pînă cînd ea dădu capul pe spate și-i murmură numele.

Abia atunci își arcui el coapsele, încurajînd-o să stea călare pe el. Ea se supuse, schimbînd ritmurile și unghiurile, rămînînd nemișcată atunci cînd îi făcea el semn, ca să prelungească plăcerea.

Aplecîndu-se, ea îi trase capul spre sîni. El își frecă obrazul aspru de ei, apoi îi mîngîie sfîrcurile cu limba, ușor și iute, pînă cînd ea îi strigă numele și își apăsă mai mult coapsele pe abdomenul lui, strîngîndu-l în ea.

Parker o trase spre pieptul lui și terminară în același timp. În timp ce vibra în ea, el își puse o mînă pe fesele ei, îi cuprinse ceafa cu cealaltă și, ținînd-o posesiv cu amîndouă, o sărută pe gură, de parcă nu erau destul de aproape, destul de adînc unul în altul ca să-și satisfacă patima.

Cînd se domoliră, ea se întinse peste el. Simțea sub ea pielea cicatrizată a picioarelor lui, dar nu putea, nu voia să se gîndească acum la asta. Și ea avea cicatrice. Mai puțin vizibile decît ale lui, dar existau. Mai tîrziu va veni momentul și ocazia de-a pune întrebări, de-a asculta și de-a compătimi, lăsînd apoi nefericirea lor trecutului.

Acum dorea ca nimic să nu tulbure acele clipe. Voia să se bucure la gîndul că-l satisfăcuse pe Parker. Îl detesta

pe Noah Reed pentru toate momentele cînd îi respinsese avansurile, făcînd-o să se simtă stîngace și nedorită.

Dar nu va irosi aceste clipe prețioase gîndindu-se la el. Noah îi ieși repede din minte, ca un junghi în șale, care doare o clipă, apoi dispare.

Se concentrează asupra minunatei presiuni a lui Parker, care rămăsese în ea. Își ținea coapsele strînse, apăsîndu-și abdomenul pe-al lui ca să mărească apropierea.

Mișcîndu-și doar buzele, ea îl sărută pe gît.

– E sfîrșitul?

Trecură cîteva clipe înainte ca el să răspundă.

– Nu încă.

Însă Maris adormise deja.

34

Daniel stătea la fereastra bucătăriei și mîncea un sandviș, cu privirea pierdută în noaptea ploioasă. Din cînd în cînd, fulgerele luminau împrejurimile. Era o furtună destul de blîndă, lipsită de violență, o ploaie de vară care avea să înceteze curînd, lăsînd cerul limpede pînă la ziuă.

Conversația telefonică pe care-o avusese cu Maris îi antrenase mintea într-o cursă istovitoare. Gîndurile îi alergau cu o sută de kilometri pe oră. Își dorea ca trupul lui, asemenea creionului, să aibă parte uneori de asemenea descătușări de energie. Dacă s-ar fi întîmplat, ar fi putut să se întoarcă cu bicicleta la New York, și să alerge la maraton. Se simțea în formă din punct de vedere spiritual.

Încercase timp de o oră să adoarmă. Pînă la urmă, cedînd în fața insomniei, coborîse la parter. Sandvișurile îi erau interzise acasă în timpul nopții, mai ales dacă

adăugau grăsime la cantitatea îngăduită pentru o săptămână. Dar Maxine nu păzea frigiderul în noaptea asta. Avea să vină curînd, să facă pe șeful și să-l supravegheze de parcă ar fi fost un copil.

Slavă Domnului, își zise el chicotind. Nu știa cum ar fi reacționat Maxine, care avusese grijă de el și de Maris în toți anii ăștia.

Termină sandvișul. Bău două degete de coniac. În loc să-l vlăguiască și să-i provoace somn, alcoolul îl înviorase. Nu mai avea astîmpăr, era gata de acțiune.

Fusese totdeauna un om de acțiune și rareori evitase problemele. Prefera să le înfrunte imediat. Să-și canalizeze energia cu hotărîre și în mod productiv decît să și-o irosească îndoindu-se de sine și frîngîndu-și mîinile.

Dar situația asta cerea mai multă atenție decît oricare alta. Nu era sigur de ordinea în care trebuia să abordeze acțiunile necesare îndepărtării ei. Strategia era pusă la punct, însă necesita o atentă orchestrare și o perfectă sincronizare. Asta-i făcuse mintea să funcționeze în ritm accelerat.

Situația n-avea un nucleu asupra căruia să-și concentreze capacitatea de-a o rezolva. Nu putea fi abordat printr-un atac rapid și decisiv. Era nestatornică, în permanentă schimbare. În plus, era complexă, implicînd atît familia, cît și afacerile, persoane și bani, putere și sentimente. Un amestec complicat, mai ales pentru că una dintre persoanele implicate era fiica lui.

Se bucura că Maris se afla în Georgia, departe de New York. Situația era pe cale să devină amenințătoare. Mai pe șleau, avea să se lase cu scandal. Cu cît era mai mare distanța dintre necazuri și Maris, cu atît era mai bine. În mod inevitabil ea va afla unele lucruri din presă, dar el se va strădui s-o protejeze, iar distanța geografică îl ajuta. Selectarea aspectelor personale ale acestui haos va fi o treabă destul de dureroasă pentru ea. S-o facă în vîzul lumii ar fi fost ceva de-a dreptul infernal.

Deși, își spuse el zîmbind, *n-o să fie lipsită de consolare.*

De mai multe luni conștientizase faptul că Maris nu

era fericită cu soțul ei. Devenise la fel de limpede că nu numai lucrul la romanul acelui autor o trimisese înapoi pe insulă, oricît de exotică și luxuriantă ar fi fost ea.

Sarcinile și responsabilitățile ei de la Matherly Press erau suficiente ca să țină legată de birou o persoană supradotată ca ea. În mod normal, preocupările ei cotidiene ar fi împiedicat-o să se implice personal într-o relație cu autorul unei cărți.

Nu trebuia să fii geniu ca să ajungi la concluzia că atracția n-o constituia doar cartea, ci și autorul – Parker Evans, alias MacKensie Roone.

O, da. Descoperise numele misteriosului autor al lui Maris, ca și pseudonimul lui de scriitor. Cu ani în urmă, cînd romanele de aventuri cu Deck Cayton începuseră să apară frecvent pe listele cărților de succes, el încercase să-l lingusească, să-l convingă, să-l șantajeze și să-l amenințe pe agentul literar al scriitorului ca să obțină numele real, în speranța de a-l atrage la Matherly Press. Femeia nu fusese intimidată nici măcar de venerabilul Daniel Matherly. „Dacă ți-aș spune, Daniel, ar trebui să te ucid.” Protejase cu fermitate identitatea clientului ei, iar Daniel fusese nevoit s-o admire pentru asta.

Dar acum îl știa.

De cîteva săptămîni, angajase un detectiv particular. Sperînd ca presimțirile lui să nu se adeverească, îl angajase pe detectiv ca să cerceteze trecutul ginerelui său, inclusiv viața lui de dinaintea publicării *Învinșilor*.

Ideea unei investigații discrete îi displicuse. Abordase întotdeauna problemele ivite cu curaj și direct. Își imaginase întotdeauna că trebuia să se înhăiteze cu un individ respingător, ca în filmele proaste, cu cravata pătată și rînjete viclean. Dar cînd William Sutherland sosi la întîlnirea lor tainică, văzu că omul contrazicea acel tipar. Sutherland era întemeietorul unei agenții de elită cu tarife piperate, un agent pensionat al Serviciului Secret ce purta un costum închis la culoare, bine croit. Avea o ținută autoritară și un impresionant dosar de serviciu.

După cinci minute de la prima strângere de mână, Daniel își formulă cererile. Ultimul lucru pe care Daniel se așteptase să-l afle din raportul inițial al lui Sutherland era adevărata identitate a romancierului MacKensie Roone. Nu asta căutase el. Pe neașteptate, unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale industriei editoriale aterizase în poala lui, într-un dosar sigilat. Dar știrea cutremurătoare abia urma: Parker Evans și Noah Reed aveau un trecut comun. Fuseseră colegi de cameră la o universitate din Tennessee, apoi, după absolvire, locuiseră împreună la Key West. Acolo avuseseră o dispută ale cărei amănunte erau încă necunoscute. Sutherland își continua acum investigația, iar Daniel era sigur că, în curînd, toate faptele aveau să iasă la iveală.

Între timp, el pusese cap la cap ceea ce știa, fapte ce-ar fi putut deveni subiectul unui roman captivant. Maris stătea acum pe o insulă îndepărtată, într-o casă ce-i aparținea lui Parker Evans, fostul prieten al soțului ei, de care acesta se despărțise după o ceartă. Chiar și aceste date puteau constitui ingredientele unui roman de senzație – prietenie, iubire, ură, impostură, răzbunare. Invidie? Posibil.

Singurul lucru care lipsea în acest scenariu era motivația personajului principal – Parker Evans.

O ademenise pe Maris urmărind un scop anume. N-o alesese la întâmplare. Ce-l determinase să se încurce cu Maris, fie și profesional, cînd trebuia să fi știut că era soția lui Noah?

Daniel se întreba dacă ea cunoștea legătura dintre cei doi bărbați. Avînd în vedere infidelitatea lui Noah, s-ar fi putut simți îndreptățită să-și ia revanșa cu fostul lui coleg de frăție. Dar o asemenea răzbunare puerilă nu-i stătea în fire.

Daniel se îndoia că ea știa. Dacă ar fi știu, ar fi ezitat să se îndrăgostească de Parker Evans. Iar ea era îndrăgostită. Asta devenea tot mai clar.

Daniel voia să sărbătorească fericirea pe care ea o regăsise, dar trebuia să fie prudent față de acest început de idilă pînă cînd va afla de ce pusese la cale Parker Evans acea înlănțuire a evenimentelor. Fusesse tentat să-l

abordeze pe scriitor, fie personal, fie prin intermediul lui Sutherland, și să-i ceară să mărturisească ce fel de complot urzea. Dar nu putea să procedeze așa fără să-și trădeze intențiile față de Maris și Noah și nu era tocmai pregătit să facă asta. Ca atare, fusese nevoit să aștepte, în vreme ce Southerland își aprofunda cercetările.

Era posibil ca motivația lui Evans să iasă la lumină sub altă formă – manuscrisul lui. După ce citise ultimul fragment pe care i-l dăduse Maris, Daniel era convins că scriitorul făcea cronica prieteniei lui nestatornice cu Noah. În funcție de cât timp avea nevoie autorul să pună povestea pe hîrtie, s-ar putea să afle adevărul înainte ca Sutherland să încheie raportul final.

Cît timp aștepta, preocuparea esențială a lui Daniel era Maris. Aflase despre Parker Evans înainte ca ea să se întoarcă la St. Anne. Ar fi putut-o opri să plece. N-o făcuse. În primul rînd pentru că ea ardea de nerăbdare să se ducă acolo. Îl liniștea și faptul că locuitorii de pe insulă îl vorbiseră de bine pe Parker Evans, deși îi respingeau de obicei pe intruși. Sutherland descoperise asta trimițînd acolo un om.

Daniel mizase pe faptul că Maris va fi în siguranță cu scriitorul. Dacă prietenia lui cu Noah se încheiase din cauza unei chestiuni de onoare, însemna că Parker Evans era un om onorabil. Spre deosebire de Noah Reed. Indiferent de ce-ar mai fi aflat, apartenența lui Noah la familia Matherly era pe cale să înceteze. Se gîndi cum zîmbise ginerele lui și-l linguşise ca să-i intre în grații în timpul acestui week-end „ca între bărbați“. Daniel îl însoțise din curiozitate și amuzament îngrozindu-se în taină de amploarea imposturii lui Noah.

Ceea ce nu știa încrezătorul în sine, nesuferitul și arogantul domn Reed era că avea capul pe butuc, iar toporul sta gata să cadă.

Cu un gest simbolic, Daniel își scutură firimiturile de pîine de pe mîini, apoi puse farfuria și paharul gol în chiuvetă. Contrar previziunilor lui meteorologice, furtuna

se întetise. Fulgerele erau mai aproape, tunetele mai puternice. Un bubuit zgudui casa, făcînd să zăngănească farfuriile de porțelan ale lui Rosemary din dulapul aflat în camera de zi.

Draga Rosemary. Se stinsese de douăzeci de ani, iar el îi simțea și-acum lipsa. În special casa asta îl făcea să-i fie dor de ea. Petrecuseră atîtea zile fericite aici.

Stinse lumina din bucătărie și își croi drum prin întuneric. În timp ce urca scara, își menaja articulațiile reumatice lăsîndu-se greu pe balustradă. Fir-ar să fie, detesta bătrînețea!

Auzi o voce în întuneric, venind dispre capul scării.

– Ți-ai uitat bastonul.

– Iisuse!

Daniel duse mîna la inimă. În lumina orbitoare a unui fulger alb-albăstrui, îl văzu pe Noah stînd pe palier.

– M-ai speriat.

– E o neglijență să nu-ți folosești bastonul, Daniel.

– Sînt în regulă.

Continuă să urce scara, punînd ambele picioare pe fiecare treaptă înainte de-a o urca pe următoarea.

– Te-a trezit furtuna?

– Nici nu m-am culcat.

Tonul distant al vocii lui Noah îl făcu să se oprească, dar îi zîmbi ginerelui său cu prefăcută simpatie.

– Și eu am avut probleme cu somnul, așa că am profitat de absența sergentului Maxine și am mîncat un sandviș.

Mai avea doar două trepte pînă la palier, dar Noah părea să fi prins rădăcini acolo. Nu făcu nici un gest ca să-l ajute și nici ca să se dea la o parte. Părea, într-adevăr, că-i bloca drumul.

Nu-i plăcea că Noah stătea amenințător deasupra lui, dar încercă să se poarte firesc, arătînd spre foile de hîrtie pe care Noah le ținea în mînă.

– Ai revăzut documentul pe care l-am semnat mai devreme?

Lasă-l, își zise Daniel. *Pentru cît o să-l folosească,*

lasă-l să-l memoreze. Documentul nu valora doi bani decît în mintea parșivă a lui Noah.

– Nu, răspunse Noah calm. Țasta-i raportul despre mine pe care l-ai primit de la detectivul tău particular, domnul William Sutherland.

Mai mult decît șocat sau alarmat, Daniel era înfuriat de faptul că-i fusese violată intimitatea. Buzele i se îngustară într-o linie fermă, subțire, pe care oricine fusese victima dezaprobării lui severe ar fi recunoscut-o.

– Era încuiat într-un sertar al biroului meu de-acasă.

– Da, știu. Am comis un mic jaf, dar pînă la urmă l-am găsit. O lectură interesantă.

– Și eu cred la fel, zise Daniel cu răceală.

– Chiar ai crezut că n-o să aflu că sînt cercetat? Întrebă Noah, rîzînd ușor. Copoiul tău e bun, Daniel. Antrenat la Serviciul Secret și-așa mai departe. Dar a pus întrebări în plus unui prieten.

– Conform raportului, tu n-ai prieteni.

– Atunci numește-l o cunoștință – partenerul meu de tenis. Un tip isteț. Destul de isteț ca să vadă dincolo de motivul neconvîngător invocat de Sutherland ca să-și justifice ancheta. Zîmbetul pe care-l afișase pînă atunci dispăru. Sînt curios să știu cînd a început supravegherea.

N-avea rost ca Daniel s-o facă pe prostul sau s-o scalde.

– Am meditat la problema asta mai multe luni. A început la scurt timp după prematura petrecere de aniversare organizată de tine.

– De ce atunci?

– Pentru că în noaptea aia m-am convins că ești un escroc versat și-un mincinos.

Noah păstră pe chip o expresie civilizată, cu excepția unei sprîncene, care se ridică întrebător.

– Serios?

– Nu știu dacă ne-ai înșelat tot timpul sau ai fost cinstit pînă în urmă cu cîteva luni, cînd Morris Blume te-a abordat în legătură cu vînzarea editurii mele fără

cunoștința mea. Prefer să cred ultima variantă, fiindcă m-ar face să par mai puțin stupid că m-am lăsat tras pe sfoară de tine. Dar mă tem că nu-ți poți dobîndi și perfecționa talentele de fățarnic într-o perioadă de timp atât de scurtă. Astea trebuie cultivate în timp, șlefuite...

– Începi să te repeți, Daniel. Ai spus deja că sînt un mincinos *versat*.

– Foarte corect. În seara petrecerii de la apartamentul din Chelsea te-am prins cu mai multe minciuni. Și, cîtă vreme unele puteau fi considerate necesare pentru a o surprinde pe Maris, altele m-au deranjat. În plus, nu-ți stătea în fire să *anticipezi* și să *plănuiești* o aniversare, cînd de obicei tu te bizui pe secretara ta ca să-i cumperi cadouri lui Maris. Așa că am început să te observ cu atenție, privind dincolo de aparențe, dincolo de imaginea pe care-o ofereai lumii. Atunci am început să înțeleg cine ești în realitate.

– Ce isteț din partea ta, Daniel.

– Nu. Dacă aș fi fost isteț, n-aș fi fost păcălit de la bun început. Te pricepi foarte bine la farse, Noah. Ești excepțional. Ți-ai dovedit și curajul ca om de afaceri și editor. Ți-am admirat calitățile cu mult înainte de-a veni la Matherly Press. Ca și Maris, am fost impresionat de *Învinșii* și-am presupus în mod eronat că doar o persoană cinstită poate scrie o carte de-o asemenea onestitate.

Noah își încrucișă brațele pe piept și zîmbi.

– E o ficțiune, Daniel. N-am scris *Învinșii* din ace punct de vedere umil, de virtute provincială. Am creat personaje cu înalte idealuri morale nu fiindcă le împărtășesc sau cred în ele, ci din convingerea că așa ceva vinde cărțile. Publicul obișnuit vrea să creadă că oamenii de valoare există și că răul poate fi învins de bine, că virtutea e o răsplată în sine. Cititorilor le place genul ăsta de tîmpenii.

Personajul *principal* a fost umplut cu stupideniile sentimentale din sud cu care mă hrăneau părinții mei. În adolescență am fost obligat să le înghit. Așa că le-am folosit. Le-am turnat pe toate în romanul ăla ca să poa pune capacul peste ele și să le las acolo pentru totdeauna

Eroina ingenuă, continuă el disprețuitor. Eroul cu defecte, dar viteaz. Emoționanta, nefericita lor poveste de dragoste. Fiecare cuvînt este o tîmpenie deghizată în proză dulceagă. N-a însemnat nimic pentru mine, în afară de drepturile de autor cîștigate și de recenziiile care m-au adus în atenția editorilor și mi-au netezit calea spre biroul tău.

– De ce spre mine?

– Pentru că, Daniel, tu erai singurul editor de succes cu o față de măritat care, spre norocul meu, afirmase în mod oficial că *Învinșii* era cartea ei preferată.

Deși cunoștea adevărata fire a lui Noah, Daniel fu uluit de această declarație.

– Mărturisești deschis că ai fost atît de crud? Asta crezi tu sincer despre profesiunea ta, despre oameni și viață în general?

– Și nu doar atît.

Daniel dădu mîhnit din cap.

– Ce tristă risipă de talent.

– Ei, lasă, Daniel. Să nu plîngem pentru ipocrizia mea. Noi publicăm o serie de romane polițiste scrise de un homosexual. Autorul se oprește din descrierea eroului său dur, heterosexual ca să se lase regulat de tînărul lui secretar. Unul dintre autorii noștri de cărți religioase a fost condamnat pentru evaziune fiscală și fraudă cu polițe de asigurare.

Ipocrizie? De Crăciun pe lista invitaților tăi figurează mai mulți alcoolici fără speranță, doi scriitori frate și soră a căror relație intimă le-ar scandaliza pe mamele care citesc copiilor cărțile lor cu voce tare. Publicăm un dependent de cocaină, căruia i-ai plătit factura la o clinică de dezintoxicare de cel puțin două ori, din cîte știu.

Cu toții scriu cărți foarte bune și noi îi republicăm. Nu pari scîrbit de dependențele și aberațiile lor sexuale atunci cînd profiturile încep să curgă. Acele profituri îți plătesc masajele săptămînale, casa asta, limuzinele cu șofer și toate celelalte rafinamente de care te bucuri cu infatuare în turnul tău de fildeș.

– Ți-ai atins ținta, admise Daniel înfuriat. N-am negat

niciodată că mă interesează esențialul. Mă mîndresc cu faptul că am fost un bun om de afaceri. Am purtat nenumărate bătălii cu dușmani lipsiți de scrupule și am depășit crize economice de durată despre care pesimiștii afirmau că nu li se putea rezista.

Ei da, au existat momente cînd, pentru binele editurii, a trebuit să fiu necinstit. Am recurs la viclenie cînd am simțit că era necesar. De-aceea am reușit s-o identific la tine, Noah. Și cînd am simțit un iz, mi-a devenit limpede că duhneai a viclenie.

Noah se sprijini indolent de stîlpul scării. Se uită peste paginile din mîna lui, deși în realitate nu putea să le citească. În afară de lumina fulgerelor, era prea întuneric ca să vadă ceva.

– Recunosc că unele părți din lucrarea asta nu sînt prea măgulitoare.

Daniel se întreba cît știa Noah. Era acela raportul inițial? Nu-și amintea ce fusese scris și ce-i spusese detectivul la telefon în acea dimineață, promițîndu-i că-i va trimite un raport zilnic.

Noah zise:

– Dacă tu crezi ce scrie aici, înseamnă că mă consideri o persoană abjectă. În cazul ăsta îți admir abilitatea de-a păstra un limbaj civilizat cînd vorbești cu mine.

– Nu mi-a fost ușor.

– Nu, presupun că nu. Bănuiesc că ești supărat din cauza alianței mele trecătoare cu WorldView.

Daniel preferă să nu-l contrazică. Mai bine să-l lase cu părerile lui eronate.

– Pot ierta asta, dar nu și purtarea ta urîță față de Maris, zise el.

– Apropo, ea știe, zise el placid, dînd drumul hîrtilor din mîna și lăsîndu-le să se împrășteie pe palier.

– Știu.

Noah își manifestă surprinderea.

– Ți-a spus ea?

– Nu, dar de cîtva timp era vizibil supărată din cauza ta și-a căsniciei voastre.

– A fost destul de fericită, zise el, dînd cu lehamite din mîină. Îi place munca ei mai mult ca oricînd acum, de cînd lucrează cu autorul ăsta nou. E handicapat, iar asta o atrage cu adevărat. E important pentru ea să se simtă utilă.

Deci nu știa despre Parker Evans! Daniel înregistrează bucuros acel aspect.

– Poate că n-am ținut seama de componenta maternă a personalității lui Maris, continuă Noah cu o nonșalanță pe care Daniel o găsi dezgustătoare. Sînt prea independent. Asta a provocat cîteva mici altercații. Dar prețioasa ta fiică n-a fost chiar atît de nemulțumită de viața ei. Asta pînă cînd m-a prins cu Nadia.

– Fericirea îi venea din ea însăși. Era fericită în ciuda ta, Noah, nu grație ție. Ai sabotat pînă și șansa ei de-a fi cu adevărat fericită.

Noah pocni din degete.

– Te referi la vasectomie.

– Da, spuse Daniel cu amărăciune.

Aceea fusese una dintre cele mai descurajante dezvăluiri făcute de raportul lui Sutherland.

– Secreta operație de vasectomie. Din cîte-mi amintesc, ai invocat niște obligații de afaceri ca să nu ne însoțești în Grecia.

– Maris avea de gînd să ne regulăm pe țărmul Mediteranei și să se întoarcă acasă însărcinată. Am inventat o scuză plauzibilă ca să evit excursia și-am folosit timpul cît ați fost plecați ca să-mi fac operația.

– Am fost nedumerit cînd am aflat despre vasectomie, recunosc Daniel. Oare un copil n-ar fi întărit legăturile tale cu noi și cu averea familiei Matherly? De fapt aici se afla răspunsul. Îl privi pe Noah în față: Nu voiai un copil cu care să împarți averea.

– Țasta-i primul lucru incorect pe care l-ai spus în conversația asta, Daniel.

– Îl contești?

– Deloc, zise el cu blîndețe. E incorect faptul că aş fi acceptat vreodată cea mai mică *împărteală*.

Daniel pufni disprețuitor.

– Nu te bizui încă pe ceva nesigur, Noah. Documentul pe care l-am semnat în seara asta n-are nici o valoare.

– Aşa crezi? întrebă Noah calm.

– M-am jucat cu tine, ca să văd pînă unde-ai să mergi. Ceea ce mi se pare cu adevărat supărător e faptul că ai alăturat numele lui Howard Bancroft de acest document. El n-ar fi întocmit niciodată un...

– O, ba ar fi făcut-o, spuse Noah, întrerupîndu-l. A făcut-o. Decît să suporte darea în vileag a informației că tatăl lui a fost un ofițer nazist răspunzător pentru exterminarea a mii de coreligionari de-ai săi.

– Ai folosit asta ca să-l constrîngi?

– Așadar, zise Noah zîbind vag, știai despre tîrfa de maică-sa?

– Howard a fost prietenul meu. Mi-a mărturisit asta cu ani în urmă. Îl admiram pentru că își făcuse viața pe care-o avea în loc să se lase înfrînt de ceva ce nu putea schimba.

– Ei bine, pînă la urmă s-a lăsat, nu? Pînă la urmă n-a putut rezista tragicului adevăr.

– Un adevăr pe care tu ai amenințat că o să-l răspîndești, zise Daniel, înțelegînd acum totul.

Noah dădu din umeri și zîmbi extaziat.

– Vezi, asta-i diferența dintre noi, Daniel. Dacă mă gîndesc bine, dintre mine și aproape oricine altcineva. Cauți să obții ceea ce vrei, dar îți lipsește implicarea totală. Conștiința ta a desenat o linie invizibilă, iar tu n-o depășești niciodată. Te lași constrîns de principii și de etică. Deși această demarcație morală e de admirat, rămîne teribil de restrictivă.

Eu, pe de altă parte, nu admit astfel de impedimente. Sînt dispus să fac ceea ce trebuie ca să obțin ceea ce vreau. Nu mă oprește nimic, și nimic nu-mi stă în cale. Deviza mea

e: „Găsește slăbiciunea unui om și al tău e“. Ca să ating țelul pe care mi l-am propus, sînt dispus să fac orice.

– Chiar să determini un om, un om bun, să se sinucidă.

– Nu l-am determinat pe Howard să se sinucidă. A luat hotărîrea de unul singur. Totuși, recunosc că mi-a făcut un imens serviciu cînd și-a vîrît pistolul ăla în gură. La ce crezi că se gîndea cînd a apăsas pe trăgaci? La rai? La iad? La mama lui cu picioarele desfăcute? La ce?

Iubitul său prieten Howard suferise cumplit din cauza teribilului său secret. Toată viața încercase să plătească pentru asta cu fapte bune, blîndețe și toleranță. Pînă la urmă se împăcase cu situația.

Pe urmă, acest simulacru de ființă umană îl torturase cu acel secret. Mai rău, stătea acum în fața lui și zîmbea. Daniel îl privea pe acel om lipsit de scrupule. Indiferența lui Noah față de răul pe care-l făcuse îl înnebunea. Lacrimi de mînie îi încețoșară vederea lui Daniel. Fierbințeala îi ardea arterele, de parcă temperatura sîngelui său ar fi ajuns la punctul de fierbere.

– Ești vrednic de dispreț, mormăi el și urcă ultimele două trepte.

35

Cînd Maris deschise ochii îl văzu pe Parker. Nimic n-ar fi putut-o încînta mai tare. El stătea lîngă pat, în fotoliul cu rotile, privind-o cum dormea. Înainte de-a se întinde, ea zîmbi cu nasul în pernă și întrebă somnoroasă:

– Cum de-ai reușit să te scoli și să te urci în fotoliu fără să mă trezești?

– Am antrenament.

Ea căscă și se întinse cu voluptate, apoi se ridică în capul oaselor și trase cearșaful pînă sub bărbie.

– Cît e ceasul?

– E timpul s-o ștergi, dacă nu vrei să te prindă Mike în flagrant delict.

Parker avea pe el doar un șort. Umerii și brațele lui aveau o musculatură bine conturată. Abdomenul îi era plat, iar sub el, sexul forma o proeminență apreciabilă. Noaptea trecută își propusese să nu manifeste nici un interes pentru picioarele lui ca să nu se simtă stingherit. Faptul că făcuseră dragoste părea să-l fi convins că temerile lui erau inutile, altfel n-ar fi stat acolo cu picioarele dezgolite, fără să încerce să le acopere.

Maris le privi și nu-și putu controla reacția. Brusca oprire a respirației ei nu trecu neobservată, mai ales că el o privea cu atenție.

Trăsăturile lui erau rigide. Închise ochii și vocea lui deveni tăioasă ca o lamă.

– Te-am avertizat că nu-i o priveliște plăcută.

– O, iubitule, ai fost rănit cumplit, îngrozitor.

Se dădu jos din pat și îngenunche în fața lui. *Atacat de rechini*, fu primul ei gând. Văzuse imagini ale victimelor unor astfel de atacuri care scăpaseră ca prin minune cu viață, avînd porțiuni imense de mușchi sfișiați ori smulși. Cicatricile lui Parker puteau fi comparate doar cu așa ceva.

Cea mai urîță era o cavitate mare cît pumnul ei, unde o parte a cvadricepsului fusese ruptă. De-acolo, o cicatrice forma un fâgaș lat de un centimetru pe toată lungimea coapsei drepte, și cotea spre spatele genunchiului. Pe gambe se vedea o rețea de cicatrice întretăiate, unele dintre ele reliefate și întrerupte, altele asemenea unor panglici netede, lucitoare. Gambele erau disproporționat de mici și neputincioase. Ultimele două degete de la piciorul drept îi lipseau.

Copleșită de compasiune pentru chinurile pe care trebuia să le fi îndurat el, Maris își trecu timid degetele peste una din cicatricile proeminente.

– Te mai dor?

– Uneori.

Ea îl privi compătimitor, apoi se aplecă și sărută unul din cele mai urâte semne, ce pornea dinspre fluierul piciorului. El întinse mîna și-o mîngîie pe obraz. Ea i-o luă și-i sărută palma.

– Acum, după ce ți-ai satisfăcut curiozitatea morbidă, putem să tragem o cordeală rapidă înainte de micul dejun?

– Ce?

– M-am bîlbîit?

Șocată, ea se ridică, întinse mîna după cămașa de noapte și-o ținu lîngă ea – o pavăză fragilă.

– Care-i problema?

– Nici una, în afara unei erecții matinale care îți solicită atenția.

Ea dădu din cap, năucită. Nu limbajul grosolan era surprinzător, ci faptul că el vorbea vulgar în mod intenționat. Nici un semn ștregăresc cu ochiul nu-i însoțise cuvintele. O făcuse intenționat, ca să răvășească.

– De ce te porți așa?

– Așa sînt eu, Maris.

– Nu, nu ești așa.

El dădu disprețuitor din umeri.

– Mă rog, nu contează.

Își dădu căruciorul înapoi, pe urmă se depărtă de ea și traversă încăperea spre șifonier.

– Am ceva pentru tine.

– Parker! strigă ea exasperată.

– Ce e?

– De ce te porți așa? Nu înțeleg. Ce-a intervenit de azi-noapte și pînă acum?

– Nu-ți amintești? Păi, ia să vedem. De aseară și pînă în dimineața asta, orgasmele tale le-au depășit pe-ale mele în raport de două la unu; după al cincilea sau al șaselea, îți spun sincer că am pierdut socoteala. Sigur, cu femeile e greu de spus cînd se termină un orgasm și începe altul

sau dacă măcar sînt adevărate. Dar, dacă te-ai prefăcut, scumpo, ai făcut-o convingător.

Deschise ușa șifonierului și scoase o cutie dintr-un sertar interior. Pe urmă se întoarse cu fața spre ea, rînjind cu cruzime în vreme ce-o măsura cu privirea.

— Și-o să-ți spun ceva, doamnă Matherly-Reed. Ești tare. Ca un afurisit de pumn. Mă întreb de ce-o fi renunțat soțul tău la așa ceva.

Lacrimi de umilință umplură ochii lui Maris. Șterse înfuriată o picătură ce-i aluneca pe obraz. Își trase în grabă cămașa de noapte, singurul articol de îmbrăcăminte aflat la îndemînă.

— Nu știu ce se-ntîmplă cu tine, dar discuția asta n-o să continue. Nu mă pot măsura cu tine în materie de vulgaritate.

— Ba poți. Ai un vocabular bogat. Poate că nu la fel de colorat ca al meu, dar, dacă îți pui mintea la contribuție, pot să jur că o să găsești de spus ceva pe măsură. Poate că în avionul spre New York. Presupun că o să pleci.

Fără a mai catadicsi să-i răspundă, ea se îndreptă spre ușă.

— Așteaptă! Parker își împinse căruciorul spre ea. *Invidie*. Ultima parte.

Îi vîrî pur și simplu cutia în mîini, așa că ea nu avu încotro și-o luă. Se uită la ea, apoi la el.

— E gata?

— Era. Tot timpul. De la început. Fragmentele pe care le-ai citit erau versiunea revizuită.

Ea rămase cu gura căscată, fără cuvinte.

— Niciodată nu propun un manuscris parțial, Maris. Nimeni nu-mi vede cartea pînă nu e gata. N-aș fi trimis un prolog dacă n-aveam scrisă toată cartea.

— De ce, Parker? De ce?

Ignorînd intenționat sensul întrebării ei, el dădu din umeri.

— E o politică personală. Așa lucrez eu.

Maris se simțea de parcă-i fugea pămîntul de sub picioare, dar se hotărî să nu cedeze fără luptă.

— Așa lucrezi tu? zise ea, aproape strigînd. La ce dracu' au folosit toate astea, Parker? Sau nu ăsta-i numele tău? Cîte mai ai? Despre ce dracu' e vorba? La ce bun minciunile, jocurile?

— Păreau amuzante în momentele alea. Am făcut dragoste. Azi-noapte ai gemut de mai multe ori: „Da, da, mai tare, mai repede, Parker“ sau cam așa ceva. Mi s-a părut că și tu te simțeai bine.

Cîteva clipe, ea se mulțumi să-l privească, întrebîndu-se cînd anume devenise el străinul ăsta sarcastic. Apoi azvîrli cutia cît de departe putu. Pachetul se întoarse în aer, capacul căzu și vreo patru sute de pagini de manuscris se împrăștiară pe podeaua lustruită și pe covor.

Maris porni înfuriată spre ușă și trase de clanță. Mike stătea de cealaltă parte, cu o mîină ridicată, pregătindu-se să bată. În mîină ținea un telefon fără fir.

— Maris.

Glasul lui nu trăda surpriză. Se așteptase ca ea să fie cu Parker. Totuși, starea ei părea să-l alarmeze.

Uitîndu-se peste umărul ei, înțelese imediat situația. Privirea pe care i-o aruncă lui Parker era cea a unui judecător pe cale să pronunțe condamnarea la spînzurătoare. Cu un aer distant, îi întinse telefonul lui Maris.

— Pentru tine. Nu-mi place că te deranjez, însă domnul spunea că e o urgență.

Ea luă telefonul cu mîna tremurîndă și ieși pe hol. Mike intră în dormitor și închise ușa în urma lui.

Maris se sprijini de perete și zăbovi cîteva secunde ca să-și revină. Răsufală adînc și își șterse lacrimile. Apoi, dregîndu-și glasul, zise:

— Alo.

— Maris?

— Noah?

Vocea lui era ciudat de înăbușită și stinsă. De-abia i-o recunosc.

— Trebuie să te întorci la New York imediat. Mi-am

luat libertatea să-ți aranjez eu călătoria. La aeroportul din Savannah te așteaptă un bilet. Avionul pleacă la unsprezece și zece, așa că nu mai ai mult timp.

Frica ce-o cuprinsese fu copleșitoare. Temperatura corpului îi scăzu brusc. Închise ochii, dar lacrimile se strecurau pe sub pleoape. Era inutil să încerce să și le stăpînească.

– E vorba de tata, nu?

– Mă tem că da.

– E rău? Atac de cord?

– El... Doamne, ce greu îmi vine să-ți spun asta. N-ar trebui să afli vestea de la telefon, Maris, dar... a murit.

Maris țipă, genunchii i se îndoiră și se prăbuși pe podea.

Parker sta la masa de lucru din solariu și privea oceanul. Își desprindea rareori ochii de-acolo și-atunci își lua în mâini capul plecat, pradă unei cumplite disperări și dezgustului de sine.

Îl auzise pe Mike întorcîndu-se de pe continent, dar nu-l chemase și nici Mike nu venise la el. Se dusese direct la etaj și de-atunci se tot învîrtea prin cameră. După zgomot, părea că se plimbă de colo-colo.

Parker reluase în gînd conversația cu Maris. Dacă aia se putea numi conversație. I se punea un nod în stomac cînd își amintea lucrurile oribile pe care i le spusese. Îl obseda expresia ei șocată.

Poate că s-ar fi consolată, știind că el era la fel de nefericit ca și ea, dar se îndoia de asta. Maris nu s-ar fi simțit consolată decît dacă lui i-ar fi fost scoase mațele, ar fi fost tăiat în patru, iar bucățile aruncate unei turme de mistreți hămesiți. Începînd cu gura lui. Injurioasa, scîrboasa, malițioasa lui gură.

După-amiaza nu se mai sfîrșea. Afară, aerul era cald și umed. Atmosfera apăsătoare se făcea simțită și în casă, contribuind la senzația lui de sufocare. Oare vremea să fie de vină? Poate că remușcările îl sufocau.

– Am stat cu Maris pînă s-a urcat în avion.

Parker nu-l auzise pe Mike intrînd. Își îndreptă brusc spatele și privi peste umăr către ușă. Mike stătea țeapăn ca un stîlp în costumul lui cu dungi albastre și albe.

– A decolat la timp, adăugă el.

De îndată ce Maris își împachetase lucrurile, Mike o condusesese spre continent. Plecase fără să-i adreseze o vorbă lui Parker. De altfel el nu se așteptase ca ea să-și ia rămas-bun. Nu merita. Nu merita nici măcar un *pupă-mă-n fund* sau *du-te dracului*, și nici măcar *du-te-n mă-ta*. Plecarea ei fără să-l înștiințeze fusese mai grăitoare decît orice jignire. Grăitoare, elegantă și demnă. Tipic pentru ea.

Ascuns după draperie, o urmărise plecînd de la fereastra sufrageriei. Părea foarte mică sub pălăria de pai cu boruri largi. Își pusese și ochelari de soare, ca să-și ascundă ochii plîși de străinii curioși. Pielea bronzată de soarele insulei părea să se fi albit la aflarea veștii morții tatălui ei. Părea palidă și vulnerabilă, atît de fragilă încît putea fi strivită doar de presiunea aerului.

Totuși, avea o demnitate plină de curaj, ce sugera o forță lăuntrică de invidiat.

Mike îi aranjase bagajele în remorca gatorului, apoi o ajutase să se urce pe banchetă. Parker îi văzu buzele mișcîndu-se în timp ce-i mulțumea lui Mike. Apoi îi urmărise cu privirea pînă cînd vehiculul dispăruse din vedere în tunelul format de arbori. Probabil că n-avea s-o mai vadă niciodată. Se aștepta la asta, dar nu crezuse că avea să-l doară atît de tare. După tot ce îndurase, își imaginase că era imun la suferință. Greșise. Hotărîse să se anestezieze cu cîteva înghițituri de whisky, însă prima îi făcuse atît de rău, încît vomită. Nu credea să existe vreun analgezic eficient împotriva acestui gen de durere.

Rămase cu spatele la Mike. Îl usturau ochii, însă continua să privească oceanul.

– Maris își făcea griji aseară din pricina tatălui ei. Poate că a avut o presimțire.

– Nu m-ar surprinde. Erau foarte apropiați.

După telefonul lui Noah, Maris, în stare de șoc, avusese totuși puterea să-i spună lui Mike că tatăl ei căzuse pe scările casei lor de la țară. Murise imediat, fiindcă își rupsesse gâtul.

Se întâmplase în toiul nopții. Zgomotul îl trezise pe Noah. El alergase să-l ajute pe Daniel, și sunase la 911. Serviciul rural de ambulanță ajunsese în câteva minute, însă Daniel Matherly era mort.

Noah refuzase să accepte verdictul medicilor de la ambulanță. Salvarea pornise în goană spre micul spital al localității. Doctorii îl declaraseră mort pe Daniel. Noah considerase că n-avea rost s-o sune pe Maris pînă-n zori.

– Probabil că se simte vinovată pentru că n-a fost acolo, zise Parker.

– A spus asta pe drumul spre continent.

– Cum se simțea cînd a plecat?

– Tu ce crezi, Parker?

Parker se încruntă la replica sarcastică a lui Mike, dar nu-i răspunse. Pusese o întrebare stupidă cu un răspuns evident.

– Probabil că s-a simțit ca și cum ar fi luat o mamă de bătaie, zise el după o pauză.

– Precis că ți-ai făcut numărul.

Spre deosebire de cea anterioară, această remarcă tăioasă avea nevioie de un răspuns. Parker se întoarse.

– Vrei să spui că am fost băiat rău?

– Știi tu și fără să-ți spun eu.

– Ce-ai de gînd să faci, Mike? Să mă pui la colț? Să-mi interzici să ies afară timp de o lună? Să-mi reduci orele la televizor? Să mă bați la palmă cu rigla?

– De fapt, mă gîndeam că tu ești cel care-ar fi trebuit să ia o mamă de bătaie.

Parker recunoscuse că asta era cea mai mărunță pedeapsă pe care-o merita, însă, deși nu-l deranja să se gîndească la ea, detesta s-o audă enunțată de altcineva.

– Să mă culc cu Maris făcea parte din plan. Probabil că ai ghicit asta.

– Am ghicit, dar asta nu înseamnă că mi-a plăcut.

– Nimeni nu ți-a cerut să-ți placă, i-o întoarse Parker.

– Dar *ție*?

– Mie ce?

– Ți-a plăcut?

O replică usturătoare îi stătea pe limbă, dar se topi sub privirea pătrunzătoare a lui Mike. Întorcându-și capul, murmură:

– E irelevant.

– Nu cred. Cred că nu e doar relevant, ci și cheia modului în care o să acționezi de-acum înainte.

Parker se instalează în fața computerului.

– Scuză-mă. Încerc să scriu.

– Foarte bine. Întoarce-mi spatele. Uită-te pe ecranul ăla gol. Numără-i punctele pînă n-oi mai putea. Amăgește-te crezînd că scrii. Știm amîndoi că n-o s-o faci.

Înfuriat, Parker se întoarce către el.

– E limpede că ai ajuns la o concluzie pe care mori de nerăbdare s-o împărtășești. Așa că dă-i drumul. Scoate-ți-o din organism. Numai Domnul știe că n-o să am o clipă de liniște pînă n-o faci.

Bătrînul refuză să se simtă ofensat.

– N-o să mă cert cu tine, Parker, zise el calm. Dar ai dreptate, o să-ți spun ceva ce trebuie să auzi. Ignorîndu-l pe Parker, care-și dădu ochii peste cap, continuă: Ai renăscut într-un moment cînd, practic, viața ta era terminată. Am fost acolo să te ajut. Te-am stimulat și te-am bătut la cap. Dar ai reușit. Ai făcut un efort eroic. Meriți laude fiindcă ai depășit obstacole incredibile. Ai recuperat niște decalaje copleșitoare. Pe lîngă faptul că viața ta a intrat pe un făgaș normal, te-ai și îmbogățit.

– Mda, eu.

Întreruperea sarcastică fu ignorată, iar Mike continuă cu încăpăținare:

– Trupul tău s-a vindecat, dar nu și sufletul. Rănile au fost de o mie de ori mai rele decît cele trupesti. Sufletul tău e mult mai diform decît au fost vreodată mușchii tăi. Tije și proteze îți țin oasele la un loc și o piele nouă ți-a peticit locurile unde nu mai aveai piele deloc, dar sufletul tău nu s-a vindecat, e tot jupuit și sîngerînd, iar tu mîrîi la oricine întinde o mînă ca să te ajute să-l lecuiești.

– Asta încerc să-ți spun de ani de zile, Mike, zise el pe un ton agreabil. Eu sînt o cauză pierdută.

– Nu ești o cauză pierdută, ești un laș, strigă înfuriat Mike. Îți trebuie mult mai puțin curaj să te agăți de trecut, decît să înfrunți viitorul.

– Excelent, Mike. Ar trebui să scriu asta. Cum spuneai? „Îți trebuie mult mai puțin...”

– Ești sarcastic? E bine. Dacă te enervez, cel puțin știu că-mi acorzi atenție. Chipul ridat al lui Mike se îmblînzi și deveni serios. Parker, lasă-l în plata Domnului pe Noah Reed. Sau a diavolului. Lasă-i pe ei să hotărască cine-o să-l judece și ce pedeapsă o să primească. Du-te la Maris. Dacă o poți convinge să-ți vorbească, deschide-ți inima în fața ei. Explică-i totul. Începe cu începutul și spune-i tot. Spune-i versiunea lui Noah. Mărturisește-o pe-a ta. S-ar putea să te ierte sau nu. Dar în orice caz, o să scapi de povestea asta. Pentru prima dată după paisprezece ani, o să te eliberezi de tot ce s-a întîmplat la Key West. Te vei salva. Din nou. Și în singurul fel care contează cu adevărat.

Parker auzea în timpane bătăile puternice ale inimii, dar expresia de pe chipul lui rămase calmă.

– Frumoasă predică, Mike. Sincer. Foarte emoționantă. Dar o să rămîn la planul A.

– Și să renunți la șansa de-a fi fericit cu o femeie pe care-o iubești?

– O iubesc? pufni el. Cine-a zis asta?

– Tu. De cîte ori te uitai la ea.

– Iar ai citit pe furiș romane de dragoste? Nu-ți fac bine la tensiune.

– În regulă, amuză-te. Neagă că o iubești. Îți răcești gura de pomană. Maris a avut asupra ta efectul drogurilor pe care le luai cîndva. În seara cînd a venit aici, o tratai de sus, iar după aia nu te mai săturai de ea. Ea e...

– Ea e soția lui Noah.

Parker simțea că-și pierde stăpînirea de sine.

– E mireasa lui Noah în fața „celor dragi care ne-am adunat aici“. Asta-i important. Asta-i *singurul* lucru important, țipă el, tăind aerul cu mîna. Nimic altceva nu contează. Nici ce simt eu pentru ea, nici ce simte ea pentru mine, nici măcar ce simt ei doi unul pentru altul.

Ea e soția lui Noah Reed și eu am avut-o, ca lumea. A fost regulată cu degetele, cu limba și cu mintea. *De mine!*

Se bătu cu pumnul în piept, ochii strălucindu-i de lacrimile provocate de furia turbată ce-l mistuia de cîte ori se gîndea la trădarea lui Noah și acum de chinurile propriiei vinovății.

Pe chipul lui Mike gravitatea fu înlocuită de masca îmbătrînită a unei profunde dezamăgiri.

– Poate că ai dreptate, Parker. Poate că ești o cauză pierdută. Cruzimea ta față de ea e mai mult decît condamnabilă. Nu te interesează decît planul tău de răzbunare.

– Așa e. Acum te-ai prins.

– Care-i următorul capitol?

– Păi, de vreme ce Maris mi-a aruncat manuscrisul, nu cred că pot conta pe ea ca să i-l dea lui Noah, așa că va trebui să i-l trimit eu, înregistrat și cu recipisă, împreună cu o scrisoare explicativă, în care să arăt că romanul *Invidie* a fost trimis simultan tuturor editurilor din New York. Dacă asta n-o să-i dea fiori pe la boașe, atunci poate că o s-o facă un post-scriptum despre cît de bine face soția lui sex oral.

Mike dădu din cap dezgustat.

– Și pe urmă ce-o să fie, Parker?

– Palpitantul apogeu, desigur.

Mike îl fixă cu o privire lungă, severă, apoi se întoarse și luă două valize pe care le lăsase în bucătărie, neobservate de Parker.

– Te duci undeva?

– Departe de tine. Nu vreau să fiu martor la asta.

Mike îl părăsea? Asta îl șocă mai mult decît lăsă să se vadă.

– Tu m-ai ajutat s-o aduc aici, nu uita. Mi-ai fost complice.

– Lucru de care mi-e foarte rușine. În orice caz, ăsta o să fie semnul că participarea mea a încetat.

– Bine. Du-te. Călătorie plăcută.

– O să te descurci.

– Nu mai e problema ta, nu?

Își răsuci căruciorul și se întoarse cu fața la ecranul computerului. Cîteva clipe mai tîrziu, îl auzi pe Mike ieșind pe ușa din spate. Rămăsese cu adevărat singur.

36

Mai tîrziu, Maris avea să-și amintească greu călătoria de întoarcere la New York. Acționase ca în vis, însă fără asigurarea subconștientului că totul era ireal și că în curînd avea să se trezească. Purtarea inexplicabilă a lui Parker și moartea tatălui ei avuseseră asupra ei efectul unui dublu atac din două părți. Ca să se protejeze, mintea ei lăsase în suspensie gîndirea conștientă și judecata logică, îngăduindu-i să funcționeze doar în virtutea inerției.

În mod discret, Mike Strother îl avertizase pe însoțitorul de bord despre greaua pierdere suferită de ea,

așa că fusese tratată cu deferență, practic lăsată în pace. Ea își petrecuse timpul privind pierdută prin hublou, nepăsătoare la ce se întâmpla în jurul ei.

Noah o aștepta la aeroportul La Guardia. Nu se bucura să-l vadă, dar o scăpase de problemele sosirii într-un aeroport mare. Bagajul ei fu recuperat rapid, o mașină cu șofer îi aștepta.

În vreme ce limuzina își croia cu greu drum prin traficul intens către Manhattan, Noah îi relată cu sobrietate amănuntele pe care nu i le spusese la telefon. Trupul lui Daniel se afla tot în Massachusetts, unde urma să fie efectuată autopsia. Era posibil ca o problemă de sănătate să-l fi făcut să cadă, explică Noah. Embolie pulmonară. Stop cardiac. Un anevrism care nu fusese depistat la ultimele controale.

– Cel mai probabil, îi zise el, Daniel își pierduse pur și simplu echilibrul pe scara întunecată.

Bastonul lui Daniel fusese găsit în dormitorul lui. Se presupunea că urcase pe scară fără ajutorul bastonului, se împiedicase și căzuse.

– În plus, băuse ceva mai mult, adăugă Noah șovăitor. Știi, Maris, amîndoi ne temean să nu se întîmple așa ceva.

O informă că, după autopsie, cadavrul urma să fie transferat la New York. Făcuse pregătirile preliminare pentru funeralii, dar așteptase aprobarea ei pentru a le finaliza. Știind că avea să fie pretențioasă în privința sicriului, el amînase alegerea acestuia pînă la întoarcerea ei.

Ea remarcă rapiditatea cu care rezolvase totul.

– Am vrut să te scutesc de cît mai multe neplăceri cu putință.

Noah era îndatoritor, blînd, servil, dar Maris nu suporta să stea lîngă el. Îi displăcea pînă și faptul că trebuia să respire același aer.

Îi ceru șoferului s-o lase la casa tatălui ei. Acceptînd oferta unei prietene de-a o ajuta, Maris o trimise la apartamentul ei cu o listă de haine și articole de care avea

nevoie. Nu s-ar mai fi întors niciodată la locuința pe care-o împărțise cu Noah.

Se instalează în vechiul ei dormitor din casa lui Daniel. În următoarele trei zile, când ea și Maxine nu primeau oameni veniți să-și prezinte omagiile și să le transmită condoleanțe, se alinau una pe alta. Menajera era neconsolată. Se învinuia pentru că-l lăsase pe Daniel să se ducă la țară fără ea, de parcă prezența ei ar fi putut împiedica accidentul. Maris încerca să-i domolească sentimentul de vinovăție, dar parțial îl împărțasea. Tatăl ei murise în vreme ce ea făcea dragoste cu Parker. De câte ori gândurile ei o luau în acea direcție, ea le oprea brusc. Refuza să poarte mantia vinovăției pentru asta. Daniel o îndemnase să se întoarcă în Georgia. Ea se dusese acolo cu binecuvîntarea lui. Ultimul lucru pe care i-l spusese fusese că ea merita să fie fericită și că o iubea. Moartea lui n-avea nici o legătură cu faptul că împărțise patul cu Parker.

Cu toate astea, legătura dintre cele două episoade fusese făcută, iar ea n-avea să se mai gîndească vreodată la unul din ele fără să și-l amintească pe celălalt.

Maris află acum că un deces în familie este un eveniment care consumă mult timp, mai ales dacă decedatul a fost o personalitate de talia lui Daniel Matherly. El fusese ultimul patriarh al acelei dinastii de editori, una dintre valorile New York-ului. Necrologul său fu publicat pe prima pagină din *New York Times*. Presa locală relată despre funeralii.

Maris suportă ceremonia funebră hotărîită să nu cedeze presiunii psihice. I se făcură fotografii intrînd în catedrală, ieșind din catedrală, stînd în fața mormîntului cu capul plecat în rugăciune, primind condoleanțele primarului.

Manifestările tăcute ale mîhnirii fură cele pe care le aprecie cel mai mult – o scurtă strîngere de mînă, o privire în ochi ce exprima simpatie și înțelegere. Din păcate, majoritatea celor prezenți vorbiră prea mult. Oameni bine intenționați îi spuseră să se mîngîie cu gîndul că Daniel

trăise o viață lungă și rodnică. Că nu suferise înainte de-a muri. Că ar fi bine să aibă toți norocul de-a se stinge atît de repede. Că măcar nu se ofilise și nu murise lent. Că o moarte neașteptată e o binecuvîntare.

Afirmațiile de genul acesta îi puneau greu la încercare calmul.

Dar nimic și nimeni n-o surprinse mai mult decît Nadia Schuller. Noah vorbea cu un grup de colegi de la editură cînd Nadia se apropie pe furiș de Maris, imediat după ceremonia de la mormînt, și-i strînse mîna.

– Îmi pare rău, Maris. Teribil, teribil de rău.

Maris fu surprinsă nu doar de îndrăzneala Nadiei de-a veni la funeralii, ci și de expresia ei de mîhnire. Își retrase mîna, îi mulțumi Nadiei cu răceală, dădu să se întoarcă, dar nu scăpă de Nadia.

– Trebuie să vorbim. Curînd.

– Dacă vrei informații pentru rubrica ta, sună la departamentul nostru de publicitate.

– Te rog, Maris, zise Nadia, apropiindu-se mai mult. E ceva important. Sună-mă.

Îi vîrî o carte de vizită în mînă, apoi se întoarse și se îndepărtă în grabă, avînd decența să nu-l privească în ochi pe Noah înainte de-a pleca.

Pentru Maris, acesta fu cel mai greu moment al testului de răbdare.

Se străduia să nu tresară vizibil de cîte ori Noah se apropia de ea.

La masa de după funeralii, el nu se depărtă de ea, punîndu-și adesea brațul pe umerii ei, strîngîndu-i mîna, afișînd în fața prietenilor și asociaților o afecțiune profundă, în ciuda realității. Scena ar fi fost hilară dacă n-ar fi fost atît de obscenă.

Oaspeții părăsiră casa după asfințit. Maxine refuză să se retragă în camera ei, așa cum îi sugerase Maris, preferînd să supravegheze oamenii furnizorilor, care făceau curățenie. Maris se apropie de Noah.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Sigur, iubito.

Atitudinea lui lingușitoare o făcu să strângă din dinți. Era de-a dreptul respingător. I se părea că cei doi ani în care împărțise o casă și un pat cu el fuseseră trăiți de altă femeie, în alte vremuri.

Singura ei consolare, singura ei scuză rezonabilă era că el se dovedise a fi un excelent actor. Era un mincinos iscusit. Ea și cu Daniel fuseseră duși de nas de rolul pe care el îl jucase perfect.

– Poți renunța la prefăcătorie, Noah. Nu e nimeni pe-aici, cu excepția lui Maxine, iar ea știe că te-am părăsit.

Îl conduse în camera de lucru a tatălui ei. Încăperea păstra mirosul lui și al tutunului de la pipă. Locul evoca atâtea amintiri, încât era în egală măsură claustrofobic și liniștitor.

Ea se așeză în largul fotoliu de piele împodobit cu ciucuri din spatele biroului lui Daniel. Se simțea îmbrățișată de el. Petrecuse ultimele patru nopți ghemuită în fotoliul ăsta, plângându-și tatăl între scurte și agitate picoteli, în care-l visa pe Parker îndepărtându-se tot mai mult de ea în vreme ce ea îi striga numele. Încerca disperată să-l atingă, dar nu ajungea niciodată pînă la el. Se trezea suspinînd după dubla pierdere.

Noah prinse cu degetele dungile pantalonilor de la costumul negru și se lăsă într-un fotoliu.

– Speram ca a doua ta vizită în sud să te îmblînzească, Maris. Ești la fel de zbîrlită ca și înainte de-a pleca.

– Moartea tatei n-a schimbat nimic între noi. Nici măcar caracterul tău. Ești un mincinos și un soț adulter. Se opri o clipă, apoi adăugă: Și e posibil ca astea să fie cele mai mărunte păcate ale tale.

Ochii lui se îngustară.

– Ce-nseamnă asta?

Ea deschise sertarul din mijloc al biroului lui Daniel și scoase o carte de vizită.

– Am dat peste asta în agenda tatei în vreme ce căutam niște adrese ca să răspund la condoleanțe. E o carte de

vizită oarecare, cu puține informații pe ea. Doar un nume și un număr de telefon. Curioasă, am sunat. Imaginează-ți surprinderea mea.

El o privi, fără să spună nimic și ridică nepăsător din umeri.

– Am vorbit personal cu bărbatul pe care l-a angajat tata ca să facă investigații în ce te privește, îi spuse ea. Domnul Sutherland și-a exprimat compasiunea pentru dispariția tatei. Apoi l-am întrebat cum de-a ajuns cartea lui de vizită în agenda tatei. A fost foarte discret, extrem de profesional și pînă la urmă s-a justificat.

Din punct de vedere etic, nu putea discuta cu altcineva afacerile unui client, nici măcar pe cele ale unuia decedat. Totuși, mi-a spus că, dacă am acces la dosarele tatei, voi găsi acolo raportul lui. Dacă voiam să continui investigația care nu se încheiase încă, el m-ar lua cu plăcere drept client, oferindu-se să treacă avansul pe care i l-a plătit tata în contul meu.

Maris își întinse brațele pe tăblia biroului.

– Am căutat raportul, Noah. Nu e aici. Nu e în dosarele tatei de-aici sau de la birou, nici în seiful personal din dormitorul lui, nici în cutia cu valori de la bancă.

Din întâmplare, tu ai stat ceva timp aici, în dimineața cînd ați plecat la țară. În vreme ce tata își împacheta niște lucruri, tu i-ai spus lui Maxine că aveai de dat cîteva telefoane și-ai intrat aici, chipurile ca să folosești telefonul. Ai închis ușa în urma ta. Menajerei i s-a părut ciudat, deoarece folosești de obicei telefonul tău celular, dar n-a zis nimic. Asta pînă cînd am întrebat-o dacă ți-ai vîrît nasul prin lucrurile tatei în ziua aceea.

El dădu din cap și rîse încet.

– Maris, habar n-am despre ce vorbești. S-ar putea să fi venit aici în dimineața aia. Sincer, nu-mi amintesc dacă am venit sau nu. Nu știam că mi-e interzis accesul aici. De cînd am început să ne întîlnim, am intrat în camera asta de sute de ori. Cînd dau telefoane, închid de obicei ușa. Oricine face așa. Dacă-i vorba despre Nadia...

– Nu e, zise ea răspicat. Nu dau doi bani pe Nadia sau pe oricare altă femei cu care te culci.

El îi adresă o privire care spunea că se îndoia serios de afirmația asta. Lui Maris îi veni să-l pocnească, să-i strivească trufia de pe chip.

– Am vorbit cu autoritățile din Massachusetts.

– Mamă, mamă, ai fost o fată ocupată.

– I-am întrebat pe șefii de-acolo dacă moartea tatei a fost accidentală.

Nu-l pocnise fizic, așa cum i-ar fi plăcut, însă afirmația ei îi diminua oarecum aroganța. Zîmbetul lui deveni ușor încordat, de parcă i-ar fi înghețat pe buze. Își îndreptă spinarea.

– Răspunzînd cererii mele, au fost de acord să reia investigația. De astă dată vor căuta dovezi.

Asta îl făcu să se ridice în picioare.

– Dovezi pentru ce?

– Avem mîine o întîlnire cu Randall, șeful poliției, ca să discutăm concluziile lor, îl informă ea cu răceală. Îți sugerez să nu lipsești.

Departamentul de poliție al localității avea un personal format din șase oameni – un șef, patru polițiști și un funcționar care era și dispecer și sursa oficială de zvonuri a orașului. Departamentul avea de-a face cu probleme minore, cum ar fi pluguri de zăpadă avariate și animale de casă pierdute, tichete de parcare cînd turiștii aflați în trecere zăboveau prea mult în vreun magazin de antichități și cîte o contravenție ocazională.

Comparativ cu marile orașe, bîrfele nu erau deloc scandaloase. Se discuta despre cine se dusesse recent la New York să-și facă operație estetică, cine își vînduse casa de la țară unui star de cinema care încercase zadarnic să rămînă anonim și cine își internase fata într-o clinică de dezintoxicare. Localnicii puteau să-și lase liniștiți casele și mașinile descuiate, pentru că hoții erau rari prin zonă.

Ultima crimă avusese loc în district pe vremea

administrației lui Lyndon Johnson. Ancheta se încheiase repede. Făptașul mărturisise crima, când poliția sosise la locul faptei.

Lipsa de experiență a departamentului în rezolvarea crimelor era în defavoarea lui Maris, dar avantajul consta în aceea că investigarea unei crime provoca mai mult entuziasm decît adunarea de informații despre o pisică dispărută de-acasă ori instalarea tribunelor pentru concertul și focurile de artificii de la 4 Iulie.

Polițiștii abordaseră investigarea morții lui Daniel plini de rîvnă, dorind să-l descopere pe nemilosul asasin al unui cetățean respectabil, chiar dacă acesta venea acolo doar în week-end.

Maris și Noah sosiseră în mașini separate. Clădirea acoperită de iederă părea mai degrabă un magazin de țesături decît o secție de poliție. Maris sosi cu cîteva minute înaintea lui Noah. Amîndoi refuzară cafeaua și biscuiții de la brutăria locală.

Șeful, Randall, un bărbat rumen în obraji, cu o formidabilă coamă de păr blond, simțind dorința ei de-a trece la fapte, reduse amabilitățile la minimum și se așează în spatele biroului. Părea mai degrabă dezamăgit decît ușurat să raporteze rezultatul investigației.

– Mă tem că nu am date noi față de cele din raportul inițial, doamnă Matherly-Reed. Oamenii mei au cercetat casa centimetru cu centimetru. N-am găsit nimic care să sugereze o crimă.

Cu colțul ochiului, ea îl văzu pe Noah împreunîndu-și satisfăcut mîinile în poală.

– Ofițerii cred, și eu le dau dreptate, că tatăl dumneavoastră a căzut pur și simplu pe scări. Erau niște pete de sînge pe podea, dar ele se explică prin rana de la cap. Pielea s-a despicat atunci cînd capul s-a izbit de podea.

Ea își înghiți nodul din gît, apoi întrebă:

– Dar raportul autopsiei?

Omul deschise dosarul cazului și își puse niște ochelari prea înguști pentru fața lui lată.

– Conținutul stomacului confirmă faptul că a mâncat cu câteva minute înainte de-a muri, după cum a presupus și domnul Reed.

Se uită la Noah pe deasupra ochelarilor. Noah incuviință dînd, grav, din cap.

– Cînd am intrat în bucătărie ca să sun la 911, în chiuvetă erau farfurii murdare. Eu spălasem vasele după cină, deci am bănuir că Daniel coborîse să ia ceva de mîncare. Pe drumul de întoarcere, a căzut.

– E posibil ca scena să fi fost regizată, domnule Randall?

– Regizată?

– Poate că farfuriile au fost puse în chiuvetă pentru ca toată lumea să creadă că le-a folosit tata.

– A, le-a folosit, o asigură Randall. Erau amprenteale lui pe ele. Doar ale lui.

– Farfuriile puteau fi folosite la etaj. El mîncă deseori în pat. De unde știm că a mîncat în bucătărie?

– După firimituri.

– Poftim?

– Erau firimituri de pîine pe halatul lui, pe papuci și pe podeaua de lîngă chiuvetă. Bănuiesc că a mîncat sandvișul stînd în picioare, în timp ce se uita pe fereastra bucătăriei.

Ducîndu-și mîna la păr, parcă pentru a se convinge că era tot acolo, șeful departamentului reveni la dosar.

– Alcoolemia era peste limita legală pentru conducerea mașinii, dar nu cu mult.

– Urme de substanțe chimice?

– Doar de la medicamentele pe care le lua. Am verificat rețetele la doctorul său din New York. De cînd au fost prescrise ultima oară, dozajul a rămas același. Nu s-au găsit semne ale vreunei lupte în casă.

– I-ați găsit bastonul în dormitor?

– Sprijinit de noptieră și, da, am verificat amprenteale, zise el înainte ca ea să întrebe. Erau doar ale lui. Nici o urmă de pătrundere forțată a vreunui intrus. Nici pe trupul tatălui dumneavoastră, cu excepția tăieturii de la cap,

despre care medicul legist a spus că a fost provocată de cădere, n-au fost găsite urme de agresiune. Tot el a stabilit ora decesului: cîteva minute înainte ca domnul Reed să sune la 911. Totul e documentat.

Își scoase ochelarii și își lăsă mîinile împreunate peste mapa ce conținea raportul. Apoi își dresе glasul și o privi compătimator.

— Cînd survine un astfel de tragic accident, cei apropiați caută motive. Un țap ispășitor. Ceva sau cineva pe care să dea vina. Știu că vă vine greu să acceptați, dar se pare că tatăl dumneavoastră a avut o problemă în timp ce urca scara. Și-a pierdut echilibrul și căderea i-a fost fatală. Îmi pare rău, doamnă Matherly-Reed.

Maris nu se simțea nici încurajată, nici dezamăgită. Concluziile erau exact cele la care se așteptase. Își luă geanta și se ridică. Apropiindu-se de birou, dădu mîna cu șeful secției.

— Vă mulțumesc pentru timpul și eforturile dumneavoastră.

— De-aceea mă aflu aici. Am inclus casa dumneavoastră în traseul nostru regulat. O s-o ținem sub supraveghere.

— Sînteți foarte amabil. Vă mulțumesc.

Maris ieși și se îndreptă direct spre mașină. Noah o ajunse din urmă înainte ca ea să urce la volan.

O prinse de braț, o întoarse și își apropie fața de-a ei.

— Mulțumită?

Privindu-l cu calm, ea zise:

— N-am nici cea mai mică îndoială că tu ai fost „problema” pe care-a avut-o tata cînd a urcat scara.

Buzele lui subțiri se întinseră într-un rînjel care-i făcu părul măciucă.

— Nu există absolut nimic care să confirme bănuielile tale meschine.

— Ia mîna de pe brațul meu, Noah, altfel o să-ncep să țin că vrei să mă omori. Șeful ăla amabil ar fi tare dornic să sară în apărarea mea.

Dîndu-și seama că era mai înțelept să procedeze așa, Noah îi dădu drumul.

– Randall ar fi interesat să știe că tatăl meu l-a angajat pe domnul William Sutherland ca să facă o investigație asupra ta.

– Ceea ce nu e esențial. Unde-o să te ducă asta?

– Nicăieri. Te-ai asigurat că nu există nici o dovadă a crimei, dar ai subestimat capacitatea mea de a sesiza o intrigă reușită.

– Țsta nu-i un roman.

– Din nefericire. Dacă ar fi, aș bănuî că tu ești răufăcătorul. Ține de meseria mea să identific motivația unui personaj, nu? Scopul lui trebuie să fie clar, altfel povestea nu stă în picioare. Ei, bine, Noah, scopul tău e cum nu se poate mai clar. De ce l-ai fi dus pe tata la țară exact cînd eu eram plecată din oraș, mai ales că ne despărțisem? De ce ai insistat, deși ție îți place să fii servit, ca Maxine să rămîna în oraș? Ai mințit în legătură cu Nadia. Ai mințit că te-ai apucat iar de scris. Despre ce-ai mai mințit? Despre WorldView? Cu siguranță. Pot paria pe ce-am mai scump. După ce Morris Blume mi-a pomenit din neatenție despre întîlnirea aia secretă, ai născocit o explicație. Îți acoperiseși spatele informîndu-l pe tata despre asta, în eventualitatea puțin probabilă că va afla vreunul dintre noi. Atunci nu eram convinsă de inocența ta, dar acum sînt foarte sigură de vinovăția ta.

Cred că tata era pe urmele tale. Altfel de ce l-ar fi angajat pe domnul Sutherland? Cred că știa că tu nu joci cîstit. Poate că avea și dovezi. Cînd te-a confruntat cu ele, l-ai ucis. Vreau să cred că n-ai comis crima pentru a încheia afacerea cu WorldView, fiindcă dacă așa e, o să fii teribil de dezamăgit. Înțelege lucrul ăsta, Noah: Matherly Press va rămîne independentă, așa cum a fost întotdeauna.

– Fii foarte atentă, Maris. O spuse cu un glas coborît, însă amenințător. Întinse mîna și-i luă o șuviță de păr, înfășurînd-o strîns în jurul arătătorului. Oricui ar fi trecut

pe-acolo și s-ar fi uitat la ei, i s-ar fi părut un gest tandru, însă el o trăgea de păr destul de tare ca s-o doară. *Tu trebuie să înțelegi ceva*, spuse el. Nimeni n-o să mă împiedice să am tot ce vreau.

Maris fusese îndreptățită să se teamă de el în seara dinaintea plecării în Georgia. Violența latentă pe care-o simțise atunci nu fusese o închipuire. Intuise o componentă malefică a personalității lui Noah, care nu se mai mulțumea să zacă amorțită. Și, totuși, nu-i mai era frică de el. Nu o mai speria.

Maris rîse încetișor.

– Ce-ai de gînd să faci, Noah? Să mă împingi și pe mine pe-o scară?

– Numai Daniel e vinovat de moartea lui. Și-a pierdut cumpătul, a acționat nechibzuit, a făcut abstracție de limitele lui fizice și-a suportat consecințele. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe el. Dar, continuă el, insinuant, trebuie să recunosc că moartea lui este foarte convenabilă.

Ea se trase înapoi și, fiindcă el o ținea încă de păr, mișcarea bruscă îi provocă o durere ascuțită. Maris n-o luă în seamă, pentru că șocul din memoria ei fu mai intens.

De fapt, moartea ei a fost foarte convenabilă.

Citise de zeci de ori fraza asta. Era un element esențial al dialogului, așa că stăruise asupra lui. Cochetase cu ideea de-a îmbunătăți sau dezvoltă afirmația asta, însă, după ce încercase mai multe variante, ajunsese la concluzia că nu trebuia îmbunătățită sau dezvoltată. Era perfectă așa. Candoarea ei glacială era intenționată. Făcea afirmația cu atît mai șocantă. Parker folosisese acea frază simplă pentru a permite cititorului să arunce o privire în sufletul întunecat al personajului. Revelația o cutremură.

– Tu ești Todd.

Noah tresări.

– Ce? Cine?

Gîndurile vuiau în mintea ei ca o pînză de barcă în furtună, însă unul se desprinsese din tumult și deveni șocant de limpede: Nu putea fi o coincidență.

Cu o înverșunare mai mare decît se credea în stare, ea zise:

– Îți spun pentru ultima oară, Noah: dă-mi drumul.

– Sigur, iubito. Desprinse șuvița de păr din jurul degetului. Poți să pleci acum, cînd ne înțelegem unul pe altul, zise el.

Ea se strecură la volan și porni motorul. Înainte de-a închide portiera, spuse:

– Habar n-ai cît de bine te înțeleg.

37

„Invidie“ – Capitolul 22
Key West, Florida, 1988

Era una din acele zile în care pur și simplu nu-și găsea cuvintele.

Roark își prinse țeasta între mîini, strîngînd-o ca pe un pepene, încercînd să forțeze cuvintele să iasă prin pori. Zadarnic. Nu ieșea nimic. Pînă în momentul acela, adăugase exact două fraze și jumătate la manuscrisul lui. În total, nouăsprezece cuvinte. În ultimele trei ore, cursorul de pe ecranul computerului rămăsese lipit în același loc, clipind spre el.

– Zeflemistule mic, șopti el. Scrise dinadins: *Iarba e verde. Cerul e albastru.* Vezi, ticălosule? Pot să scriu o frază dacă vreau.

Puțin conta că ziua de ieri, ziua lui liberă de la club, fusese una productivă. Scrisese timp de șaisprezece ore, fără mîncare sau băutură, ducîndu-se la toaletă doar cînd

era absolut necesar. Mai mult de douăzeci de pagini fuseseră rodul caznelor lui, însă euforia durase doar pînă cînd se trezise de dimineață și descoperise că spirite malefice se strecuraseră în casă în timp ce dormea, și-i furaseră talentul pe care-l avusese cu o zi în urmă. Ce altă explicație putea exista pentru dispariția lui peste noapte?

Era atît de dezamăgit, încît se gîndea să lase baltă lucrul în acea zi și să se ducă la un film, sau pe plajă, sau la pescuit. Dar genul ăsta de renunțare se putea ușor transforma într-o obișnuință. Era prea simplu să capituleze în fața unui blocaj de moment. Ar fi putut deveni un blocaj permanent, iar această perspectivă îngrozitoare îl ținea lipit de scaun, privind țință ecranul alb, în vreme ce afurisitul de cursor clipea necăjindu-l, fără să se miște din loc.

– Roark!

O ușă se trînti la trei etaje sub el și pașii grăbiți ai lui Todd răsunară în casa scării. De curînd, începuse să lucreze la restaurant și în orele prînzului, ca să mai cîştige niște bani. Roark se bucura de momentele cînd Todd era plecat și putea să scrie, fără ca atenția să-i fie atrasă de altă prezență fizică.

Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Todd intrînd pe ușa apartamentului.

– Ce s-a întîmplat? A luat foc blocul? Așa sper.

– Am vîndut-o.

– Mașina ta?

Fu primul lucru care-i trecu prin minte lui Roark. Todd se plîngea mereu de mașina lui.

– Cartea mea! Mi-am vîndut cartea!

Avea obrajii îmbujorați, ochii îi străluceau febril, iar zîmbetul era bun de o reclamă la pasta de dinți.

Roark îl privea consternat.

– Ai auzit ce-am zis? Vocea lui Todd urcă, devenind stridentă: Am vîndut manuscrisul.

Roark se ridică șovăitor în picioare.

– E... e g-grozav. Nici măcar nu știam... Cînd l-ai trimis?

Todd reuși să pară stingherit, păstrându-și pe chip zîmbetul larg.

– Nu ți-am spus. L-am trimis într-o doară, acum vreo două luni. N-am vrut să fac tapaj, fiindcă mă temeam – Doamne, eram *sigur* – că o să primesc altă scrisoare de refuz. Pe urmă, astăzi, chiar adineauri, acum mai puțin de-o oră, am primit telefonul ăla la serviciu.

– Editorul avea numărul tău de la lucru?

– Păi, da. În scrisoarea de prezentare am enumerat toate căile prin care mă puteau contacta. Pentru orice eventualitate, pricepi? În fine, directorul clubului, poponarul ăla pe care-l detestăm amîndoi, a venit ținînd să-mi spună că mă caută cineva la telefoul din biroul lui. Mi-a zis că telefoanele în interes personal nu sînt permise și că mă roagă să limitez conversația la trei minute. Nu parcasem o mașină de jumătate de oră. Mi-am închipuit că mă căutai tu sau vreuna dintre fete (pentru Todd, vecinele lor aveau numele colectiv – „fete”). Că se spărsese vreo țevă la baie sau așa ceva, înțelegi? Însă, *însă* tipul ăla se recomandă drept editor, spune că mi-a citit manuscrisul și că l-a impresionat. Chiar așa. „M-a impresionat.” Zice că vrea să-l publice. Aproape că am făcut pe mine, bătrîne.

Pe urmă, preț de cîteva clipe, m-am gîndit că vreunul, tu sau poate poponarul pe care-l detestăm, face mișto de mine, pricepi, îmi joacă o farsă. Dar nu, editorul ăla continuă să vorbească despre roman, numește personajele. Spune că e dispus să-mi ofere o sumă formată din vreo cinci cifre mari, dar cred că ăsta-i doar începutul. După cît a lăudat cartea, trebuie să fie loc pentru majorarea sumei. Ascultă-mă, Dumnezeuule. Stau aici și vorbesc despre negocierea unui avans și nici măcar n-am fost îmbrățișat. Am vîndut o carte!

Roark, străduindu-se să se miște și compunîndu-și o expresie de exaltare pe chip, traversă încăperea și-l strînse cu putere în brațe pe Todd, îl bătă pe spate, îl ridică de la podea și-l felicită ca un bun tovarăș de frăție și coleg.

– Felicitări, bătrîne. Ai muncit din greu. Meriți răsplata asta.

– Mulțumesc, Roark.

Todd îl împinse, îl privi drept în ochi și-i întinse mîna. Și le strînseră, dar momentul solemn dură puțin. După cîteva secunde, Todd țipa ca o sirenă pentru alarme aeriene și sărea prin apartament ca o maimuță.

– Nu știu ce să fac mai întîi, zise el rîzînd.

– Sună-l pe Hadley, îi sugeră Roark.

– Hadley poate să se ducă dracului. N-a manifestat nici un dram de încredere în mine. De ce să-i împărtășesc vestea cea mare? Știu, spuse el, frecîndu-și zdravăn mîinile. O să sărbătorim. Un adevărat chiolhan. Tu și cu mine. Pe cheltuiala mea.

Roark, simțindu-se mai puțin ca oricînd dispus se petreacă, dădu din cap.

– Nu trebuie să...

– Știu că nu trebuie să. Vreau să. În seara asta. Mă ocup eu de tot.

– Eu trebuie să mă duc la lucru.

– Dă-l dracului de lucru.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Ai vîndut o carte. Pentru o sumă formată din cinci cifre mari, cu marjă de negociere.

Todd se opri din țopăit și se întoarse către Roark. Îl privi cu atenție preț de cîteva clipe.

– Aha. Acum m-am prins. Ești supărat pentru că am vîndut cartea înaintea ta.

– Nu, nici vorbă.

– Atunci e bine, spuse Todd sarcastic. Altfel te-ai purta ca un dobitoc și nu precum cel mai bun prieten al meu în cea mai fericită zi a vieții mele.

Era adevărat. Se purta ca un dobitoc. Invidia îl transformase într-o jigodie și se străduia din răspuțeri să ruineze cea mai fericită zi din viața celui mai bun prieten al lui. Todd s-ar fi purtat la fel de jalnic, poate chiar mai rău. Ar fi fost îmbufnat, ar fi bodogănit despre nedreptățile vieții. Ar fi fost plin de ranchiună și caustic, apoi ar fi devenit de-a dreptul nemilos. Dar de cînd era Todd Grayson

modelul lui de comportament? Îi plăcea să creadă că era o persoană mai rafinată și un prieten mai bun decît Todd, că avea o personalitate mai puternică și că era mai onest.

Afișă un zîmbet prefăcut.

– Ce dracu', o să le spun că sînt bolnav. Să mă dea afară poponarul ăla pe care-l detestăm. La ce oră începe petrecerea?

Todd îi ceru să-i lase timp să facă niște pregătiri, iar Roark se declară de acord fiindcă oricum trebuia să-și termine treaba începută. De îndată ce Todd o tuli în fugă după cumpărături, Roark se lăsă pradă deprimării.

Se uita la ecranul computerului, întrebîndu-se de ce fusese blestemat să-și dorească să realizeze ceva creator, fără să i se dea îndemînarea și ocazia s-o facă. De ce-i juca Dumnezeu o festă atît de sinistră? Să-l ispitească cu un vis, să-i acorde suficient talent încît să i se pară ușor de înfăptuit, apoi să lase visul baltă chiar în pragul realizării lui?

Își tot repeta cît de fericit era pentru succesul lui Todd. Și era. *Era*. Dar îl și detesta. Detesta felul ascuns în care Todd trimisese manuscisul. Nu făcuseră un pact să se informeze de cîte ori unul din ei trimitea vreo lucrare, dar i se părea normal s-o facă. De fapt, Todd nu încălcase vreo sfîntă înțelegere, însă așa lăsa impresia.

Fără milă, Roark dorea să atribuie succesul lui Todd norocului, întîmplării, unei piețe a cărții aflate în declin, chiar unui editor cu gusturi îndoielnice, deși știa că astfel de gînduri erau nedrepte. Todd lucrase din greu. Era un scriitor talentat. Era devotat meseriei lui. Merita să fie publicat. Însă Roark era ferm convins că merita mai mult decît el.

Todd se întoarse în mai puțin de o oră, cu cîte o sticlă de șampanie pentru fiecare și insistă să bea înainte de-a trece la etapa a doua a aniversării.

Etapa a doua o includea pe Mary Catherine. Într-o duminică după-amiază, la scurt timp după ce avortase, Roark o scosese în oraș la o înghețată. La vederea tinerelor cupluri ce se plimbau cu copiii lor începu să plîngă și mărturisi că Todd era tatăl fătului pe care-l pierduse.

– Ticălosul trebuie să fi avut un al șaselea simț în privința asta. De-atunci a început să mă evite.

Trecură mai multe luni. Cei doi se purtau civilizat unul cu altul, însă erau rezervați. Pînă la urmă, redeveniră prieteni, doar atît. Din cîte știa Roark, nu se mai culcaseră împreună. El bănuia că făcuseră o înțelegere tacită.

Astăzi, nebunia aia și tot ce-o provocase erau amintiri vechi. Îmbrăcată cu trei petice de țesătură albastru-electric de mărimea unor timbre, ce treceau drept bikini, Mary Catherine veni pregătită să chefuiască. Sosi la timp ca să-i ajute să termine șampania.

– Nu-i corect! strigă ea nemulțumită. Eu am luat doar două înghițituri.

– Mai există acolo de unde le-am luat pe astea, dulceață.

Todd o frecă pe fese și plescăi din buze, mai înfîi admirativ, apoi cu regret. O întoarse și-o împinse ușor spre Parker.

– E a ta în seara asta, amice. Să nu zici că nu ți-am dat vreodată ceva.

– Un premiu de consolare?

Întrebarea prietenoasă avea o urmă de iritare.

– Îți amintești unul mai valoros?

Mary Catherine îi încolăci lui Roark gîtul cu brațele, își strivi sînii de pieptul lui și-l masă între picioare cu trupul ei.

– Pe mine mă aranjează. De mult ți-am pus gînd rău.

Își vîrî limba în gura lui.

Grație șampaniei băute, pe Roark îl trecură fiori de plăcere. Fata avea un gust bun. Îl pipăia cu multă pricepere. Îi plăcea. Eul lui primise o lovitură, iar Todd încerca să-l împace. Ar fi fost un tîmpit dacă ar fi refuzat gestul de simpatie al prietenului său. Începu s-o sărute pe față.

– Hei, spuse Todd după cîteva clipe. E nevoie să pun furtunul pe voi?

Rîzînd, coborîră scările în goană și se înghesuiră în mașina rablagită a lui Todd. El îi duse în port unde închiriasă o ambarcațiune de la un bătrîn marinăr, pe nume Hatch Walker. Mai închiriaseră bărci de la el. Tarifele lui

erau cele mai mici din Key West și nu se supăra prea tare dacă depășeai timpul prevăzut în contract și ajungeai mai târziu.

Walker nu era niciodată prea amabil, însă în ziua aceea era deosebit de arțăgos. Ezită să încredințeze una dintre bărcile lui celor trei tineri care miroseau a băutură. Pe Roark îl îmbătase șampania și era teribil de excitat, pentru că, pe drumul spre port, Mary Catherine îi dansase din buric pe scaunul de lângă șofer. În consecință, nu-i păsa de părerea bătrînului și nici de băutura pe care-o luaseră cu ei.

Imediat după semnarea contractului de închiriere, Todd sări la bord și urcă treptele spre scaunul pilotului. Roark îl urmă clătînîndu-se, apoi se întoarse și-i întinse mîna lui Mary Catherine, care reuși să se împiedice de el cînd se sui pe punte.

– Hop-așa, chicoti ea, agitîndu-se pe lângă Roark.

Îi făcu semn cu mîna bătrînului Hatch, în vreme ce Roark dezlega frînghiile de pe tacheți și le arunca pe punte.

– Puștani nebuni, mormăi bătrînul.

– Nu cred că ne place, scînci Mary Catherine.

– Eu cred că ai prea multe haine pe tine.

Roark întinse mîna să-i dezlege sutienul. Ea țipă și-l lovi peste mîini, însă protestele ei erau formale. Roark reuși să-i scoată sutienul și-l flutură ca pe un steag deasupra capului, în timp ce Todd ieșea cu șalupa din port. De îndată ce ambarcațiunea depăși geamandurile, el accelera la maximum și se avîntară pe Atlantic.

Todd declarase că va fi un chef pe care nici unul din ei n-o să-l uite și era limpede că vorbise serios. Roark era surprins de extravaganța prietenului său. Cutiile frigorifice pe care le-adusese la bord erau pline cu băuturi scumpe. Alimentele fuseseră luate de la un magazin de delicatese.

– Asta-i o salată de creveți jalnică.

Roark linse maioneza condimentată de pe buze.

– Lasă-mă pe mine.

Mary Catherine se sui în poala lui și îndepărtă maioneza cu limba. Își asumase cu dragă inimă rolul

premiului de consolare, dedicându-se cu totul îndeplinirii oricărei dorințe pe care și-o exprima Roark.

Secretul împărtășit al avortului crease o legătură specială între ei. Când erau doar ei doi, el îi spunea Sheila. Renunțase la ideea cu sirena, considerînd-o inaplicabilă deoarece „coada i-ar fi produs probabil mîncărimi“, dar se gîndea la un rol de cameristă și-i ceruse lui Roark să-i găsească un nume potrivit.

Deși cochetau unul cu altul, chiar în mod scandalos, prietenia lor rămăsese platonică. Ea îi făcuse avansuri discrete, însă Roark se prefăcuse că nu le observă, pentru că nu voia să strice o bună prietenie.

În vreme ce ea îi lîngea buzele, el se întrebă ce-ar fi fost dacă ar fi inclus și sexul în prietenia lor. Să fie prieten cu Sheila, dar să nu facă sex cu Mary Catherine. Cine inventase regula că nu putea fi și prieten și amant? De ce să nu profite de erecția tare ca fierul pe care-o etala, grație incredibilelor ei forme, limbii și mîinilor ei agile, vîrîte în slipul lui? Poate că Todd o plătise pentru serviciile ei. Și ce dacă? Ea era o fată bună, care încerca să trăiască decent folosindu-și darurile cu care fusese înzestrată. Poate că ea se dădea la el doar ca să-l facă gelos pe Todd. Nici asta nu-l va deranja. De fapt, n-avea de gînd să se lase deranjat de ceva în seara aceea.

Dă-l dracului de scris. Dă-l dracului de publicat. Dă-le dracului de cuvinte care nu voiau să-i vină. S-o reguleze pe Mary Catherine. Asta era în fruntea listei. Era sătul pînă-n gît să se poarte ca un afurisit de cercetaș. Să muncească pe rupte tot timpul. Pentru ce? Pentru *nimic*.

Intenționa să mănînce din alimentele alea scumpe pînă cînd avea să le vomite. Intenționa să se îmbete criță. Intenționa s-o lase pe Mary Catherine să-i interpreteze toate numerele parșive din extinsul ei repertoriu. Avea de gînd să se distreze, chiar dacă asta l-ar fi ucis.

Roark se trezi cu Mary Catherine întinsă deasupra lui. După o partidă zgomotoasă de sex în cușeta mică, adormiseră

amîndoi. Însetat și cu o teribilă nevoie de-a urina, el se strecură de sub ea. Fata gemu, rosti nedeslușit o obiecție și întinse mîna să-l tragă înapoi, dar fără tragere de inimă.

El reuși să coboare din pat și să-și găsească slipul pe podea. Fu nevoie de o anume concentrare și de cîteva tentative stîngace, înainte de a reuși să-și vîre picioarele în chiloți.

Încă și-i trăgea pe el cînd începu să urce împleticit scara spre punte. Todd ținea în brațe o sticlă de rom Bacardi și se uita la stele. Auzindu-l pe Roark, se întoarse și zîmbi.

– Ai supraviețuit?

Roark trase de elasticul slipului și se uită sub el.

– Toate părțile sînt prezente și motivate, domnule.

Todd chicoti.

– Judecînd după tărăboiul ăla, au fost momente cînd am crezut că ar trebui să cobor acolo și să te salvez.

– Au fost momente cînd și eu mă gîndeam că ar trebui s-o faci.

Se ușură peste parapetul bărcii. Todd întrebă:

– Ți-a făcut chestia aia cu degetul mare?

Roark își trase din nou slipul pe el, se întoarse, zîmbi, dar nu spuse nimic.

– A, am uitat. Domnul Roark nu împărtășește niciodată detaliile picante. Un adevărat bărbat galant.

Roark fu pe cale să facă o plecăciune adîncă, dar se gîndi că, în starea în care era ar fi fost o mișcare complicată, așa că se mulțumi cu un salut stîngaci.

Todd făcu semn spre una dintre cutiile frigorifice.

– Ia-ți o sticlă neîncepută.

– Mulțumesc, dar sînt prea beat ca să fac față.

– Și invidios.

Roark ridică un braț ca să se sprijine de peretele exterior al cabinei.

– Cum?

– Ești invidios.

Roark dădu din umeri.

– Poate. Mă rog, puțin.

– Mai mult decît puțin, Roark. Mai mult decît puțin.

Todd duse sticla de rom la ochi, ca pe o lunetă, și se uită prin ea la Roark.

– Recunoaște, credeai că tu o să fii primul care o să-și vîndă manuscrisul.

Stomacul lui Roark era îngrețosat. Orizontul se clătina. Nu-i plăcea nici direcția în care-o luase conversația.

– Todd, n-aș putea fi mai fericit.

– O, ba da, ai putea. Dacă ți-ai vinde cartea astăzi, ai fi cu mult mai fericit. Ca și Hadley. Cred că se masturbează cînd îți citește manuscrisele. Textele tale îl îmbată de fericire, nu? Cum zicea? Că era o onoare și-un privilegiu să-ți analizeze lucrările?

Luă o gură de rom.

– Ai citit scrisoarea pe care mi-a trimis-o?

– Ai fost isteț cînd ți-ai luat căsuța aia poștală, dar neglijent pentru că ai lăsat scrisoarea în buzunarul de la *jeans*. Nu mai aveam bani să plătesc pizza livrată acasă și ți-am văzut pantalonii zăcînd pe podea. Am scotocit prin buzunare după bani și... am dat peste-o surpriză.

– Nu trebuia să-mi citești scrisorile.

– Nu trebuia să mă minți despre entuziasmul lui Hadley față de lucrările tale și lipsa lui de entuziasm față de-ale mele.

– Ce-ți pasă de ce crede Hadley despre lucrările tale?

– Nu-mi pasă. Eu am rîs la urmă de el și de tine. Eu am vîndut. Tu, nu.

– Atunci e-n regulă. Hai s-o lăsăm baltă.

– Nu. Eu nu cred c-o s-o las.

Todd se ridică încet. Părea sigur pe picioare, ceea ce îl făcu pe Roark să se întrebe dacă era atît de beat pe cît pretindea. Porni de-a lungul punții cu un mers sinistru, de animal de pradă.

– Ce te roade, Todd? Ai cîștigat. Hadley s-a înșelat.

– Poate în privința scrisului meu. Nu și în cealaltă privință.

– Cealaltă?

– Caracterul meu. Îți amintești ce imperfect sînt? Mînat de lăcomie, gelozie și invidie. Acele nedorite trăsături de caracter care-l făceau pe Hadley să devină poet.

Stomacul lui Roark se răzvrăti. Înghiți fierea amară ce-i venea pe gît.

– Astea-s tîmpenii. Nu le-am dat nici o atenție.

– Ei bine, eu le-am dat.

Roark nu observă ce urmă. Mișcîndu-se șerpuit doar cu o secundă înainte, Todd se năpusti spre el și învîrți cu răutate sticla spre capul lui. Roark primi lovitura în tîmplă. Parcă l-ar fi lovit un baros. Răcni de durere și revoltă. Instinctele îl ajutară să vadă sticla descriind iarăși o boltă deasupra capului lui. Se feri la timp ca să scape de alt șoc. Sticla se sparse de peretele cabinei, împrôșcîndu-i cu rom și cioburi.

Pe urmă, Todd îl atacă înfuriat, cărîndu-i pumni în față și în cap. Cele mai multe lovituri își atinseră ținta, zdrobind cartilaje și sfîșiind pielea. Năucit, dar îmboldit de mînie, Roark ripostă. Trimise un pumn spre gura lui Todd și simți scrîșnetul dinților sub încheieturile degetelor. Îl duru, dar pe Todd îl duru și mai tare. Din gură îi țîșni sîngele.

Vederea sîngelui îl umplu de o primitivă și intensă bucurie. În alte condiții, Roark ar fi fost uluit de satisfacția pe care i-o dădea faptul că-l făcuse pe Todd să sîngereze. Îmboldit de gelozie, voia să vadă mai mult sînge de-al lui Todd pe mîinile lui. Voia să-l pedepsească fiindcă reușise să-și vîndă primul cartea, făcîndu-l să se simtă un ratat. Însă turbarea lui era nimica toată pe lîngă cea a lui Todd. Setea de sînge a lui Todd devenise bestială. Cu răcnete sălbatice, se apropie de Roark, zgîrîind și lovind cu pumnii.

Furia lui Roark se dolomi curînd. Era gata să se retragă, să se calmeze și să ceară încetarea ostilităților. Nu și Todd. El nu se opri nici măcar atunci cînd Roark încetă să mai fie agresiv, mulțumindu-se să evite loviturile ca să se apere.

– Ce dracu', ajunge!

– Niciodată nu-i de-ajuns. Dinții încheștați ai lui Todd erau mînjiți cu sînge. O spumă roșiatică făcea bășici pe buzele lui. Niciodată nu-i de-ajuns.

Și începu un nou atac.

– Ce se-ntîmplă?

Mary Catherine apăru în ușa deschisă a cabinei, „îmbrăcată“ doar cu o brățară aurie la gleznă. Neluată în seamă, ea se clătină amețită pe punte și călcă pe un ciob de sticlă.

– Au! Ce dracu' se-ntîmplă aici?

– Taci!

Todd se întoarse spre ea și-i trase un pumn care-o lovi în zona taliei. Protejîndu-și piciorul însîngerat, ea își pierdu echilibrul. Lovitura o trimise clătînîndu-se înapoi. Se împiedică de balustrada cromată a bărcii și se răsturnă peste bord cu un țipăt care se stinse la impactul cu apa.

Roark se uită la spațiul rămas gol lîngă balustradă și se trezi brusc din beție.

– E prea beată ca să poată înota!

Execută un salt scurt peste parapet. Apa sărată îi ardea rănile deschise de pe față. Ieși la suprafață cu răsuflarea tăiată. Se lupta cu greața provocată de prea multă băutură și cu suferința produsă de o tăietură făcută de sticlă. Nu luă în seamă durerea. Călca apa, clipind din ochi, încercînd să vadă cît de bine putea, căuțînd-o înnebunit pe Mary Catherine pe suprafața apei.

– O vezi? strigă el la Todd, care stătea pe punte și se uita în jos, cu sîngele picurîndu-i pe pieptul plat. Todd! Iisuse, mă auzi? O vezi?

– Nu.

– Aprinde luminile.

Todd stătea nemișcat și se uita la apă, aparent imobilizat de șoc.

– La naiba.

Cu inima zbătîndu-i-se în piept, cu capul plesnindu-i de durere, Roark își încovoie spatele și se cufundă în apă. Deși îl usturau îngrozitor, își ținea ochii deschiși. Dar fără

folos. Ar fi putut la fel de bine să înoate într-o sticlă cu cerneală. Nu-și vedea nici măcar mâinile în timp ce le agita căutînd orbește, sperînd să dea peste o mîină sau un picior, o porțiune de piele, păr.

Rămase sub apă pînă cînd nu mai putu suporta arsura din plămîni. Ieșind la suprafață, trase cu lăcomie aer în piept. Fu surprins să constate cît de mult se îndepărtase de barcă. Bine măcar că Todd depășise starea de șoc și aprinsese becurile subacvatice. Aruncau o stranie lumină verzuie în jurul ambarcațiunii, dar nu pătrundeau prea adînc.

Deși își simțea brațele și picioarele grele ca plumbul, iar creierul lui părea să fi pierdut controlul asupra lor, Roark începu să înoate spre barcă. Todd trebuia ceva la babord. Speranța inundă pieptul lui Roark. Strigă:

– Ai găsit-o? E acolo?

Todd se întoarse spre tribord.

– N-ai avut noroc?

Noroc? Asta nu era o partidă de pescuit. Ce se întîmpla cu el.

– Cheamă Paza de Coastă. N-o pot găsi. O, Doamne.

Izbucni în plîns cînd fu izbit de înțelegerea deplină a situației. Era posibil ca ea să fie deja moartă. Mary Catherine – Sheila – putea să se fi înecat din cauza nepriceperii lui de-a o salva.

– Cheamă Paza de Coastă, repetă el, apoi se cufundă iar în apă.

Știa că e inutil, dar înainta prin apa oceanului, cu ochii deschiși, nevăzînd nimic, bîjbîind cu mâinile. Nu voia să renunțe. Dacă exista cea mai slabă speranță ca ea să nu fi cedat, să se fi agațat de viață, căutînd disperată ajutor...

Se cufundă iar și iar, ieșind din apă doar cît să ia o gură se aer, apoi întorcîndu-se, cufundîndu-se atît de adînc, încît îl dureau urechile.

Se zbatu să iasă la suprafață pentru ultima oară, temîndu-se că n-avea să reușească, îngrozit că își depășise capacitatea de rezistență. Pînă la urmă ajunsese la aer. Îl

inhală cu lăcomie. N-ar fi supraviețuit altei scufundări. Era prea obosit chiar și pentru a înota pînă la barcă. Călca apa tot mai slăbit, abia reușind să se mențină la suprafață.

– Todd, strigă el răgușit. Todd.

Todd apăru lîngă balustradă. Ochii lui Roark erau iritați de apa sărată. Avea vederea încețoșată.

– N-o pot găsi. N-o mai pot căuta. Aruncă-mi colacul.

Todd plecă să ia colacul, iar Roark se întrebă într-o doară de ce nu-l avusese pregătît.

Epuizat, dorea să-și închidă ochii ce-l ardeau, dar se temea că, dacă ar fi făcut-o, ar fi alunecat sub apă și s-ar fi înecat înainte de a-și aduna puterile ca să se salveze. Probabil că ochii lui se închiseseră singuri. Trebuia să fi fost la un pas de a-și pierde cunoștința, fiindcă se trezi brusc cînd porni motorul bărcii.

Todd n-ar fi trebuit să pornească motorul. Ar fi trebuit să-i arunce un colac de salvare. Dacă Paza de Coastă primise coordonatele locului unde se aflau, ei ar fi trebuit să rămînă acolo pînă sosea ajutorul. Era o mare prostie să pornească motorul bărcii, cîtă vreme el și cu Mary Catherine se aflau în apă, atît de aproape de ambarcațiune.

Aceste gînduri îi trecură fulgerător prin minte, nu ca niște cuvinte separate, ci drept concluzii.

– Todd, ce faci acolo?

Bătu din picioare și dădu fără vlagă din brațe, într-o parodie de înot. Însă nici nu mai era nevoie să înoate. Uite. Todd îndrepta barca spre el. Numai că gonea prea nervos și prea repede ca să-l poată salva.

– Hei!

Era un țipăt ca într-un coșmar, cînd deschizi gura și încerci să strigi, dar nu poți scoate nici un sunet și asta sporește teroarea coșmarului. Încercă să facă semne cu brațele, dar cîntărea fiecare o mie de kilograme. Nici măcar nu le putea scoate din apă.

– Todd, zise el răgușit. Întoarce spre babord! Sînt aici! Nu mă vezi?

Îl vedea. Se uita direct la el prin parbrizul de plastic

ce proteja coccipitul. Luminițele panoului de control puneau în evidență fața lui învinețită și umflată. Ochii lui aveau sticliri roșiatice. Torțele infernului.

Roark țipă încă o dată înainte ca teama să-l facă să se cufunde sub apă. Fu înghițit în câteva clipe de apele agitate, sufocante. Pe urmă, teroarea puse stăpânire pe el. Teroare deplină. Aceea pe care puțini oameni avuseseră nenorocul s-o trăiască. O teroare atât de copleșitoare, încât moartea părea o binecuvîntare.

Teroare întrecută doar de durere. Torturantă și incommensurabilă.

Durere care sfișie trupul, dar înalță sufletul.

38

Nadia sosi la bar îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp, cu un decolteu înșelător de sobru. Pălăria elegantă avea un voal ce-i acoperea jumătate din față. O geantă neagră, decorată cu pene îi atârna pe umăr de un lanț subțire din aur, dîndu-i un aer de femeie fatală.

Capetele clienților se întorceau în vreme ce ea traversa barul înțesat cu locuitori ai Manhattanului. Oamenii vorbeau cu ea. Nadia făcu semn cu mîna unui grup de trei persoane așezate la o masă dintr-un colț.

Noah era teribil de mîndru că femeia cea mai grozavă din acel loc se întâlnea cu el. O îmbrățișă cu căldură, dar circumspect. Depunînd un sărut amical pe obrazul ei, îi șopti:

– Aș fi în stare să te reglez chiar aici.

– Ca întotdeauna, romantic. Se strecură pe banchetă lîngă el.

– Martini?

– Sigur că da.

El dădu comanda chelnerului care venise în grabă la masă, imediat ce Nadia sosise.

– Ești cunoscută aici, remarcă el zîmbitor.

– Sînt cunoscută pretutindeni.

El rîse de remarca ei vanitoasă.

– Mi-au lipsit replicile tale tăioase. Nu te-am văzut de prea multă vreme.

– De la cearta aia stupidă.

– Aia e o poveste veche. Inspiră adînc. Ah. Parfumul tău provocător.

– E Chanel.

El dădu din cap și zîmbi cu viclenie.

– E ceva sexual. Păcat că nu-l poți îmbutelia. Ai face o avere. Se uită extaziat la chipul său. Arăți senzațional. Îmi place voalul.

– Mulțumesc.

– Îți conferă un aer misterios, incredibil de sexy.

Pe sub masă, îi strînse coapsele între picioarele lui.

– Ești teribil de puternic în seara asta. N-ai mai făcut amor, nu-i așa?

– Am fost ocupat cu altceva.

– Da, ai fost. Nadia părea fascinată de aranjamentul penelor de pe geanta ei. Își trecu degetul pe suprafața lor netedă, cu irizații. Ai fost ocupat cu înmormîntarea socrului tău.

– Cîtă înfumurare stupidă.

– Mie mi s-au părut discursurile mai degrabă emoționante.

– Cred că a fost genul de laude pe care le merita Daniel Matherly. Mă bucur că s-a terminat. Acum putem să nu-i mai aplaudăm viața și s-o trăim pe-a noastră.

– De obicei, îți place să fii în centrul atenției... Mă gîndeam că rolul de ginere loial și copleșit de durere te va atrage.

Noah își duse mîna la inimă.

– Am făcut tot ce-am putut.

Chelnerul sosi cu paharele. Ciocniră și luară cîte o înghițitură.

– De fapt, n-a fost chiar atît de rău, cu excepția faptului că a trebuit să țin în frîu isteria lui Maris.

– Nu era normal să fie supărată?

– Purtarea ei a depășit mîhnirea firească.

Ea renunță să examineze penele și îl privi.

– Soția mea are convingerea nesăbuită că eu sînt răspunzător pentru căderea tatălui ei. Îți poți imagina așa ceva?

Nadia duse paharul la buze.

– Da. Pot.

Felul în care îl privea era oarecum descurajant. Cu bună știință, el interpretează greșit cuvintele ei.

– Maris a fost întotdeauna iritabilă și cu reacții imprevizibile, dar de data asta a întrecut măsura.

– La înmormîntare, părea cît se poate de echilibrată.

– Așa e. Dar după aceea, și-a pierdut rațiunea. Le-a cerut polițiștilor din Massachusetts să ancheteze din nou accidentul.

– Și?

– Firește, n-au găsit nimic care să-i confirme bănuiala.

– Ce norocos ești.

– Norocul n-are nici o legătură cu asta, Nadia.

– Sînt sigură că-i adevărat. Își aruncă privirea spre clinetii de la bar, vorbind mai mult pentru sine. Dacă l-ai fi împins pe bătrînul domn pe scară, ai fi fost suficient de isteț ca să nu te lași prins.

– N-am făcut-o. Dar ai dreptate. Aș fi fost suficient de isteț ca să nu mă las prins. Iată de ce îți plac atît de mult.

Nadia se întoarse către el.

– Așa e. Nu m-aș încurca niciodată cu un ratat. N-aș avea drept ideal o stea căzătoare. Numai una în urcare.

– E fantastic cât de mult semănăm. Aplecându-se către ea, adăugă pe un ton confidențial: Nu crezi că ar trebui să-i sperie pe ceilalți? Mulțumit, mai luă o gură de martini. Oricum, Daniel e mort și îngropat. Asta-i vestea cea bună, continuă el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Noah. Ea se uită în jur, de parcă s-ar fi temut că replica lui fusese auzită. Care-i vestea proastă?

– Nu proastă, iubito, ci și mai bună. Moartea lui a fost ultimul cui bătut în coșciugul căsniciei mele. Nu se mai poate face nimic.

Ea ridică paharul ca să toasteze.

– Felicitări sau condoleanțe?

– Cu siguranță, primele. Pentru că am vești și mai bune.

– De-abia aștept să le aud.

– Ești sigură că vrei să-ți spun aici și acum? S-ar putea să-ți provoace un orgasm.

– Am refuzat eu vreodată o ocazie ca asta?

– Înainte de căderea lui accidentală, l-am convins pe Daniel să semneze un important document de împuternicire, care-mi permite să vînd Matherly Press lui WorldView, fără ca Maris să poată interveni.

Nadia făcu ochii mari de uimire.

– Dar Matherly Press nu-i a ta ca s-o poți vinde.

– Nadia! Aici erai! Morris Blume se materializă brusc la celălalt capăt al mesei.

Noah nu-l observase apropiindu-se și nu era deloc încîntat de prezența lui. Plănuiise ca în seara aceea să bea, să mănînce și să flirteze cu Nadia, ca să-i intre din nou în grații. Înainte de-a continua tratativele cu WorldView, voia ca ea să-i consolideze galeria de susținători. Avea nevoie de o presă favorabilă, și nimeni nu i-o putea asigura mai bine decît Nadia.

Dintre toate ghinioanele posibile, tocmai peste Morris

Blume să dea? Directorul general de la WorldView arăta mai decolorat ca niciodată în costum gri, cămașă gri și cravată argintie. Lui Noah i se păru că pînă și dinții și gingiile lui erau cenușii atunci cînd le zîmbi.

– Nu te-am văzut de la început și-am crezut că am încurcat orele, îi spunea el Nadiei.

– Ai ajuns la țanc.

Se ridică în grabă de la masă și, spre disperarea lui Noah, îl îmbrățișă pe Blume. După ce se sărutară, ea îi aranjă afectuos cravata.

Blume o măsură din cap pînă-n picioare.

– Arăți de-a dreptul fabulos.

– Mă bucur că-ți place. Am cumpărat compleul gîndindu-mă la tine.

– Senzațional.

Complimentul lui o făcu să surîdă cu o cochetărie care nu-i stătea deloc în fire. Blume îi mîngîia talia cu o familiaritate plină de înțeles. Ea își freca bazinul de el – o specialitate a Nadiei care-l făcea pe oricare bărbat să se gîndească cum să-și planteze mădularul în ea.

După cîtă atenție îi acordau, Noah ar fi putut prea bine să fie una dintre picturile de artă pop de pe pereții barului. Tremura de furie și, ceva rar la el, de umilință. Oamenii observaseră că Nadia se lipea acum de Blume. O pierduse pe cea mai populară fată de la petrecere în fața unui cretin anemic și pleșuv.

– Ești gata să bei ceva, iubitul? îl întrebă ea pe Blume.

– Mi-ai citit gîndul. Ca-ntotdeauna.

Nadia îi făcu semn chelnerului, care veni în goană și luă comanda lui Blume. Ea nu reveni lîngă Noah, pe banchetă, ci se așeză pe scaunul oferit de Blume. Stăteau amîndoi în fața lui.

Ea se așezase cît putuse de aproape de Blume, ca să împartă același scaun cu el. Sînul ei stătea confortabil sub

brațul lui. Blume își pusese mîna pe coapsa ei, cu un gest posesiv.

Noah era sigur că aceste manifestări publice de afecțiune erau menite să-l enerveze pe el. Nadia era seducătoare în mod intenționat. Exulta. Îl făcea să-și dorească să se întindă peste masă și s-o bată măr.

Se păcălise. Ea pusese la cale acest mic scenariu. El o sunase pe drumul de întoarcere din Massachusetts – după jalnica încercare a lui Maris de a-l învinovăți – și îi propusese să se întâlnească în seara asta. „Acum putem fi văzuți împreună fără probleme“, îi spusese el.

Nadia fusese foarte sexy – fiecare cuvînt, plin de înțeles, fiecare răsufare, o promisiune erotică. Ea stabilise locul și ora întâlnirii, ca și cum de-abia aștepta să-l vadă. Era clar, căzuse în blestemata capcană a acestei femei.

În regulă. Dacă ea voia să se fudulească cu noul ei prieten, n-avea decît. Asta nu schimba nimic – cu excepția faptului că viața ei sexuală va înregistra o cădere accentuată. Judecînd după paloarea lui Blume, irigarea penisului său avea să fie un calvar pentru ea.

După ce-i mulțumi chelnerului pentru băutură, Blume se întoarse către Noah.

– Secretara mi-a spus că ai sunat azi ca să stabilim o întâlnire.

– Așa e. După recenta tragedie din familia mea...

– Apropo, condoleanțele mele.

– Mulțumesc! Făcu o pauză, după care continuă: Moartea lui Daniel a impus o amîinare temporară a întâlnirilor noastre. Acum putem relua totul de unde a rămas. O să fii foarte încîntat de felul în care au evoluat evenimentele după ultima noastră întrevvedere. Ce program ai mîine, de exemplu?

– Nu prea mai văd rostul unei întâlniri, acum.

„Acum“ era un adverb tulburător. „Acum“ însemna că împrejurările se modificaseră. Noah evită s-o privească pe Nadia și își controlează cu mare grijă expresia feței.

– De ce?

– Noah și cu mine discutam despre asta când ai apărut tu, Morris, zise Nadia. Se pare că s-a produs o confuzie. Îi adresează lui Noah o privire îndurerată. Sînt teribil de stînjenită.

– Păi, dacă tot sînt singurul aflat în ceață de-aici, poate că ar trebui să mă lămuriți și pe mine, zise Noah.

Ea se uită la Blume de parcă i-ar fi cerut sfatul, însă el se mulțumi să ridice din umeri. Mușcîndu-și buza de jos, Nadia se întoarse către Noah.

– Cred că ar fi trebuit să-ți spună cineva pînă acum. Din respect pentru Daniel, eu am amînat cu o săptămînă publicarea veștii.

Noah simțea cum îi crește temperatura. Un singur martini nu-l putea face să transpire în halul acela. Se simțea ca un bărbat ce urma să audă rezultatul unei biopsii a țesutului testicular.

– Ce veste?

Ocupînd centrul scenei, Nadia se trase și mai aproape de Blume.

– Din senin, Daniel Matherly m-a invitat la el acasă pentru micul dejun. În dimineața când ați plecat la țară. Cine-ar fi bănuir că week-end-ul vostru avea să se sfîrșească atît de tragic? Îmi pare rău că nu l-am îndemnat să renunțe.

Îl privi în față pe Noah, lăsînd vorbele să-și facă efectul.

– Oricum, spuse ea dînd ușor din cap, vrînd parcă să-și reamintească scena, mi-a dat o știre senzațională, dar mi-a cerut să amîn publicarea cu cîteva zile, cel puțin pînă cînd se întoarce Maris din Georgia.

Blume se uita la Nadia ca și cum ar fi fost gata să-i sugă sîngele ca un vampir. Ea îi mîngîia cu un aer absent palma așezată pe coapa ei. Noah se strădui să zîmbească.

– Încă nu mi-ai spus care-i știrea ce ți-a fost acordată în exclusivitate.

– Daniel a numit-o pe Maris președinte și director executiv la Matherly Press. Credeam că ți-a spus Daniel cît timp ați fost împreună la țară. Nu? Mă rog... i s-a părut probabil corect să fie informată Maris mai întâi.

Privindu-l cu atenție, ea își trecu degetele peste marginea paharului de martini.

– M-ai făcut să cred că Daniel Matherly era în pragul senilității. După ce-am vorbit îndelung cu el, mi-am dat seama că lucrurile stăteau exact invers. Era în deplinătatea facultăților sale. Știa exact ce face.

Fiecare vas capilar din trupul lui Noah se dilatase. În spatele globilor oculari, al timpanelor, sub fiecare centimetru pătrat de piele simțea presiunea sporită a pulsului. Reuși totuși să zîmbească.

– Daniel nu te stima prea tare, Nadia. Cred că ți-a jucat o festă monumentală.

– Și mie mi-a trecut prin minte. Viclenia lui era bine cunoscută, așa că i-am cerut confirmarea știrii unui anume domn Stern, avocatul familiei Matherly. El a verificat-o. Numirea lui Maris e irevocabilă și incontestabilă. Autoritatea ei poate fi revocată doar dacă vrea ea să se retragă.

Noah își trase limba de pe cerul gurii, unde rămăsese lipită.

– Sînt curios să știu de ce nu mi-ai pomenit despre asta mai demult, Nadia. De exemplu, chiar azi, cînd am vorbit la telefon. *Sau în seara cînd am vorbit cu tine la telefon de la țară*, își zise el. Cățeaua știuse încă de-atunci. Își bătuse joc de el.

– Nu era treaba mea.

– Dar acum e?

– Te scutesc de efortul de-a afla din rubrica mea. Vestea apare mîine. Îi adresează un zîmbet plin de compasiune. Sincer, Noah, credeam că pînă acum ai fost informat. Presupun că, de vreme ce căsnicia ta e încheiată,

nu mai faci parte din cercul restrâns al familiei. Ești doar un colaborator plătit.

– Mai vrei ceva de băut, Noah?

– Nu, mulțumesc, Morris. Am întârziat deja la altă întâlnire.

Dacă nu pleca de-acolo, departe de Nadia, fie ar fi ucis-o, fie ar fi explodat. Prefera să nu facă așa ceva în fața martorilor.

– O, te rog, rămâi, zise Nadia cu voce mieroasă. Avem de sărbătorit atât de multe. Una dintre cele mai mari dorințe ale lui Morris a fost împlinită. WorldView a cumpărat Becker-Howe. Îl cunoști pe Oliver Howe, sînt sigură, el și cu Daniel erau prieteni vechi. De fapt, Daniel l-a pus pe Morris în legătură cu el. Daniel știa că WorldView intenționa să cumpere o editură și că, spre deosebire de el, Ollie Howe era dispus să vîndă.

– Mi-a rămas inima la Matherly Press, spuse Blume. Dar pentru că Maris va fi la conducere...

– Mi s-a părut corect să-i spun, interveni Nadia.

– Iar Maris și-a exprimat foarte clar intenția de-a nu o vinde, așa că m-am hotărît să cumpăr altă companie. Noah strîngea din fălci atât de tare, încît îl dureau.

– Ce convenabil pentru tine.

– Am plătit prea mult pentru ea, dar ce naiba? chicoti el. E o instituție profitabilă. O să ne recuperăm cu ușurință investiția. Becker-Howe e cu puțin mai mică decît Matherly Press. Dar nu pentru multă vreme. Îi făcu lui Noah cu ochiul. Acum o să fiu concurentul tău. Ai grijă.

Și tu de iapa pe care-ai călărit-o, ticălos anemic, își spuse Noah, privindu-și ostentativ ceasul.

– Îmi pare sincer rău că vă stric petrecerea, dar trebuie să-mi văd de drum.

– Stai! Asta nu-i singura veste bună. Nadia își întinse mîna stîngă peste masă. N-ai observat – sau ai fost prea politicoasă ca să vorbești despre asta – că port un inel cu

un diamant nerușinat de mare. Mă căsătoresc cu Morris duminica viitoare, la Plaza. Îi zîmbi radioasă lui Morris, apoi se întoarse către Noah. La ora trei. O să fim foarte mîhniți dacă nu vii acolo.

39

La naiba cu Michael Strother.

Să-și înjure prietenul... fostul prieten, era din cîte se părea, singura idee nouă din mintea lui Parker. Închise înfuriat computerul, încheind încă o etapă neproductivă de creație. Stătuse degeaba toată ziua, cu mîinile pe tastatură, așteptînd în van o clipă de inspirație. Situația se repeta cu o frecvență alarmantă.

Începuse să lucreze la următoarea carte semnată MacKensie Roone. Deck Cayton devenise un prostovan sadea, care nu avea nimic inteligent de spus. Nu mai era șmecher și nici atrăgător. Ticălosul devenise o caricatură. Iar fata... Lui Parker nu-i plăcea nici fata. Era superficială și stupidă.

Nu mai auzise de Mike de cînd acesta își anunțase retragerea și părăsise casa. Și tot de atunci nu mai reușise să scrie o frază ca lumea. Se părea că bătrînul aruncase un blestem asupra lui, ceva ce învățase de la magii care trăiau în capătul sudic al insulei. Mike fusese fascinat de limbajul și obiceiurile lor, transmise din generație în generație, de la strămoșii lor africani. Parker disprețuia farmecele, poțiunile și altele chestii de genul acesta considerîndu-le niște tîmpenii. Dar cine știe, poate că aveau și ele rostul lor.

Cîtă vreme Mike fusese acolo, Parker căutase perma-

nent solitudinea și liniștea ca să scrie. Acum constata cu uimire cât de mult îi lipsea bătrînul. Cînd se trezea se aștepta să audă pașii lui Mike, zgomotul oalelor și cratițelor în bucătărie, trîntitul unei uși, bîzîitul aspiratorului undeva prin casă. Toate acele zgomote îi lipseau. Se simțea teribil de singur.

Cu ani în urmă, cînd zăcuse prin saloane de spital, înconjurat de străini, îngrijit de infirmiere competente, însă impasibile, simțise că e cu desăvîrșire singur. Atunci deveni Ura tovarășa lui. Prietenul lui imaginar. Înelișul lui protector.

În anii care urmaseră, fuseseră perioade cînd Ura se dovedise un tovarăș istovitor. După succesul seriei de romane polițiste, se cam săturase s-o aibă în preajmă. Devenise o pacoste. Își dorise să scape de ea. Fusesse aspru cu ea, sperînd că va pleca de bunăvoie, dar nu se întîmplase așa. Rămăsese, iar el nu se putuse hotărî s-o abandoneze. O hrănise zilnic, ca să-i rămîna fidelă, pînă cînd relația cu ea deveni una de reciprocă dependență. Ea avea nevoie de el ca să supraviețuiască. El avea nevoie de ea pentru motivație.

Acum, Mike plecase, iar el rămăsese din nou singur cu Ura, credinciosul, dar parazitul său aliat.

Își plîngea de milă conștient că nefericirea lui era autoimpusă. „Bietul de tine. Ia lucrurile așa cum sînt, șopti el pentru sine. Sfîrșitul e aproape.“

Ultimele zaruri fuseseră aruncate atunci cînd îi trimisese lui Noah romanul *Invidie*. Acum era prea tîrziu ca să se mai răzgîndească. Într-un fel sau altul, totul avea să se termine curînd, iar el va pune punctul final. Tot ce făcuse, spusese ori scrisese în ultimii paisprezece ani vizase acel scop – răzbunarea. Nu-i fusese ușor. Dobîndise succesul pe plan mondial, dar nimeni nu-i cunoștea numele. Sacrificase gloria în schimbul anonimatului. Avea bani, dar n-avea pe ce să-i cheltuiască. Avea o casă superbă, dar nu și un cămin. Împărțea camerele pustii doar cu fântoma unui spînzurat. Setea lui de răzbunare îl costase plecarea singurului său prieten adevărat.

Și, în cele din urmă, pierderea lui Maris. Absența ei îi provoca o suferință aproape fizică. Dacă ar fi fost femeie sau copil, ar fi plîns în fiecare seară ca să poată adormi. Umbla prin casă, atingînd lucruri pe care le atinsese ea, inspirînd adînc, cu speranța că avea să simtă parfumul ei. Era jalnic și la fel de ținut ca și mătușa părăsită a profesorului Hadley, care trăise la mansardă cu amintirile ei dulci-amare și cu teama de fructe proaspete.

Maris fusese un factor esențial al planului său, dar nu se așteptase să devină un factor esențial pentru el. Intrase în viața lui și devenise cel mai important element al existenței sale.

Al doilea element foarte important, se corectă el.

Dacă Maris ar fi fost cea mai importantă, l-ar fi lăsat dracului pe Noah, așa cum îl sfătuisese Mike, și și-ar fi petrecut restul vieții iubind-o și lăsîndu-se iubit. Se imagină cu ea pe plajă, aruncînd un băț unui cîine de aport auriu și supraveghind doi copii voinici și veseli, care construiau un castel de nisip. O imagine de pe o felicitare. O reclamă Kodak.

Îngrijorător de frecvent pentru sănătatea lui mintală, re trăia momentele cînd făcuse dragoste cu ea. Doamne, ce plăcut fusese. Însă cea mai mare plăcere o simțise cînd o ținuse în brațe. Doar atît. Cînd o ținuse strîns în brațe. Cînd îi simțise bătaile inimii sub braț și răsuflarea pe piele, îngăduindu-și să uite pentru cîteva clipe că nu fusese cu ea decît o noapte și că la venirea zorilor avea s-o rănească teribil și ireparabil.

Maris era singurul element care l-ar fi putut determina să-și schimbe planul și să conceapă alt final.

Dar nu putea, chiar de-ar fi vrut. Pentru că răzbunarea pe care-o pregătea nu-l viza doar pe el, ci și pe Mary Catherine. Poate că el nu merita o compensație, dar Sheila avea dreptul la ea. Conform principiilor morale, ea nu fusese la înălțime. Dar el știa că trupul acela superb adăpostise un suflet generos și bun. În multe privințe, fusese o inocentă.

Iar Noah o ucisese.

Așa cum îl ucisese și pe Daniel Matherly.

Parker spera ca Maris și autoritățile să investigheze minuțios moartea lui Matherly, deoarece versiunea lui Noah mirosea de la o poștă. Duhnea a Noah. Parker se îndoia că vor găsi vreo dovadă care să-l acuze. El nu lăsa urme. Înscenase un tragic accident, iar explicațiile lui fuseseră perfect plauzibile. Avea darul ăsta.

Agresiunea directă nu era stilul lui. Noah era mai isteț și mai subtil. Da, se putea arunca și într-o luptă cu pumnii, dar adevărata forță a lui Noah nu era cea fizică. Forța lui consta în viclenie. Executa manevre înșelătoare. Nu-l simțeai apropiindu-se decît atunci cînd era prea tîrziu. Asta făcea ca el să fie cel mai periculos soi de animal de pe planetă.

Avea însă un defect major: intoleranța față de oricine se dovedea mai bun decît el.

După ce Noah va citi manuscrisul, va veni în sud cu primul avion. Nu va rezista. Cartea va fi un steag roșu fluturat în fața lui, iar Noah Reed nu era omul care să-l ignore.

Dacă în ultimii ani Noah se gîndise vreodată la Parker, și-l imaginase probabil așa cum îl văzuse ultima oară – un dușman învins, o amenințare eliminată.

Dacă nu din alt motiv, va veni la St. Anne din curiozitate, ca să vadă cum îi merge bătrînului Parker. Va veni să afle ce găsisese nevasta lui atît de interesant la fostul lui coleg de cameră.

Da, Noah va veni.

Va sosi.

Cursurile de la ora opt urmau să înceapă cînd Maris parcă mașina închiriată într-un loc rezervat vizitatorilor campusului. Era sesiunea de vară, așa că spre sălile de cursuri nu se grăbeau la fel de mulți studenți ca la începerea semestrului de toamnă, după Ziua Muncii.

Deși nu mai fusese niciodată acolo, n-avu nevoie de lămuriri. Campusul era cel descris în *Invidie*.

Străbătuse un drum lung de la secția de poliție a localității din Massachusetts, unde se aflase cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

Cu vorbele lui Noah răsunându-i în minte: *moartea lui a fost convenabilă*, ea se întorsese la New York mînată de o senzație presantă. Folosindu-și telefonul mobil, rezervase un bilet de avion pentru Nashville în vreme ce gonea pe șoseaua străjuită de arbori, depășind orice limită de viteză, între secția de poliție a lui Randall și birourile editurii Matherly Press din centrul Manhattanului.

Plănuise să stea la birou doar cît va fi necesar ca să se consulte rapid cu secretara și să-și verifice corespondența, după care să treacă pe la casa lui Daniel să-și facă bagajul, și să gonească spre aeroport ca să prindă ultima cursă de noapte.

Numai că evenimentele nu se derulară conform planului. Apariția ei la birou o electrizase pe secretara ei.

– Slavă Domnului că ești aici. Am încercat să dau de tine la telefonul mobil.

– Mi s-a descărcat acum o oră.

– Nu te mișca.

Secretara dădu un telefon.

– Spune-i domnului Stern că tocmai a sosit.

Dădu drumul butonului de apel.

– Mi s-a spus că trebuie neapărat să vorbească cu tine azi, Maris.

– În legătură cu ce? Ți-a spus?

– Nu, dar sună de azi-dimineață. A bănuir că vei trece pe-aici.

– Am niște treabă în provincie.

N-avea timp pentru o conversație prelungită cu avocatul și-i spuse asta secretarei. Femeia se scuză.

– M-a pus să jur că o să-l anunț cînd o să vorbesc cu tine. O să sune pe linia doi.

Maris se duse în biroul ei și se instalează în fotoliu. Se feliicită că se așezase pentru că vestea pe care i-o dădu Stern o năuci.

– Domnul Matherly avea de gînd să-și anunțe decizia după întoarcerea ta din Georgia. Cred că intenționa s-o facă într-un cadru festiv. Din nefericire, n-a mai avut șansa asta, dar s-a dovedit că momentul pentru aplicarea hotărîrii lui a fost bine ales. Făcu o pauză, apoi zise: Sper că ești încîntată.

Era profund emoționată aflînd că tatăl ei își pusese atîta încredere în ea.

– Enorm.

Stern continuase să-i ofere amănunte. Tatăl ei îi încredințase afacerea, munca lui de-o viață. Nu-și asuma responsabilitatea asta cu inima ușoară, dar era foarte mîndră.

Stern tuși discret, apoi spuse:

– Rămîne să decizi dacă-l păstrezi sau nu pe domnul Reed în echipă. Domnul Matherly a sugerat că n-ar fi bine să-l menții fie și într-o funcție umilă, avînd în vedere iminentul tău divorț.

Deci el știuse. Sigur că știuse. Momentul nu fusese atît de bine ales pe cît credea domnul Stern. Probabil că Daniel plănuiise mișcarea de ceva vreme, înțelegînd că, după destrămarea căsniciei ei, s-ar fi declanșat o bătălie teribilă pentru controlul editurii. Daniel avusese grijă ca o astfel de bătălie să nu aibă loc.

– Sincer, tatăl tău avea îndoieli că domnul Reed acționa în interesul editurii, îi spusese avocatul. Dar cum spuneam, decizia în ce-l privește îți revine.

Vorbiseră încă vreo cîteva minute. Maris încheiase conversația spunînd:

– Mulțumesc, domnule Stern. Mulțumesc foarte mult.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Sper că o să continuăm colaborarea.

– Fără discuție.

– Sînt onorat. Făcu o pauză, apoi zise: Spune-mi, doamnă Matherly, cum te simți după ce ai devenit una dintre cele mai importante femei din New York?

– În momentul ăsta? Mă simt foarte grăbită să prind un avion.

Maris discută cu secretara, dădu cîteva indicații, își lăasă mașina în garajul de lîngă editură și luă un taxi pînă la casa lui Daniel.

Acolo o așteptase altă surpriză.

În vreme ce urca grăbită scara clădirii din gresie, o limuzină opri lîngă trotuar. Nadia Sculler coborî înainte ca șoferul să vină să-i deschidă ușa.

– Bună, Maris.

Era îmbrăcată într-o rochie neagră și avea o pălărie care purtată de oricine altcineva ar fi arătat ridicol.

– Înțeleg de ce nu vrei să vorbești cu mine. Știu că mă consideri ceva bun de șters tălpile pantofilor. Dar vreau un minut din timpul tău.

– Nu am timp nici un minut. Mă grăbesc.

– Te rog. M-am întărit cu două martini înainte de-a veni înapoi.

Maris se gîndi cîteva clipe, apoi acceptă fără tragere de inimă s-o lase să vorbească. O ascultă îngrozită pe Nadia, care-i relata întîlnirea ei cu Daniel, la micul dejun.

– Mi s-a spus că avusese un oaspete misterios. Tu erai ultima persoană la care m-aș fi gîndit.

– Și eu. M-a dat gata cînd m-a sunat și mi-a făcut invitația. Am avut senzația că m-a strecurat în casă în timp ce menajera lui era plecată. Dar adevăratul șoc a venit atunci cînd mi-a vorbit despre documentul ăla contrafăcut pe care Noah îl presa să-l semneze. Pe urmă, mi-a oferit în exclusivitate știrea promovării tale. Felicitări.

– Mulțumesc.

– Vestea transferului de putere va apărea mîine în rubrica mea. Domnul Matherly mi-a cerut s-o amîn o săptămînă. Am fost de acord. Sigur, atunci habar n-aveam că... că el...

Maris fu și mai surprinsă cînd văzu lacrimi în ochii Nadiei.

– Tatăl tău a fost un domn, Maris. Chiar și față de

mine. Își acoperi gura cu mîna cîteva clipe, apoi continuă: Trebuia să-l avertizez să nu plece.

– Cu Noah?

– Știu cît de perfid poate fi Noah. Nu mi-am închipuit că o să meargă pînă într-acolo încît să comită o crimă. Împrejurările în care a murit domnul Matherly m-au pus pe gînduri.

– Și pe mine.

– Serios?

Maris îi povesti despre întîlnirea ei și-a lui Noah cu poliția din Massachusetts.

– Dacă el l-a împins pe tata pe scări, a scăpat basma curată.

– În dimineța aia, cînd mi-am luat rămas-bun de la tatăl tău, ar fi trebuit să-l avertizez.

În ochi i se citea rugămintea de-a fi iertată.

– Și eu am avut ocazia să-l avertizez, Nadia. Nici eu n-am făcut-o.

– Cred că noi toți l-am subestimat pe Noah.

– Sînt de aceeași părere.

– Apropo, relația mea cu el e de domeniul trecutului.

– Nu-mi pasă.

Nadia dădu din cap – o femeie înțelegînd disprețul celeilalte, fiindcă era meritat.

– Chiar înainte de-a veni înapoi, am avut plăcerea să-i vorbesc despre transferul de putere de la tatăl tău spre tine. Nu cred că i-a picat bine. Fii atentă, Maris.

– Nu mi-e frică de el.

Nadia o privi cu atenție și cu admirație.

– Nu. Nu cred că-ți este. Își lăsă o clipă capul în jos, apoi o privi pe Maris în ochi. Nu mă simt niciodată vinovată de ceva. De data asta am făcut o excepție. Mulțumesc că m-ai ascultat.

Maris dădu din cap și începu să urce treptele. Înainte de-a ajunge la ușă, se întorsese. Morris Blume ieșise din limuzină și ținea portiera deschisă pentru Nadia. El dădu politicos din cap spre Maris, care i se adresă Nadiei:

– De ce crezi că te-a invitat tata la micul dejun și ți-a dat vestea asta?

– Și eu mi-am pus întrebarea asta de o mie de ori. Pînă la urmă am ajuns la o concluzie. Speculații, desigur.

– Mi-ar plăcea s-o aud.

– Știa că Noah te-a înșelat, dar domnul Matherly era prea bătrîn ca să-ți apere onoarea bătîndu-l măr, așa că a vrut să folosească rubrica mea ca să-i arate totala lui lipsă de considerație. Știa că Noah va fi umilit în mod public după apariția articolului, unde scria negru pe alb, că băiatului-minune al editurii îi căzuseră galoanele. Zîmbind la gîndul ironiei, adăugă: Și, fără îndoială, tatăl tău a considerat drept un act de justiție momirea amantei lui Noah cu o știre căreia știa că ea nu-i putea rezista.

– Fără îndoială, spuse Maris cu un zîmbet îngăduitor. Pe bătrînul ei tată îl subestimaseră cu toții.

– Maris, dacă asta înseamnă ceva pentru tine...

– Ce?

– Cred că el s-a amuzat făcînd asta. Era foarte bine dispus în dimineața aceea.

– Mulțumesc că mi-ai spus. Înseamnă mult pentru mine.

Maris rămase în casa tatălui ei mai puțin de jumătate de oră și sosi la poarta de plecare în timp ce pasagerii se urcau în avionul pentru Nashville.

Își luă o cameră la un motel ieftin de lîngă aeroport și se prăbuși pe pat îmbrăcată. Dimineață, luă micul dejun și merse două ore cu mașina ca să ajungă la universitate. În timp ce mergea pe aleile pavate ale campusului, analizînd uimitoarele evenimente ale zilei trecute, mai că nu-i venea să creadă că se afla aici. Avea o puternică senzație de *déjà vu*, ceea ce n-o surprindea. Mai fusese pe-aici, în paginile cărții lui Parker. Deși el dăduse un nume fictiv universității, descrierile coincideau cu realitatea.

Se duse direct la căminul frăției, știind exact unde se afla. Era așa cum îl descrisese Parker. Blocul din cărămidă

cu trei etaje, cu frontoane triunghiulare, cu perii ce străjuiau aleea din faţă.

De la căminul frăţiei, ea porni pe aleea pe care o luase Roark în acea dimineaţă urită de noiembrie, cu două zile înainte de Ziua Recunoştinţei. Naraţiunea plină de vervă a lui Parker o conduse către clădirea unde îşi avea biroul profesorul Hadley. Urcă scara pe care Roark fusese întâmpinat de un coleg şi invitat la un grup de studiu.

Coridorul de la etajul doi se întindea în faţa ei – lung, slab luminat şi pustiu. Trecu pe lângă un birou cu uşa deschisă. O femeie lucra la un computer, dar n-o observă pe Maris.

Îşi continuă drumul pe hol pînă la camera cu numărul 207. Uşa era întredeschisă, aşa cum fusese şi în dimineaţa cînd Roark se apropiase de ea, cu manuscrisul pentru examen în rucsac. Inima îi bătea la fel de tare ca a lui cînd împinse încet uşa, deschizînd-o.

Un bărbat stătea la un birou, cu spatele la ea.

– Profesorul Hadley?

El se întoarce.

– Bună, Maris.

Ea se sprijini de tocul uşii şi pufni în rîs.

– Mike.

– Ia loc.

Mike ridică un teanc de cărţi şi reviste de pe singurul scaun disponibil şi-l puse pe podea, împreună cu alte vrafuri de manuscrise. Maris se lăsa pe scaun, dar nu-şi dezlipi ochii de la el.

– Ştiam că pînă la urmă o să-ţi dai seama. Care a fost breşa?

– Am ghicit cu mai multe zile în urmă că Roark era Parker. Ieri, Noah a spus ceva care semăna cu un citat din carte, despre cît de convenabilă a fost moartea tatălui meu pentru el.

– Cum a fost şi moartea mamei lui. I-a permis să se mute în Florida fără întârziere.

– Trebuia să fi înţeles mai de mult că tu erai Hadley.

– Sincer să fiu, mă bucur că n-ai făcut-o. Descrierile lui Parker nu sînt întotdeauna măgulitoare. M-aş fi simţit jignit dacă m-ai fi recunoscut în ele.

Ea privi talmeş-balmeşul din birou.

– Parker ţi-a descris biroul foarte exact. Ce funcţie ai la universitate?

– Profesor emerit.

– Asta-i o onoare.

El protestă.

– E un titlu găunos, care nu-nseamnă nimic în afară de faptul că eşti prea bătrîn ca să mai faci ce făceai. Păstrezi funcţia pînă la moarte. În schimb, o dată pe semestru, ţin un curs despre Faulkner pentru vreo două sute de tineri plictisiţi care sînt prezenţi doar fiindcă e obligatoriu. Mă simt măgulit dacă vreunul dintre ei rămîne treaz în timpul cursului. În afară de asta, n-am alte responsabilităţi.

– Pot să jur că Parker stătea treaz la toate cursurile tale.

– El era excepţional. În cartea lui, n-a exagerat cu ce credeam despre „Roark” şi talentul lui în devenire.

– E adevărat că l-ai salvat de dependenţa de droguri?

– Cum am spus de multe ori, s-a salvat singur. Devenise dependent de calmante. Avînd în vedere cît a suferit, nu pot spune că l-am învinuit. Dar la un moment ajunsese să ia mai multe pilule ca să-i amortească durerile sufleteşti, nu cele trupeşti.

Tot ce am făcut eu a fost să declanşez o alarmă în mintea lui. El e cel care a trecut prin infernul renunţării la droguri. Apoi a pus singur biciul pe el. Zîmbi. Cred că e corect să spun că eu i-am întins biciul.

– Totuşi, îţi e dator.

– Cum îi sînt şi eu lui. Am avut privilegiul de-a lucra cu un scriitor uimitor de talentat.

– Păcat că nu e la fel de valoros ca om.

Mike o privi o clipă cu atenţie, apoi întinse mîna şi trase un manuscris legat cu o bandă lată de cauciuc şi i-l dădu.

Ea se uită la pagina de gardă și încreți buzele cu amărăciune.

– L-am citit.

– Cea mai mare parte, o corectă el. Nu pe tot. Sînt pagini pe care nu le-ai citit. Citește-le înainte de a-l judeca prea aspru pe Parker. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei ceva?

40

Nă dintre cele mai puternice trăsături ale personalității lui Noah era abilitatea de a contesta că ceva mergea prost. Refuzînd să recunoască existența unui obstacol se purta ca și cum acesta n-ar fi existat.

În dimineața ce-a urmat dezastruoasei lui întâlniri cu Nadia, el luă un taxi către Matherly Press, pretinzînd, de fapt crezînd, că avea să rezolve această problemă și chiar să iasă cu fața curată. Pe scara Richter a complicațiilor, asta era doar un scurt șoc.

Se bucura că Matherly Press va rămîne autonomă. WorldView își cumpăraseră un lucru de prisos. De ani de zile, Becker-Howe atîrna de-un fir de păr și toți din branșă știau acest lucru. Ollie Howe era mai încăpățînat decît Daniel. Nu era dispus să se adapteze schimbărilor rapide ce aveau loc, iar ideea de carte electronică îl zăpăcea.

Noah intenționa să procedeze astfel încît fuziunea să fie un colosal eșec, iar Morris Blume să ajungă de rîsul celor din domeniu, mai întîi pentru că se credea editor și apoi fiindcă se însurase cu o tîrfă.

Cît despre știrea obținută în exclusivitate de Nadia, el o va nega.

Daniel nu mai trăia ca s-o confirme. Nadia mințise probabil în legătură cu confirmarea lui Stern. Noah va pretinde că Nadia publicase știrea din răutate. Va admite că fusese implicat într-o idilă trecătoare și nehibzuită cu Nadia, pe care acum o regreta profund. Moartea subită a socrului său îl făcuse să înțeleagă că o luase pe un drum greșit și-l adusese înapoi la soția lui și la obligațiile sacre ale căsniciei. După ce rupsese relația cu Nadia, ea se răzbunase inventînd povestea aia despre el și familia lui.

Cînd scandalul se va stinge, nimeni nu-și va mai fi amintit amănuntele inițiale ale afacerii. Faptele vor fi deformatе de numeroasele comentarii. Nimeni nu va mai ști ce sau pe cine să creadă. El va ieși viu și nevătămat din toată tevatura, și cu aura unui om curajos care recunoscuse deschis o relație extraconjugală și urma să-i ceară în mod public iertare soției sale.

Soția lui. Maris era singurul obstacol în planul lui.

Noah conta pe faptul că ea va ignora povestea Nadiei. Nu i-ar fi oferit ea Nadiei satisfacția de-a o confirma sau nega. Mai era ceva. Dacă Daniel îi dăduse într-adevăr lui Maris controlul editurii? Să zicem că avocatul, Stern, avea cunoștință despre transferul de putere și documentația cu care să-l protejeze. Cum să procedeze în acest caz?

Foarte bine. S-ar fi împăcat cu situația. Ar fi susținut că Daniel îl informase despre asta cît timp fuseseră la țară. Discutaseră îndelung, iar Noah fusese de acord că Maris trebuia să dețină rangul și autoritatea care se transferau. Daniel îi ceruse s-o ajute. Să-i fie consilier. S-o apere de jefuitori și s-o dirijeze printre capcane.

Da, suna foarte bine. Și cine l-ar fi putut contrazice?

Poate că ar fi trebuit să destăinuie faptul că flirtase cu ideea de-a realiza o fuziune între Matherly Press și un gigantic trust media, și că se întâlneau cu Blume ca să discute problema asta. Dar acum, după decesul lui Daniel, aștepta cu nerăbdare să lucreze alături de Maris pentru a păstra și chiar a întări Matherly Press.

Excelent.

Și acum ce putea face în privința relației dintre el și Maris? Era o chestiune delicată, dar nu imposibil de rezolvat. Ea putea fi ușor îmbunătățită. Poate că el va manifesta un interes deosebit față de cartea care-o entuziasmase atât de mult, oferindu-se să se implice personal în publicare, consacrându-se obținerii unui mare succes editorial. Ea ar fi apreciat asta.

Ce-ar fi să-i sugereze lui Maris să conceapă un moștenitor care să perpetueze dinastia? Fizic era imposibil, desigur, însă ea ar fi fost fericită deoarece nu știa adevărul. Astfel va avea timpul necesar să născocască altceva ca s-o țină preocupată și îngăduitoare.

Avea de ales cum să procedeze. Era încrezător că una din variante se va dovedi o soluție eficientă pentru depășirea actualei lor neînțelegeri.

În sfârșit, mai exista problema detectivului particular. Omul ar fi putut săpa suficient de adânc ca să descopere afacerea aia urâtă din Florida. Și ce dacă? Fusesse un episod nefericit, nimic mai mult. În fond nimeni nu-l acuzase. Readucerea pe tapet a acelui incident ar fi putut da naștere unor speculații nefavorabile în ce-l privește, însă ar fi negat orice zvonuri, etichetându-le drept bîrfe răutăcioase.

Cu aceste gînduri în minte, Noah ieși din ascensor cu aer optimist și porni cu pași sprinteni pe holul ce ducea către biroul lui. Pînă și secretara lui, Carol, luase poziție de drepti, frîngîndu-și mîinile de parcă ar fi fost nerăbdătoare să-i facă pe plac.

– Adu-mi niște cafea, te rog, Cindy.

– Domnule Reed, el...

Trecu în grabă pe lângă ea și intră în birou, unde se opri atât de brusc, de parcă ar fi dat cu nasul într-un perete de sticlă.

– Stern?

Judecînd după aparențe, avocatul ăsta și Howard Bancroft s-ar fi putut substitui unul pe altul. Același cap pleșuv și ascuțit se înclină cînd omul zise scurt:

– Domnule Reed.

– Ce dracu' cauți în biroul meu, pe fotoliul meu?

Ignorînd exprimarea vulgară, Stern făcu un semn către cei doi bărbați care-l însoțeau.

– Acești doi domni, asistenți la biroul meu de avocatură, au fost de acord să te ajute la împachetarea obiectelor personale, treabă pe care o voi supraveghea cu atenție. Ai o oră la dispoziție, după care îți voi cere cheile biroului și legitimația de intrare în clădire. Pe urmă, te voi conduce afară, pe ieșirea dinspre Fifty-first Street.

Cînd mi-a prezentat condițiile evacuării dumatiale imediate, doamna Matherly a insistat asupra acestui aspect. Nu voia să te pună într-o situație stîngenitoare conducîndu-te afară pe ușa principală. După părerea mea, a fost un gest mai delicat decît meriți.

Cu un gest rapid, îi puse în mișcare pe asistenți. Apoi se uită la ceas.

– Cronometrul a pornit. Cred că ar trebui să ne apucăm de treabă.

Cindy se strecură în birou.

– Scuzați-mă, domnule Reed. Curierul nu vrea să lase pachetul ăsta fără semnătura dumneavoastră de primire.

Femeia era cea mai convenabilă supapă pentru a-și descărca mînia. Se întoarse către ea, fulgerînd-o cu privirea. Secretara se dădu înapoi, dar împinse pachetul spre el și reuși să îngaime:

– E de la un anume domn Parker Evans.

Maris tocmai terminase de recitit manuscrisul cînd se întoarse Mike. Ea stătea nemișcată, cu paginile în poală. Privea ultimul rînd, pînă cînd literele începură să se estompeze.

Durere care sfîșie trupul, dar înalță sufletul.

Acel rînd și cele de dinaintea lui o uluiseră, așa încît nu sesiză întoarcerea lui Mike decît atunci cînd el îi atinse umărul cu mîna.

– Mi-am amintit că-ți plăcea să bei uneori ceai. Sper că ăsta-i bun.

Maris aprobă tăcută, ea luă paharul cald de plastic din mîna lui Mike și se așază pe scaunul de la birou. Cînd Mike rupse hîrtia unui plic cu îndulcitor, sunetul păru anormal de puternic în mica încăpere.

– Unul sau două? întrebă el.

– Unul e perfect.

Maris scoase capacul paharului. Mike răsturnă conținutul plicului în ceaiul parfumat și îi dădu o linguriță de plastic. Ea amestecă îndulcitorul mai mult decît era necesar.

– Nu ăsta e finalul, nu-i așa?

Mike se încruntă.

– Nu mi-a arătat nici mie ultimul capitol. Nu sînt sigur că l-a scris. S-ar putea să fie prea dureros pentru el.

– Mai dureros decît asta? Doamne, exclamă ea încet. E incredibil. Nu pot crede că s-a întîmplat așa ceva.

Mike o privi înțelegător. De fapt, Maris credea fiecare cuvînt al relatării lui Parker. Ea știa că Noah era capabil să facă ceea ce făcuse.

– Ce s-a întîmplat pe urmă, Mike?

– Todd...

– Noah. Asta nu mai e ficțiune.

– Noah s-a întors în port.

– Cum scrie în prolog. A simulat o criză de isterie. A pretins că Parker o luase razna la bordul șalupei. Că a maltratat-o pe fată. Că l-a atacat. S-au luptat. Fata a căzut peste bord, la fel și Parker, iar el a încercat să-i salveze.

– Pentru asta, trebuia să fi intrat în apă, deci hainele lui ar fi trebuit să fie ude.

– A pus izbucnirea de violență a lui Parker pe seama invidiei.

– O minciună, desigur. Dar una a naibii de bună. Credibilă. Paza de Coastă a organizat o expediție de căutare și salvare.

– Și Mary Catherine?

– Trupul ei n-a fost găsit niciodată. Versiunea oficială a fost moarte prin înec.

– Dar Parker?

Mike sorbi din cafea înainte de-a răspunde – o amânare tactică pe care ea o înțelese.

– Parker a fost găsit în noaptea aia din pură întâmplare. L-a zărit un pescar. Coordonatele pe care le dăduse Todd Pazei de Coastă erau „aproximative“.

– Asta înseamnă o eroare de câțiva kilometri.

– Kilometri. După ce stătuse în apă ore întregi, a fost un miracol că Parker a supraviețuit. A continuat să-și miște brațele ca să nu se scufunde. Dumnezeu știe cum a reușit, căci picioarele îi fuseseră sfărâmate de elicele motorului bărcii. Când l-au văzut, pescarii l-au confundat cu o carcasă de animal, folosită drept momeală. Înțelegi.

Cu mîna tremurîndă, Maris dădu la o parte paharul de ceai, din care luase doar o înghițitură.

– Mai bine de-o săptămînă, starea lui a fost considerată critică, reluă Mike povestea. Pînă la urmă, picioarele i-au fost reconstituite bucată cu bucată.

– Mi-a spus că a suportat mai multe operații. Ce făcea Noah în timpul ăsta? Presupun că se temea că Parker va prezenta versiunea lui și va convinge autoritățile că spune adevărul.

– Eu ți-am oferit un rezumat, îi explică Mike. Refacerea picioarelor lui Parker a durat mai mulți ani. În primele zile, medicii au acționat cu disperare ca să-l mențină în viață. Pînă la urmă, a fost scos de pe lista cazurilor critice, dar a stat mai multe săptămîni într-o cameră de reanimare, luptîndu-se cu infecția.

Nu existau calmante suficient de puternice care să-l mențină anesteziat intervale mai lungi. Restul timpului și-l petrecea urlînd, implorîndu-i pe doctori să-l ucidă.

Maris își acoperi buzele tremurînde cu mîna. Lacrimle îi inundau ochii.

– A pierdut enorm de mult sînge. Poate că de-aceea nu i-au amputat imediat picioarele. Se temeau că o să-și dea duhul pe masa de operație. Fac presupuneri. Nu știu exact. Am aflat toate astea la mult timp după evenimente.

Nimeni nu m-a anunțat despre accident. Am aflat mai târziu, din întâmplare.

Cînd și-a revenit îndeajuns ca să înceapă procesul de refacere, se dădea de ceasul morții cînd vreunul dintre medici îi pomenea de amputare. Fie și parțială. Sincer să fiu, nu știu de ce-au ținut seama de dorințele lui. Poate fiindcă era tînăr. Poate... nu știu, repetă el, dînd din umeri. Intervenția divină? Providența? Poate că doctorii îl admirau pur și simplu pentru voința lui și hotărîseră s-o respecte. În orice caz, nu i-au tăiat picioarele. Au ales să i le reconstituie, cît de bine s-au priceput.

- I-am văzut cicatricele.

- Pe cele vizibile. Cele care nu se văd sînt și mai profunde.

- Făcute de trădarea lui Noah...

- În timpul acelor săptămîni cînd Parker s-a zbătut între viață și moarte, Noah monta un adevărat spectacol pentru autorități. Mary Catherine nu era acolo să contrazică versiunea lui despre cele întîmplate. Totul se rezuma la cuvîntul lui împotriva cuvîntului lui Parker. L-a descris pe Parker drept un individ gelos, un invidios, care se îmbătase, făcuse scandal și devenise violent. Îl atacase pe Noah. Cînd Mary Catherine a încercat să-i despartă, zicea el, Parker a lovit-o și-a aruncat-o peste balustradă. Avîntul pe care și-l luase l-a făcut și pe el să cadă în apă.

Cînd medicii au acordat anchetatorilor permisiunea să-l interogheze, Parker fusese deja distribuit într-un rol defensiv. Confruntat cu acele false acuzații, Parker, din proprie inițiativă, i-a făcut jocul lui Noah. A reacționat ca un gelos, ca un invidios cu tendințe violente. Negările lui zgomotoase l-au făcut să pară mai degrabă vinovat decît nevinovat. De pe patul de spital, a amenințat că-l va ucide pe mincinosul lui prieten.

Mike zîmbi.

- Îmi imaginez că a profitat de perfecta stăpînire a limbii engleze și de argoul lui neaoș. Mi-l închipui trăgînd de legăturile de la brațe și făcînd efectiv spume la gură.

- Probabil că nu exagerezi prea tare.

– În orice caz, s-a comportat ca un nebun furios, periculos pentru sine și pentru alții. Noah a avut câștig de cauză. Parker a pierdut. A fost învinuit de omor prin imprudență pentru că Mary Catherine s-a înecat.

Cînd s-a simțit destul de bine ca să poată părăsi spitalul, a fost dus la tribunal și judecat. N-a contestat acuzațiile.

– De ce? exclamă Maris. Nu era vinovat.

– Se simțea răspunzător.

Ea dădu din cap.

– Noah era de vină.

– De acord cu tine. Dar Parker s-a învinuit pentru că nu fusese în stare s-o salveze. Noah nu a fost la procesul lui Parker, dar a trimis o depoziție înregistrată pe casetă video. Arăta umil și vorbea încet, gata să plîngă. Spunea că regretă acea dublă tragedie. Încetarea lui Mary Catherine și moartea prieteniei lui cu Parker Evans. Crezuse că-l cunoaște, dar, în decurs de cîteva ore, cel mai bun prieten al său i-a devenit dușman.

Spunea că fuseseră mai apropiați decît frații, dar atunci cînd el a obținut acel succes, ceva s-a întîmplat cu Parker. Noah se uita grav la videocameră și suspina: „Nu înțeleg ce s-a întîmplat cu Parker în ziua aia. A devenit prefăcut, libidinos și sîngeros.“ Cred că l-am citat corect.

Maris trase adînc aer în piept, apoi expiră lent.

– Deci Noah s-a dus la New York aureolat de glorie, grație *Învingșilor*.

– Iar Parker s-a dus la închisoare.

– *La închisoare?* Maris își frecă fruntea cu palma. Mi-a spus o dată că a petrecut mulți ani în clinici de reabilitare și „alte instituții“. Nu mi-aș fi imaginat vreodată că se referea la închisoare.

– Din cauza circumstanțelor atenuante ale cazului său și a condiției lui fizice, a fost trimis la o închisoare de minimă securitate și i s-a permis să-și continue tratamentul și ședințele de fizioterapie. A fost eliberat după ce-a executat douăzeci și două de luni dintr-o pedeapsă de opt ani.

S-ar fi putut vindeca mai repede dacă statul l-ar fi ținut mai mult. Singur, nu s-a îngrijit prea bine. Se uită la ea pe sub sprâncene. Cred că știi cât de mult decăzuse pînă m-am dus să-l caut.

Ea luă paginile de manuscris din poală și le aranjă.

– Regret că l-am întîlnit pe Noah Reed. L-am iubit, Mike. Sau așa am crezut. Am fost măritată cu el. Cum de n-am văzut cine era în realitate?

– Nu te-ai uitat. N-ai știut să te uiți.

– Dar trebuia să fi sesizat ceva. Știam că a fost la universitatea asta, dar nu mi-a vorbit niciodată despre viața lui de dinaintea venirii la New York. N-a făcut nici măcar vreo aluzie întîmplătoare. Nu avea suveniruri sau fotografii, cu excepția unei poze cu părinții lui și cu el cînd era copil. N-a avut niciodată legături cu prieteni vechi. Nu-și amintea de trecut. Spunea că prefera să trăiască în prezent decît să se întoarcă în trecut, iar eu am acceptat prosteste explicația asta, fără să-i pun întrebări. De ce nu mi-a trecut niciodată prin minte că-mi ascundea ceva?

– Nu te judeca prea aspru, Maris. În cazul lui Noah doi bărbați diferiți locuiesc în același trup. Nu ești singura persoană pe care-a îmbrobodit-o.

– A fost un element al intrigii din *Invidie* sau chiar i-ai scris lui Parker o scrisoare, avertizîndu-l să nu-i întoarcă spatele lui Noah?

– Am scris o scrisoare foarte asemănătoare celei pe care Parker ne-a citit-o cu voce tare.

– Deci tu l-ai intuit pe Noah, și era doar studentul tău. Eu am fost soția lui. Nu-i o recomandare prea grozavă pentru capacitatea mea de percepție.

– Și Parker a stat cu el, aminteste-ți. Aproape șase ani. Aici, la universitate, pe urmă în Florida. Sesizase puțin egoism, dar pînă cînd a ajuns în apă, în noaptea aia, n-a înțeles că Noah e întruchiparea răului.

– Cred. Recent, am întrezărit și eu acel alter ego diabolic.

Privind paginile aflate în poala ei, Maris își trecu

degetele peste coala de deasupra, într-un un fel de mîngîiere.

– Parker nu are răutatea lui Noah. Dar e crud. Ridicîndu-și capul și uitîndu-se la Mike, ea zise: De ce-a făcut asta, Mike?

– Din răzbunare.

– De ce m-a implicat pe mine?

– Îmi cer iertare pentru contribuția mea, Maris. Treaba asta nu mi-a plăcut de la bun început. Și cu atît mai puțin cînd am ajuns să te cunosc.

Se lăsă pe spătarul scaunului și fixă cu privirea un colț al tavanului, în timp ce-și punea ordine în gînduri.

– Vezi tu, în afurisita aia de depoziție video, Noah l-a acuzat pe Parker de desfrîu cu Mary Catherine.

– Și-atunci a transformat acuzația în realitate. Cu mine.

– Cam așa ceva. Succesul lui Parker sub pseudonimul MacKenzie Roone trebuia să-i fie de-ajuns. Dar nu i-a fost. Cea mai grozavă răzbunare pe care-o putea născoci era să scrie povestea lui și-a lui Noah, și s-o scrie atît de bine încît să te captiveze pe tine, un editor respectat.

– Din întîmplare și soția lui Noah.

– Cred că i-a venit ideea asta cînd a citit că Noah s-a înșurat cu tine.

– Era elementul care pune planul în mișcare.

Mike dădu din cap cu gravitate.

– Orice plan reușit are o componentă care face legătura cu toate celelalte. Firul comun care coase fragmentele într-un tot.

– Care va fi finalul?

– Nu mi-a spus.

– Poate că n-are un final. Poate faptul că m-a păcălit, s-a culcat cu mine și și-a rîs în barbă de Noah e o răzbunare suficientă pentru el.

Mike reacționează la amărăciunea pe care ea nu și-o putea ascunde.

– Nu justific ce-a făcut el, Maris. Dar pot să înțeleg.

Parker trăiește totul cu pasiune. E singurul nivel al experienței care are sens pentru el. Altfel de ce și-ar mai bate capul? Cum ar putea fi mai puțin pasionat în privința răzbunării? Își dorea ca Noah să trăiască măcar parțial durerea pe care-o suportase el. Voia ca Noah să știe cum e să fii înșelat și trădat. Parker te-a ademenit la el. Amîndoi l-ați trădat pe Noah culcîndu-vă...

– O, Doamne! Întinse mîna și înșfăcă mîneca lui Mike. Mi-am dat seama care-i planul lui.

– Care-i...

– *Planul*. Finalul. Ea își umezi buzele și vorbi precipitat: Mai devreme ai citat din depoziția filmată a lui Noah. El pretindea că Parker devenise perfid, libidinos și...

– Sîngeros, completă Mike, lovindu-se cu palma peste frunte. Blestemat să fiu, am îmbătrînit și m-am ramolit. La cîte intrigi am analizat, ar fi trebuit să înțeleg ce-avea de gînd. De-aceea nu mi-a vorbit despre ultimul capitol.

– Parker a pus în practică toate acuzațiile lui Noah. În afară de... Se uită la Mike, alarmată. N-ar putea, zise ea cu glas răgușit. N-ar face-o. Știu că n-ar face-o.

– Nici eu nu cred.

Însă nici unul nu părea convins.

– Nu e capabil de-așa ceva, insistă ea. N-aș fi fost atrasă de el, nu l-aș fi...

– Iubit?

– Ce Dumnezeu, Mike, m-am îndrăgostit de personajul principal din *Învinșii*, și-am transferat iubirea asta către autor. Uite unde-am ajuns. Nu mai am încredere în sentimentele mele. Credeam că Parker mă dorea. Dacă n-aș fi crezut asta, nu m-aș fi culcat cu el. Dar poate că mă înșel din nou. Poate că...

Își apăsă pumnul pe inimă, amintindu-și cît de crud fusese Parker în acea teribilă dimineață. Ținînd cont de toată durerea și resentimentele, de amărăciunea și furia ce clocotiseră în el în ultimii paisprezece ani, poate că era capabil de crimă.

În mintea lui, Noah îi furase viitorul. Dinte pentru dinte. Ochi pentru ochi. Viața lui Noah pentru cea pe care același Noah i-o distrusese. Viața lui Noah pentru cea a lui Mary Catherine.

Asta o putea crede. Poate că Parker n-ar fi ucis din răzbunare, dar ar fi putut s-o facă în numele dreptății. Îi plăcuse fata aia. O considerase prietenă și simțise compasiune pentru ea. S-ar fi simțit îndreptățit să-i răzbune moartea.

Maris sări în picioare.

– Trebuie să-l oprim.

Ajunsa la ușă, se opri brusc. Se alarmase inutil. Împreunîndu-și palmele, își aplecă fruntea peste ele, de parcă s-ar fi rugat.

– Nu e încă târziu. Noah nu știe că autorul cu care lucrez e Parker. N-a citit romanul.

Mike își trecu mâinile peste față, gemînd:

– O, nu.

41

Noah coborî dintr-o barcă închiriată pe continent și intră în Barul și Grătarul lui Terry arborînd o atitudine care-l catapultă imediat în fruntea listei speciilor pe cale de dispariție.

Localnicilor le dispăceau străinii în general, dar îndeosebi cei care-i priveau de sus. Îl disprețuiră pe Noah de la prima vedere. De fapt, s-ar fi putut să nu i se permită să-și lege barca la doc dacă Parker n-ar fi răspîndit vorba că aștepta un vizitator civilizat din nord. Dacă zărea cineva o asemenea persoană, trebuia s-o îndrume spre barul lui Terry, unde Parker avea să-l aștepte.

Noah se apropie de bar și i se adresează lui Terry cu un ton grosolan:

– Alo!

Terry, care în acel moment destupa o sticlă cu gâtul lung, împinse berea pe tejghea pînă la un client de-al casei, ignorîndu-l pe Noah.

– Nu m-ai auzit?

Terry mută bățul ars de chibrit pe care-l rodea dintr-un colț al gurii în celălalt.

– Te-am auzit. Da' cine vrea să vorbească cu mine, o face ca lumea, altfel s-ar putea să dispară. Acu' ieși dracu' afară din localul meu.

– Cred că ai stat deja prea mult aici, Noah. La auzul vocii, Noah se întoarse brusc. Parker rînjea la el. Ai stabilit chiar un timp record.

Noah îl examinează îndelung, fără grabă pe Parker și fotoliul în care stătea.

– Ea mi-a spus că ești infirm.

Terry scoase o bîită de base-ball de sub tejghea. Unul dintre clienți duse mîna la cușitul de la centură. Ceilalți doar se încruntară.

– Ea mi-a spus că ești o jigodie, i-o întoarse Parker, păstrîndu-și zîmbetul pe buze. Dar asta o știam deja.

Noah rîse.

– Ne-am întors la vechile noastre înțepături, nu? Nici nu mi-am dat seama cît de mult mi-au lipsit.

– Ciudat. Mie nu mi-au lipsit deloc. Vrei o bere?

Noah îi aruncă o privire lui Terry.

– Cred că o să refuz.

Parker îi făcu semn cu capul să-l urmeze afară.

– Mă socotesc cu tine mai tîrziu, Terry.

– Nici o problemă.

Toți ochii din bar îi urmăriră în vreme ce ieșeau pe ușa cu plasă în căldura înăbușitoare de-afară.

– Ai sînge-n boase, Noah. Recunosc asta.

Noah pufni.

– Fiindcă am venit să te văd?

– Nu. Fiindcă ai intrat în barul lui Terry purtând mocasinii ăștia. Se uită la pantofii lui Gucci, care aveau marca înscrisă pe căpute. Foarte elegant.

Noah ignoră remarca disprețuitoare și își dădu jos haina.

– O climă superbă, zise el sarcastic.

– Amintește oarecum de Key West.

Noah nu mușcă momeala. Parker îl conduse către gator.

– Suie-te.

– Ce bizar. Se instalează pe scaunul de un galben aprins.

Nu vezi multe mașini din astea pe Park Avenue.

Folosindu-și brațele, Parker se așează pe scaunul șoferului, apoi întinse mîna după cărucior, îl plie și-l puse în remorcă. În timp ce pornea motorul, zise:

– Noah, ai devenit un adevărat indo-yankeu.

– Tu ai devenit doar mai bătrîn.

– Durerea și suferința ți-ar fi făcut și ție același lucru.

Următoarele cinci minute, merseră în tăcere. Noah manifesta o acută lipsă de interes față de insulă, uitîndu-se țintă la drumul îngust din față, fără să comenteze priveliștea. Parker răspundea la saluturile oamenilor care treceau întîmplător pe drum.

După ce o doamnă îi strigă o urare de pe veranda casei ei, Noah se întoarce către el.

– Ce ești tu, o celebritate locală?

– Doar infirmul insulei.

– Înțeleg.

– Și singurul scriitor profesionist pe care-l cunosc.

– N-ai vîndut încă romanul ăla.

– Nu, dar cărțile lui MacKensie Roone se vînd ca prezervativele într-un bordel.

În sfîrșit, obține o reacție sinceră din partea lui Noah, și se amuză citindu-i uimirea pe chip.

– Nu știai? Ei bine... surpriză!

Cu un aplomb de care Parker își amintea, Noah își reveni rapid.

– Deci așa ți-ai permis să ai o casă frumoasă și valetul fidel de care mi-a povestit soția mea.

Parker sesiză imediat aluzia posesivă la Maris, dar n-o comentă.

– Încerc să fac din casa aia un cămin. Mai e încă mult de lucru. Iar valetul meu fidel m-a părăsit săptămîna asta.

– Cum așa?

– Crede că sînt o persoană detestabilă și zice că nu vrea să-mi fie părtaș.

– Și asta numești tu fidelitate?

– Ei, o să se-ntoarcă.

– Ești sigur?

– Destul de sigur, da.

Cînd ajunseră la instalația abandonată de egrenat bumbac, soarele coborîse în spatele arborilor. Amurgul ce se lăsa o făcea să pară o ruină. Corzile de viță ce-o acopereau păreau s-o îmbrățișeze și mai strîns, vrînd parcă s-o protejeze de asaltul întunericului.

Noah aruncă o privire estimativă.

– Înțeleg de ce spui că mai ai mult de lucru aici.

Parker întinse mîna după cărucior și-l lăsă pe pămînt.

– Nu e locuința propriu-zisă, dar e o clădire interesantă. Cîtă vreme te afli aici, îți poți face o imagine a istoriei locale.

Își îndreptă căruciorul spre instalație, obligîndu-l pe Noah să-l urmeze. Înăuntru, lumina palidă a soarelui se strecura printre crăpăturile din pereți. Găurile din tavane proiectau minuscule discuri luminoase pe podea. Păreau niște monede împrăștiate. În rest, interiorul era cufundat în umbră. Aerul greu și nemișcat, aproape că te obliga la un efort conștient ca să-l poți inhala.

Asemeni unui ghid turistic cu discursul învățat pe de rost, Parker îi vorbi despre anumite aspecte ale instalației și relată momente din istoria sa și legende bazate pe fapte reale, așa cum i le relatase și lui Maris, inclusiv planul eșuat de a folosi puterea motorului cu abur.

Noah se săturase de acel monolog și-l întrerupsese pe Parker în mijlocul frazei.

– Ți-am citit cartea.

Parker întoarse încet fotoliul ca să-l privească în față.

– Sigur că ai citit-o, Noah. N-ai fi aici dacă n-ai fi citit-o. Când ai primit-o?

– Azi-dimineață.

– Rapidă reacție. Visul oricărui scriitor neliniștit.

– A fost suficient să citesc primele pagini ca să-mi dau seama încotro se îndrepta intriga. Apropo, e foarte bine scrisă.

– Mulțumesc.

– Am închiriat un avion particular ca să ajung cât mai repede aici. În timpul zborului am citit restul manuscrisului.

– Dar tu știi povestea.

– Știu că nu va fi tipărită niciodată.

Parker dădu într-o doară din umeri.

– Asta demonstrează cât de mult se poate înșela cineva. Mă gîndeam că poate, după atîția ani, o să fii pregătit să-ți descarci sufletul.

– Termină cu tîmpeniile, Parker. Vocea lui Noah răsună în liniștea din jur ca pocnetul unui bici. Presupun că romanul ăsta e manuscrisul după care este înnebunită Maris.

– Chiar ăsta. L-a citit cuvînt cu cuvînt. De mai multe ori. Îl place povestea. Și ideea. Spune că personajele sînt veridic conturate. Crede că Roark e un prinț, iar Todd e... mă rog, nu e un prinț.

– O impresionează ușor melodramele.

– Te înșeli. E un bun editor.

– O școlăriță costumată pentru un bal mascat.

– E o doamnă elegantă.

– Iisuse. Noah chicoti. Ai regulat-o, nu-i așa?

Parker strînse din dinți și refuză să răspundă, ceea ce-l făcu pe Noah să rîdă.

– Ah, Parker, Parker. Ai încărunțit, dar unele lucruri

nu s-au schimbat. Ai rămas același amant galant care nu vorbește despre aventurile lui.

Dădu din cap, amuzat.

– Ai avut întotdeauna o slăbiciune pentru doamne. Sigur, știu de ce te ardea dorința s-o aduci pe Maris în patul tău. Voi ai să-mi pui coarne mie. Ți-ai dat multă osteneală s-o faci. Sper să nu fi fost prea dezamăgit. Nu e chiar un foc de artificii la pat, nu?

Se uită direct în poala lui Parker.

– Sau poate că ești jalnic de recunoscător pentru orice fel de activitate sexuală. Chiar și pentru eforturile nefirești ale lui Maris. Își scărpină îngândurat nasul. Totuși, are un păr pubian luxuriant. Dacă ai lăsat lumina aprinsă, sînt sigur că ai observat.

Parker simțea nevoia să-l ucidă pe loc. Voia să-l privească murind, încet și în chinuri, cu flăcările iadului lingîndu-i gleznel.

Părînd să ignore impulsurile criminale, pe care le nutrea Parker, Noah continuă cu nonșalanță:

– Nu că m-aș plînge de Maris, înțelege-mă bine. Ea s-a dovedit a fi foarte utilă.

– Pentru cariera ta.

– Așa e. Se apropie cu un pas. Trebuie să afli, Parker, că n-o să las pe nimeni și nimic să mă priveze de ceea ce am realizat. Cartea asta a ta n-o să fie niciodată publicată.

– De fapt, Noah, n-am scris-o ca s-o public. Am scris-o pentru mine.

– În chip de autobiografie purificatoare?

– Nu.

– În chip de permis ca să-mi regulezi nevasta?

– Nu.

– Îmi pui răbdarea la încercare, Parker.

– Am scris-o ca să te aduc aici, pe terenul meu, ca să-ți pot vedea fața cînd o să mori, exact cum mă priveai tu, de la volanul șalupei, în noaptea aia.

Noah pufni.

– Cum? Ai de gînd să mă calci cu fotoliul?

Parker se mulțumi să zîmbească și scoase un mic dispozitiv din buzunarul cămășii.

– A, înțeleg, o să mă omori în bătaie cu o telecomandă.

– Eu sînt proprietarul acestei clădiri, zise el pe un ton degajat. Îmi place. E o atmosferă interesantă. Dar unii oameni cred că e periculoasă pentru copiii care s-ar aventura pînă aici. Puțul ăla abandonat și restul. Iată de ce m-am decis să le fac pe plac vecinilor mei și s-o distrug.

Apăsă pe unul dintre butoanele cauciucate ale dispozitivului. Dintr-un colț îndepărtat aflat în umbră se auzi un pocnet puternic, urmat de o jerbă de scînteii. Surprins, Noah se întoarse și văzu o flacără înălțîndu-se pe lemnul uscat.

Parker își împinse cu putere fotoliul spre el. Noah, sesizînd mișcarea, se întoarse și se aruncă spre Parker. Exercițiile zilnice din sala de gimnastică îl păstrasera pe Noah în formă. Avea reflexe bune. Lansă doi pumni zdraveni.

Dar pieptul și brațele lui Parker erau puternice datorită eforturilor zilnice depuse pentru a se putea deplasa. Evită multe dintre loviturile lui Noah și avu suficientă forță ca să rămînă în fotoliu. Avantajul său consta însă în faptul că știa cum se bate Noah. Noah nu lupta corect. Lupta ca să învingă, fără să-i pese cum.

Cînd Noah începu să-l împingă înapoi, spre puțul descoperit, Parker nu fu surprins. Eforturile lui deveniră defensive. Trimitea lovituri la întâmplare, pe care Noah le evita cu ușurință. Simțind că Parker începuse să obosească, Noah ataca și mai înverșunat. Zbaterea înnebunită a lui Parker nu făcea decît să sporească hotărîrea lui Noah de a-l învinge.

Apoi, exact la momentul potrivit, Parker lăsă în jos pîrghia frînei de la fotoliu. Acesta se propti în cauciucul roții și căruciorul se opri brusc. Noah nu se așteptase la asta. Inerția îl propulsă înainte. Pantofii lui Gucci loviră

marginea joasă a puțului. Bîjbîi cu mîinile prin aer. Apoi pași în gol.

Strigătul lui de uimire era un ecou infernal al țipătului lui Mary Catherine atunci cînd căzuse pe spate peste balustrada șalupei.

Răsuflarea lui Parker era aspră și sonoră. Își șterse nasul însîngerat cu manșeta cămășii.

– Ticălosule! strigă Noah la el.

– A, deci căderea nu te-a ucis?

– Jigodie!

– Ești un fraier țifnos, Noah. Infirmul te-a păcălit. Nu asta voiai să-mi faci tu mie? Să mă împingi în puțul ăla? De ce crezi că ți-am pomenit de el? Prevăzătorul Noah. Orice scriitor cît de cît priceput ar fi recunoscut capcana asta.

– Scoate-mă afară de-aici.

– Ah, nu fi copil, Noah. Puțul ăsta nu are nici pe departe adîncimea Atlanticului. Din cîte știu eu, nu sînt prădători de apă sărată. Totuși, nu știu cum e cu șerpii, adăugă el după o pauză intenționată.

– Ce-ai de gînd să faci, să-l umpli cu apă și să mă lași să mă înec?

– Acordă puțin credit inteligenței mele. Tot ce-ai avea de făcut ar fi să calci apa pînă cînd ar ajunge sus.

– Atunci ce-o să faci?

Parker făcu să explodeze altă încărcătură.

– Mai sînt douăsprezece ca asta, Noah. Dar cu mult înainte de-a le declanșa pe toate, tu o să fii deja sufocat.

– Ah, mă sperii, Parker. Sperii să cred că o să mă lași să mor aici?

– De ce n-ai crede? Eu sînt un asasin. Chiar tu ai spus-o. Îți amintești? Hai, încordează-ți mușchi obosiți ai memoriei. Sînt sigur că o să-ți amintești. La urma urmei, trebuie să fi repetat discursul ăla smiorcăit de o mie de ori. Mărturisesc, lacrimile au fost convingătoare. Era gata, gata să mă convingi și pe mine. Pînă în ziua aia, în barcă, fusesem ca David cu Ionatan. Apoi am devenit perfid, desfrînat și sîngeros. Asta îți zgîlție memoria?

– Am... am...
– M-ai trimis la închisoare. De vreme ce mi-am ispășit pedeapsa, cred că e normal să comit și crima.

Noah tăcu o vreme, apoi zise:

– Cred că mi-am luxat glezna.

– Îmi sfișii inima.

– Ascultă, Parker, eu sufăr aici.

– Nu te mai duce acolo, Noah.

– În regulă, am greșit. M-am speriat. Am înghețat de spaimă. Am fugit. După ce-am înțeles ce făcusem, nu puteam să procedez decît așa cum am procedat. Te înțeleg că-mi porți dușmănie. Dar ți-ai atins scopul.

– De parcă tu nu ți l-ai atins lăsîndu-mă să mor în ocean. N-a fost de-ajuns? Trebuia s-o lași să moară și pe Mary Catherine?

– N-o să scapi basma curată, spuse Noah schimbînd tonul.

– O, ba cred că da. Tu ai scăpat.

– Oamenii or să vadă focul, or să cheme pompierii.

– Sînt în celălalt capăt al insulei O să te sufoci pînă ajung ei aici.

– Iar tu vei fi învinuit.

– Nu cred. Toți cei de la barul lui Terry au auzit remarca ta răutăcioasă. Ei știu că soția ta a trăit sub acoperișul meu vreo două săptămîni. Or să-și închipuie că ai venit pînă aici ca să-mi ceri socoteală. Dar pentru ei eu sînt bietul infirm care locuiește mai la vale. Pe cine crezi tu că or să creadă? Pe cine crezi că or să *prefere* să creadă?

Tot ce-aș avea de făcut e să le spun adevărul. Ne-am certat. Tu m-ai atacat, iar nasul meu însîngerat dovedește asta. Tu ți-ai pierdut echilibrul și-ai căzut în puț. Din nefericire, eu declanșasem deja exploziile și n-am putut împiedica inevitabilul. Am încercat să te salvez, dar degeaba. Eu sînt infirm, îți amintești?

Se uită peste bordură și-i zîmbi lui Noah, a cărui față era un oval palid înălțat spre el din fundul puțului secăt.

– E la fel de plauzibilă ca și povestea pe care-ai spus-o tu Pazei de Coastă, nu crezi?

– Parker. Parker. Ascultă-mă.

– Scuză-mă o clipă.

Apăsă pe un buton și altă încărcătură explodă. Flăcările cuprinseseră acum lemnul pereților exteriori în două locuri și se înălțau spre porumbar.

– Încetează, Parker, strigă Noah.

– Nu.

– Pentru Dumnezeu!

– Pentru Dumnezeu? Nu cumva vrei să spui pentru tine, Noah? Cred că pînă și Dumnezeu ar înțelege și-ar ierta orice ți-aș face. Mă gîndeam să te împușc și să isprăvesc o dată. Aș fi invocat legitima apărare și-aș fi ieșit basma curată.

Pe urmă mi-am amintit de ceasurile în care m-am zbătut în oceanul ăla blestemat pînă cînd am fost salvat. Mi-am amintit ceasurile de dureri chinuitoare din clinicile de recuperare. Să te împușc mi se părea mult prea puțin pentru tine. A trebuit să aștept paisprezece ani clipa asta. Dacă mureai repede, n-aș fi avut nici o satisfacție. M-am gîndit să-ți tai boabele și să te las să mori, cum era să mor eu. Dar ar fi fost o porcărie și nu mi-a venit în minte nici o apărare rezonabilă.

Apoi, într-o zi, stăteam aici și mă gîndeam la intriga unui roman cu Deck Cayton, și deodată, zise el, pocnind din degete, mi-a venit ideea. Am avut o viziune cu tine zbătîndu-te pentru o gură de aer, cu ochii înlăcrimați, cu nasul curgîndu-ți. Am fost atît de excitat, încît mai că am ejaculat în izmene.

Apropo, sculele mele sînt în bună stare, slavă Cerului. Iar Maris o fi fost măritată cu tine, dar n-a fost niciodată soția ta. Tu n-o cunoști. N-ai cunoscut-o nici pe departe.

Unde rămăsesem? A, da, cunosc un bătrîn care trăiește pe insulă și care mi-a pregătit încărcăturile astea. E simplu. Ca și arzătoarele automate pentru mașinile de gătit. Am

anunțat lumea că urma să dau foc clădirii. Un foc controlat, înțelegi. Cum ardeau cîndva cîmpurile cu trestie de zahăr chiar aici, pe insulă. Fără flacăra mare, dar cu mult fum.

Mirosul de fum era deja puternic.

– Parker, trebuie să ieșim de-aici.

Parker rîse.

– Eu o să ies fără probleme. Am roți. Tu, însă, ești terminat.

Noah încercă altă tactică.

– Bine, vrei să te implor. Te implor. Scoate-mă de-aici.

Parker tuși din cauza fumului.

– Îmi pare rău, Noah. Chiar de-aș fi vrut, e prea târziu. Trebuie să mă salvez pe mine. O să mă lipsesc de plăcerea de-a te privi murind, însă...

– Parker! Nu face asta! Te rog. Nu mă lăsa să mor. Ce pot spune?

Parker se uită în jos, la Noah. Chipul i se înăspri și-i dispăru orice urmă de umor.

– Spune că-ți pare rău.

Noah tăcu.

– Cunoști măcar numele real al lui Mary Catherine?

– Ce importanță are?

– O chema Sheila. Ar fi trebuit să știi măcar numele fetei care a avortat copilul tău.

– Nu a fost un copil. A fost un truc muieresc. O capcană.

– Deci, știai, murmură Parker. Chiar mă-ntrebam.

– E o poveste veche, Parker.

– Te înșeli. E foarte actuală. Dacă vrei să ieși viu de-acolo, recunoaște că tu ai aruncat-o pe Mary Catherine peste bord și n-ai făcut nimic, absolut nimic, s-o salvezi.

Noah ezita. Parker puse mîinile pe roțile fotoliului și dădu să se întoarcă.

– Adio.

– Stai! Bine! Ce s-a întîmplat cu Mary Catherine...

– Sheila.

– Sheila. Ce s-a întîmplat cu Sheila a fost din vina mea.

– Și cu mine. Ai trecut intenționat cu barca aia peste mine.

– Da.

– Spune.

– Am trecut intenționat cu barca peste tine.

– De ce?

– Am... am încercat să te ucid și să fac să pară un accident. Voiam să te dai la o parte.

– Din calea carierei tale.

– Da.

– Tot din cauza asta l-ai ucis și pe Daniel Matherly?

– Lua-te-ar dracu'!

– L-ai ucis, nu-i așa? strigă Parker la el. Recunoaște ori te sufoci, ticălosule. Dacă n-o să te îneci de frică în propriul tău pișat.

– Eu... eu...

– Cum ai aranjat căderea aia, Noah?

– L-am provocat. În legătură cu un evreu, un prieten de-al lui. El s-a înfuriat, a sărit la mine. Eu m-am întors...

– L-ai împins.

– Așa e.

– Spune!

Cuprins de disperare, Noah cedă:

– L-am împins. Nu trebuia, dar am făcut-o. Ca să fiu sigur.

Parker se sufoca. Fumul îi înțepa ochii.

– Ești un monstru, Noah. O ființă jalnică. Un criminal. Dădu din cap cu regret. Nici nu meriți să fii ucis.

Parker își trase căruciorul înapoi. Alarmat, Noah îl strigă din fundul puțului. Parker se îndepărtă doar cât să ia frînghia pe care o pregătise din vreme. Când o văzu Noah, se balansa deasupra puțului.

– Ești sigur că vrei să te salvez? O să te duci la închisoare, să știi.

– Arunc-o. Ținea mâinile ridicate într-un gest implorator.

– Știu exact cum te simți. Așa cum îmi simțeam eu picioarele zdrobite. Aș fi făcut orice ca să opresc durerea. Cred că voiam să mor. Dar când pescarii ăia s-au întins după mine, le-am înșfăcat mâinile cît am putut de tare.

Dădu drumul frînghiei spre Noah, care o înhăță înnebunit.

– Trece-o de cîteva ori peste piept și leag-o strîns, îl instrui Parker.

– Gata, strigă Noah după ce se legă. Trage-mă sus. Parker se dădu înapoi, întinzînd funia.

– Gata? Dacă te poți sprijini pe picioare, urcă peretele.

– Nu pot. Mă doare glezna.

– Bine, dar ia-o încet. Nu... Voia să spună „trage“. Dar era prea tîrziu.

42

Dorind cu disperare să fie salvat, Noah trăsese brusc de frînghie. Parker nu era pregătit pentru asta. Fu smuls din fotoliu și ateriză pe podeaua din pămînt bătătorit.

– La naiba!

– Ce? Ce se-ntîmplă? Parker!

Preț de cîteva secunde, Parker rămase culcat, cu fruntea sprijinită de podea. Inspiră adînc de cîteva ori. Apoi, folosindu-și brațele ca să înainteze, se apropie încet de marginea puțului și privi înăuntru.

– M-ai tras din cărucior.

– Păi suie-te la loc.

– Aștept sugestii despre cum să fac treaba asta.

– Fă ceva.

Vocea lui Noah era răgușită de disperare. Deși se afla pe fundul puțului, auzea trosnetele bîrnelor uscate care ardeau. Fumul devenea tot mai gros.

– Parker, trebuie să mă scoți de-aici!

– Nu te pot ajuta, amice. Sînt infirm, îți amintești? Clătină din cap cu mîhnire. Recunosc că nu ăsta era finalul pe care îl plănuisem. N-am vrut să mori. Voiam doar să-ți faci o părere despre cum e să-ți privești moartea în față. Să trăiești teroarea aia copleșitoare. Voiam să te sperii ca să-ți mărturisești păcatele. Voiam să te umilești și să mă implori să-ți las viața. Și ai făcut-o. Aici trebuie să se termine totul.

Rîse.

– Înțeleg că ești înspăimîntat, Noah, și că te gîndești numai la supraviețuire. Dar sper că ai mintea suficient de limpede ca să pricepi ironia acestei situații. Gîndește-te. Sînt singura ta șansă de salvare, dar nu pot să te salvez din cauza rănilor pe care mi le-ai provocat tu. Asta-i bună, nu? Păcat că nici unul dintre noi nu va avea ocazia să exploateze situația asta într-o carte. E genul de ironie pe care-o îndrăgea Mike Strother.

Menționarea numelui mentorului lor păru să scurteze distanța dintre ei. Privirile li se întîlniră. Parker spuse în șoaptă:

– Mai ai de mărturisit un păcat, nu-i așa, Noah?

– Trebuia să fiu primul, Parker. Trebuia.

– Profesorul Strother n-a mai auzit de noi timp de mai bine de un an. Toată corespondența i-a fost returnată, adresele fiind greșite. Era nedumerit și oarecum ofensat de dispariția noastră neașteptată și inexplicabilă.

N-a știut că vînduse și *Învinși* pînă cînd a văzut cartea într-o librărie. Desigur, a recunoscut imediat titlul și numele tău. A cumpărat un exemplar. Era curios să afle cum ai finalizat manuscrisul. Voia să vadă dacă ai ținut seama de vreuna dintre sugestiile lui. Firește, era mîndru că unul dintre studenții lui scrisese romanul care făcuse furori, devenind subiect de conversație la petreceri, în saloanele de coafură și birouri, romanul care se afla pe toate listele cărților de succes.

– Parker...

– Acum imaginează-ți surprinderea profesorului Strother când s-a instalat în fotoliu, și-a potrivit veioza și a deschis romanul *Învingșii* de Noah Reed. Când a citit prima pagină a cărții mele. A cărții *mele*, Noah!

– Din cauza scrisorii ăleia, strigă Noah. Strother te-a preferat întotdeauna pe tine. Mereu a crezut că tu erai cel mai talentat. Considera că manuscrisul tău era al naibii de bun. M-am gândit să verific treaba asta, să obțin și altă părere. Într-o zi, când erai plecat, m-am așezat la computerul tău și-am printat o copie a cărții. I-am pus titlul și-am trimis-o în numele meu.

– Și după ce-ai vândut-o trebuia să scapi de mine. Imediat. În ziua aia.

– Țsta era planul.

– Pariez că ai făcut ca toți dracii când ai aflat că am scăpat cu viață.

– M-a pus pe gânduri, dar nu m-am alarmat. Am mutat repede cartea ta în computerul meu și pe-a mea într-al tău. Nu puteai să-ți dovedești afirmațiile în fața autorităților, fiindcă eu te descriesem deja ca fiind instabil psihic și violent.

– Strother a recunoscut totdeauna că intrigile tale erau istețe.

– Iubitul nostru profesor a însemnat altă grijă, dar m-am gândit că, dacă ar fi încercat să mă demaște, aș fi...

– Te-ai fi gândit cum să ieși din belea.

– Mereu am ieșit.

– Până acum.

– Cel puțin o să mor știind că te am alături. Ai putea să-mi faci vînt în iad.

– Așa crezi?

– Nu te poți tîrî pe burtă destul de repede ca să ieși de-aici, Parker.

– Nu, dar pot să merg destul de repede. Asta-î marca Mackenzie Roone, zise Parker zîmbindu-i. Păstrează o ultimă răsturnare de situație pentru final.

– O să te ucid, Parker! Ne vedem în iad! O să...

– E-n regulă, domnule Evans?

Ajutorul de șerif Dwight Harris intră în fugă pe ușă, însoțit de doi subordonați.

– Sînt istovit, îi zise Parker. Altfel, e totul în regulă. Apăsă pe un buton al telecomenzii și flăcările se stinseră imediat.

– Mașina pompierilor e afară. Începusem să ne facem griji.

Chiar în acel moment, jetul de apă al furtunului lovi peretele exterior cu zgomot.

– Și eu eram puțin îngrijorat, zise Parker. Mașinăriile alea care scot fum te omoară, nu alta.

Ajutorul de șerif Harris aruncă o privire spre pereții pîrjoliți.

– Vasele alea cu foc ți-au cam strîcat clădirea.

– A rezistat ea și la rele mai mari. În plus, a meritat.

– Deci ai obținut ceva?

– Tot ce-l acuză. Parker își trase poala cămășii și scoase un casetofon de la betelia pantalonului. Desprinse firul microfonului și i-l dădu șerifului. Tresări ușor cînd acesta smulse banda adezivă cu care-i fixase microfonul minuscul pe piept. Mulțumesc pentru organizarea acestei acțiuni, domnule Harris.

– Nu-i nevoie. Îmi pare bine că m-ai sunat. Probabil că a fost singurul plan pregătit minuțios din cariera mea.

Cei doi își strînseră mîinile.

Noah continua să strige vulgarități. Ajutorul de șerif nu-l văzuse încă.

– Sînt nerăbdător să-l cunosc pe oaspetele duminical, domnule Evans. Hai să-l scoatem de-acolo, spuse Harris, făcîndu-le semn celor doi subordonați, care stăteau cu frînghiile pregătite.

– Ce faci acolo, domnu' Reed? Șeful poliției din Massachusetts de-abia așteaptă să audă ce ai de zis despre căderea socrului tău. Oamenii din departamentul meu au vorbit și cu băieții din Florida.

Parker se întoarse, lăsându-l dracului pe Noah, așa cum îl îndemnase Mike.

Fu surprins, dar nu chiar șocat, să-l vadă pe vechiul său prieten stînd în pragul ușii. Mike părea să se afle totdeauna acolo unde era mai mare nevoie de el.

Alături de el se afla Maris.

Șeriful Harris îi observă ezitarea și se apropie șovăitor de el.

– Se hurducau pe drum într-un cart de golf. I-am oprit înainte să năvălească aici și să nasolească toată treaba. A fost al naibii de greu să-i țin afară. Își făceau griji din pricina dumitale.

– Se temeau că Noah o să mă ucidă?

– Nu, domnule. Se temeau că *dumneata* o să-l ucizi *pe el*.

Parker zîmbi.

– Mă întreb de unde le-a venit ideea asta.

– Bătrînul spunea ceva despre planul dumitale. Zicea că doamna Matherly a pus totul cap la cap și și-a dat seama.

– Asta nu mă surprinde

Tîrîndu-și picioarele rigide într-un mers stîngaci, ieși încet afară. Mike păru să înțeleagă că el voia să meargă singur și nu sări în ajutorul lui. Cînd ajunsese lîngă ei, Mike îl întrebă dacă avea nevoie de cărucior.

– Mulțumesc, Mike.

Mike se duse să-i aducă căruciorul. Maris continua să stea nemișcată, privindu-l țintă.

– Credeai că sînt paralizat?

Ea încuviință.

– Mi-am imaginat. Mi-am zis că-i mai bine să te las să crezi asta. Ca să-l pot demasca, trebuia ca și Noah să creadă la fel.

Hotărî că era mai bine să-i spună pe șleau ce era mai rău. Merg pe picioare de cîte ori pot. Mai bine nu va fi niciodată.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Maris.

– Nu contează. N-a contat niciodată.

– Cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată a fost paharul cu licurici.

Parker o mîngîie pe spate după ce făcuseră dragoste.

– Gîndaci luminoși.

El chicoti.

– Ai început să înveți.

– Aceea a fost o noapte frumoasă. Cea mai frumoasă. Pînă în noaptea asta.

– Maris, în acea dimineată...

– Șșt. Acum înțeleg de ce ai fost atît de rău.

– Da?

– Trebuia să scapi de mine înainte de a-l aduce aici pe Noah.

El își ridică bărbia ca să-i poată vedea fața.

– Dar știi că m-am folosit de tine ca să ajung la el.

– Probabil că planul tău era să-l faci să ne prindă în postura asta.

El se uită la trupurile lor împreunate.

– Da.

– Dar totul s-a schimbat cînd te-ai îndrăgostit de mine. Nu mă puteai expune unei scene penibile. Așa că m-ai rănit ca să mă protejezi. Te-ai asigurat că o să plec.

El o mîngîie pe obraz.

– Ești atît de isteată, încît mă uimești.

– Deci am dreptate?

– Întru totul. Mai ales în legătură cu faptul că sînt îndrăgostit de tine.

– Te-ai îndrăgostit?

– Sînt îndrăgostit. Timpul prezent.

Îi apropie fața de a lui și o sărută într-un fel care nu mai lăsa loc de îndoială.

– Există un lucru pe care nu-l pot înțelege, zise ea după ce se sărutară. Știu că ne-am promis să nu abordăm subiectul în seara asta, dar aș vrea să mă lămuresc într-o privință.

Căzuseră de acord să nu pună pe tapet toate problemele în seara aceea. Aveau de înfundat luni, poate ani de complicații

juridice pînă cînd Parker avea să fie disculpat, iar Noah judecat și pedepsit pentru crimele lui. Maris trebuia să conducă o editură, iar el avea cărți de scris. Încă nu știau cum își vor împărți timpul între New York și insula St. Anne. Ea avea să jalească moartea tatălui ei încă multe vreme, iar Parker se gîndea dacă să dezvăluie sau nu identitatea lui Mackenzie Roone nenumăraților săi admiratori. Îi aștepta o activitate intensă și erau hotărîți să se apuce de treabă.

Cu toate astea, conveniseră ca a doua zi să nu înceapă înaintea de răsăritul soarelui; meritau să se bucure unul de altul în aceea noapte.

– Nu vreau să-l invităm pe Noah în pat cu noi, zise el.

– Înțeleg. Și sînt de acord. Dar nu era vorba despre el.

– Bine. Discutăm asta și pe urmă vreau să mai facem ce-am făcut.

– Promit, spuse ea zîbind. Mike a descoperit că *Învingșii* era de fapt cartea ta.

– Așa e.

– El a încercat să ia legătura cu tine ca să obțină o explicație.

– I-a trebuit aproape un an ca să dea de mine. Ediția broșată apăruse deja.

– De ce nu l-a demascat Mike pe Noah?

– Fiindcă Noah l-a amenințat cu moartea.

– De ce?

– Eram într-o stare jalnică, Maris. Un fost pușcăriaș, care arăta și trăia ca un cerșetor, ținut într-un cărucior. Abia după mulți ani de fizioterapie am reușit să merg cît de cît. Dacă poți numi asta mers. Cînd m-a găsit Mike, eram slăbit, epuizat. Dependent de calmante. Dădu din cap cu încăpăținare. Am refuzat să-l înfrunt pe Noah în starea în care mă aflam, era prințul încoronat al pieței de carte.

– Și se bucura de succesul pe care, de fapt, îl meritai tu.

– Am preferat să aștept pînă cînd deveneam puternic și sigur pe mine.

– Și plin de succes.

– Și asta. Voiam să-l provoc de la egal la egal, în

clipa în care posedam argumentele care să-mi susțină afirmația cum că el îmi furase cartea. Știam că putea să dureze ani de zile, însă eram dispus să aștept.

– Sînt surprinsă că Mike a fost de acord.

– N-a fost, dar s-a supus voinței mele.

– În caz contrar?

– În caz contrar, am jurat că n-o să mai scriu un cuvînt în viața mea.

– Aha. Asta trebuie să-l fi convins.

Acum, după ce el îi răspunse la întrebări, ea se așeză peste el și își desfăcu coapsele. Cu un mormăit de satisfacție, el o pătrunse și începu să miște ușor din șolduri.

– Hmm. Ești incredibil de talentat, domnule Evans.

– Da. Și pot scrie și o carte destul de bună.

Ridicîndu-se în capul oaselor, ea întinse mîna la spate și îl mîngîie la baza penisului. El trase o înjurătură printre dinți.

– Și tu ai niște talente, doamnă Matherly. De unde ai învățat trucul ăsta?

– L-am citit într-una din cărțile tale.

– La naiba, chiar sînt bun.

Ea continuă să-l mîngîie pînă cînd el o trase la piept și-o strînse de mijloc, intrînd în ea cît putu de adînc.

Într-un târziu, el se distinse, lăsîndu-și capul să cadă pe pernă. Ea îi îndepărtă de pe frunte părul umed.

– Te-ai simțit bine?

– Și-acum mă simt. Luîndu-i fața în palme, o sărută și-i șopti lîngă buze: Am făcut o dezordine cumplită aici.

– Nu mă deranjează. Aș vrea un copil.

– Mă pot descurca.

– Sau doi.

– Și mai bine.

Apoi, se culcară față în față, pe aceeași pernă. Parker îi mîngîie clavicula delicată cînd ea zise:

– Te-am recunoscut atunci cînd m-ai sărutat prima dată. În seara cînd ne-am întîlnit.

Degetul lui se opri în adîncitura de sub umărul ei. O privi mirat:

– Ce?

– De-aceea m-a alarmat sărutul ăla. Pentru că te cunoșteam. Te cunoșteam bine. Intim. Petrecusem atâtea nopți cu tine, stăruind asupra fiecărui cuvînt. Cartea ta a fost ca o scrisoare de dragoste. Parcă ai fi scris-o pentru mine. Doar pentru mine. Cînd m-ai sărutat, mi s-a părut un gest așa de familiar, de parcă m-ai fi sărutat pînă atunci de o mie de ori. Maris îi mîngîie obrazul. Te iubeam de atîta vreme, Parker. De mai mulți ani. Din ziua cînd am citit prima oară *Învingșii*.

El înghiți în sec.

– Cînd ai vorbit cu atîta pasiune despre roman. Te-ai prins, Maris, spuse el încîntat. Ai priceput exact ce am vrut să comunic prin personajele alea și prin povestea aia. Doamne, cînd te-am ascultat vorbind despre carte, aproape că mi-a sărit inima din piept. Îți dai seama cît de greu mi-a fost să nu-ți spun că eu eram autorul? De mine, nu de Noah te îndrăgostiseși.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu puteam. Nu atunci. Nu încă. Pe lîngă asta, mă temeam că n-o să mă ridic la nivelul așteptărilor tale.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Le-ai depășit, Parker. Tu ai creat fanteziile mele. Acum le îplinești.

Se sărutară îndelung, cu patimă, iar cînd se desprinseră din îmbrățișare, ea îl întreabă care fusese titlul inițial al cărții. El i-l spuse și ea îi declară că-i plăcea mai mult.